

EEN BLIK IN HET HIERNAMAALS

DOOR

JOZEF RULOF

DEEL II

VOOR DEN BOEKHANDEL VERKRIJGBAAR BIJ:
N.V. BOEK- EN KUNSTDrukkerij VOORHEEN MOUTON & CO.
'S-GRAVENHAGE

EEN BLIK IN HET HIERNAMAALS

DOOR

JOZEF RULOF

TWEEDE DEEL

GEESTELIJK-WETENSCHAPPELIJK GENOOTSCHAP

„DE EEUW VAN CHRISTUS“

'S-GRAVENHAGE

*„Waar in gij leeft is Eeuwigdurend,
maar alleen door de liefde te bereiken.”*

MEESTER ALCAR.

GODSVERLANGEN

*Eén en ondeelbaar, groot is God.
In Hem berust ons aller lot.
Hij is in Liefde om ons heen.
Wie Hem niet kent, is wèl alleen.
Groot is het Licht, dat van Hem straalt
En op de menschen nederdaalt;
Op ieder, tot op 't kleinste wicht.
Houdt brandende dat heerlijk Licht
En als 't tot vlam wordt in uw leven,
Dan is er bij het eind' geen beven.
Dan wordt uw geest, met groot verlangen,
Hiernamaals blij door God ontvangen.
Leeft allen, broeders, die dit leest,
Om één te worden met Gods Geest.*

HOOFDSTUK I

DE MATERIALISATIE

IN het eerste deel van dit werk heeft men kunnen lezen, hoe André's mediamieke gaven geleidelijk werden ontwikkeld door Alcar, zijn geestelijken Leider. Reeds lang had André er naar verlangd, dat hij donkere séances zou mogen houden. Hij moest echter geduld hebben en eerst nog meer van de occulte wetenschappen afweten.

Hij wachtte dus rustig af, totdat de tijd gekomen zou zijn, waarop Alcar hem zou waarschuwen.

En toen hij na eenigen tijd toestemming ontving, om een aanvang met de donker-zittingen te maken en door eigen kracht belangrijke verschijnselen zich te zien voordoen, was hij zielsblijde.

Sinds geruimen tijd wist hij, dat geesten door een megafoon — een soort van trompet — welke hun stemmen versterkt, kunnen spreken, wanneer een directe-stemmedium daarbij aanwezig is, en dat dit groote gebeuren zelfs ook zonder dit instrument plaats kan hebben, wanneer de aanwezige mediamieke krachten daarvoor sterk genoeg zijn.

Alcar deelde hem mede, dat in hem krachten voor directestem, matérialisatie en dématérialisatie aanwezig zijn. Deze moesten echter ontwikkeld worden, waarvoor lange tijd noodig zou zijn.

Welk een openbaring was dit voor hem! En hoe dankbaar was hij, dat het hem gegeven zou worden, ook op deze wijze — en door eigen krachten — de menschen te overtuigen van een voortleven aan gene zijde van het graf.

Spoedig had hij met eenige vrienden een kring gevormd en Alcar zeide, dat allen geduldig moesten zijn en rustig, in algeheele overgave, wachten op wat er gebeuren zou. Eerst na meer-malen aangezeten te hebben, begonnen de eerste verschijn-

selen zich voor te doen. Deze bestonden uit kloptonen, welke soms op meubels en muren, maar meestal tegen de megafoon, welke in het midden van de kamer op een tafeltje stond, werden gehoord. Na de kloptonen werden apporten verkregen. Bloemen werden uit een vaas genomen en op den schoot der aanzittenden nedergelegd. En in een gesloten piano werden toetsen aangeslagen.

Zoo deden zich verschillende verschijnselen voor; den eenen avond meer dan den anderen. André hoorde of zag daar echter niets van, want zoodra er gramfoon-muziek gemaakt werd — wat noodzakelijk is voor het verkrijgen van directe stemmen — viel hij onmiddellijk in trance, om eerst na afloop der séance daaruit te ontwaken. Maar ook in dit opzicht was hij geduldig en hij gevoelde zich reeds gelukkig, wanneer men hem vertelde, dat men een prachtigen avond gehad had. Eindelijk echter kwam ook voor hem het oogenblik, waarop hij mocht waarnemen wat er gebeurde.

Op een avond, toen de „trompet” weer in de lucht zweefde, vroeg men aan Alcar of „hij” (zijn naam mocht niet uitgesproken worden terwijl hij in trance was) dit zou mogen zien. En Alcar liet hem, als antwoord op dit verzoek, uit de trance ontwaken.

Hij zag toen, hoog boven zich, in een hoek van de kamer de „trompet” zweven, welke van twee lichtgevende banden was voorzien.

Welk een gewaarwording was dat!

Plotseling maakte ze een flinken zwaai door de kamer, om in cirkelende beweging naast hem, op den grond, neder te dalen. Een koude rilling doorvoer hem.

Vervolgens zag hij haar omlaag gaan en toen viel hij weer in trance.

Deze belangrijke verschijnselen manifesteerden zich gewoonlijk gedurende de wekelijksche zittingen, totdat er op zekeren avond iets anders, zeer bijzonders, plaats had. Alcar had de aanwezigen door de megafoon toegesproken, wat meermalen — ook door andere Intelligenties — gebeurde, en hun gevraagd,

het licht aan of uit te willen draaien, wanneer hij hun dit zou zeggen en ook verder volgens zijn aanwijzingen te handelen. Degene, die het licht zou aandraaien, mocht daarmede echter niet dralen, omdat daaraan voor het medium gevaar verbonden zou zijn. Er moest dus direct gehandeld worden, wanneer Alcar zijn bevelen gaf.

Op een gegeven oogenblik moest het licht aangedraaid worden en toen zag men met de grootste verbazing, dat André door de spijlen van het tafeltje, waarop de megafoon stond, heen was geschoven, terwijl de afstand tusschen zijn stoel en het tafeltje anderhalven meter bedroeg. Hij lag daar, zoo bleek als een doode, op den grond. Hóe hij daar was gekomen, was voor iedereen een raadsel. Plotseling klonk Alcars tweede bevel: „Licht uit!” en een paar seconden daarna: „Licht aan!” Hoe groot was de algemeene verwondering, toen men zag, dat André weer rustig in zijn stoel lag te slapen, alsof er niets met hem gebeurd was. Hij was nog steeds in trance. Toen men hem na afloop der séance vertelde wat er met hem gebeurd was, probeerde hij onder het tafeltje door te kruipen, doch dit gelukte hem niet, daar de ruimte tusschen de spijlen en den vloer veel te laag was. Hij vroeg toen aan Alcar wat er met hem gebeurd was en kreeg ten antwoord, dat hij geleviteerd en gedeeltelijk gedématerialiseerd geworden was. Niemand had dit proces zich zien voltrekken, hoewel hij lichtbanden om armen en beenen gebonden had, welke echter — zooals Alcar zeide — door dit snelle gebeuren niet konden worden waargenomen.

Buiten de séances om viel er onverwachts nog iets zeer wonderlijks met hem voor, zooals alle sterke bewijzen spontaan worden doorgegeven.

Laat op een avond stond hij met een vriend voor zijn huis nog wat te praten, toen twee dames naar hem toe kwamen en vroegen, of hij haar wilde helpen de huisdeur te openen, daar een fiets, die in de gang was omgevallen, den toegang tot de woning versperde. De deur kon slechts eenige centimeters geopend worden en er was niemand thuis. Misschien

zou hij met een langen stok of een bezemsteel de fiets kunnen optillen en verplaatsen.

André was dadelijk bereid de dames te helpen. Hij nam afscheid van zijn vriend en ging naar binnen, om den een of anderen stok te halen. Spoedig kwam hij weer te voorschijn, gewapend met een eind gaspijp en een bezem — waarmede hij wilde probeeren, door den kier van de deur de fiets over-eind te zetten —, en begaf zich met de dames naar haar woning. Maar hoe hij ook trachtte bezemsteel of gaspijp tusschen de nauwe opening te wringen, het expérimént wilde niet gelukken, daar beide voorwerpen te dik waren. De deur begon ten slotte onheilspellend te kraken, waardoor de dames bang werden, dat ze splijten zou. Door al het rumoer kwamen de burens kijken, wat er aan de hand was en toen vroeg André, of hij door hun huis den achterkant van de woning der dames zou kunnen bereiken, wat niet mogelijk bleek te zijn. Toch moest men trachten binnen te komen.

Plotseling — André wist zelf niet waarom — schoof hij de linkerhand zoover mogelijk tusschen deur en deurpost, terwijl hij met de rechterhand den deurknop vasthield. Op hetzelfde oogenblik — het vasthouden der deur was als het ware een contact — ging er een stroom door zijn lichaam heen, welke zoo sterk was, dat hij er duizelig en moe van werd en dreigde te vallen. Er kwam een zelfde gevoel over hem, als wanneer hij uittrad of in trance werd gebracht. Wat er verder met hem gebeurde, kon hij zich niet meer herinneren, toen hij als uit een diepen slaap ontwaakte. Hij wreef zich de oogen uit, om beter te kunnen zien, terwijl de eene geeuw op den anderen volgde, keek om zich heen en bemerkte, dat hij naast de omgevallen fiets in de gang stond. Als wezenloos pakte hij het rijwiel op, zette het tegen de trap, deed de deur aan den binnenkant open, groette de dames en de omstanders werktuiglijk en vloog de straat op, hen allen doodelijk verschrikt achterlatende.

Toen hij weer buiten was, werd hij zich eenigszins bewust van hetgeen er met hem gebeurd was. Plotseling — het was

alsof iemand hem voortduwde — begon hij hard te loopen, terwijl hij hoorde zeggen: „Loopen, André, loopen; dat is noodig, mijn jongen”. Onmiddellijk drong het tot hem door, dat het Alcar was, die hem gerust wilde stellen. „Loopen, jongen”, klonk weer zijn stem. Het leek wel alsof hij aan een wedstrijd deelnam, zoo rende hij de eene straat in en de andere weer uit. Hij voelde, dat, wanneer hij stil zou willen staan, hij dit niet zou kunnen, want hij werd voortgedreven tegen wil en dank.

Eindelijk, na eenige straten in- en uitgerend te zijn, bevond hij zich weer voor zijn huis en werd daar tot stilstand gebracht. Vreemd was het allemaal! Hij geleeke wel een uurwerk, dat door een onbekende kracht opgewonden en daarna weer stilgezet werd. Toch begreep hij, dat het de kracht en de wil van een zijner geestelijke helpers moesten zijn, die in dit proces de leiding hadden, al zag hij niemand: Alcar, noch een anderen geest. Alcar was het in geen geval, want diens beïnvloeding kon hij uit die van alle andere intelligenties herkennen en aanvoelen.

Na al het draven en rennen voelde hij zich echt hongerig worden en weer hoorde hij Alcars stem, die zeide: „Eet, André, eet, totdat je voelt, genoeg te hebben”.

Toen liep hij vlug naar de keuken, om eenige boterhammen te smeren, want hij wilde Moeder niet in haar slaap storen, daar het reeds over half twaalf geworden was. Hij verkeerde nu dus reeds ongeveer een half uur in een hem onbegrijpelijken toestand.

Aan niets anders meer denkende dan aan eten, constateerde hij weldra tot zijn schrik, dat hij aan zijn achtste sneetje brood begonnen was. Wat was er toch met hem gebeurd? Als alles maar goed afliep? Waarvoor was dit alles noodig? Waren het wel Alcar en de zijnen, die hem voor deze vreemde dingen gebruikten?

Hij begon angstig te worden.

Nogmaals hoorde hij Alcars stem: „André, ook daar niet over tobben. Je bent in mijne handen”. Zijn gemoed schoot vol. Dit

was zijn Alcar! Alcar, de liefdegeest, gaf antwoord op zijn onuitgesproken gedachten. Dit had hij reeds zoo vaak mogen beleven. Alcar kende hem, wist alles van hem en kon hem op verschillende manieren bereiken. En het mooiste, waarin hij Alcars liefde het sterkst kon gevoelen, was wel het antwoord op zijn onuitgesproken gedachten. Telkens vond hij dit weer heerlijk, telkens was het een nieuwe verrassing voor hem.

Er werd gebeld. Misschien kwam men hem halen voor een zieke.

Tot zijne niet geringe verbazing stonden de beide dames voor hem, die hij geheel had vergeten, wat alweer een bewijs voor hem was, dat hij zich uitsluitend moest concentreeren op datgene, wat hij op een bepaald oogenblik deed, dat hij nog steeds het werktuig zijner geestelijke leiders was en zijn eigen aangelegenheden niet door gedachtenkracht kon vasthouden.

„Mijnheer”, zoo begon een der dames, „wat heeft u ons laten schrikken en angstig gemaakt! Wat is er eigenlijk gebeurd? U komt maar niet zoo van ons af. Wij willen weten, welk wonder er is geschied. Hebben wij met den duivel te doen?”

André moest lachen. Hij een duivel; dat moest er nog bij komen! „Lacht u er nog om ook?” vroeg de andere bezoekerster. „Wij hebben het uitgeschreeuwd, zoo erg, dat overal de ramen opengeschoven werden. Men dacht zeker, dat er iemand vermoord werd. Toe, vertel ons, wat dit alles beteekent. Wij zullen anders vannacht geen minuut rustig kunnen slapen. U verdwijnt opeens voor onze oogen, doet de deur aan den binnenkant open, kijkt ons niet aan en rent de straat op, alsof de duivel u op de hielen zat en alsof u bang voor ons geworden was.”

„Weest kalm, dames”, antwoordde André, „dan zal ik trachten u duidelijk te maken dat er zoeven een dématérialisatie moet hebben plaats gehad, d.w.z. een occult verschijnsel, dat, mijns inziens, alleen met de hulp van een medium, door tuschenkomst van geesten, kan geschieden, die dan — ik weet

nog niet hoe — het lichaam van het medium als het ware ontbinden, om het later weer op te bouwen.

Hier was ik het medium en geenszins een duivel, zooals u vreesde. Wat er voorviel was voor mijzelf ook een onverwachte verrassing, daar dergelijke verschijnselen nu juist niet dagelijks voorkomen.

God schonk mij mediamieke krachten, welke mij heilig zijn, en ik voel me als een werktuig in Zijne hand; in de eerste plaats, waar het de gave der gezondmaking door magnetische kracht betreft." Zich vervolgens tot een der dames wendende, ging hij voort: „U heeft pijn in den rug, mevrouw, waar u reeds lang last van heeft, en ik zie een heer naast u, die zegt, uw vader te zijn". Hij beschreef de intelligentie, die, volgens hem, een groote gelijkenis met haar vertoonde, noemde de ziekte, waaraan hij was overgegaan, maar voelde meteen, dat dit haar angstig maakte.

Zij keek hem aan, alsof hij zelf een geestverschijning was, en zeide: „Dat ik pijn in den rug heb, is waar, mijnheer, maar dat mijn overleden vader hier naast me zou staan, daar geloof ik niets van. U is een vreemd mensch, want alles, wat u ons vertelt, wordt hoe langer hoe onbegrijpelijk". Het huilen stond haar nader dan het lachen.

Nadat de dames vertrokken waren, hoorde André Alcar zeggen, dat hij met spoed naar bed moest gaan en hij begreep, dat dit zeer noodig was, want het was hem, alsof zijn hoofd uiteen zou springen.

En toen hij in bed lag, voelde hij wel een half uur lang een prikkelenden stroom door zijn lichaam gaan. Daarna kreeg hij het erg warm en begon hij verschrikkelijk te transpireeren, terwijl zijn hart hevig klopte. Maar in een kwartier was hij weer kurkdroog, wat hij een vreemd, onnatuurlijk verschijnsel vond, daar dit, in geval van ziekte, toch niet zoo zou zijn geweest. Hij begreep er niets van. Toen werd hij koud en rillerig, maar ten slotte kwam er een weldadig gevoel van zachte, heerlijke warmte over hem. Dit proces duurde twee uur. Toen zeide zijn leider: „Ga nu rustig slapen, mijn jon-

gen, want je bent erg moe. Maar die moeheid zal na goede nachtrust verdwenen zijn. Morgen zal ik je op de hoogte brengen van alles, wat er met je gebeurd is en je de uitlegging geven van deze geslaagde dématérialisatie." Alcar voelde zich al dieper wegzinken; maar voordat hij insliep, voelde hij, dat er een hand zacht op zijn hoofd werd gelegd, de hand van Alcar, wiens magnetische stroom zoo heerlijk op hem inwerkte, dat hij 's morgens weer frisch en opgewekt ontwaakte. Zijn eerste gedachten waren toen voor de beide dames en hij herinnerde zich dadelijk wat hem 's avonds overkomen was en vertelde natuurlijk alles aan zijn ouders. Dezen hadden reeds veel wonderbaarlijks met hun jongen beleefd, maar van zóó iets hadden ze nog nooit gehoord.

In den loop van den morgen kwamen de dames terug; zij waren wat kalmer geworden en wilden nog wat meer over „het wonder” hooren. André voelde wel, dat zij eerder een goochelaar dan een medium in hem zagen, maar vertelde toch nogmaals, dat zulk een supernormaal verschijnsel slechts door geestelijke hulp kan worden volbracht en ried haar aan — wanneer zij belang in deze dingen stelden — veel over Spiritisme en Occultisme te gaan lezen. Zij zouden dan alles beter kunnen begrijpen. Toen voelde hij, dat hij er niet dieper op in moest gaan, omdat men hem toch niet begrijpen en gelooven zou, daar het Spiritisme en het leven na den dood nog raadsels voor zijn bezoeksters waren en zij van geesten absoluut niets wilden hooren. Deze gedachten nam hij van haar over en Alcar liet hem aanvoelen, dat hij haar zou peilen. Maar in deze arme menschenkinderen lag niet de geringste diepte. Zij sliepen hun diepen slaap en het kon lang duren, voordat zij geestelijk zouden ontwaken en belang stellen in hetgeen er na hun aardisch bestaan met hen zou gebeuren. Voor den dood waren ze bang en ze zouden dus niet kunnen aannemen, dat de „dooden” leven. Maar angst voor den dood is angst voor het leven, want: „dood is dood” is een *groote onwaarheid*. De z.g. dooden leven en zij zullen voortleven tot in alle, alle Eeuwigheid.

Wat zijn hij en allen, die deze overtuiging bezitten, dan toch rijk. Hoe gelukkig is hij, dat hij, als werktuig in Gods hand, de „dooden” mag helpen de menschen op aarde psychisch en physisch te steunen. „Dooden” helpen en genezen stofmenschen. „Dooden” brachten hem door de massieve, houten deur. Dit laatste kunnen zij alleen; menschen van vleesch en bloed is zoo iets niet mogelijk, al zijn zij voor de wereld dan ook nog zoo geleerd. „Dooden” schilderen door hem, spreken met hem en laten hem wonderen verrichten.

Arme, arme menschenkinderen! Wanneer eindelijk zult gij ontwaken?

Gij, die zulk een wonder hebt medegemaakt, denkt er over na. Het was een les voor u, welke God u gaf, om te kunnen ontwaken. Gij behoeft nu geen ongeloovige Thomassen meer te blijven, want gij hebt uw bewijs ontvangen. „Ontwaakt, gij, die slaapt, en staat op uit den dood”, roept ons aller Meester u toe, want door geestelijk te slapen gaan op aarde zoo onnoemelijk veel menschenlevens verloren, worden zoo vele levens voor niets geleefd. Ontwaakt dus en denkt aan uw eeuwig geluk, uw eeuwig heil. De stoffelijke dood is de overgang naar de geestelijke wereld, het geboren worden in de sferen van het Hiernamaals. Opent uwe oogen en ziet. Uw tijd is kostbaar, want spoedig komt uw einde voor deze aarde en dan staart ge blind, geestelijk blind in de Ewigheid, in het eeuwige leven. Toen hij 's middags rustig zat na te denken, werd hij weer verblijd door Alcars liefdevolle stem.

„Luister, mijn jongen”, zeide hij, „onze donker-zittingen hadden tot doel dématérialisatie tot stand te brengen en zijn als vóóronderzoek te beschouwen. Eenige mijner vrienden, onder wie de intelligentie, die zich „Physica” noemt, waren er bij betrokken. De geest „Physica”, die op aarde in de wis- en natuurkunde studeerde en — cum laude — tot doctor in de scheikunde promoveerde, zet in de sferen zijne onderzoekingen voort. Hij is sinds ruim dertig jaar een der onzen en had de leiding van het phenomeen, dat gisterenavond plaats had en alle aandacht verdient, op zich genomen, daar hij zich met

den kosmos in verbinding kan stellen, waaraan hij de krachten heeft onttrokken, welke voor dit gebeuren noodig waren. Ik zal je nu het voornaamste uitleggen van hetgeen er met je lichaam gebeurde. Toen je de deur niet verder dan een kier open kon krijgen, brachten wij je in een toestand van half-trance. Dit was het oogenblik, waarop je onbewust je linkerhand door de deur stak en met de rechter- den deurknop vasthield. Dit vormde ons contact, waardoor de verbinding tot stand werd gebracht.

Bij donker-zittingen zouden wij alles anders uitgevoerd hebben. Deze mogen alleen maar plaats hebben bij zacht, donker-rood licht, daar anders het ectoplasma, dat ons met het medium moet verbinden, zou oplossen. Nu moesten wij rekening houden met verschillende tegenwerkende krachten. „Physica” had echter van te voren zijn berekeningen gemaakt, opdat er zich geen blijvende storingen in je lichaam zouden kunnen voordoen.

Nadat de dématérialisatie had plaats gehad, constateerden wij, dat je bloedsomloop onregelmatig was en lieten je, om dien weer te regelen — door onzen sterken wil en ons concentratievermogen — eenige straten heen en weer loopen. Gedurende onze reizen naar het Zomerland en andere sferen heb je ondervonden, hoe sterk deze krachten zijn, want je kon toen ook slechts *dat* doen, wat wij van je verlangden. Na al dat rennen en draven voelde je een abnormalen honger in je opkomen. Dit was een bewijs, dat wij boven het normale verbruik van je krachten waren gegaan. Je was uitgeput, wat echter niet je algeheele krachten, doch alleen je werkend bewustzijn gold.

Onbewust draagt de mensch een groote kracht in zich, welke alleen in abnormale toestanden naar boven komt. Stel je b.v. iemand voor, die op een druk-bereden weg een auto bestuurt. Plotseling komt er een andere auto op hem af, maar, naar links of rechts manoeuvreerende, gelukt het hem, een botsing te voorkomen. Na deze krachtsinspanning voelt hij zich echter doodmoe, want in dit korte oogenblik verbruikte hij

meer aan kracht en energie, dan hij anders den geheelen dag verbruikt zou hebben.

Voelt mijn zoon wat ik bedoel? Is het hem duidelijk, dat hij zijn energie putte uit het reservoir, dat wij zijn onbewust vermogen noemen?

Wij verbruikten dus meer kracht dan je normale toestand beheerscht, waarop je stoflichaam sterk reageerde. Vandaar die groote vermoeidheid. Maar, door flink te eten en de noodige rust te nemen, werd de verbruikte kracht spoedig herwonnen. Toen kwam het oogenblik, waarop wij — terwijl je te bed lag — met kosmische stralen je zenuwgestel tot rust konden brengen, wat zeer noodig was, daar elke storing nadeelige gevolgen voor je lichaam zou hebben gehad, vooral voor je hart, dat, zooals je gevoeld hebt, hevig klopte. Ook de bloeddruk moest door de behandeling weer normaal worden, daar hij nu eens te hoog, dan weer te laag was. Zooals je je herinneren zult, kreeg je het eerst verschrikkelijk warm en daarna koud, om ten slotte tot den normalen toestand terug te keeren. Het zoo plotselinge opdrogen, na het sterke transpireeren, was het gevolg van de behandeling met kosmische stralen, waarmede wij je lichaam hebben gevoed.

Op uwe aarde heeft men tot nu toe nog geen gebruik van deze zoo nuttige krachten weten te maken. De tijd zal evenwel komen, dat de wetenschap zich tot de natuur zal wenden, om aan haar al deze genezende krachten te onttrekken. Er zijn nog zoo vele krachten in den kosmos verborgen, welke, zooals ik je reeds eerder vertelde, den mensch gegeven zullen worden, wanneer de wetenschap zich eenmaal tot *het eeuwige rijk der geesten* zal willen wenden. Het kosmisch bewustzijn moet ontwaken, maar om het kosmisch reservoir te kunnen openen, moet men eerst kunnen aanvoelen en begrijpen. Dan pas zal men in staat zijn, het zieke lichaam door kosmische stralen — deze gezegende krachten — te voeden. Dan eerst, wanneer de aardsche geleerden zich deemoedig buigen, zullen intelligenties uit de hoogere ge-

bieden hen inspireeren en de verbinding tot stand brengen. Dan eerst zullen kanker en tuberculose ophouden te bestaan, want alleen de natuur kan hen helpen deze gevreesde ziekten te onderdrukken.

De dématérialisatie is naar wensch geslaagd, omdat wij het zwaarte-proces hebben opgeheven door het terugbrengen van deze kracht. Je lichaam werd opgelost, om in een flits weer opgebouwd te worden. Dit oplossen van je stoflichaam en het weer opbouwen daarvan is reeds een geheele wetenschap op zichzelf. Zoo zijn er verschillende fasen in dit gebeuren, waarvoor men kosmisch ontwikkeld moet zijn, om het in al zijn bestaansvormen te kunnen aanvoelen. Eerst wanneer je een der onzen zult zijn, zal dit je duidelijk worden, omdat dan je gevoel zich zal ontwikkelen en op dit alles zal worden afgestemd. In de sferen wordt alle doode theorie tot levende practijk.

„Physica”, die op aarde een geleerde was en een stil en ijverig werker, moest na zijn overgang erkennen, dat zijne kennis nog maar van weinig beteekenis was, zooals alle aardsche wetenschap dit in den geest is. Aardsche geleerdheid is eerst dan wijsheid, wanneer zij in den geest ontwikkeld is.

„Physica” zet aan onze zijde zijne studiën voort, in den geest zoowel als in de stof. Onze geleerden komen naar de aarde, om hare bewoners met de geestelijke wetten in verbinding te brengen en wanneer dezen geestelijk zouden kunnen zien, dan zouden zij er over versteld staan, dat de geest — de mensch der sferen — zijne onderzoekingen in de stof voortzet, om hen te brengen op een hooger en weg, den weg naar de volmaking, den weg naar God. Daarom moet de mensch leeren aanvoelen en begrijpen wat het leven des geestes is; de geest zal hem dan doen leven, zooals aller leven geleefd moet worden, omdat alle leven uit God is. Het leven is die wetenschap, welke onuitputtelijk is en dit immer zal blijven. Weet, mijn jongen, dat alle wetenschap leven is en in al hare vormen Liefde beteekent. En alle leven zal in harmonie

moeten worden beleefd, want in den geest zijn kosmische disharmonieën onmogelijk, daar God Liefde is en Zijne Scheping volmaakt.

Nadat wij je lichaam met kosmische stralen gevoed hadden, voelde je, dat mijne handen je magnetiseerden. Mijn levensfluïde was noodig, om je een rustigen slaap te bezorgen.

Je begrijpt zeker wel, dat — tijdens de dématérialisatie — je geest het lichaam heeft verlaten, waaraan hij, zooals je reeds vroeger hebt mogen zien, met het zilveren of fluïde-koord verbonden bleef. Gedurende je eerste uittredingen was dit ook het geval, zooals je weet.”

André was zijn leider weer innig dankbaar voor alles, wat hij voor hem gedaan had, maar betreurde het tevens ten zeerste, dat deze belangrijke gebeurtenis voor niets had plaats gehad. Wat hadden Alcar, „Physica” en nog meer geesten niet moeten doen, om dit phenomeen te doen slagen! Wat was er veel energie gebruikt moeten worden!

„Niet tobben, mijn jongen”, hoorde hij zijn geliefden geestelijken vriend zeggen, „dat is niet goed. Het was echter niet *onze* wensch physische manifestaties te doen plaats vinden; maar het verlangen, veel te zijn, speelde jou parten. Daarom hebben wij je willen aantoonen, wat physisch mediumschap beteekent. Kan dit den mensch geluk brengen? Is physische kracht eeuwig bezit? Kan de mensch mooi zijn en stralen door deze kracht? Is hij daardoor met God verbonden? Beteekent zij leven? Kan men door haar de menschheid van den ondergang redden? Neen immers, duizendmaal neen. *Psychische* krachten zijn het, die eeuwig bezit zijn en eeuwig geluk beteekenen, terwijl *physische* slechts een tijdelijk bestaan hebben. Dit alles zal je weldra duidelijk worden en je doen begrijpen, dat het gebeuren van gisterenavond niet voor niets heeft plaats gehad. Je weet, dat er physische en psychische krachten in je sluimeren. Welke zijn nu de essentieele, die het eerst ontwikkeld dienen te worden? Welke de grootste, de heiligste gaven Gods, die je kunt ontvangen? Met welke kunnen wij de menschheid het best helpen? Welke worden

— in een hooger en bestaansvorm — je eeuwig bezit? Physische krachten zijn ook eene gave Gods; zeer zeker, maar deze moeten dienen om degenen te overtuigen, die door de psychische nog niet te overtuigen zijn, om dezen wakker te schudden. En wanneer zij dan wakker geschud zijn, komen wij, om hen geestelijk te steunen, hun gevoel te ontwikkelen en hun te leeren, hoe zij liefde moeten geven.

Wees er van overtuigd, dat wij weten waarom en waarvoor wij tot je komen. Ik stond je toe, donker-zittingen te houden. Nogmaals: niet voor ons, doch voor jezelf. Om je macht te vergrooten? Neen, om voorgoed je verlangen in de kiem te smoren. Gij, mijn jongen, hebt een andere, een mooiere taak. Wij hebben andere bedoelingen met je dan je een speelbal te laten zijn voor hen, die daar behoefte aan hebben. Het is een heel, heel heilige taak, die op je schouders is gelegd. Daarom moet je deemoedig zijn en stil en den Heiligen Geest in je laten werken. Jouw taak is die van den geest. Daarom willen wij je duidelijk maken, wat het schoonste en het heiligste is in je gaven. Voorwaar, physisch mediumschap kan op aarde niet gemist worden, doch er zijn reeds genoeg media te vinden, die deze kracht bezitten. Duizenden zijn er; in elke stad, in elk dorp zijn zij te vinden. Wanneer wij dat willen, kunnen wij hen op verschillende wijzen ontwikkelen. Maar zouden wij daardoor verder komen? Sensatie is er reeds genoeg op de aarde. Dacht ge, dat dit ons zou steunen? De eerste kloptonen, deze eenvoudige verschijnselen, waren nog te diep, om door de wetenschap begrepen te worden. Toch zullen deze kloptonen steeds het grootste gebeuren in de geschiedenis der menschheid blijven. Deze eenvoudige kloptonen waren — als directe stemmen — duidelijk hoorbaar voor een ieder, die wilde luisteren. En duizenden luisterden en werden overtuigd van een voortleven na den stoffelijken dood.

Maar hoe grooter de bewijzen worden, welke de menschheid van onze zijde ontvangt, des te minder gelooft men, omdat deze physische verschijnselen niet menschelijk meer zijn en

daardoor onbegrijpelijk. Zoodoende wordt op de aarde alles sensatie, daar alles aardsch is.

Physische media zijn er dus genoeg te vinden, doch psychische slechts een op duizenden. Wij van onze zijde zoeken steeds naar zulke instrumenten, die bereid zijn ons te dienen, om de menschheid geestelijk te helpen, want alleen dan zullen de aarde en hare bewoners gelukkig kunnen worden, wanneer de laatsten geestelijk stijgen, wat alleen door psychische kracht mogelijk is. Daarom willen wij jouw gaven ontwikkelen voor al het geestelijke, je liefde doen groeien, je gevoel verbinden met alles, wat leeft. Door het *expérimént* van gisterenavond is je duidelijk geworden, dat wij de menschen niet kunnen helpen, wanneer zij niet geholpen willen worden en dat zij — ondanks de grootste wonderen — toch ongeloovige Thomassen blijven.

Ik heb je willen behoeden voor dit mediumschap, dat, hoe mooi en nuttig ook, toch niet het eeuwige licht beteekent. Jouw weg is een geheel andere. Je zult met mij de sferen bezoeken en daar aanschouwen, wat alleen *geestelijk* te aanschouwen is. Ik zal je ontwikkelen naar den geest, hetgeen straks — hierboven — je geluk, je liefde en je eeuwig licht zal zijn, wanneer je God vraagt om wijsheid, kracht en liefde.”

Volgens Alcars wensch zond André eenige vooraanstaande spiritisten naar de beide dames, om van haar te vernemen, welk wonder was geschied, opdat dit in een of ander tijdschrift vermeld zou kunnen worden. Misschien zou dit dan anderen wakker kunnen schudden. Maar de dames waren zelf weer in slaap gevallen. Zij hadden nl. met den dominee gesproken en deze had gezegd, dat zij zich niet met zulke duivelskunsten mochten inlaten. Het was allemaal satanswerk. Toen vroeg André aan Alcar, wat hij verder doen moest. En deze antwoordde: „Niets, niets, niets, mijn jongen. Je ziet, dat menschen niet te overtuigen zijn, wanneer het hun tijd nog niét is.

Er zijn aan onze zijde duizenden dominees, die zeer gaarne bekend zouden willen maken, dat hier alles *leven* is, hetgeen zij vroeger niet hebben begrepen, en dat het Spiritualisme niet uit den duivel is, doch uit God.

Ons werk zal dus zijn: die menschenkinderen te helpen, die geholpen willen worden. Deze zullen dan voedsel ontvangen voor hunne ziel, hun eeuwig lichaam."

Later kwam André in contact met de echtgenoot van den geest „Physica", die nog op aarde leefde, en hij was gelukkig, dat hij haar mocht bewijzen, dat zij steeds in verbinding was met haar man, die haar in de sferen zou opwachten, wanneer haar aardsche leven ten einde zou zijn.

HOOFDSTUK II

HOE ALCAR OVER EEN JONG LEVEN WAAKTE

OP een morgen werd André reeds vroeg door Alcar gewekt, om hem mede te deelen, dat hij Doortje, het anderhalfjarige dochtertje van zijn vriend Jacques, om twaalf uur moest gaan behandelen.

„Hoe vreemd”, dacht hij. „Wat zou het kind mankeeren? Gisterenavond zat zij nog vroolijk in haar stoeltje te spelen.” Hij begreep er niets van, maar zorgde er natuurlijk voor, op den aangegeven tijd bij zijn vrienden te zijn.

Nel, Jacques' vrouw, deed open en zeide, dat haar man nog niet thuis was, maar wel spoedig komen zou.

„Ik kom Doortje helpen”, antwoordde André.

„Doortje?” vroeg Nel verwonderd. „Scheelt haar dan iets?”

„Dat weet ik nog niet, Nel. Maar mijn leider heeft me vanmorgen bevolen, haar te gaan helpen.”

„Zoo”, zei Nel. „Ja, ze ziet wel wat bleek den laatsten tijd en soms kan ze zoo wegtrekken. Kinderen hebben het te pakken, voordat men het weet.”

Onder het spreken had Nel Doortje uit haar stoeltje genomen, om haar aan André over te geven. De kleine wilde daar echter niets van weten en trachtte hem met haar handjes van zich te duwen, alsof ze reeds voelde wat er zou gebeuren. Hij had echter op haar tegenstand gerekend en wat snoepgoed meegebracht, waardoor hij het kleine ding tot gewillige overgave wist te bewegen. Nel zette haar, met haar lekkers, weer in haar stoeltje en toen André van dit gunstige oogenblik gebruik wilde maken, om haar te magnetiseeren, hoorde hij Alcar zeggen, dat hij voornamelijk den rechterkant van haar hoofdje moest behandelen. Zijn leider zou hem daarbij helpen.

Een plotselinge angst overviel hem. Had hij goed gehoord?

Alcar zou hem helpen? Dit gebeurde alleen bij ernstige gevallen. Was Doortjes toestand dan zoo ernstig? Wat scheelde haar dan toch? Dit wist hij nog steeds niet.

Hij legde beide handen op haar hoofdje, ofschoon zij op allerlei manieren trachtte, dit te verhinderen.

Toen die angst in hem opkwam, had hij zich voorgenomen, zich — als nog nooit te voren — te concentreeren, want hij voelde bij intuïtie, dat Doortjes ziekte van ernstiger aard was, dan hij vermoeden kon.

Onder het magnetiseeren geraakte hij in trance, doch in dien toestand kon hij niets anders waarnemen dan een donkergrijs waas aan den rechterkant van het hoofdje.

Van Alcar vernam hij, dat hij goed gezien had en dat hij het kind na een kwartier nogmaals behandelen moest. Toen begreep hij, dat zij zeer ernstig ziek moest zijn.

„Is dit zoo, Alcar?” vroeg hij angstig in gedachten, opdat Nel het niet zou hooren.

„Ja, mijn jongen, maar alles wordt goed. Je moet de kleine nog een keer helpen.”

Nel vroeg, wat hij er van dacht, maar André, die dit zelf nog niet wist, antwoordde, dat hij een kou bij haar ontdekt had. Daarom wilde hij haar nog eens behandelen. Nel was door dit antwoord tevredengesteld, want zij wist niet, dat tweemaal achter elkaar magnetiseeren op een ernstig geval duidt.

Wat beteekende dit alles? Was dit grijze waas de ziekte? Waarom twee behandelingen zoo kort na elkaar?

Gelukkig liet Alcar hem in zijn onrust niet lang wachten. „Helpen, jongen”, werd hem toegefluisterd, „later zal alles je duidelijk worden.”

Hij behandelde de kleine meid de tweede maal nog intenser dan de eerste en bad God tevens innig, dat aan Alcar de kracht geschonken zou mogen worden, om dit jonge leven te redden. Gedurende de geheele behandeling bad hij daarvoor en ook probeerde hij, de ziekte in eigen lichaam over te nemen, wat hem steeds gelukte. Langzaam zoog hij dan alle pijnlijke plaatsen in zich op en wanneer dit gebeurd was, kon

hij *helderziende* de diagnose vaststellen. Het eenige, wat hij nu constateerde, was een gevoel van stijfheid in den rechterkant van zijn hoofd en van rillerigheid in zijn rug.

Na de behandeling ging hij huiswaarts en ontmoette onderweg Jacques, dien hij op de hoogte bracht van alles, wat er gedurende zijn afwezigheid was voorgevallen. Jacques was daarover zeer verbaasd, want ook hij had, voordat hij naar zijn werk ging, niets abnormaals bij zijn dochttertje waargenomen.

„Misschien heeft Alcar gisterenavond, toen wij bij je waren, iets ontdekt. In ieder geval zal de behandeling haar geen kwaad doen.” Daarvan was zijn vriend volkomen overtuigd, daar hij, na indertijd door zijn huisarts ongeneeslijk ziek te zijn verklaard, door de hulp van Alcar en André in korten tijd geheel mocht genezen. Hij was Alcar dus innig dankbaar voor zijn ingrijpen en zeer ontroerd door dit bewijs van liefde voor hem en de zijnen.

Des middags ontving André van zijn leider de mededeeling, dat Jacques hem ongeveer om negen uur zou komen halen en precies om negen uur belde zijn vriend aan.

„Ga gauw met me mee, André”, zei hij. „Doortje ziet er vreeselijk uit. Aan den rechterkant van haar hoofdje zit een dik gezwel, haar eene oogje is heelemaal dicht en van het midden van haar hoofdje loopt een blauwe streep naar het gezwel. Wat zou dat kunnen wezen, André?”

Als in één flits kwamen deze woorden tot hem: „Zeg hem, dat het een kou is, die nu is los gekomen.”

Hij gaf deze boodschap aan zijn vriend door, die daardoor eenigszins werd gerustgesteld.

Onderweg kreeg hij opnieuw contact met Alcar, die hem zeide: „Geen angst, André, alle gevaar is voorbij. Wij hebben Doortje uit den greep van een gevaarlijke kinderziekte mogen redden. Zoolang ik je echter geen verlof daartoe geef, mag je aan de ouders niets daarvan vertellen, want zij mogen de waarheid nog niet weten. Stel hen maar gerust.”

Spoedig waren zij bij de kleine zieke. Ze zag er werkelijk

verschrikkelijk uit. Geen wonder, dat zijn vrienden zich doodelijk ongerust maakten. André stelde hen echter gerust en zei, dat ze blij moesten zijn, dat de kou los was gekomen. Doortje zat op haar moeders schoot stil rond te kijken en hij probeerde voorzichtig, haar hoofdje in zijn handen te nemen. Maar er was heelemaal niets met haar te beginnen. Daarom gaf hij de poging maar op en wachtte Alcars bevelen af. Het gezichtje was verschrikkelijk opgezwollen en de blauwe streep zag er onrustbarend uit.

Daar hoorde hij — God zij dank — de bekende, zoo liefdevolle stem fluisteren: „Help haar ook nu tweemaal, al schreeuwt ze nog zoo hard.”

Deze woorden deden een vreeselijke waarheid vermoeden. Toch beheerschte hij zich, om het kindje met de hulp van Jacques en Nel rustig te kunnen magnetiseeren.

Na de tweede behandeling moest hij zich concentreeren. Hij stelde zich dus open en Alcar gaf door inspiratie zijne gegevens door. Doortje werd in de watten gelegd en naar haar bedje gebracht, waarna André met zijn vrienden afsprak, dat zij hem moesten roepen wanneer ze hem noodig mochten hebben.

„Is er dan gevaar bij?” vroeg Nel.

„Nee”, antwoordde André, „gevaar is er gelukkig niet. Thuis gekomen dacht hij lang over het geval na. Na twee behandelingen scheen er een groote verbetering in den toestand te zijn gekomen. Maar waarom, wanneer alle gevaar toch voorbij was, had hij Jacques en Nel de waarheid niet mogen vertellen? Nog steeds wist hij niet, wat de kleine eigenlijk mankeerde. Alcar had hem alleen maar verteld, dat er levensgevaar bestaan had, maar dat zij Doortje hadden mogen redden. Hij voelde zich innerlijk niet rustig; de gang van zaken beviel hem maar half. Eindelijk sliep hij in, om des morgens met hetzelfde, ontevreden gevoel te ontwaken.

Zijn eerste gedachten waren toen voor het zoo zieke kind. De nacht was voorbijgegaan en niemand had hem geroepen. Vreemd was dat. Het werd hem angstig te moede. Had hij ditmaal niet goed geluisterd en daardoor verkeerd gehandeld? Dat was toch

niet mogelijk? Anders twijfelde hij nooit aan Alcars woorden. Waarom dan nu wel? Had hij wel mogen gaan slapen? Wat kon er 's nachts al niet gebeurd zijn! Hoe zou hij alles kunnen verantwoorden! Had hij wel genoeg zorg aan den grootsten schat zijner vrienden besteed? Zij zouden ook wel geslapen hebben, omdat zij niets van het gevaar afwisten. Hoe had hij zich zoo kunnen vergeten en hun kind uit dokters handen kunnen houden! Onverantwoordelijk was het en er moest heel wat aan hem veranderen, wilde hij een liefdevol instrument voor hogere Intelligenties worden. Wat moest hij nu doen? Naar Jacques en Nel gaan? Maar het was nog zoo vroeg. Zouden zij dan niet begrijpen, dat hun lieveling heel ernstig ziek was? Neen, dat mocht niet. Een groot verdriet kwam over hem. O, hoe kon hij alles weer goed maken? Hij smeekte God om vergiffenis en bad: „Vader, ik wil U zoo gaarne als zuiver instrument dienen. Laat dit dus een les voor mij zijn, Vader, een levensles.” Zijn vrienden zag hij reeds door verdriet gebroken. Door zijn schuld hadden zij het liefste, wat zij op aarde bezaten, verloren. Geknakt waren zij voor hun geheele leven. En wie had het grootste verdriet? Alcar natuurlijk. Door onvergeeflijke onachtzaamheid had hij hem geheel uitgeschakeld. Wie zou nu nog in zijn Alcar gelooven, wanneer diens instrument niet meer deugde? O, wat was hij anstig. En waar was zijn leider nu? Voelde hij zijn leed niet? Anders troostte hij hem altijd, wanneer hij verdriet en zorgen had. Waarom dan nu niet? Zijn hoofd berstte haast en hij was suf van het denken. Als hij Alcar maar niet verloren, zijn werk vernietigd zou hebben! Zag hij maar iets! Misschien had hij zijne gaven reeds verspeeld. Wat zou hij dan arm zijn. Armer nog dan de armste mensch, die geen eten meer heeft, want wat beteekent gebrek aan geld en goed in vergelijking met geestelijke armoede? Alcar had hem zoo vaak voorgehouden, dat aardsche rijkdom geen geestelijk, geen eeuwig bezit beteekent. Wat is aardsch goud in vergelijking met geestelijk bezit? Wat beteekent al het aardsche in vergelijking met zijne gaven? Niets immers. Liever zou hij zich dood laten hongeren, dan dat hij zijne gaven — zijn geestelijk goud,

zijn eeuwig kristal, waarin de sferen in al haar glans, in al hare schoonheid flikkeren — zou moeten missen. En nu had hij Alcars werk, zijne taak, om de aardbewoners te genezen en van eeuwig voortleven — in hooger bestaansvorm — te overtuigen, misschien vernietigd.

Hij had dezen nacht bij Doortje moeten blijven en angstvallig over dit jonge leven moeten waken. En nu had hij stuk voor stuk de liefdebanden, welke hem met Alcar verbonden, uiteengerafeld en zodoende zijn vertrouwen verspeeld.

God had hem de genade geschonken, voor het Spiritualisme te werken en — door zijne gaven — lijdende medemenschen te helpen en troosten. Degenen, die geliefden hadden moeten afstaan, mocht hij steunen door hen er op te wijzen, dat „dood” *leven* beteekent. Zieken mocht hij genezen, de sferen als aardmensch bezoeken. En was hij wel overtuigd van het grootsche van dit alles? Was het hem wel heilig genoeg? Begreep hij wel goed, dat hij Alcar, die reeds eeuwen geleden de aarde verlaten had en zoo oneindig veel meer wist dan hij, nooit genoeg liefde kon geven?

God had al dit heilige in zijne handen gelegd en wanneer hij de onnoemelijke waarde van dit Godsgeschenk niet voldoende aanvoelde, zou hij later zeer ongelukkig zijn. Duizenden Intelligenties, die hunne dierbaren op aarde hebben achtergelaten en hen beschermen, terwijl zij achter den sluier voortleven, zien nu op hem neer. Is hij er zich wel volkomen van bewust, dat hij reeds in het *nu* zijn eeuwigheidsleven moet leven? Dat hij afstand moet doen van alles, wat de aarde toebehoort?

Wanneer hij zijn plicht had gedaan, zouden zijne vrienden nog meer van hem zijn gaan houden dan zij nu reeds deden. De wetenschap zou hij er nog meer van hebben kunnen overtuigen, dat hoogstaande, liefdevolle media in staat zijn haar, door helderziendheid, magnetische kracht en andere gaven, ter zijde te staan.

Wat had hij reeds veel nuttig werk mogen verrichten. Doctoren had hij kunnen helpen en in enkele minuten diagnosen vastgesteld, waartoe zij zelf — zonder de hulp van *geestelijke col-*

lega's — niet in staat zouden zijn geweest, want met Alcars hulp kon hij in het menschelijke lichaam zien.

Alles zou anders geweest zijn, wanneer hij goed geluisterd had. De menschen geven zich niet spoedig aan den magnetiseur over. Zouden moeders hare kinderen nu nog aan hem willen toevertrouwen? Zouden zij ze voortaan niet duizendmaal liever onder dokters handen zien overgaan, dan lijdelijk toe te zien, dat hij hun alle medische hulp onthield? Was het voor haar niet veel beter, te weten, dat zij al het mogelijke gedaan hadden, dan hem haar misplaatst vertrouwen te schenken? Hij beseftte ten volle, hoe groot zijn verzuim was. Dit was niet meer goed te praten.

Daar hingen zijn mediamiek ontvangen stukken, welke Alcar, door hem als instrument te gebruiken, geschilderd had. Durfde hij daar nog naar te kijken, terwijl hij hem met ondank beloonde?

In den geest worden geen halve dingen gedaan. Of alles, of niets; dit had hij in den loop der jaren wel geleerd. Hij moest of er naar streven een goed-ontwikkeld medium te zijn, of hij zou zijn mediumschap verliezen, daar dit eene gave Gods is en de Allerhoogste niet met zich laat spotten.

Wat was het stil om hem heen geworden! Het geleek wel dezelfde stilte, dezelfde rust, welke in het Zomerland heerschten, toen hij daar indertijd met zijn geestelijken leider was binnengetreten.

Nog stiller werd het, zóó stil, dat hij het leven kon hooren ademen. Dit deed hem goed. Het maakte hem kalmer en zijne zenuwen ontspanden zich. Zijn angstgevoel zakte weg en zijn hoofd werd minder zwaar. Een behaaglijk gevoel doorstroomde hem. Hoe was dit mogelijk! Boven zijn hoofd meende hij eenig geluid te vernemen. Het was, alsof er fluisterend werd gesproken. Melodieuus klonk het hem in de ooren. Het geleek wel muziek, die, door den wind voortgedreven, tot hem kwam; hemelsche muziek, die hem gelukkig stemde. In den angsttoestand van voorheen kon hij zich niet meer terugdenken. Waar was dit ellendige gevoel gebleven? Nog intenser voelde

hij het geluk in zich komen. Wat gebeurde er met hem? De muren zijner kamer verdwenen voor zijn oogen, om plaats te maken voor een zonnig, uitgestrekt berglandschap. Hij zag boomen met donkere en lichtgekleurde bladerkronen. Een groote vijver bevond zich vlak voor hem, waarin vele vogels, zooals hij nog nimmer gezien had, ronddartelden; en om dien vijver heen bloeide en geurde een overvloed van bloemen in zulke schitterende kleurschakeeringen, in zulk een overweldigende pracht, als ze op deze aarde nergens te aanschouwen zijn, terwijl langs dien hemelschen bloementuin een pad liep, dat zich door het geheele berglandschap heenkronkelde en tot aan den horizon te zien was. Daar verdween het aan zijn blik. Hij keek onderzoekend rond, maar kon geen enkel menschenkind ontdekken.

Hoe jammer, dat hier geen menschen leefden, want wat zouden zij gelukkig zijn te midden van al die schoonheid, in dezen goddelijken levenstuin, zooals Alcar hem er reeds eerder een had laten zien.

Welk een rijkdom van harmonie, zalige rust en vrede lag over dit, door gouden licht beschenen landschap uitgespreid!

Aan het einde van het kronkelpad zag hij iets zich bewegen. Het was niet veel meer dan een stip, maar toch kon hij zien, dat het zich voortbewoog. Langzaam kwam het nader en nader. Het bleek een in het wit gekleede gedaante te zijn. Zou het dan toch een mensch zijn? Wat moest het voor dien mensch dan een onuitsprekelijke zaligheid zijn in dit paradijs te mogen leven.

Steeds nader kwam de gestalte. Nu stond ze stil en nam eerbiedig een paar bloemen tusschen de handen. Geruimen tijd stond de eenzame gedaante daar en deed precies hetzelfde, wat hij Alcar eenmaal had zien doen. Ook zij had dus de bloemen lief en het leven, dat in alles ligt. Zou ook zij, evenals Alcar, het leven in alles kunnen aanvoelen?

Het was een lange, slanke verschijning. Zoo van verre gezien, was ze van dezelfde grootte als zijn leider en hare handelingen hadden groote overeenkomst met die van Alcar. Jammer,

nu verdween ze achter de bloemstruiken. Zou ze nog terugkomen? Het jonge leven hield haar voor zijne oogen verborgen. Gelukkig, daar zag hij haar weer; door de struiken heen kon hij een schim van haar ontdekken. Welk een rust lag er in hare bewegingen! Nu was ze weer duidelijk zichtbaar, maar haar gelaat kon hij nog niet scherp onderscheiden; daarvoor was ze nog te ver van hem verwijderd. Nu kwam ze weer langzaam nader. In haar geheele wezen lag harmonie en hij meende een glimlach op haar schoon gelaat te ontdekken. Zou het een man of eene vrouw zijn? De lokken der schoone verschijning vielen tot op hare schouders neer, maar al hare bewegingen duiden toch op mannelijke schoonheid. Ja, het moest een man zijn. Nu kon hij zijn wit kleed beter onderscheiden; wanneer het door de zon werd beschenen, schitterde het in ontelbare nuances. Nu eens was het in een zachtrose, dan weer in een lichtblauw of een wijnrood waas te zien, dat zich tegen den lichtgroenen achtergrond afteekende. Het was, alsof al de hemelsche kleuren der bloemen, waartusschen hij zich bevond, zich in dit witte kleed weerspiegelden.

Nu bleef de onbekende weer staan, om voor de tweede maal bloemen tusschen de handen te nemen. Hij boog zich daar diep overheen, terwijl hij ze met beide handen omsloot, om ze op deze wijze te liefkoozen. Zou hij nu ook bidden, evenals Alcar, die door de bloemen tot God bad? Door het leven, dat Hij in alles heeft gelegd. Zou deze schoone onbekende dat ook kunnen? Zou zijne afstemming dezelfde zijn als die van zijn leider? Hij probeerde, of hij zich met hem zou kunnen verbinden en concentreerde zich sterk daarop. Maar hij kon niet in hem dringen. Wanneer zijne gedachten tot hem kwamen, voelde hij dat iets hem weerhield, hem terugtrok, en hij kon, ondanks al zijne moeite, niet datgene bereiken, wat hem op aarde toch zoo gemakkelijk viel. Wat kostte het hem nu veel kracht en inspanning! Was deze mensch niet te peilen? Hij voelde duidelijk, dat zijn concentratievermogen verminderde, wanneer hij dichterbij hem kwam. Er lag iets om dien onbekende heen, waar hij niet doorheen kon dringen.

Was dit misschien diens uitstraling, welke sterker en mooier was dan de zijne? Kon zijn licht niet met het zijne verbonden worden? Stuitte het tegen het zijne af? Dat de onbekende boven hem stond, voelde hij aan alles. Wilde hij niet, dat men hem bereikte? Was hij niet vatbaar voor beïnvloeding? Bezat hij die zelfbewuste kracht? André begreep. Hij stuitte op hem af, zooals de golven van den oceaan tegen de rotsen worden teruggeslagen. Deze mensch zou orkanen kunnen trotseeren en bergen verzetten. Niemand zou hem van zijn voetstuk kunnen nederhalen dan God alleen. En God liet hem zijnen vrede en zijn geluk, omdat hij het leven liefhad met een liefde, welke in overeenstemming is met *Gods* heilige Liefde. Hij leefde dus in harmonie met het Oneindige en moest wonderen kunnen verrichten, alleen door zijne liefde. Ook dit begreep André; Alcar had het hem geleerd. En wanneer hij er voor zorgde, een goed instrument te zijn, dan zou ook hij eenmaal die kracht mogen bezitten.

Hij voelde, dat hij nu niet verder mocht gaan en zijne krachten niet langer noodeloos verspillen. Waartoe diende dit? Mocht hij een storenden invloed brengen in de rust des geestes? Was dit liefde? Mocht hij deze heilige rust verstoren, welke niet van de aarde was? Zou het niet beter zijn, geduldig te wachten op hetgeen er verder gebeuren zou?

Het speet hem, reeds te ver te zijn gegaan; hij moest leeren, zijne nieuwsgierigheid te bedwingen, want nieuwsgierigheid is eigenlijk niets dan eigenliefde.

Welk een vredige uitdrukking lag er op het edele gelaat van den eenzamen onbekende! Het leek wel, of hij de Engel des Vredes zelf was. Langzaam, schrede voor schrede, verwijderde hij zich nu van de plek, waarop hij geruimen tijd gestaan had, en wandelde rustig verder. Zijn gelaat hield hij naar links gewend, alsof hij daar iets waarnam, dat zijn belangstelling wekte. Maar... plotseling draaide hij zich om en was verdwenen.

André kwam tot het besef, dat dit aan hem moest liggen. Had hij hem wel zoo mogen bespieden terwijl hij bad? Hij moest zichzelf bekennen, dat het er met hem nog droevig voor stond

en dat hij nog een grove aardbewoner was, die nog lang niet op het geestelijke was afgestemd, daar hij in botsing kwam met hetgeen hij hier mocht aanschouwen.

Al zijne handelingen had hij met groote liefde moeten gadeslaan; dan zou zijne afstemming volkomen zijn geweest en zijn geest in harmonie met het Eeuwige. Maar de grof-stoffelijke aardbewoner voelt zoo fijn, zoo geestelijk, zoo zuiver niet aan. Zou het maar niet beter zijn, zich te verwijderen, in plaats van toe te zien in sferen-schoon, dat zijn hart van emotie deed kloppen? Was hij het waard, dit alles te mogen aanschouwen? Nog altijd lag het landschap in al zijne rust en schoonheid voor hem uitgestrekt. Wie mocht toch wel de gelukkige zijn, die er zoo zalig ronddoolde? In hem leefde Gods geest, de geest des Vaders.

Daar zag hij hem weer. Vreemd was het. Wanneer hij in liefde aan hem dacht, dan vertoonde hij zich dadelijk weer. Zou hij zijne gedachten kunnen opvangen? Dat kon alleen Alcar; Alcar alleen.

Langzaam kwam hij naderbij. Als hij nu den ingeslagen weg maar bleef volgen, dan zou hij hem spoedig duidelijker kunnen zien. Hij onderdrukte evenwel zijn sterk verlangen, want hij zou zielsbedroefd zijn, wanneer hij zich door zijne schuld, door zijn storende, disharmonische gedachten weer zou terugtrekken. Wat zal het nog lang duren, alvorens de mensch zich *geestelijk* kan en mag noemen en hoe vele duizenden jaren zullen er nog moeten verlopen, voordat er op aarde betere toestanden zullen heerschen en de liefde onder de menschen geestelijk, rein en zuiver zal zijn!

Met den schoonen onbekende zou hij alleen in liefde verbonden kunnen worden. Dit was hem duidelijk. Daar bleef hij voor de derde maal tusschen de bloemen — eene zee van bloemen — stilstaan en strekte de armen naar haar uit. Vervolgens omvatte hij een groote, blauwe bloem met zijn schoon-gevormde handen en boog deemoedig het hoofd, dat door een bovenaardschen glans beschenen werd.

Het was een plechtig, heilig oogenblik, waarop hij begon te

spreken. De klanken kwamen juist zoo tot hem, als hij daarstraks die heerlijke muziek had gehoord en de stem — zoo zacht als die muziek — klonk hem even melodieus in de ooren. Het was een gebed, dat hij tot den Schepper opzond:

„Gij, mijne bloem, o, gij, die het leven in u draagt, dat God in u en mij heeft gelegd, door u zend ik mijne liefde tot Hem. Door mij met u te verbinden, verbind ik mij met God, omdat Hij ons beiden het leven heeft geschonken; in ons een eeuwig leven heeft nedergelegd.

Door uw schoone kleur zal ik in harmonie blijven met het Oneindige, door uw zoeten geur zal ik mij sterken.

Uwe kleur, die des geestes is, begroeit velden van eeuwig leven. Wie uwen geur inademt, zal zich gesterkt gevoelen, omdat de adem des Vaders in u leeft; in mij leeft. Omdat onze Vader het Leyen is, het leven aan ons heeft geschonken.

Zoet zullen uwe geuren zijn, die 's menschen zielekracht versterken. Hij zal daardoor het leven voelen, zooals het aan ons is gegeven, omdat God maar *een* leven geeft, dat voor hem zal beteekenen: zalige rust, eeuwigen vrede, heiligende liefde. Ik meng mij daarom met u, om den Schepper in liefde en deemoed te naderen. Ik meng mijn licht met uw licht, omdat wij tezamen Gods Licht, Zijn eeuwig, heilig Licht zullen aanvoelen. Onze liefde, die *een*, die eeuwig, die het leven is, zullen wij behouden, omdat God ons eeuwige liefde, eeuwig leven gaf. God gaf u het leven, uw blauwen glans en uwen geur. God gaf mij het denkend Intellect en legde in mij wijsheid en kracht.

Hij gaf ons echter *een* leven en *eene* liefde. Daarom maakte God ons *een*. Door het leven en in liefde zijn wij eeuwig verbonden.

Zoo leven wij in liefde *voor* God; in rust, in vrede, in geluk en in harmonie *door* God, omdat wij *een* leven in ons dragen. Zouden de menschen op aarde, waar ik eens leefde en waar

ik nu weer werk te verrichten heb, kunnen begrijpen, dat wij een zijn? Of zouden zij denken, dat wij dwazen zijn? Wanneer zij maar een weinigje van het geluk kenden, dat wij bezitten, dat wij in ons dragen, dan zouden zij reeds gelukkig zijn en dan zou er vrede heerschen op aarde.

Wisten zij maar, schoone bloem, dat liefde kracht is en leven beteekent; dat liefde zeeën kan doen opdrogen. Maar alleen, wanneer zij van goddelijken oorsprong is. Voelden zij maar wat universeele liefde is, dan zouden zij, zooals wij, anderen kunnen helpen en steunen.

Wij zullen hen echter helpen, Gods heilige kracht te gebruiken, om anderen te doen ontwaken, die het leven nog niet aanvoelen, niet weten te beleven, nog niet in leven zijn. Wij zullen hun leeren, vertrouwen te hebben in Gods heilige kracht. Wij zullen hun vertrouwen in alles versterken.

Konden de menschen op aarde maar meer vertrouwen hebben, dan zouden zij sterk staan in hunnen strijd.

Gij, schoone bloem, hebt vertrouwen; daarom is het leven aan u, is uw leven gevoel geworden, uw gevoel liefde en uwe liefde uw leven.

Wisten de menschen op aarde maar, dat — door zelfvertrouwen — zij wonderen tot stand zouden kunnen brengen; dat — door zelfvertrouwen — hunne liefde zou groeien, bloeien en schoon zijn.

Zelfvertrouwen is de kracht in aller leven. Zelfvertrouwen is die heilige kracht, welke God leven noemt. Het zelfvertrouwen verbindt den mensch met God.

Waarom twijfelt de mensch aan een eeuwig leven? Omdat hij, schoone bloem, zijn eeuwig leven niet voelt, niet begrijpt; omdat hij er zich niet van bewust is. Het is nog zijn onbewust bezit. Daarom noemen wij hem een levenden doode.

Hij wordt boos, schoone bloem, wanneer men hem de waarheid vertelt, de waarheid voorhoudt. O, ik zou u zooveel over den aardschen mensch kunnen vertellen, doch ik wil uwe rust niet verstoren.

De mensch op aarde kent onze rust niet, omdat hij in dis-

harmonie leeft en geen harmonie voelt, omdat zijn leven disharmonisch is, wijl hij in disharmonie is met zijn hemelschen Vader.

Hoeveel schoons zouden wij hem niet van ons kunnen vertellen! Maar dat zou hij te zoetelijk, te onaardsch vinden. Zoo is zijn geestelijk gevoel verstoffelijkt.

Wanneer wij hem door onze instrumenten willen onderrichten en dezen vragen, dit zóó te doen, als wij het zien en voelen, omdat wij leven en wakker zijn, dan denkt hij, dat de media onze slaven zijn geworden. Dit denken voornamelijk degenen, die meenen, dat zij iets van geestelijke afstemming afweten. Wanneer zij maar meer vertrouwen in ons hadden, dan zouden wij hen op hunne fouten kunnen wijzen, hen op den goeden weg brengen en hen verbinden met ons leven, dat eeuwig leven is. Hoe veel zouden wij hun dan kunnen geven! Maar, schoone bloem, zelfs degenen, die geestelijk zien, die de gave van licht in zich dragen, hebben geen zelfvertrouwen genoeg. Zij wankelen ook nog en zijn aan beïnvloeding onderhevig.

Ik put nu kracht uit u, mijne bloem. Jong leven heb ik gevoed en gesterkt door uwe sappen.

Thans ga ik heen, maar ik zal terugkomen, om u nog meer over de menschen te vertellen, wanneer dit uwe rust niet verstoren zal. Uwe liefde zal echter sterk genoeg zijn, omdat zij uit God is.

Op aarde zal ik het onbegrijpelijke begrijpelijk maken en den menschelijken geest ontwikkelen. Zoo wil ik de menschen leiden en hun gevoel op God afstemmen. Dan zal al hun angst en twijfel in zelfvertrouwen veranderen. Leef, mijne bloem, leef. Laat het leven, dat in u is, leven. Laat het steeds uw eeuwig geluk, uw eeuwig leven blijven."

André's hart klopte hevig. Hij wist nu genoeg en begreep alles. De lichtende gestalte, daar vóór hem, kon niemand anders zijn dan zijn eigen leider, zijn eigen geliefde Alcar. Thans had hij hem — als nog nooit te voren — gezien. Ja,

hij begreep alles. Zijn angst was onnoodig geweest en hij had gewankeld in zijn vertrouwen. Hij was nog niet sterk genoeg geweest, om het gevaar te trotseeren. Hij had Alcar onmiddellijk moeten herkennen en aan zijne hulp nooit mogen twifelen.

Als verlamd voelde hij zich en hij had nauwelijks de kracht, om dit alles te dragen.

Toen hoorde hij de welbekende, geliefde stem fluisteren: „André, mijn jongen, hij, die alles in liefde wil volbrengen, zal onuitputtelijk zijn, omdat Liefde God is en God onuitputtelijk is.”

André zag omhoog. Daar vóór hem stond zijn leider. Wat was hij mooi! Gedurende hunne reizen naar de sferen had hij zich nog nooit zóó stralend-schoon aan hem laten zien. „Alleen dan zal je mij zóó zien, wanneer je volkomen op mij zult zijn afgestemd en, zooals nu, in groote, menschelijke liefde tot mij komt. Liefde, welke je mij door je angst gaf, daar je angst liefde was, welke op deze sfeer is afgestemd. Dit bewijs van je liefde voor mij deed mij besluiten, om nu — en voorgoed — een einde te maken aan het gebrek aan vertrouwen, dat in je was. Ik kende dit wantrouwen, mijn jongen, en daarom hield ik je buiten alles en was je alleen mijn werktuig. Je zou daar echter niets door hebben geleerd, maar — door je diep gevoel — heeft jouw liefde zich afgestemd op de mijne. Zoo werden wij *een* en mocht ik je verbinden met die liefde, met die sfeer, waar je rust voelde, welke harmonie in alles brengt, wat geestelijk leven beteekent. Ik wilde gedurende Doortjes ziekte je zelfvertrouwen sterker maken, om je te toonen, dat alleen liefde zelfvertrouwen is. Je zult nu niet meer buiten de waarheid worden gehouden, want ik weet nu, dat alles je heilig is, dat je liefde zal groeien en bloeien en dat wij wonderen zullen verrichten in den naam des Vaders, omdat Hij het Leven van alle leven is. Alles zal je nu duidelijk zijn geworden. Wees er echter steeds voor op je hoede, dat je geen speelbal wordt van je gevoel en vooral ook, dat je niet meent, het beter te weten dan wij,

want dat zou eigenwaan beteekenen, waarvoor wij je nooit genoeg kunnen waarschuwen. Laat je niet meer verkeerd beïnvloeden; denk daaraan. Ongeloof is het gif, waarmee het menschedom besmet is.

Ziehier nu een ander beeld."

André zag Doortje voor zich en hij kon het wel uitschreeuwen van geluk, want het kind leefde. Hij had zich dus noodeloos ongerust gemaakt, omdat hij niet genoeg op Alcar had vertrouwd.

„Voel je nu", vroeg deze, „waarom Jacques en Nel niets mogen weten? Wanneer zij op de hoogte waren van den ernst der ziekte van hun kindje, dan zouden zij het ons ontnemen, om het, in hun angst, aan een aardschen medicus toe te vertrouwen. In onze handen is het echter veilig en door twee magnetische behandelingen hebben wij het kleine ding van eene hersenvliesontsteking mogen redden."

André schrok niet meer van deze mededeeling, want zijn vertrouwen op Alcar kon nu niet meer aan het wankelen gebracht worden.

„Alle kwade stoffen zullen nu het lichaampje verlaten; dit zal je weldra bemerken. Ik waak, André. Vertrouw, vertrouw, vertrouw.

En nu nog dit. Acht je niet te hoog, maar vooral ook niet te laag, want hoe zou je je dan van je eigen kracht bewust kunnen zijn en anderen overtuigen van *ons weten*?

En toon ook, dat er liefde van je uitgaat, want liefde doet wonderen.

Je vriend zal niet komen en het kind zal morgen veel beter zijn."

Alcar was heengegaan en André was weer alleen. Veel had hij gedurende de laatste uren geleerd en het visioen had hij goed begrepen. Welk een geluk was het voor hem, dat hij zijn leider had mogen helpen, een jong leven voor de ouders te behouden.

Den volgenden avond ging hij naar Doortje kijken. Nel kwam hem reeds in de gang tegemoet en riep hem toe: „Doortje is veel beter, André, maar wat is er een massa vuil uit haar oortje gekomen! Vanmiddag om drie uur brak het abces

door; een verschrikkelijke lucht was er bij. Wat moet die kleine schat geleden hebben!"

De kleine meid zat weer in haar stoeltje en keek hem met een lachend snuitje aan, alsof zij beseftte, dat alles nu weer goed was.

Hij behoefde haar niet meer te helpen. Door de twee behandelingen was het wonder geschied.

Toch bleef zij niet voor nog meer ziekte gespaard, want langzaam begon haar linkeroortje te zwellen en de huid daaromheen zich rood te kleuren, totdat er ten slotte achter het oortje een gezwel verscheen.

André behandelde haar tweemaal per week, wat zijn leider hem had opgedragen, terwijl deze hem tevens had medegedeeld, dat dit proces zich vijfmaal zou herhalen en het tweede gezwel iets kleiner zou zijn dan het eerste. Het laatste zou de grootte hebben van een knikker.

Hij gaf dit bericht aan zijne vrienden door, die er zeer van onder den indruk kwamen. Verschrikkelijk vonden zij het. Dit eerste gezwel was wel zoo groot als een noot en ieder oogenblik kon het doorbreken.

Op een avond zeide Alcar, dat dit 's nachts gebeuren zou en dat de kleine goed verbonden moest worden, daar er veel kwade stoffen los zouden komen.

Den volgenden morgen kwam Jacques vertellen, dat hetgeen Alcar hun had medegedeeld, bewaarheid was geworden. Het eerste gezwel was verdwenen.

Het oortje bleef evenwel rood en gezwollen en vanaf het oogenblik, dat de zwelling optrad, was en bleef er bloed in de urine aanwezig, wat, volgens Alcar, niet meer het geval zou zijn, wanneer het laatste gezwel verdwenen zou zijn.

Langzaam kwam het tweede te voorschijn en verdween weer op dezelfde wijze als het eerste. En toen dit proces zich eindelijk vijfmaal herhaald had, begon de gelaatskleur van de kleine meid zich gelukkig te verbeteren en was er ook geen bloed meer in de urine te vinden.

„Doortje is nu genezen”, zeide Alcar, „en zij zal niet spoedig

weer ziek worden, daar wij alle kwade stoffen naar buiten hebben gebracht, wat voor haar geheele leven van groot gewicht zal zijn."

André vertelde toen aan zijne vrienden, hoe liefdevol zijn geestelijke leider over hun schat had gewaakt en van welke gevreesde ziekte hij haar gered had.

Zij waren door deze mededeeling natuurlijk diep geroerd en innig dankbaar voor alles, wat Alcar in zijn groote liefde voor hen gedaan had.

„Wij kunnen de menschen met alles helpen", zeide Alcar, „en in geval van ernstige ziekte zal geen minuut te lang worden gewacht, wanneer mocht blijken, dat aardsche medische hulp ingeroepen moet worden. Steeds zal ik waken, dag en nacht, omdat de geest geen slaap meer noodig heeft en geen vermoeienis meer kent. Maar het is aan jou, om alles volgens onze wenschen te volbrengen. Dan bestaat er geen gevaar. Dan zal men zich gewillig aan ons overgeven en de wetenschap zal ons aanvaarden, omdat zij vertrouwen in ons gekregen heeft. Doctoren zullen *onze* hulp inroepen, wanneer zij machteloos tegenover ernstige ziektegevallen staan. Zij zullen het hoofd buigen en hunne valsche schaamte afleggen, omdat zij dikwijls voor problemen komen te staan, welke voor den geest geen problemen zijn, omdat wij ons met de stof verbinden en door haar heen kijken.

De wetenschap zal ik bewijzen — versta mij goed — ik, nu Alcar genaamd, die vroeger op aarde heb geleefd, dat wij voortleven. Ik leefde eeuwen geleden op uwe aarde en nog wordt de naam, dien ik toen droeg, door velen uwer met eere uitgesproken. In den fleur van mijn leven, ruim veertig jaar oud, ben ik daar vandaan geroepen. Vóór dien tijd was ik er echter reeds van overtuigd, dat mijn leven met het aardsche niet zou eindigen. En toen ik er mij van bewust werd, in welken toestand ik vele broeders en zusters had achtergelaten, kwam er — God zij dank — een intens verlangen in mij op, om de aardmenschen te mogen overtuigen van een voortleven na den stoffelijken dood.

Al mijne vrienden zijn thans ook reeds lang aan onze zijde en zij helpen en steunen mij bij deze taak. Op uwe aarde droegen zij klinkende namen, welke daar nog steeds voortleven en waarop men zich blind staart, terwijl ze voor hen geen waarde meer hebben, omdat wij geleerd hebben, dat het alleen de geest is, die waarde aan het leven geeft.

Wanneer men kon aanvaarden, dat wij achter den sluier met groote liefde voor de menschen werken en trachten, hen met alles te helpen, dan zou men ons onze taak zooveel lichter kunnen maken en naar onze wenschen handelen, maar daar men meent, dat dood *dood* is, wil men met het *leven* niets te maken hebben. Daarom zijn wij — ik en zoo vele anderen — naar de aarde teruggekomen, om de menschheid wakker te schudden en haar ervan te overtuigen, dat wij leven, omdat God, Die Liefde is, ons en haar een eeuwig leven heeft geschonken, dat — door steeds te evolueeren — eenmaal volmaakt zal worden, gelijk de Vader in de Hemelen volmaakt is. Zoo heb ik dus een jong leven mogen redden; ik, de ontlichaamde mensch met mijn ontwikkeld denkend intellect, terwijl niemand op aarde wist aan welke gevaarlijke ziekte het leed en niemand dus tijdig en afdoende had kunnen ingrijpen, zoodat men slechts stof, alleen stof zou hebben overgehouden.

Daarmede wilde ik aantonen, dat wij den mensch door een hoogstaand genezend medium kunnen helpen zijne problemen op te lossen en hem steeds liefde willen geven. Leerde hij maar begrijpen, dat de „dooden” leven. Wij roepen hem uit het Hiernamaals toe: wij leven, wij leven aan onze zijde in groot geluk. Wij leven in eeuwige, reine liefde; eene liefde, zooals geen mensch op aarde die kent, noch gevoelt. Het eeuwige leven is niet te vernietigen, maar eerst na den stoffelijken dood kan het zich geheel in den geest ontplooiën. Het is niet te vernietigen, omdat het Leven God is en Hij Zijn eigen Leven niet vernietigen zal.

Wanneer echter het oogenblik daar is, waarop God hem roept en de z.g. dood intreedt, dan moet de mensch slechts zijn

stofkleed afleggen, zooals hij zoo dikwijls een al of niet versleten kledingstuk aflegt. Dan werpt de geest zijne kluisters af, om naar onbekende gebieden te kunnen opstijgen, steeds hooger, al maar hooger.

Wij, die ons stofkleed reeds zoo lang geleden hebben afgelegd, komen tot de menschen, om hun dit te vertellen, omdat wij weten, dat wij steeds evolueeren zullen, om steeds weer hoogere bestaansvormen aan te nemen, totdat wij te fijn besnaard, te hoog afgestemd zullen zijn, om ons nog met de aardbewoners te kunnen verbinden.

Ten slotte toonde ik nog aan, dat het magnetisme de gezegende kracht is, welke den mensch zal helpen, zijne zieken te genezen, omdat het een zuivere, natuurlijke geneeskracht is en alles, wat natuurlijk is en zuiver, den weg bewandelt, welke naar het Hoogere voert.

Ik, die zoo lang geleden op uwe aarde leefde, redde een jong leven, omdat dit Gods wil was. Dit zal mij dus alleen maar mogelijk zijn, wanneer mijne kracht niet tegen Gods kracht indruischt.

Wij, die den Geest veel intenser aanvoelen dan de mensch, wij weten wat wij kunnen en mogen doen in afstemming op God.

De mensch is geestelijk nog in een diepen slaap verzonken, waaruit hij eerst dan volkomen wakker geschud zal worden, wanneer hij tot de onzen zal behooren.

Doortje werd door ons gered. Levert dit den menschen niet het bewijs, dat wij tot hen terugkeerden, om in hun midden ons werk te doen? God schonk ons de genade, tot hen te mogen terugkeeren. Omdat wij het licht bezitten, zien wij in hunne duisternis en zal ons licht hunne duisternis verlichten. Mensch der aarde, aanvaard het licht, omdat dit Licht God is. Wij binden u den reddingsgordel des geestes om. Weet, dat geen stormen op de levenszee u vernietigen kunnen. Drijvende zult ge blijven, omdat het eeuwige Leven u drijvende houdt.

In u ligt de heilige Godsvonk, de reddende kracht, waardoor ge op Hem zijt afgestemd.

Wij zullen over jonge levens blijven waken en ook over levens, die nog in hunne kinderschoenen staan — nog jong in den geest zijn te noemen — al hebben zij reeds den leeftijd van zeventig en zelfs van tachtig jaren bereikt. Hen en de jongeren willen wij helpen. En daarom roep ik hun allen toe: nu is het nog tijd, nu zijt ge nog in uw aardse lichaam, in het bezit van uw aardse leven. Redt, vrienden, wat er te redden valt. Redt echter geen stof, doch redt den geest en loutert uwe ziel. Dan zal een leven van eeuwige Liefde, van eeuwig geluk u wachten in Gods Vaderhuis, wanneer uw aardse pelgrimsreis ten einde zal zijn."

HOOFDSTUK III

HET NUT VAN HET GENEZEND-MEDIUMSCHAP

OP een middag kreeg André bezoek van een heer, die hem vroeg, of hij eens bij zijn zoon zou willen komen kijken, die reeds zeven dagen met hooge koorts te bed lag, terwijl de dokter, die hem dagelijks onderzocht, nog maar steeds geen diagnose kon vaststellen.

Als in een flits kwamen toen de volgende woorden tot hem: „De rechterlong is ontstoken”. En toen hij daarop Alcar vroeg, hoe hij reeds nu, zonder het geringste contact, deze diagnose kon geven, antwoordde zijn leider, dat hij later alles uit zou leggen. „Zeg hem nu echter”, ging hij verder, „dat de oorzaak der ziekte ons bekend is.”

André gaf deze boodschap aan zijn bezoeker door, wat deze zeer merkwaardig vond en haast onbegrijpelijk.

's Avonds belde hij aan het hem opgegeven adres aan en onderzocht onmiddellijk den ernstig zieken jongen. Hij nam diens hand in de zijne, om vervolgens in trance-toestand de ziekte vast te stellen, wat de zeventienjarige Wim geduldig toeliet. Daarna vroeg hij hem, terwijl hij tevens deze plek aanraakte, of hij pijn gevoelde rechts onder het schouderblad, maar de patiënt voelde daar niets en had er al die dagen geen pijn gehad. André voelde echter, toen hij hem vasthield, in zijne rechterlong een schrijnende, brandende, soms stekende pijn en daarna zag hij duidelijk, dat deze ontstoken was, wat Alcar hem reeds 's middags gezegd had.

Hij deelde dit nu aan de verschrikte ouders mede, die hem verzochten, de behandeling van hun jongen op zich te willen nemen, daar zij vertrouwen in hem gekregen hadden, omdat hij in tien minuten tijds de diagnose had kunnen vaststellen, wat den dokter in zeven dagen niet mogelijk was geweest. André wilde natuurlijk van ganscher harte aan dit verzoek voldoen en vroeg zijn leider, wat hij doen moest. „Luister,

mijn jongen", antwoordde deze, „wanneer de dokter eene week geleden zijne diagnose had kunnen vaststellen, dan zou hij onmiddellijk met Priessnitz-omslagen zijn begonnen, maar door zijn verzuim moeten wij daar nu nog even mee wachten, daar de ontsteking inmiddels naar binnen is gedrongen. Het is nu aan ons, den jongen krachtig te magnetiseeren; dan zal de ziekte na drie à vier behandelingen naar buiten treden, zoodat het ook den dokter duidelijk zal worden, dat zijn patiënt longontsteking heeft. Door hem nu Priessnitz-omslagen om te leggen, zou het proces te snel verloopen; door onzen sterken magnetischen stroom kunnen wij veel betere resultaten bereiken. Geef je geheel, mijn jongen; er zijn vele Intelligenties, die ons helpen."

Na eene behandeling van ruim twintig minuten liet Alcar hem ophouden en deelde hem mede, wat zich voor zou doen. „In de eerste plaats zal Wim na deze behandeling flink gaan transpireeren, wat genezend zal werken. Door deze transpiratie zal de ontsteking gaan werken en zal hij over twee dagen de pijn krijgen, welke je zooeven gevoeld hebt. Dat zal dan het oogenblik zijn, waarop de dokter iets gaat hooren." André gaf dit bericht weer aan de ouders door, die hem den volgenden morgen dadelijk vertelden, dat hun jongen 's nachts heel erg getranspireerd had.

Twee dagen later begon hij over pijn te klagen en toen de dokter hem nogmaals nauwkeurig onderzocht, constateerde deze, dat — zooals Alcar reeds vroeger gezegd had — de rechterlong van zijn patiënt was aangedaan. 's Avonds wilde hij een Röntgen-foto daarvan maken.

Toen Wims ouders dit aan André vertelden, hoorde hij Alcar zeggen: „Voordat de foto gemaakt wordt, zullen wij hun eene teekening geven, welke duidelijk aantoont, waar de long ontstoken is."

André was daarover zeer verheugd en vond het interessant, om — als helderziend magnetiseur — de medische wetenschap opnieuw te mogen overtuigen van Geestenhulp uit Hoogere Sferen.

Nadat hij den zieke weer behandeld had, nam Alcar zijn arm in beslag en teekende de beloofde schets, welke duidelijk aantoonde, dat hij, André, die niets van ziekten afwist, toch in staat was, helderziend een juiste diagnose vast te stellen. De dokter nam 's avonds de Röntgen-opname en kwam later vertellen, dat deze had uitgewezen, dat de rechterlong ontstoken was. Daar hij de foto niet had medegebracht, vroeg de moeder, of hij er niet eene teekening van zou kunnen maken. Zij zou die dan wel gaarne met die van André willen vergelijken, wat de dokter natuurlijk niet wist.

Nadat hij aan haar verzoek voldaan had, werd de eerste teekening voor den dag gehaald en verzochten de ouders hem, niet boos te zullen zijn, omdat zij in hun angst ook een magnetiseur hadden geraadpleegd, nadat hun jongen reeds zeven dagen lang aan eene ziekte leed, waarvan de oorzaak maar niet vastgesteld kon worden.

De dokter, die de schets nauwkeurig bekeek, vond het zeer merkwaardig, dat beide teekeningen zoo volkomen overeenstemden en begreep er niets van.

„Ja, dokter”, zeide de vader, „wij vinden het ook zeer wonderlijk, want reeds toen ik bij den magnetiseur aan huis kwam, terwijl hij onzen zoon nog nooit gezien had, was de oorzaak der ziekte hem bekend. Het is onbegrijpelijk, maar de zuivere waarheid. En toen hij hem later in ons bijzijn onderzocht, wat slechts tien minuten duurde, heeft hij de plaats aangewezen, waar hij na twee dagen pijn zou gaan voelen.”

De dokter kon niet anders dan herhalen, dat hij het zeer merkwaardig vond. „Maar”, vroeg hij tevens, „die magnetiseur komt nu toch zeker niet meer hier?”

Hoe kleingeestig kan de mensch soms zijn!

Wims ouders hadden natuurlijk het grootste vertrouwen in André gekregen en lieten de behandeling van hun zieke, die, zooals hij zeide, meer van den jongen dokter hield dan van den ouden, met gerustheid aan hem over. De jonge dokter zou hem wel beter maken, zei Wim, want hij legde zijne

handen juist op de plek, waar hij de meeste pijn had, wat hem zoo goed deed. Op een morgen begroette hij hem met de woorden: „Dag, dokter”, maar André, die daar niets van wilde weten, zeide, dat hij geen dokter was. Voor hem was en bleef hij evenwel *zijn* dokter, wien hij zijn vertrouwen geschonken had en die hem verzekerde, dat hij heelemaal beter zou worden, wanneer hij zich maar rustig hield. Zoo waren er weer vier dagen voorbijgegaan en de jongen was gedurende zijne ziekte zeer verzwakt en afgevallen; de hooge koorts, welke hem nog steeds niet wilde verlaten, had hem erg uitgeput. Reeds bijna twaalf dagen vocht dit jonge leven daartegen en de dokter had nog niet kunnen zeggen, wanneer de crisis verwacht kon worden.

André vroeg dit daarom aan Alcar en kreeg onmiddellijk diens duidelijke uiteenzetting.

„Wij zijn nu vijf dagen met hem bezig”, zeide hij. „De crisis zal dus a.s. Dinsdagavond intreden, om tot Donderdagmiddag te duren. Versta mij goed: Donderdagmiddag zal de crisis voorbij zijn.”

Geen oogenblik daaraan twijfelend, gaf André deze mededeeling dus door. En Dinsdag kwam de koorts 's avonds met zulk een hevigheid opzetten, dat de zieke zeer onrustig werd en ten slotte buiten kennis geraakte. Hij lag voortdurend te ijlen en aan de dekens te trekken, zoodat André zijn toestand Woensdagmorgen zeer verontrustend vond. Maar Alcar, die hem zijn groote liefde deed gevoelen en ook nu weer dag en nacht over het jonge leven waakte, beval hem, zich sterk te concentreeren en den jongen zwaar te behandelen. Welk een heilige, universeele liefde lag er in dit alles! Konden de menschen dit maar aanvoelen! Voelden zij maar iets van de groote kracht, waardoor zijn leider ieder leven tot zich trekt en er zich mede verbindt.

Gedurende de behandeling voelde en zag André verscheidene Intelligenties om het ziekbed staan. „Wat zou dit te beduiden hebben?” dacht hij. Het beviel hem maar half, daar het hem bekend was, dat — wanneer er bij een ernstigen zieke vele

Intelligenties verschijnen — dit meestal op diens overgang duidt. Dezen komen dan, om den geest, die straks het lichaam zal verlaten, naar de plaats in de sferen te geleiden, waarop hij door zijn aardsche leven is afgestemd. Hij vroeg daarom aan Alcar, waarom zij zich aan het ziekbed vertoonden. Deze stelde hem onmiddellijk gerust en zou het hem later uitleggen. Hij zou zich dus niet weer noodeloos ongerust maken, want de les, welke hij gedurende Doortjes ziekte had ontvangen, was immers een levensles voor hem geweest. Niets mocht hem meer angstig maken; hij moest als eene rots in de branding staan en de hevigste stormen zouden zijn zelfvertrouwen niet meer kunnen vernietigen. Niemand zou in staat zijn hem te beïnvloeden, al kwamen er tien doctoren tegenover hem te staan, want op zijn Alcar kon hij bouwen tot in alle Eeuwigheid.

Hij verzekerde Wims ouders dus met groote beslistheid, dat, hoe ernstig de toestand zich ook liet aanzien, zij er op moesten vertrouwen, dat hun jongen in leven zou blijven.

Nadat hij hem Woensdagavond behandeld en zijn geruststellende woorden nog eens herhaald had, ging hij huiswaarts, om den volgenden morgen — Donderdag — terug te komen. Toen hadden de gelukkige vader en moeder hem wel om den hals kunnen vallen van dankbaarheid, want gedurende den nacht was de temperatuur langzamerhand tot 38.4 gedaald.

Na de behandeling wees de thermometer nog slechts 37.9 aan en 's middags was Wim geheel koortsvrij. De crisis was voorbij — zooals Alcar voorspeld had — en ook dit jonge leven gered. Zijne ouders wisten niet, hoe zij André daarvoor danken moesten en nog minder, hoe zij Alcar ooit hun zoo diep gevoelde erkentelijkheid zouden kunnen betuigen. Alcar, over wien zij in „Een Blik in het Hiernamaals” reeds zooveel gelezen hadden.

Alcar wilde echter van geen dank weten. „Luister, mijn jongen,” zeide hij, „en breng hun de volgende boodschap over. Toen Wims vader dien middag om raad en hulp bij je kwam,

was hij vergezeld van zijn eigen, sinds langen tijd overgeganen vader, die in alle stilte over het wel en wee der zijnen waakt en dus wist, aan welke ernstige ziekte zijn kleinzoon lijdende was. Door mij met hem in verbinding te stellen, vernam ik de oorzaak daarvan en kon jou dus de juiste diagnose geven, voordat wij eenige verbinding met den patiënt hadden. Ook deelde de grootvader mij mede, dat hij reeds eenige dagen bezig was, op zijn zoon in te werken, wat hem — door diens angstgevoel op te wekken — gelukkig volkomen gelukt is. Later zal ik je dit duidelijk maken, door je — door bewuste uittreding — te laten beleven, hoe er vanaf *onze* zijde op den mensch wordt ingewerkt.

De grootvader, die reeds op aarde zijn kleinzoon zeer lief had, heeft deze liefde in het leven na den stoffelijken dood voor hem behouden en hem mogen helpen. Hem komt dus de dank toe, maar ook hij zal dien niet aanvaarden, daar geestelijke liefde universeel is en door iedere Intelligentie, die in het licht is, in volle mate wordt geschonken.

Wij maken geen aanspraak op dank en gevoelen ons reeds gelukkig, wanneer de mensch zich vol vertrouwen aan ons wil overgeven, om onze liefde te ontvangen. Wij leven voor hem, om hem door bewijzen het Leven te openbaren en hem ervan te overtuigen, dat bona-fide genezende media nuttig werk verrichten, terwijl zij door en voor ons werken met hunne magnetische —, d.w.z.: levenskracht, een natuurlijk, menschelijk tonicum.

Door hen kunnen wij onfeilbaar zijne ziekten en kwalen genezen; wij, die op aarde gestorven zijn, zooals dat heet."

„Gij, kinderen der aarde, gij, die geestelijk nog steeds niet wakker zijt, kan dit alles u niet tot nadenken stemmen? Vindt ge de gedachte, dat „dooden" een bijna stervende voor de zijnen behouden, hem laten leven, zoo angstwekkend? „Dooden" helpen u met alles, alles, alles, maar die „dooden" *leven* eerst recht, terwijl gij meent, dat zij niet meer tot u terug kunnen keeren en u van hunne nabijheid overtuigen.

Het woord „dood” moest uit uw woordenboek geschrapt worden; het brengt daarin disharmonie, want voorwaar, wij — ontlichaamde geesten — zijn bij, in en om u, zien door de stof heen en waakten ook nu weer over een jong leven. Is dit geen bewijs, dat wij intellect bezitten?”

„En wat deedt gij, medicus, die op aarde studeert, wat nog geen wijsheid is in den geest? Gij, wiens taak het is te trachten menschenlevens te redden? Gij, die zocht, maar niet kondet vinden? Gij trachtet ons instrument van het ziekbed te verjagen, nadat wij alle angst en onrust, welke u slapeloze nachten bezorgden, van u genomen en u daardoor uwe vrede en uw zelfvertrouwen teruggegeven hadden. Is dat ware menschlievendheid? Zeker, uw tijd is nog niet gekomen. Maar weet, dat er maar ééne macht is, die alles bindt, die alles laat leven, die u en ons leidt, die ons allen het leven heeft gegeven en die uwe wetenschap en uwe geleerdheid ineen doet smelten, wanneer gij door haar licht zult worden beschenen. Dan zullen alle bezit, alle wijsheid, alle macht, al het aardse weten van u afvallen, want God kent slechts ééne kracht: de kracht der liefde. En die liefde wildet gij uit de ziekenkamer verjagen, de reine liefde, welke gij nog niet gevoelt, maar die gij toch in ruime mate zult moeten bezitten, wilt ge tot het leven komen, het leven, dat God is, het leven, dat ons hielp het jonge leven voor de zijnen te behouden.”

„Wij zoeken onze instrumenten in het algemeen onder degenen, die geen studie hebben volbracht, want indien dit wèl het geval ware, zouden zij onhandelbaar kunnen worden en het beter willen weten dan wij. Hun aardse geleerdheid zou dan met ons weten in botsing komen, daar deze niet in den geest is ontwikkeld en dus geen wijsheid is.

Quasi-geleerde werktuigen kunnen wij niet gebruiken, omdat zij, wanneer zij eenmaal een voetstuk zouden hebben betreden, angstig zouden worden, er door ons van af te worden gehaald,

wijl hun bouwsel geen kracht bezit in den geest en de geringste storm hun voetstuk als een kaartenhuis ineen zou doen vallen. De waarlijk eenvoudigen van geest zijn het, die ons — voor onze heilige taak — het best dienen, omdat wij naast, in en door hen kunnen werken.

Aanvaardt dus onze instrumenten, gij mannen der wetenschap, want zij zijn de trechters, waardoor wij u kunnen bereiken. Onderzoekt degenen, door wie wij spreken. Toetst hen zooveel gij wilt, maar aanvaardt hen, wanneer zij in liefde tot u komen. Scheidt het kaf van het koren; dat is zelfs noodzakelijk, want er zijn nog te veel media, of zoogenaamde media, die eerst later ten volle zullen beseffen, hoeveel zij op aarde aan ons werk hebben verknoeid. Werkst ons niet tegen, maar onderzoekt ernstig en onbevooroordeeld, want straks, wanneer gij tot de onzen zult behooren, zult gij al uwe krachten inspannen, om — evenals wij dit nu doen — de uwen te kunnen bereiken en van uwe onverflauwde liefde te overtuigen. Bedenkt, welk een geluk het dan voor u zijn zal, wanneer ge de achtergelaten geliefden zult mogen helpen en steunen.

De vele Intelligenties, die ons instrument om het ziekbed heeft zien staan, waren eenmaal geleerden uwer aarde, wien nu — in het leven achter den sluier — als kinderen wordt geleerd, hoe de geest op den stoffelijken mensch inwerkt. Begrijpt gij dit niet? Wacht dan, totdat ge ook aan onze zijde zult zijn aangekomen. Wij zullen het u dan bewijzen. Alles, wat men op uwe aarde geleerd heeft, wordt eerst wijsheid aan *onze* zijde, omdat het aardsche bij ons geen waarde meer heeft. Daarvan zijn deze Intelligenties nu ten volle overtuigd en daarom zijn zij God innig dankbaar, dat zij nu mogen leeren, hoe zij — wanneer de tijd komt, waarop zij zelf een instrument zoeken — op hem zullen kunnen inwerken en door hem de hunnen op aarde bereiken. Zij wachten met ongeduld het oogenblik af, waarop hun dit vergund zal worden en zij, op hunne beurt, hunne boodschap zullen mogen verspreiden.”

„Vrienden, straks komt ook uw tijd. Het kan nog lang, maar het kan ook nog maar heel kort duren. Wanneer God u roept, moet gij komen. Zorgt dus, dat gij gereed zijt en beveelt uwen geest in Zijne handen. Het leven is eeuwig; denkt daaraan en leert uw eigen leven kennen. Maakt u los van alle egoïsme en verplettert uw eigen ik, want er bestaat maar één Ik en dat is het Opperwezen, de Almachtige Schepper van hemel en aarde; Hij alleen. Laat u door ons wakker schudden. Over uwe geheele aarde wordt ons geestelijk voedsel uitgestort en langzaam zien wij het licht helderder worden. Duizenden, die hunne instrumenten hebben mogen bereiken en ontwikkelen, komen tot u, om u te helpen. Daalt neder van uwe voetstukken, vrienden, buigt uw hoofd diep, gunt God een oogenblik van aandacht en vertrouwen en denkt aan uw eeuwig heil, uw eeuwige zaligheid.”

„Het is Wims ernstig verlangen, eenmaal arts te worden. Moge hij dan velen tot zegen zijn en zijne taak steeds met groote liefde vervullen. Hem roepen wij toe: Laat alles, wat er gedurende uwe ziekte gebeurde, een levensles voor u blijven, waaruit ge steeds wijsheid kunt putten. Wijd u geheel aan de lijdende menschheid, geestelijk nog meer dan lichamelijk. Steun de magnetiseurs, die voor ons werken, en verbind u met hen. Wij zullen ons dan met u verbinden, waardoor gij wetenschap vergaren, gevoel bezitten en leven in u dragen zult. En omdat gij leven in u zult dragen, zult ge sterk staan en machtig zijn in uw kunnen. Wonderen zult ge verrichten, omdat het Leven u helpen zal. Geef u in liefde en toon steeds, dat ge waard zijt, Geestenhulp te ontvangen uit Hoogere Sferen!”

HOOFDSTUK IV

PHYSISCH EN PSYCHISCH GENEZING

EEN andermaal kwam er iemand bij André, die een consult wenschte naar aanleiding van den gezondheidstoestand van zijn zevenjarig zoontje Louis, en in trance-toestand kon hij binnen tien minuten constateeren, dat het kind achterlijk was en zijn bedje 's nachts nat maakte. Ook deze vader was ten zeerste verbaasd, dat André zoo spoedig de juiste diagnose kon stellen en vroeg, of het hem mogelijk zou zijn, den jongen te genezen.

Hij beantwoordde deze vraag bevestigend, daar Alcar hem niet waarschuwde voor de onmogelijkheid daarvan. Daarna vroeg zijn bezoeker, hoeveel tijd daarvoor noodig zou zijn. „Luister goed, mijn jongen”, zeide Alcar toen. „Wanneer wij hem veertien dagen behandeld zullen hebben, zal de kwaal tijdelijk tot stilstand komen, maar na eene maand zullen dezelfde verschijnselen zich weer vertoonen. Daarna zullen er acht maanden verloopen, voordat algeheele genezing intreedt, gedurende welke hij geregeld behandeld moet worden. Dan zal echter ook tevens zijn gevoel ontwikkeld zijn, waardoor hij beter zal kunnen spreken en leeren.”

André gaf deze boodschap aan den vader door, die daarover zeer verheugd was en zijn kind vol vertrouwen onder zijne behandeling stelde.

Nadat hij den kleinen Louis viermaal — tweemaal per week — gemagnetiseerd had, gebeurde natuurlijk hetgeen Alcar voorspeld had: de verschijnselen hielden op, om na eene maand weer opnieuw te beginnen. Hij zette de behandeling bij zich aan huis voort en nadat hij den knaap vier maanden geholpen had, kwam zijn vader eens met hem mede, om hem te vragen, wat hij van den toestand dacht.

„Ik heb u toch medegedeeld, mijnheer, hoe ik alles voel en zie”, was zijn antwoord.

„Ja, wat u mij den eersten keer, toen ik bij u kwam, gezegd hebt, is uitgekomen, maar daar hebben wij zoo weinig aan, want iederen nacht is het weer hetzelfde liedje.”

André, die zich sterk op Alcar concentreerde, daar hij zelf geen verstand had van dergelijke toestanden, wachtte rustig af, wat zijn leider hem zou willen mededeelen en al spoedig hoorde hij hem zeggen: „Wanneer men geen vertrouwen in onze uitspraak heeft, moet men de aardsche wetenschap raadplegen. Ons werk heeft tijd noodig.”

„Wanneer het u te lang duurt, dan geef ik u in overweging, een medicus te consulteren, mijnheer”, ging André dus verder. „Jaren achtereen stellen de menschen zich onder medische behandeling en al duurt het nog zoo lang, dat komt er niet op aan, wanneer de patiënt maar beter mag worden. Hoe vaak gebeurt het echter niet, dat men het ten slotte toch op moet geven, omdat de gewenschte beterschap maar steeds uitblijft. En nu verlangt u van mij een spoedig herstel, terwijl ik toch getracht heb u den gang van zaken duidelijk te maken.”

Zijn bezoeker had het evenwel zoo niet bedoeld. „Wij hebben”, zoo zeide hij, „jaren lang met onſ kind gedokterd, maar geneeskundige hulp heeft niet mogen baten, terwijl wij vanaf den eersten dag, dat u Louis behandelt — al is de kwaal dan ook nog niet genezen — toch een gunstige verandering bij hem hebben kunnen constateeren. Want, wanneer hij vroeger buiten gespeeld had, lag hij daarna steeds een dag of vier ziek te bed. Nooit was hij normaal gezond, zooals mijn andere kinderen. En nu speelt hij steeds buiten in weer en wind en wordt daar nooit meer ziek van, al komt hij soms druipnat thuis. Daarom alleen reeds willen wij de behandeling volhouden.”

„Goed, mijnheer”, antwoordde André, „maar dan moet u ook verder vertrouwen in mij stellen.”

Even later hoorde hij Alcar zeggen: „Ik zal hem nogmaals eene voorspelling doen. Wij zijn nu vier maanden met zijn zoontje bezig en dus heb ik nog vier maanden noodig, om

het geheel te kunnen genezen. Hij zal het ongelooflijk vinden, wanneer ik hem zeg, dat Louisje stoffelijk reeds lang geheel genezen is, al maakt hij zijn beddegoed nog steeds nat. Voor aardsche ooren klinkt dit ook wel onwaarschijnlijk. Maar toch is het de waarheid en ik zal je duidelijk maken, hoe het mogelijk is.

In de eerste plaats moeten wij hem geregeld blijven magnetiseeren. Dit is beslist noodzakelijk, om zijn gevoel in den geest te ontwikkelen. Wij moeten zijn geestelijk peil verhoogen, want, konden wij dat niet, dan zou het onaangename verschijnsel niet te verhelpen zijn, omdat hij zich het gemis aan geestelijk gevoel op dat punt niet bewust is. Het ligt nog in zijn onderbewustzijn opgesloten en zal later moeten ontwaken.

Wanneer wij hem acht maanden behandeld zullen hebben, zal niet alleen het verschijnsel plotseling uitblijven, maar tevens zal zijn gevoel dan ontwikkeld en in een verhoogden toestand gekomen zijn. Dan zal hij in staat zijn, beter te spreken en te leeren en ook zal hij een sterker concentratievermogen bezitten. Door dezen verhoogden toestand, of bewustwordingstoestand, zullen dan echter niet alleen de goede, doch eveneens de minder goede eigenschappen naar boven komen."

„Dit laatste is geen aangenaam vooruitzicht", merkte Louisjes vader op.

Weer wist André niet, wat hij daarop moest antwoorden, doch Alcar fluisterde hem onmiddellijk in: „Bij een normaal kind groeit de bewustwording gelijktijdig met en evenredig aan den stoffelijken groei en ook bij zulk een normaal kind kan men minder goede eigenschappen constateeren, al treden deze niet op den voorgrond, omdat geestelijke en stoffelijke groei *een* zijn, wat de normale ontwikkeling van het bewustwordingswezen beteekent; hierin ligt de gevoelskracht van het wezen. Duizenden andere toestanden zou ik op deze wijze kunnen analyseeren.

Het gedeelte van het ontwikkelingsproces, waar een normaal

kind een jaar voor noodig heeft, moet deze jongen nu in eenige maanden verwerken. En plotseling zal hij zoover gekomen zijn, wanneer zijn gevoel in het stadium van bewustzijn zal ontwaken. Hij doorleeft alles dus in veel korteren tijd dan het normale kind en door de plotselinge verandering verliest hij dan zijn evenwicht door gebrek aan levenservaring, voldoende concentratiekracht en sterken wil. Maar, zooals ik zijn geestelijken toestand aanvoel en hem peilen kan, durf ik de verzekering te geven, dat het, wat zijne minder goede eigenschappen betreft, bij kwajongensstreken zal blijven, welke hij trouwens slechts tijdelijk zal uithalen. Ik kan dit vaststellen, daar ik zijne liefde voel. Hij zal dus niet ten onder gaan, omdat er voldoende liefde en gevoel voor het goede in hem aanwezig zijn, welke goede eigenschappen hem leiden en op den goeden levensweg zullen brengen. Zijn vader behoeft zich over zijn geestelijken toestand ook geenszins ongerust te maken. Alles komt in orde."

Hoe verheugde deze zich over dit vooruitzicht! „Wat lijkt dit alles dan eigenlijk eenvoudig", zeide hij.

„Zeer zeker", hoorde André zijn geestelijken leermeester daarop antwoorden, „alles is ook eenvoudig, wanneer de mensch zich met het Leven kan verbinden. Alles spruit uit de bron van eenvoud voort. Problemen zijn dan geen problemen, wonderen geen wonderen meer, daar alles leven is. De stoffelijke mensch kan evenwel het leven nog niet in alles aanvoelen en weet zich daarmede nog niet te verbinden. Het leven is liefde; daarom zal zijn gevoel wijsheid geworden zijn, wanneer het op het geestelijke zal zijn afgestemd."

André ging voort met Louis te behandelen en vijf dagen vóórdát de acht maanden verstreken zouden zijn, hield het genoemde verschijnsel plotseling op, waarna hij een heel ander kind werd, dat veel gemakkelijker kon leeren. Op zekeren dag vertelde zijn vader echter, dat hij zijn vingers niet thuis kon houden en alles mee naar huis bracht, wat hij maar te pakken kon krijgen. Dit was een vreemd verschijnsel, want vroeger zou hij zooiets nooit in zijn hoofd hebben ge-

kregen. Vaak kwam hij zelfs met sigaren thuis en hoe hij daaraan kwam, was hem een raadsel.

Doch ook dit verschijnsel verdween gelukkig weer, waarna Louisje een lieve, oppassende, verstandige jongen werd, zooals Alcar van te voren had vastgesteld.

André vroeg zijn leider, hoe het mogelijk was geweest, het kind door de magnetische behandeling niet alleen lichamelijk, maar zelfs ook geestelijk gezond te maken en ontving daarop het volgende antwoord: „Magnetisme is levensfluïde en leven beteekent gevoel. Door nu zijn gevoel door levensfluïde te versterken, leefde de jongen al dien tijd onder verhoogden geestelijken druk, waardoor zijn geestelijke krachten versterkt werden. Wanneer jouw fluïde grover geweest was dan het zijne, had er geen verbinding tot stand kunnen komen en ware de behandeling nutteloos geweest. Ik zag echter, wat wij zouden mogen bereiken, hetgeen alleen den astralen geest mogelijk is.

Er zullen zieken bij je komen of je laten roepen, van wie je zult meenen, hen te kunnen genezen, wat toch niet mogelijk zal blijken te zijn, daar zij jouw levensfluïde niet kunnen opnemen, waardoor dus geen verbinding tot stand kan komen. Dit zal dan het bewijs zijn, dat je niet iedereen kunt helpen, tenzij men zich onvoorwaardelijk en vol vertrouwen overgeeft en er zodoende een sterke band tusschen magnetiseur en patiënt gelegd word.

Door den psychischen toestand van den knaap dus van geestelijk voedsel te voorzien, moest zijn *onderbewuste* kracht naar boven komen en *bewust* worden. En door deze plotse-linge bewustwording verloor hij zijn evenwicht. Reeds eerder heb ik je duidelijk gemaakt, hoe dit mogelijk is. Onze medicijn moest geestelijk zijn, opdat zijn gevoel ontwikkeld zou worden. Door jouw levenskrachten mochten wij dit resultaat bereiken. Door het toedienen van aardsche geneesmiddelen zou dit niet mogelijk geweest zijn, daar deze, in verschillende gevallen; wel de stof kunnen genezen, maar nooit den geest. Je geeft dus van je eigen levenskracht — je geestelijk goud

— aan anderen, mijn jongen, wat je zou kunnen vergelijken met bloedtransfusie. Indien menschen zouden kunnen beseffen, dat je hun je geestelijk bloed geeft, zouden zij niet zoo luchtig over dit alles denken. Wees er zuinig op, want het is kostbaar en moet naar waarde worden geschat, hoewel elk verlies aan levenskracht uit het kosmische reservoir wordt aangevuld, al naar mate de kracht der liefde, welke in je is. Je kunt dus geven, zooveel je maar wilt, daar je, wanneer je liefde zuiver is, nooit uitgeput zult geraken, omdat de liefde onuitputtelijk is, wijl zij uit God is. Wie dus zijn liefdegevoel ontwikkelt, ontwikkelt tevens zijn levensfluïde. Er zijn echter ook menschen, die niet leven zooals ons aller Vader dit van hen verlangt en die toch genezende krachten bezitten. Ook dezulken hebben hunne geestelijke leiders, die hen dan echter alleen beschouwen als de stoffelijke kanalen, waardoor zij kunnen werken. Geef je levensfluïde aan degenen, die lichamelijk of geestelijk lijden, mijn jongen, maar houd het zuiver door je liefde, welke afgestemd moet zijn op God; want alleen dan zullen wij de laatsten kunnen helpen.”

André had weer levenswijsheid opgedaan en nieuwen geestelijken rijkdom ontvangen.

HOOFDSTUK V

EEN WONDERBARE GENEZING

IN dezen toestand beleefde André zeer merkwaardige verschijnselen, waardoor hij de psychische krachten leerde kennen van degenen, die het stoflichaam hebben afgelegd. „Luister, André”, zeide Alcar tot hem, „dit is het, wat bedoeld is door den Profeet Joël, toen hij sprak: „En daarna zal het geschieden (zegt God), dat Ik Mijnen Geest zal uitgieten over alle vleesch en uwe zonen en uwe dochteren zullen profeteeren; uwe ouden zullen droomen droomen, uwe jongelingen zullen gezichten zien.”¹⁾

André beleefde wonderen en kon daardoor de beteekenis van deze woorden begrijpen, terwijl het hem tevens hoe langer hoe duidelijker werd, dat, wanneer een medium zich met lichaam en ziel aan hoogere machten toevertrouwt, er door hem wonderen verricht kunnen worden. Men kwam zijne hulp inroepen voor een twintigjarig meisje, dat zeer ernstig ziek was; en de diagnose, welke Alcar hem liet vaststellen, luidde: Paratyphus. Op zijne vraag, of hij haar zou mogen helpen, antwoordde Alcar: „Wij kunnen hare pijnen en de koorts wel doen verminderen, doch voor deze ziekte is ook aardsche hulp onontbeerlijk”.

Medische hulp werd nu door de familie ingeroepen en na een paar dagen besloot de behandelende geneesheer, zijne patiënte in een ziekenhuis te doen opnemen.

Daarna beleefde André wonderlijke dingen, waarvan hij de beteekenis niet begreep. Hoe hij ook nadacht, hij kon maar geen licht zien in dezen voor hem duisteren toestand.

Wanneer hij een patiënt mocht genezen, of wanneer — om de een of andere reden — de behandeling gestaakt werd, maakte hij zich steeds geheel vrij, om zich dan weer aan andere zieken te kunnen geven, want om eene diagnose te kunnen stellen is het noodig, zich innerlijk vrij te maken

¹⁾ Joël 2:28. Hand. 2:17.

van iedere storende gedachte. Maar dit was hem nu niet mogelijk, omdat haar beeld hem steeds voor oogen stond, waardoor hij in zijn werk belemmerd werd. Dag in, dag uit moest hij aan het zieke meisje denken en hij vroeg zich meer-malen af, wat dit alles toch wel te beteekenen had, want zulk een innig contact met een patiënt, welken hij had moeten loslaten, had hij nog nooit gevoeld. Het meisje moest dit ook voelen, meende hij, daar deze krachten bij zieken dikwijls in hooge mate ontwikkeld zijn. Hij hoorde noch zag zijn leider, maar voelde aan, dat dit eene beteekenis moest hebben, welke hem vroeg of laat zou worden geopenbaard.

Zoo ging eene week voorbij.

Annie's nicht Cor, die hij juist in behandeling had, hield hem van haar toestand op de hoogte en kwam hem op een avond uit haar naam vragen, of hij eens bij haar zou willen komen. Toen was hij er zeker van, dat ook zij het contact voelde, al was zij zich daar misschien niet van bewust. Haar lichaam was verstijfd, vertelde Cor, en steeds had zij hooge koorts. Haar mond was gevoelloos en haar bloed vergiftigd. Spreken kon zij bijna niet meer, omdat haar keel zoo gezwollen was en haar gelaat had een loodblauwe tint. De doctoren gaven geen hoop meer op herstel en dus had ook de familie den moed opgegeven.

Nadat André met Cor overeengekomen was, den volgenden avond samen naar het ziekenhuis te gaan, voelde hij het contact verminderen en de spanning veranderen in een groot verlangen, weer een jong leven, dat met den dood worstelde, te mogen helpen behouden; want Alcar, de hooge geest, waakte — al liet hij zich niet zien — natuurlijk ook over dit leven.

Hij besloot dus in vertrouwen af te wachten en — eerder dan hij had durven hopen — werd ook dit probleem voor hem opgelost en leerde hij nog weer meer de groote, heilige liefde kennen van degenen, die — achter den sluier — met al hunne krachten, tot heil der menschheid, het hun door God opgedragen werk verrichtten.

Het was in den volgenden nacht, dat hij plotseling wakker werd, omdat hij zich bij zijn naam hoorde roepen. Hij keek om zich heen, maar zag niemand en wilde daarom maar weer gaan slapen. Na een paar minuten hoorde hij echter nogmaals zijn naam noemen, terwijl hij tevens tot de ontdekking kwam, dat men hem van zijn stoflichaam had bevrijd en hij dus uitgetreden was. Dit was nog nimmer zoo onvoorbereid gebeurd, daar Alcar hem tot nog toe van te voren gewaarschuwd had, opdat hij zich dan geheel daarop zou kunnen instellen.

Voor de derde maal hoorde hij roepen: „André!” En toen hij naar de plaats keek, waar het geluid vandaan kwam, zag hij twee, hem onbekende, geestelijke wezens staan, van wie het eene hem wenkte hen te volgen.

Moest hij aan dat verzoek gehoor geven? In gedachten vroeg hij dit aan Alcar en voelde toen onmiddellijk een weldadige rust over zich komen. Het was als het ware het antwoord op zijne vraag, waarvan hij de kracht kende. Zijn leider waakte; met hem alleen was hij op deze wijze verbonden. En wanneer hij met hem in de sferen vertoefde, onderhield Alcar zich met hem in de geestelijke taal, waarvan de ons voorgenganen zich daar bedienen — de taal der gedachten.

Alcar wist natuurlijk van alles af en liet hem dit probleem op zijn wijze beleven. Hij besloot dus, mede te gaan, daalde met de twee Intelligenties de trap af en volgde hen op eenige passen afstand naar buiten.

Het was een pikdonkere nacht, geen levend wezen der aarde ontmoette hij onderweg en er werd geen woord met hem gesproken.

Zou men dit gelooven, wanneer hij later vertelde, dat hij 's nachts als *geest* rondwandelde en hem onbekende Intelligenties volgde? Zou men dit geen fantasie noemen, terwijl het toch de zuivere waarheid was?

Hij voelde zich zoo begenadigd, dat zijn geesteslichaam zich van het stoffelijke los kon maken en zich in dien toestand vrij bewegen. En hij was na de les, welke hij gedurende Door-

tjes ziekte ontvangen had, zoo vast overtuigd van Alcars onzichtbare tegenwoordigheid, dat hij zich vol vertrouwen kon overgeven aan degenen, die voor hem uit gingen, al wist hij niet, voor welk doel zij hem waren komen halen.

Als antwoord op dezen gedachtengang keerde het geestelijke wezen, dat hem geroepen had, zich om en keek hem zóó liefdevol aan, dat een warm gevoel hem doorstroomde en hij door een vuur zou willen gaan voor deze liefdegeesten, die hem wellicht voor hun werk op aarde noodig hadden.

Plotseling zweefden zij eene straat in, welke naar het ziekenhuis leidde, waarin Annie opgenomen was.

Zou deze nachtelijke uittreding met haar in verband staan? Dan werd het hem ook duidelijk, waarom hij zoo intens met haar verbonden was.

Voor den ingang van het ziekenhuis aangekomen, wenkte de geest, die hem geroepen had, hem naderbij te komen. Een hemelsch wezen stond toen voor hem, jong en schoon, dat hem glimlachend aankeek en tot hem zeide: „Wij zijn je komen halen, André, omdat wij je hulp als medium noodig hebben. Wij kwamen je in je nachtrust storen, omdat dit noodig was, zooals je aanstonds duidelijk zal worden.”

Het andere wezen verwijderde zich eenige passen van hem en toen legde de spreker de hand op zijn schouder, terwijl hij vervolgde: „Zie naar den ingang, mijn zoon. Zij, die daar in en uit gaan, leefden ook eenmaal op de aarde en trachten nu hunne achtergebleven dierbaren en anderen met alles te helpen, terwijl zij overgegaan naar de plaats hunner afstemming geleiden, welke voor den een groot geluk, voor den ander, helaas, diepe duisternis beteekent, al naar mate zij hun aardsche leven ten goede of ten kwade besteed hebben, daar geen sterveling, die in het Hiernamaals aankomt, aan Gods rechtvaardige wet van oorzaak en gevolg ontkomen kan. Hij zal maaïen, wat hij gezaaid heeft.

Later zult ge met uw leider weer sferen bezoeken, zoowel hogere als lagere gebieden, opdat ge op aarde nog meer bekend zult kunnen maken, wat den mensch aan onze

zijde wacht, wanneer de aardsche leerschool is doorloopen. Media, die begrijpen, dat de boodschappen, welke wij doorgeven, ons heilig zijn, kunnen gezegend werk verrichten, daar zij alleen door liefde te geven en in het volle besef van hun heilige taak, goede instrumenten in onze handen kunnen zijn. Onthoud, dat de schatten des geestes eeuwig zijn en niet te vergelijken met die der aarde. Dit wil je leider je steeds meer duidelijk maken. Volg daarom zonder dralen onzen weg. Wij zullen je helpen."

Na deze toespraak hoorde André luide kreten. Er werd geroepen: „Het leven zal ontwaken, het leven is eeuwig”.

„Hoor ge hen, mijn jongen? Het zijn zusters en broeders, die de aarde reeds verlaten hebben en aan onze zijde voortleven. Zij willen de achtergeblevenen overtuigen van hun eeuwig, heilig geluk. Dit zal je aansporen, al de kracht, welke in je is, aan te wenden, om ons te helpen, hen gelukkig te maken.”

Weer klonken er stemmen. „De mensch moet ontwaken”, hoorde hij zeggen. „Helpt ons, helpt ons, gij media, die hiervoor de krachten bezit. Helpt ons de niet-wetenden gelukkig te maken. Het is Gods wil.”

Dit ontroerde André tot in het diepst zijner ziel, want hij voelde het innige verlangen der overgeganen, hunne dierbaren te mogen overtuigen van hun voortbestaan.

„Zie thans omhoog, André.”

Hij keek op naar den donkeren hemel, ontwaarde eerst niets, doch meende na eenige seconden een flauwen lichtstraal waar te nemen. Ja, hij had goed gezien; er kwam licht in de duisternis. Overal bemerkte hij lichtflitsen, welke den hemel in vuur zetten. Het was een machtig gebeuren, dat hem evenwel niet angstig maakte, daar hij zich in veilige handen wist. Plotseling hoorde hij een knal; het hemelgewelf werd als het ware vaneengescheurd, waardoor een prachtige, lichtblauwe hemel zichtbaar werd. Een stralend, wit licht brak door en zette de aarde in gouden glans.

„Het Licht”, hoorde hij nogmaals roepen, „het Licht, Gods heilig Licht!”

„Gods Licht”, herhaalde de Intelligentie naast hem; door dit Licht zullen wij haar genezen. Vertrouw, vertrouw, mijn jongen. God is Liefde. Het is Zijn wil, dat de geestelijk dooden ten leven worden gewekt. Laat hen leven, schud hen wakker.” Opeens zag hij een klein, wit licht — het leek wel fosfor — in den vorm van een bol door de ruimte naar zich toe zweven. Maar toen het vlak bij hem was, zweefde het weer van hem weg en kwam daarna weer terug, wat eenige keeren herhaald werd. Het vroeg hem als het ware te volgen. En toen hij daartoe besloten was, zweefde het voor hem uit, het ziekenhuis binnen en, door een paar gangen heen, eene kamer in, waarvan de deur open stond.

Voorzichtig trad ook hij binnen; maar zag toen tot zijne verbazing het licht niet meer. Toch voelde hij, dat een onzichtbare macht hem binnenleidde.

„Zou Annie zich hier bevinden?” dacht hij. Voorzichtig keek hij om een hoekje van het scherm, dat om een bed stond, en schrikte toen hevig, want ja, daar lag zij. Maar wat was zij oud geworden! Hij wilde op haar toevliegen, maar voelde, dat hij tegengehouden werd. Daarom bleef hij achter het scherm en werd toen onmiddellijk gewaar, dat zijn onzichtbare geleiders hunne concentratiekracht lieten verzwakken. Arme Annie! Zij scheen hevig te lijden. Hoe was het anders mogelijk, dat zij in weinige dagen zóó kon verouderen! Het ging hier om leven of dood. Haar tint was werkelijk loodkleurig en hare oogen lagen diep in de kassen. Hij hoorde haar zachtjes kreunen.

Gelukkig! Daar zag hij het licht weer, welks uitstraling zoo schoon was en rein. Het bleef boven het hoofd der zieke zweven en verbond zich met haar. Toen kwamen er klanken tot hem. Het leek wel een heilig gezang. Wonderbaarlijk was het, dit alles te mogen beleven.

„André”, hoorde hij fluisteren, „kijk naar het licht. Het leeft en God wil, dat zij genezen zal. Help ons dit wonder tot stand te brengen. Gods heilige kracht werd ons daartoe geschonken. *Zijn* wil geschiede.”

Toen verdween het licht en voelde hij zich opnemen en in zijn stoflichaam terugkeeren. Daarna viel hij weer in slaap.

Den volgenden avond ging hij Cor afhalen, om samen naar haar zieke nichtje te gaan. Bij haar bed gekomen, moest hij zich beheerschen, om zich goed te kunnen houden en alle krachten inspannen, om haar niet te laten blijken, hoezeer hij van haar uiterlijk schrikte. Zij keek hem onderzoekend aan, greep zijn hand en trachtte te spreken. Doch dit gelukte haar niet, omdat haar keel zoo gezwollen was. Toen trachtte zij hem door blikken en gebaren duidelijk te maken, dat zij van hem verlangde te hooren, hoe hij over haar toestand dacht. Het was de blik eener stervende, waarmede zij hem aankeek; een blik, die hem zeer ontroerde en hem dwong, haar hoop op herstel te geven en haar moed in te spreken, hoewel hij voelde, dat er een wonder zou moeten gebeuren, wanneer er werkelijk sprake van herstel zou kunnen zijn, want haar oogen waren omfloerst en begonnen reeds te breken. Zij lagen diep in de kassen en keken hem toch smee-kend aan. Verschrikkelijk was de blik, waarmede zij trachtte de waarheid uit te vorschen.

Eenige seconden gingen op deze wijze voorbij, seconden, welke hem eene eeuwigheid leken. Het was een ware marteling, want wanneer hij dien blik niet kon weerstaan, zou dit haar einde kunnen verhaasten. Eindelijk liet zij zijne hand los en bleef afgemat in de kussens liggen.

Op dat oogenblik trad haar vader binnen en ging aan haar bed zitten, waardoor zij gelukkig wat rustiger werd. Maar dat duurde niet lang, want na eenige minuten gelukte het haar, haar vader met gebroken stem te vragen of hij een spiegeltje bij zich had, wat tot Andrés onuitsprekelijke verlichting niet het geval was.

Maar hoe schrikte hij, toen hij Cor hoorde zeggen: „Ik heb er wel een voor je”. Hoe was dit mogelijk! Begreep zij dan niet, waar het hier om ging? Dat een blik in het spiegeltje Annie noodlottig zou zijn? Domme, domme menschenkinderen! Annies aardsche leven hing toch al aan een zijden

draad. En nu greep zij naar het spiegeltje, dat Cor voor den dag haalde, haar omfloerste oogen aanschouwden haar spiegelbeeld en met één gesmoorden gil viel zij bevend in hare kussens terug.

Op hetzelfde oogenblik voelde André, dat er sterk op hem werd ingewerkt. Een geweldige kracht ging door hem heen, welke bergen zou kunnen verzetten. Daarna ontwaarde hij boven Annies hoofd een prachtig, wit licht, dat haar bleef beschijnen. Zijn geheele lichaam trilde. Vervolgens voelde hij zich opgenomen en naast de zieke neergezet worden, terwijl hij een klankvolle stem hoorde vragen: „André, André, ben je dan alles vergeten? Leg je linkerhand op haar hoofd en houd haar rechterhand als contact vast. Let op, jongen, en herinner je het visioen en al de wijsheid, welke je werd geschonken.”

Hij luisterde vol eerbied naar die stem uit een hoogere wereld, welke vervolgde: „Genees haar, André; God wil, dat zij beter wordt. Het is Zijn heilige wil. In jou heeft Hij geneeskraft gelegd. Help haar.”

Diep getroffen door deze woorden, nam hij Annies rechterhand in de zijne, legde zijne linkerhand op haar voorhoofd en blikte omhoog. Weer zag hij het stralende licht zich met haar verbinden. De kamer verdween voor zijn oogen en een prachtige, blauwe hemel werd zichtbaar. „Het Licht der lichten,” hoorde hij zeggen, „het Licht Gods. Genees haar, André.”

Door zich sterk daarop te concentreeren, kon hij toen door gedachtenkracht zijn wil tot haar bewustzijn laten doordringen. „Luister, Annie,” gebod hij in gedachten, „ik wil, dat je je niets meer van het spiegeltje herinnert en rustig gaat slapen, omdat het Gods wil is, dat je beter wordt.”

Na drie minuten liet hij hare hand los en ging een eindje van haar vandaan. Het was een angstig oogenblik; maar de spanning duurde gelukkig slechts kort, want in die drie minuten was het wonder geschied. Annie lag rustig te slapen en was opnieuw jong geworden en aantrekkelijk. Een won-

derbaarlijke verandering had plaats gevonden. Wat was haar vader gelukkig! Hij dankte God in stilte en liet zijn tranen den vrijen loop.

Den volgenden dag ging André weer naar het ziekenhuis, waar hij Annie in den besten welstand aantrof. Zij was zeer verheugd, hem te zien en blijde met den tuil roode rozen, welke hij voor haar meebracht. Van alles, wat den vorigen avond had plaats gehad, herinnerde zij zich blijkbaar niets meer. „Wat ben ik ziek geweest,” zeide ze. „Ik dacht heusch, dat ik niet beter zou worden en nu voel ik mij opeens weer gezond.” Toen hij 's avonds rustig thuis zat, hoorde hij tot zijn groote vreugde Alcars stem. „Zoo, mijn jongen,” zeide hij, „nu zal ik je weer veel duidelijk maken. Je mocht weer een wonder beleven. Ik verbond je met Annie, opdat mijn Meester dit tot stand zouden kunnen brengen. Wij wisten wat er geschieden zou en mochten op het laatste oogenblik ingrijpen. Ik hield mij onzichtbaar en wilde zien, of je het goede van het kwade weet te onderscheiden; je volle overgave werd verlangd. Ik liet je uittreden, omdat mijn Meester je het heilige van je mediumschap wilde laten zien, waardoor je je zult inspannen, om in deze verhoogde afstemming te geraken. De bedoeling was, je vertrouwen meer en meer te versterken, omdat je voor steeds grootere problemen zult worden gesteld. Weet, dat wij terug zullen komen en dat je dan bewust handelen en de wetenschap overtuigen zult. Geloof mij; eens zullen wij velen overtuigen van het bestaan der heilige krachten, welke de Meesters bezitten. Mijn Meester heeft tot je gesproken; het *kleine* licht was ik. Aan onze zijde kunnen wij verschillende vormen aannemen. Steeds was ik bij je, om je te steunen. Wij hadden ons met je verbonden, toen wij je naar het ziekenhuis brachten en je gehoorzaamde aan onzen wil. Wij stonden naast je, maar hielden ons onzichtbaar. Je gedachtengang konden wij volgen en wij zijn je dank verschuldigd voor je liefde en je vertrouwen. Mijn Meester is met mij gelukkig.

Nu zal ik je het volbrachte wonder verklaren.

Op hetzelfde oogenblik, dat je Annies linkerhand vasthield en je linkerhand op haar hoofd legde, werden jullie beiden met den Kosmos verbonden. Het was een zelfde toestand als toen je gedémátérialiseerd werd, waarvoor dan ook dezelfde krachten werden aangewend. Is dit je duidelijk? Het was Gods wil; anders zou het ons niet mogelijk geweest zijn, deze wonderbare genezing tot stand te brengen. Wij hebben je eerst in een visioen laten beleven, hoe geweldig deze krachten zijn, deze kosmische stralen — Gods eigen uitstraling — welke Zijne gansche Schepping doordringen en zonder welke niets zou kunnen bestaan, geen leven mogelijk zou zijn.

De menschen op aarde kennen de werking der kosmische stralen nog niet, omdat zij den oorsprong daarvan nog niet kunnen begrijpen en de beteekenis benaderen.

Later zal ik je meer daarover vertellen en je zult nog meer wonderen mogen beleven, wanneer je deemoedig blijft vertrouwen op de leiding van geesten uit hogere gebieden, die in deze zware tijden weer naar de donkere aarde komen, om op allerlei wijzen te trachten, hare bewoners te bereiken, ten einde hun rust en vrede en geluk deelachtig te doen worden."

HOOFDSTUK VI

HEMEL EN HEL

(Uittreding)

ANDRÉ ontving van zijn leider bericht, dat hij zou mogen uittreden, om met hem samen te zijn in de sferen. Lang reeds had hij op deze mededeeling gewacht. Op zijn laatste reis naar het Zomerland had Alcar hem beloofd, dat wanneer zijne gave ver genoeg ontwikkeld zou zijn, hij met hem de donkere sferen zou bezoeken. Thans was het zoo ver.

Hij was buitengewoon verheugd, want hij vond het heerlijk met zijn leider samen te kunnen zijn. Alcar zou hem vele toestanden verklaren, waardoor hij veel van het leven aan gene zijde zou leeren kennen. Ook zou hij hem laten zien, hoe de hoogere geesten de ongelukkige ervan trachten te overtuigen, in welk een beklagenswaardigen toestand zij leven, waarvan zij helaas zelf niets beseffen. Tevens zou Alcar hem nog toonen, dat er een hoogergaan mogelijk is. Hij was daarom vroeg naar zijn kamer gegaan en wachtte op de dingen, die komen zouden. Rustig had hij zich neergelegd en spoedig voelde hij, dat er op hem werd ingewerkt en de uittreding een aanvang ging nemen.

Hoorde hij al iets? Was dat de stem van Alcar? Aandachtig luisterde hij. „André!” Zacht werd zijn naam uitgesproken en hij herkende de liefdevolle stem van zijn leider.

André wist nu, dat het groote proces een aanvang ging nemen. Hij was zich bewust van alles, wat er om hem heen gebeurde. Duidelijk zag hij in zijn kamer een blauw waas hangen, dat al dichter en dichter werd. Het zweefde boven zijn hoofd en bleef daar hangen.

In zijn voeten voelde hij iets eigenaardigs, waardoor hij begreep, dat Alcar hem van zijn stoflichaam ging bevrijden. Eerst was het prikkelend en daarna kreeg hij een gewaar-

wording of er uit zijn lichaam iets verwijderd werd. Hij voelde langzaam iets in zich opkomen en omhoog trekken, daarna ging zijn hart sneller kloppen en de bloedsomloop versnelde zich. Het was nu zoo heel anders dan bij zijn laatste uittreding. Toen zijn geesteslichaam tot boven de knieën was opgeschoven, zonk hij in een bewusteloozen toestand en wist niets van hetgeen er met hem gebeurde. Hij ontwaakte naast zijn stoflichaam.

„Zou Alcar mij nu alles duidelijk maken en het mij bewust laten beleven?” vroeg hij zich af.

Wanneer dat mogelijk was, zou het voor hem wijsheid in den geest beteekenen.

Wat wist men eigenlijk van hen, die de aarde verlieten? Wat voelden zij als zij heengingen? Het zou toch heerlijk zijn dit te mogen weten.

Wanneer de mensch er van overtuigd was, dat sterven het gaan naar een mooier en schooner land beteekent, dan zou hij gemakkelijker kunnen scheiden.

Wat maakten velen zich het heengaan ontzettend moeilijk. Dikwijls had hij aan een sterfbed gestaan en een mensch zien lijden, dat hem het hart pijn deed. Als hij het loskomen van het geesteslichaam bewust mocht beleven, zou het voor velen een steun kunnen zijn en zouden zij zich aan hen, die hen kwamen halen, rustig kunnen overgeven. Er zou dan geen doodsangst meer zijn, daar hij den menschen kon vertellen, dat het sterven niets anders is dan het afleggen van het stofkleed, dat hen al die jaren heeft gediend.

Hij voelde reeds hoe geruststellend dat voor vele menschen zou zijn, want welk een verschrikking was vaak een overgaan naar die wereld. Dagen lang soms zweefden zij tusschen twee werelden. Zij konden zich niet losmaken, omdat zij nergens van afwisten. Heerlijk zou hij het vinden om hun de waarheid mede te deelen.

Nu hoorde hij Alcar, die hem verzocht te luisteren.

„Je volledige concentratie is gewenscht, André”, werd hem gezegd. „Luister goed en vergeet niets van wat je thans zult

beleven. Wanneer je alles, wat je zult ervaren, straks aan de menschen mededeelt, zal het velen gemakkelijker vallen het aardse leven te verlaten. Ik wil, dat je alle gevoels-toestanden en overgangen, tevens deze uittreding, bewust zult beleven en medemaken."

Andrés hart ging steeds sneller kloppen. Ook voelde hij, dat zijn geesteslichaam steeds meer optrok, waardoor hij zijn kloppend hart op verren afstand hoorde. Het was een vreemde en hoogst merkwaardige gewaarwording voor hem. Dadelijk hoorde hij de stem van Alcar, die zijn gedachten daarover had opgevangen.

„Dit komt, mijn zoon, omdat de scheiding van geestes- en stoflichaam een aanvang heeft genomen. Zoo lang de mensch in zijn stofkleed leeft, voelt hij aan op de plaats, die wij het levenscentrum noemen: de zonnevlucht. Nu echter heeft het geesteslichaam dit punt overschreden. Het versneld kloppende hart, op verren afstand te hooren, is het gevolg daarvan, dat het geesteslichaam het bewustwakend levenscentrum is overschreden. En van dit oogenblik gaat de gevoelskracht over in den geest. Is je dat duidelijk?"

André begreep alles, omdat hij voelde, hoorde en zag.

Alcar vervolgde: „Alleen zij kunnen op deze wijze uittreden, die de noodige sensitiviteit ervoor bezitten. Dan is er nog afstemming noodig op de geestelijke toestanden. Dit alles zal het uittreden vergemakkelijken en bespoedigen."

Weer voelde André, dat hij omhoog ging. Alcar vervolgde: „Wij zijn nu op die hoogte gekomen, dat wij uit het stoffelijke het geestelijke kunnen binnentreden; je zult echter nog even in dezen toestand blijven, omdat ik je het een en ander duidelijk wil maken. Je zult hebben opgemerkt, dat het gevoel het essentieele in den mensch als wezen is. Het gevoel is leven en het leven is liefde, waardoor de mensch één kan zijn met God en daardoor goddelijk is. Van dit oogenblik af, mijn zoon, zie om je heen, gaat je gevoel over in den geest. Je zult nu alleen kunnen waarnemen door de kracht en de uitstraling der liefde, omdat liefde licht is aan deze zijde.

Liefde is dus gevoel en daardoor zal de mensch licht en geluk bezitten, zooals hij innerlijk voelt en afstemming heeft. Nu zweef je tusschen twee werelden; je geesteslichaam is nog met de stof verbonden, maar voelt en leeft reeds in den geest. Daardoor hoor je nog op verren afstand je hart kloppen, dat zijn slagen als een echo in den geest laat hooren. Dit is een machtig gebeuren, André, dat maar weinigen, die nog op aarde zijn, beleven. Tracht nu te zien, dan zul je waarnemen, dat de stof in een dicht waas gehuld ligt. Alles is anders dan wanneer je het in normalen toestand ziet. Dat komt omdat je zintuigen bij het stoflichaam behooren, wat echter in den geest geen belemmering zal zijn. Aan deze zijde bevat het gevoel alle zintuigen! Het gehoor, het gezicht, de reuk, de smaak, kortom in het leven van den geest is alles één en dat ééne is het gevoel. Het gevoelslichaam is daarom het essentiele. Dat dient de mensch te ontwikkelen om in een hooger en bestaanstoestand te kunnen overgaan. Alle stof ligt nu in een grijs waas gehuld. Dit zul je het best kunnen waarnemen, wanneer je de muren, de schilderijen en alle andere voorwerpen bekijkt. Zij zijn van een grove geestelijke substantie, waar je nog niet doorheen kunt zien, omdat je bewustwordingsgevoel half geestelijk, half stoffelijk is. Het veranderen van alle stof komt dus, omdat je tusschen twee werelden zweeft, waardoor de stof zich in een halfbewusten levenstoestand bevindt en je waarnemingskracht in de stof is verzwakt. Door mijn concentratie en mede door je eigen kracht en afstemming is het mij gelukt, je op deze hoogte te houden. Wij zullen nu het ontwakingspunt in den geest overschrijden. Let goed op, André, je komt nu weer in een anderen toestand."

André kreeg het gevoel, dat zijn geesteslichaam hooger werd geschoven, maar tevens, dat er iets was, dat het hooger gaan belette. Duidelijk voelde hij dat en vond het zeer merkwaardig. „Wat je thans voelt, mijn zoon, is de tegenwerkende kracht voor dit gebeuren. Het is de aantrekkingskracht van je stoflichaam, hetgeen veroorzaakt wordt door het fluïdekoord,

dat beide lichamen verbindt. Het is tevens duidelijk, dat je gevoel meer stoffelijk is dan geestelijk en bovendien is er de moeilijkheid, dat je nog op aarde leeft. Dit zijn factoren, die tegenwerken, om als aardsch mensch dit overgangspunt, dus van de stof in den geest, te kunnen overschrijden. Het fluïdekoord bezit die kracht, naarmate het gevoel afstemming vindt in den geest. Dus, zoo als de mensch voelt, zoo gaat hij over. Ieder wezen heeft zijn eigen afstemming en daarom zullen ook alle overgangen verschillend zijn. Is je dat duidelijk? Buiten mijn hulp zou je niet bewust kunnen uittreden, omdat je krachten daarvoor niet toereikend zijn. Het zou dus slechts bij een gedachtenuittreding blijven. Daarover heb ik je reeds gesproken. We zullen thans in een anderen toestand overgaan. Daarin zal het je duidelijk worden, dat het fluïdekoord de tegenwerkende kracht is bij dit gebeuren. Ik zal mijn concentratie van je afwenden, waardoor je in den vorigen toestand zult terugkeeren. Let goed op, André."

André voelde, dat hij in zijn vorigen toestand terugkeerde. Hij hoorde zijn hart duidelijk kloppen en alle stoffelijke voorwerpen werden zichtbaar voor hem. Tevens kon hij zijn geestelijke waarnemingen van de stoffelijke onderscheiden.

Als hem ooit iets zou overtuigen, dat het leven eeuwig is, dan was het dit. Als één beeld hem het intellect denken na den dood toonde, dan was het dit gebeuren. Grootsch was het. Nu eerst voelde hij, hoe groot geestelijke krachten zijn. „Thans, mijn zoon, keer ik terug tot de gevoelskracht van het wezen, dat ik je wilde verduidelijken. Zij, die op aarde heengaan, voor hen houden deze krachten op te bestaan, omdat het fluïdekoord bij hun overgang breekt. Allen zullen deze gevoelstoestanden overschrijden, doch zijn zich van alles onbewust. Voor den een zal het strijd beteekenen, voor den ander niets dan liefde en geluk. Alles voltrekt zich naar hun innerlijke afstemming. Begrijp je nu alles? Het levenskoord verbindt beide lichamen en houdt den geest in myriaden draden omwikkeld. Het is een zacht fluïdum, waarin het geesteslichaam leeft. Het is alleen voor ons waar te nemen.

Het is te ontwikkelen door het gevoel in den geest af te stemmen. Dus hoe hooger de mensch verbinding heeft, hoe mooier en gemakkelijker zal ook het overgaan voor hem zijn. Alles is dus eenvoudig. Anderen echter, die zich in het leven op aarde hebben vergeten, komen bewusteloos hier aan. Lang duurt het voor zij ontwaken. Hun gevoelsafstemming is op de donkere sferen en daardoor zal hun overgang een schok veroorzaken. Over al deze toestanden zou ik veel kunnen vertellen, omdat de mensch op den Kosmos afstemming heeft. Doch men moet kosmisch georiënteerd zijn, wil men zich kunnen verbinden. Ik zal nu mijn concentratie weer instellen, waardoor je in een hooger toestand zult komen."

André voelde, dat hij omhoog ging en dat er een ander gevoel in hem kwam.

„We zijn thans het punt genaderd, waar de scheiding een aanvang neemt en je stoffelijk bewustzijn in den geest overgaat. Je zult het duidelijk kunnen voelen.

Toch is je geest met je stoflichaam verbonden; doch zie nu naar alle stof!

Alles wat de aarde toebehoort, is doorzichtig. Door alles kun je heen zien, het grijze waas is opgetrokken. Dit komt, omdat, zooals ik je zooveel zeide, je gevoel in den geest is overgegaan. Wij staan dus op het punt, om het stoflichaam te verlaten. Je neemt waar naar de liefdekracht, die in je is, omdat liefde, zooals je weet, licht is aan deze zijde. Voor hen zal alles duisternis zijn, die geen liefde in den geest voelen of bezitten. Ik hoop, mijn zoon, dat je alles hebt begrepen. Voor mij is het niet mogelijk je deze toestanden op andere wijze duidelijk te maken dan je nu hebt beleefd. Doch je zult alles begrijpen, omdat je het ziet, hoort en voelt. En dit beleven is maar aan enkelen op aarde gegeven.

Ik vraag je daarom dringend, mijn jongen, niets van alles, wat ik je nog zal toonen, te vergeten. Je beleeft het voor duizenden. Ik wil trachten op deze wijze den mensch op aarde te bereiken. Ik wil hem duidelijk maken, dat het overgaan naar deze wereld niets anders is dan geluk, wanneer

hij zich in den geest ontwikkelt. Hij zelf heeft het in handen. Aan hem zelf ligt het, of hij in dit leven geluk en liefde zal vinden, of wel diepe duisternis. Aan deze zijde kennen wij slechts één wet, één spreuk, die is: „Veel liefde te bezitten, is wijsheid in den geest.” Dit geldt ook voor jou, André! Wanneer je deze kracht niet zou bezitten, was het niet mogelijk voor mij, je dit alles te toonen. Liefde is weten, niets dan geluk in het leven na den dood. Geen wezen zal een hogere sfeer kunnen binnentreden, indien het geen liefde kent. Dit is het wat ik je op dezen tocht zal leeren en laten beleven.

Het blauwe licht, dat je waarnam, is de uitstraling van je liefde. Het houdt de stof omhuld en zegt je dus tevens, dat je nog op aarde leeft. Zij die overgaan, onttrekken alles aan de stof, omdat zij dat leven gaan verlaten.

Ik zal je nu geheel vrij maken.”

André voelde, dat hij van zijn lichaam werd verlost. Hij zweefde nu boven zijn eigen kleed. Bewust had hij het lichaam verlaten, meer wijsheid in den geest had hij ontvangen en het leven leeren kennen. Hoe machtig was liefde. Alleen door liefde was dit mogelijk. Zijn stoflichaam lag daar, als was hij reeds gestorven. Toch leefde het. Het fluïdekoord hield beide lichamen bijeen. Eens zou het voorgoed breken en behoefde hij niet meer terug te keeren. Een behaaglijk gevoel doorstroomde hem. Het was de rust aan deze zijde, die hem gelukkig maakte.

Hij hoorde Alcar spreken:

„Wat je voelt, André, is je verbinding in den geest. Je eeuwigheidsgevoel is ontwaakt en bewust geworden.”

André daalde neder. Alcar ving hem op in zijn armen. „Een machtig proces is voltrokken, mijn jongen. We zijn voor langen tijd tezaam. Veel heb ik je op deze reis te toonen en duidelijk te maken.”

„Hoe moet ik U danken, Alcar, voor alles wat U mij op aarde hebt gegeven.”

„Dank niet mij, André, ons leven behoort God, aan Hem hebben wij alles te danken.”

Alcar wilde geen dank en André dankte God voor alles, hem gegeven. Groot was de genade, dit te mogen beleven.

„Zie nogmaals naar je kleed, André.”

„Wat is dat, Alcar?” Zijn stoflichaam kon hij niet meer zien.

„Hoe komt dat?”

„Zooeven was je nog verbonden. Het blauwe licht omhult je lichaam tijdens onze afwezigheid. Op onze vorige reis waakte Adonis over alles; nu is het niet meer nodig, omdat je uitstraling een muur vormt en je lichaam verbergt.

Het zal in dit waas blijven, totdat wij terugkeeren. Voor ongelukkige geesten is het verborgen. Rustig kunnen wij van hier vertrekken. Concentreer je nu op je kleed, het zal zichtbaar worden.” André deed wat Alcar hem zeide. Het blauwe waas scheurde vaneen, zijn lichaam werd zichtbaar. „Prachtig André! Het toont je, dat je vooruit bent gegaan en je krachten weet te gebruiken. We zullen ons nu tot op eenigen afstand van je lichaam verwijderen. Thans zweven wij in de ruimte. Voor den mensch, die stoffelijk voelt, zal het ongehooflijk zijn, doch de geest beweegt zich door de kracht zijner gedachten. Op aarde moet de mensch eerst denken, voordat hij handelend kan optreden. Aan onze zijde handelen wij direct, wanneer wij onze concentratie instellen. Is je dat duidelijk?”

„Ja Alcar, ik begrijp alles.”

„Wij zijn reeds in beweging, wanneer we ons instellen. Ik zal mijn gedachten van je afhouden, omdat ik iets duidelijk wil maken.”

André voelde een zeer merkwaardige kracht in zich komen. Wanneer hij er zich met al zijn krachten niet tegen verzette, werd hij naar zijn stoflichaam terug getrokken. „Wat is dat, Alcar?”

„Het is een bewijs, dat je nog op aarde leeft. Het fluïdekoord trekt je naar je lichaam terug. Daarom toonde ik je de tegenwerkende kracht, liet je beleven, dat dit koord het stoflichaam en den geest verbindt. Het is niet zichtbaar en toch voel je zijn kracht. Tevens toont het aan, hoe etherisch ons leven

kan zijn. Naar afstemming voelt de mensch dus die tegenkrachten voor dit gebeuren, zoo ook wanneer zij overgaan. Het is alles zoo eenvoudig. Het is de geestelijke afstemming van ieder wezen. Weet je krachten te gebruiken en je zult je naar eigen willen voortbewegen."

„Weer een andere proef, André. Concentreer je op mij, waarheen wij ook gaan."

Met een vreeselijke snelheid verplaatste Alcar zich.

„Zooeven heb ik je verteld, hetgeen ik je op onze vorige tochten ook getoond heb, dat wij ons in een flits kunnen verplaatsen. Waar denkt mijn zoon, dat hij zich bevindt?" André keek om zich heen, maar zag niets dan een grijze massa. Na lang nadenken zeide hij zijn leider, dat hij zich niet kon oriënteren.

„Luister dan. Wij bevinden ons in het binnenste der aarde."

André zag zijn leider aan en dacht, dat het niet mogelijk was.

„Is ook voor jou dit ongelooflijk? Ik laat je zien, dat de geest zich door alle stof kan voortbewegen en er geen belemmering voor hem is. Wanneer je je concentratie zuiver op mij had ingesteld, zou je geweten hebben, waarheen wij gingen. Je weet nu, dat voor ons alles mogelijk is. Toch zal het wonderlijk voor je zijn dit als aardsch mensch te mogen medemaken. Wij kunnen stijgen en dalen naar believen. Wij bezitten ons intellectueel denken, zooals wij op aarde eens hebben gehad. Wij hebben een lichaam, dat schooner is dan de mensch op aarde bezit, of kent. Wij kunnen ons verbinden met en afstemmen op alles, naar de krachten die in ons zijn, wat de liefde is. Met alles wat leeft, kunnen wij ons verbinden. Wij zijn leven en kunnen één zijn met aller leven, met God, omdat God leven beteekent. Wij zouden de menschheid kunnen wijzen op mineralen, die zij niet eens kent, doch het meest noodig heeft. Ja op onbekendheden in de stof, op alles, wat de aarde verborgen houdt. Wij zouden haar kunnen aantoonen, waardoor aardbevingen ontstaan, waardoor die storende werkingen zich manifesteren. „Wij ontlichaamden kunnen alles." En dat alles is, naardat wij afstemming vinden in den geest, naar de kracht der liefde

die in ons is. Niet hooger kunnen wij komen. Wij zullen wijsheid bezitten zooals ons gevoel is.

Maar hoe zal een levende doode het leven op andere planeten begrijpen, wanneer hij zijn eigen leven voelt, noch kent? Niet wil aanvaarden, dat hij eeuwig leeft, noch voelt, noch hoort zijn duidelijke maar zachte innerlijke stem? Wat heeft het voor nut dat zij onbekende luchtlagen bevliegen, wanneer zij hun innerlijk leven vergeten? Hier kent en weet men tot hoever zij kunnen gaan. Hier weten zij, dat er gedeelten zijn waar het aardsche leven ophoudt te bestaan, waar alles zal ineen smelten, wanneer zij toch die ruimte willen bevliegen. Hun zielig gevlieg is ons hier bekend. De mensch moet handelen naar de krachten, die in hem zijn, wat voor den mensch op aarde de bestaansmogelijkheid is. Duizenden zullen te vroeg hier aankomen, dan eerst zullen zij ophouden en begrijpen, dat die gebieden voor hen niet te bereiken zijn. Hier kent men luchtlagen waar het aardsche leven ophoudt. Geen stoffelijke krachten zijn er op berekend. De kosmologen der toekomst zullen dit alles aantoonen. Zij zullen aantoonen, dat alles vernietiging beteekent, wanneer zij zich op deze hoogte van de aarde willen verheffen. Eens zullen deze geheimen worden prijsgegeven, maar dan is alles anders op aarde. De geleerden zullen zich op ons afstemmen, hun uitvindingen zullen den mensch dienen. Zooals thans alles wordt verbruikt, is er niets dan geweld, vernietiging der menscheid."

„Is dat Gods bedoeling?"

„Uitvindingen zullen worden tot stand gebracht, dienende tot het geluk der menschen. Eens zullen zij andere planeten bezoeken, maar dan alleen ten goede; niets dan geluk zal het zijn, waardoor zij zich geestelijk ontwikkelen, kosmische afstemming zullen vinden. Duizenden jaren zullen er noodig zijn voordat het mogelijk is een afgestemd wezen te vinden, dat geboren kan worden op aarde. Dan zullen zij geluk kennen, liefde bezitten en zal de aarde in sferen van geluk veranderen. Thans zullen wij terugkeeren naar de

plaats, waar je lichaam rust. Krachtige concentratie, mijn zoon, beteekent verbinding aan deze zijde. Voordat wij aan onzen tocht zullen beginnen, heb ik je nog iets mede te deelen. In de eerste plaats, André, vraag mij zooveel je wilt. Naar mijn krachten en weten zal ik je antwoorden. Dan nog dit: Alles wat je als uitgetreden geest zult beleven, strekt tot doel, de menschheid te overtuigen van ons voortleven. Let op alles en onthoud wat je ziet, wat ik je in den geest zal toonen. Bij terugkomst op aarde zul je het verspreiden. Bedenk, dat je gave het bezit van anderen is, span dus al je krachten in, die daarvoor noodig zijn, want onze tijd is kostbaar. Jouw leven daar, zul je nuttig gebruiken. Laat geen uur onbenut voorbij gaan. Laat anderen van het leven maken wat zij zelf willen en laat je niet medesleuren op hun duistere paden, waardoor hun leven is verknoeid. Luister niet naar hun ingebeeelde wijsheid, die zij uit boeken halen en waarnaar zij niet leven. Voel hen aan en weet je krachten te gebruiken. Ga geen duimbreed af van den ingeslagen weg. En verknoei je tijd niet om hun avonden te vullen. Zij slapen hun diepen geestelijken slaap en lang zal het duren voor zij ontwaken. Wees op je hoede voor hen die maskers dragen, zich achter geestelijke muren weten te verbergen. Zij zijn het, die door het bloed van Christus zichzelf willen verrijken. Het zijn holle vaten, waar geen bodem in zit, die ons geestelijk voedsel bezoedelen. Zij zweven in deze ruimte en de aarde dient als vast punt om hen te steunen. Zij zijn het, mijn jongen, die het leven als tooneel beschouwen en ter wille van de sensatie spiritistische seances houden. Voor hen moet ik je waarschuwen.

Op deze reis zal ik je duidelijk maken, hoe nietig wij menschen zijn, en wanneer je de hoogere gebieden hebt betreden, zul je ons leven leeren kennen.

Dat alles zult ge op dezen tocht medemaken. Nogmaals, let op alles. Weet, dat het Gods grootste genade is, aan den mensch gegeven, zich met ons te mogen verbinden. Zie, wij zijn weer op de plaats, waar je lichaam rust. Van hier uit

begint onze tocht en wij zullen God om steun vragen.” André was weer in zijn kamer en naast zijn stofkleed knielde hij met zijn leider neder. Alcar bad tot God.

„Almachtige Vader.

Wij vragen U om kracht en steun, om ons geloof en vertrouwen in U te sterken.-

Groote Vader.

Er is een heilig verlangen in ons, om den mensch te mogen overtuigen van een eeuwig voortleven.

Wij kunnen het alleen door Uwe kracht, door Uwe genade en wij vragen U om ons te helpen. Wij vragen U om licht en liefde, om Uwe bescherming. Maakt van ons eenvoudige instrumenten. Legt in ons Uw heilige kracht, Uw weten, en leidt ons, om Uwen weg te mogen blijven bewandelen.

Alleen door Uwe kracht zullen wij zeeën bevaren, stormen kunnen weerstaan, door Uw machtige kracht, die in ons is, omdat wij Uw leven dragen, ja Uw leven zijn en beteekenen. Vader, steun ons op dezen tocht. Amen.”

SEANCEEREN

„Zoo mijn jongen, geen werk zal slagen, waarop Gods heilige zegen niet zal rusten. Alleen door Gods wil zal ons en 's menschen geluk zegen zijn. Onze reis neemt een aanvang. Voorloopig zijn wij hier niet terug. Veel heb ik je duidelijk te maken. We blijven in de sfeer der aarde, om daarna de geestelijke sferen te bezoeken. Zwevende zullen wij ons voortbewegen. Houd je concentratie op mij gericht, André, je zult mij in alles kunnen volgen.” Vele huizen en gebouwen zweefden zij door. In niets werden zij belemmerd en alles was voor André zichtbaar. Hij zag menschen, waarvan er velen licht uitstraalden. Dezen kon hij duidelijk waarnemen. Om anderen zag hij een grijs waas en hij begreep wat het beteekende. Zij voelden geen liefde en leefden een aardisch leven. Vreemd was het voor hem. Hij begreep nu, hoe moeilijk het

was voor de helderzienden der aarde, om den astralen mensch te kunnen waarnemen. Nog moeilijker was het, om iets van hun leven te zien, te voelen en te begrijpen. Alles was zoo heel anders dan het stoffelijke leven op aarde. Om op aarde te kunnen waarnemen, moest de verbinding volkomen zijn. Maar welk een genade was het, om deze gave te mogen bezitten. Hoe groot was zijn geluk achter den sluier te mogen zien, om hun leven te leeren kennen. Hierdoor zag hij, hoe moeilijk het was voor den astralen geest, om den stofmensch te kunnen bereiken.

„Hier zullen wij blijven, André. Ik wil je duidelijk maken hoe op aarde geseanceerd wordt. Zie, daar zijn eenige wezens bijeen, die een kring hebben gevormd.”

André zag, dat zij in een huiskamer waren. Een oude dame, die een mooie uitstraling bezat, was bezig met schrijven. Een jonge man zat aan tafel en aan den overkant een vrouw, beiden hielden een kruishout vast.

Hij begreep onmiddellijk wat de beteekenis er van was. Zij waren wachtende op berichten van deze zijde. Duidelijk waren allen voor hem zichtbaar. Geen van hen voelde, dat zij aanwezig waren. Zij waren in een waas gehuld. Van één der aanwezigen ging een licht naar de moeder, die zat te schrijven. Het was de afstemming van haar, die haar kind was. Liefdegedachten voor het wezen, waarmede de jonge vrouw innig was verbonden. De jonge man, hij zag en voelde het duidelijk, had op haar geen afstemming. Zijn liefde was niet krachtig genoeg om zich met haar één te gevoelen.

André raakte hem aan, doch hij voelde zijn aanraking niet. Voor hem was hij dood.

Hij trachtte nu, zich met hem te verbinden, wat hem volkomen gelukte. Zuiver kon hij zijn gedachtengang volgen. Een zeer merkwaardig gevoel was het voor hem, om in een aardsch mensch af te dalen. Hij was in hem en toch voelde hij niets. Dit toonde hem wel duidelijk, hoe sensitief de mensch moest zijn, om den astralen mensch te kunnen aanvoelen. De mensch op aarde was voor een geest een open boek. Hier

wist men alles van hem af, omdat hun zielen waren geopend. En de mensch was zich onbewust van dit gebeuren. Hieraan zag hij, dat een aardsch mensch nooit alleen is. Hij kon zich nergens voor verbergen. Hier kon niets verborgen worden. Hun innerlijke toestand was hun bezit, hun licht, en daarin las ieder wezen.

„Kom hier bij mij, André, ik zal je iets toonen. Je begrijpt, dat zij aanzitten, zooals men dat op aarde noemt, om met hunne geliefden in verbinding te komen. Het grijze waas dat je ziet, is kracht om voor afsluiting te dienen. Hiermede bedoel ik, dat maar niet iedere geest in hun toestand kan binnenvallen. Wanneer zij in volle overgave doorgaan, zal het veranderen in een lichtere substantie, — de verbinding met hen, die van af deze zijde hun séance controleeren. Doch voorloopig is het nog niet zoo ver. Daarvoor is ontwikkeling noodig. Jaren kan het duren, voor een kring kan worden afgesloten. Ik toon je deze toestanden om je te overtuigen, hoe er van onze zijde alle moeite wordt gedaan, om met de menschen op aarde verbinding te krijgen en om hun in de eerste plaats van ons eeuwig leven te vertellen. Wanneer de menschen ernstig onderzoeken, zullen hun geliefden tot hen komen, om hen van hun geluk te getuigen. Het zal hen aansporen alle krachten, die in hen zijn, voor hun innerlijken toestand aan te wenden. Dan worden deze seances voor andere doeleinden tot stand gebracht en wel hiervoor. Zie daar, André.”

André zag naar de plaats, die zijn leider hem aanwees. „Wat is dat, Alcar?”

„Een geest, mijn zoon.”

„Ik zag hem toch niet eerder.”

„Dat was ook niet mogelijk, daar hij in een anderen toestand leeft dan waarin wij ons bevinden. Toch is hij hier al geruimen tijd aawezig. Later zul je ook die toestanden leeren kennen. Hij is hierheen gebracht, omdat men hem wil overtuigen, dat hij op aarde is overgegaan.”

„Weet hij dat dan niet?”

„Nee, hij niet en vele anderen niet. Voor hem beteekenen deze seances niets dan geluk. Voor eenige uren zal hij in hun midden zijn, wat hem verwarmt in zijn duister en koud bestaan. De man is pas kort aan deze zijde. Zijn echtgenoot, zijn dochter en zijn schoonzoon zijn hier te zamen.”

André zag een wezen van zestig-jarigen leeftijd. O, hoe vreeselijk was zijn gelaat. Als een waanzinnige zag hij er uit. Zijn oogen puilden uit zijn hoofd en hij stootte jammerlijke geluiden uit. Doch niemand hoorde hem. Al tastende liep hij door de kamer. Vreemd deed de man.

„Waarom doet hij dat, Alcar?”

„Is het je niet duidelijk? De man voelt hen, doch is geestelijk blind. Niets, absoluut niets zal hij kunnen waarnemen. In zijn aardsch leven heeft hij zich vergeten.”

André zag een vreeselijke waarheid.

„Hij bezit niets van dat heilige, dat hem aan deze zijde doet verwarmen en zien. Zijn afstemming is diepe duisternis en in deze oneindige ruimte dwaalt hij rond. Voelt ge wat het zeggen wil, wanneer de mensch op aarde zich vergeet? Voor hem en voor vele anderen zijn deze seances, om hen met hun geliefden te verbinden. Dit is een waarheid uit vele duizenden toestanden, die ik je op dezen tocht zal toonen. Hiervan weet de mensch op aarde niets af, althans hij die van een voortleven niet wil weten. Wanneer men hem overtuigd heeft, zal hij naar zijn afstemming terugkeeren, om van daar uit een ander leven te beginnen. Een hooger afgestemde zal voor hem spreken, om hem duidelijk te maken, dat hij verbinding heeft. Daaraan voelt hij, dat hij zijn stofkleed heeft afgelegd. Niet zoo eenvoudig is het om deze berichten door te geven. De mensch sluit zich voor den astralen mensch af, en een andere verbinding is niet mogelijk. Wij hebben hun krachten noodig om ons te kunnen manifesteeren.

Ik zal trachten je duidelijk te maken, hoe moeilijk het is voor ons om door te komen en te geven, wat wij weten. In de eerste plaats is daar afstemming voor noodig. Wanneer een geest aan een seance deelneemt, stelt hem de mensch daar-

toe in staat. Doch van deze zijde kunnen zij alleen verbinding verkrijgen, wanneer zij de krachten er voor bezitten. Dat zijn: liefde, licht en geluk. Zonder liefde is geen bestaan mogelijk. Daarmede bedoel ik een gelukkigen toestand, een lichtsfeer aan deze zijde. Hij die op aarde een kring leiden wil, moet een sterke concentratie bezitten, om zich te manifesteren. Wanneer een derde aanzittende op hem afstemming heeft, is dit voor den geest een spoedige verbinding. Hij maakt zich één, juist met hem of haar die op zijn gevoelskracht afstemming heeft, waardoor hij zich kan manifesteren en berichten kan doorgeven. Doch ook dan is het moeilijk voor hem om zijn weten te kunnen doorgeven.

De moeilijkheid is deze: De geest moet de uitgezonden gedachten kunnen tegenhouden, met andere woorden, hun gedachten kunnen overheerschen. Wanneer dit voor hem niet mogelijk is, komt datgene door, wat eenige der aanzittenden denken. Het zijn dus hun eigen gedachten die worden gespeld en deze hebben geen beteekenis, omdat onze waarheid niet kan doorkomen. Daarom komen slechts banaliteiten door, niets anders dan de eigen gedachten van hen, die in ongeduld op berichten wachten om met overgeganen te worden verbonden. Voel je wat dat beteekent, André? Kan de astrale mensch hun uitgezonden gedachtekrachten verdringen, dan zal hij zijn eigen inzichten kunnen doorgeven. De aanzittenden moeten passief zijn. Hun verlangen is reeds disharmonie aan onze zijde, die de ontwikkeling tegenhoudt en ons belemmert in het geven van zuivere berichten. Jaren kan het daarom duren, voordat een seance afgesloten kan worden en wij zuiver kunnen doorkomen. Wij vragen volle overgave, en wanneer zij het niet kunnen, zal menige kring worden verbroken. Dat is echter niet onze schuld. Hier wachten velen, zooals ik je zeide, om op aarde geestelijk voedsel te brengen en om ongelukkige geesten van hun eeuwig leven te overtuigen.

Dan nog dit: Een geest, die in de sfeer der aarde leeft en die voelt, dat hij niet gewenscht is, omdat zijn weten geen

waarde heeft voor den mensch op aarde, zal alles trachten te doen om de eenmaal verkregen verbinding te behouden. Hij spreekt over God en liefde en vertelt van een eeuwig voortleven, waarvan hij niets afweet. Het zijn zij, die op aarde zijn teruggekeerd en zich vermaken en den mensch er toe aansporen om aan seances deel te nemen. Niets van hetgeen doorkomt heeft waarde in den geest. Dit is duidelijk op aarde aan te voelen. Vroeg of laat voelen het de menschen, zij zullen dan met seanceeren ophouden. Doch wanneer zij het eenmaal zoover gebracht hebben, dat leiders aan deze zijde alles kunnen controleeren, dan is het heilig, omdat zij met hunne dierbaren in verbinding zijn. Hoe groot het geluk dan hier en op aarde is, zult ge begrijpen. Niets dan liefde is alles, geluk en wijsheid in den geest. Dan beteekent het spiritualisme het geestelijke leven, dat velen gelukkig zal maken. Het zal hen steunen in hun moeilijk aardisch leven, daartoe geholpen door hen, die aan deze zijde zijn en hun duidelijk maken, dat zij spoedig voor eeuwig verbonden zullen worden. Niets dan geluk beteekenen deze avonden voor beide zijden. Wanneer men op aarde wil, zullen velen met mij komen om hen te helpen.

Kom, André, wij gaan verder. Een anderen toestand zal ik je duidelijk maken, waar men ons heilig spiritisme bezoedelt. Het is mij en velen anderen bekend, hoe op aarde de mensch wordt bedrogen. Het zijn zij, die het spiritisme voor eigen doeleinden gebruiken en de geesten laten optreden naar hun willen. Dit is echter niet mogelijk. Ik wil je duidelijk maken hoe velen er zijn, die ingaan tegen al wat het hoogste en heiligste is, door God geschapen. Hoe hooger hun sensatie wordt opgevoerd, hoe dieper zij zijn gezonken.

Kom, wij zullen ons snel verplaatsen, André.

Ik wil je toonen hoe een helderziende den mensch, die van niets afweet, kan voorliegen wat hij denkt te zien. Alles is slechts eigenwaan en dikdoenerij om iets te willen zijn. Doch vooral, om zich door het spiritisme te verrijken. Zij denken, dat God door hun zielig gedoe te bereiken is. De helderzien-

den en zij die aan hun seance deelnemen, zijn allen wezens, die zich op een donkere sfeer afstemmen. Zij begrijpen niet, dat het Gods grootste genade is, aan den mensch op aarde gegeven. En deze genade Gods is liefde, die zij bezoedelen. Zie André, daar is het hooge gezelschap bijeen. Hun licht is het licht van het Schemerland aan deze zijde. Koud is alles, zoo ook hun harten."

André zag verschillende mensen, die in een cirkel bijeen zaten. Het vertrek was rijk gemeubileerd, prachtige schilderijen versierden de wanden. Het was hun seance-kamer. Enkelen straalden licht uit. Anderen waren door een grijs waas omhuld. In hun midden zag hij eenige geesten, die als onzichtbare toehoorders aanwezig waren om over het wel en wee hunner geliefden te waken. Geestelijke beschermers, die hun geliefden steunden in alles. Alle wezens in deze kamer kon hij aan hunne uitstraling duidelijk herkennen. Daardoor voelde hij hun innerlijke afstemming, hun verlangens en hartstochten. Hier wilde men niets dan sensatie. Daarvoor diende het spiritisme. Was het niet vreeselijk? Zij wilden verbinding, opdat de geesten hun bezit zouden beschermen. Daarvoor was dit heilig gebeuren.

„Zie, daar zit onze man, André. Deze helderziende is bezig, om onze heilige boodschap te vernietigen. Hij denkt, dat hij waarneemt, doch voelt en ziet in gedachten. Hij is hier het medium. De dame noodigt anderen uit, aan hare avonden deel te nemen. Deze helderziende weet hen op zijn wijze te beïnvloeden. Zijn ééne visioen is nog schooner dan het andere. Daarvoor ontvangt hij zijn honorarium. Dit alles gaat mij niet aan, het is alleen om aan te toonen, dat alles verkeerd is wat hij ziet. Aanstonds zult ge begrijpen, hoe verschrikkelijk die man is. En allen denken dat hij ziet, omdat ook zij niet vrij zijn van ijdelheid en waanvoorstellingen. Hieraan komt spoedig een einde. Zij, die aanwezig zijn, zullen van deze zijde af alles afbreken. Zoo werkt de één om hun iets te brengen, een ander heeft zijn werk om alles af te breken. Niets zal van hun heiligheid overblijven."

André zag een man van vijftig jaren. Hij was de helderziende. O, hoe voelde hij zich! Hij was het, die verbinding had. In hem lag niets van die kracht, die helderziendheid beteekende. Zijn zien was niets anders dan verzinsels, die zij geloofden. In groot ornaat zat hij daar en zag rond of hij iets kon waarnemen. Allen staarden hem aan als was hij een heilige. „Ik geloof”, hoorde André hem zeggen, „dat het gaat komen.” „Wat gaat komen, Alcar?” „Niets komt, mijn zoon, niets, hij denkt te zien.” Hoe was het mogelijk, om allen zoo te bedriegen. Wat een huichelaar was hij.

„Hoor, hij zal zien!”

Het leven treedt op. Het leven dient hem. Het leven, dat God is.

„Ik zie”, zoo begon hij, „dat hooge geesten bloemen brengen. Het zijn hemelsche kleuren, o, zoo schoon.” André zag om zich heen, maar er waren geen bloemen, zoo ook geen hogere geesten. Niets was er, niets. „Wat is dat prachtig,” hoorde hij hem zeggen. „Zij worden op Uw schoot gelegd.” Hij doelde op de vrouw des huizes. „Dat wordt prachtig”, dacht André, „het kon niet mooier”. „Steeds komen er bloemen en nu zie ik twee geesten, in mooie gewaden gekleed, met bloemen, die zij om U heen verspreiden. O, was is dat prachtig.” „Wat kan die man liegen, Alcar.” „Nu zie ik”, vervolgde hij, „twee nonnen, die ook bloemen brengen. Heilig is alles. Er zal vanavond iets schoons gebeuren.” Allen staarden hem aan en dachten, dat zij in den hemel waren opgenomen.

„Nog steeds komen er bloemen. Steeds maar bloemen, in verschillende kleuren, o, wat is dat schoon. Wat ik nu zie, is wonderschoon. Een witte duif vliegt in de kamer rond en tracht een plaats te vinden. Hè, wat zie ik nu? Zij draagt iets in haar bek. Misschien wordt het mij getoond. Daar gaat zij. Wat jammer toch, dat u dit schoone niet kunt zien. Het is wonderlijk.”

Allen beefden van aandoening.

André zag naar zijn leider, zijn gelaat stond strak gespannen. Hoe moest Alcar zich gevoelen? Zijn concentratie was op hem

gericht. Het moest hem pijn doen, hem, die de menschheid gelukkig wilde zien. Hoe werd alles verknoeid.

„Er komt nog meer, André, luister maar.”

„De vogel gaat nu op Uw hoofd zitten. Voelt U dat niet?” Het was alweer de vrouw des huizes, die dit schoone zou beleven. Neen, zij voelde het nog niet. Doch zij kleurde van geluk. Niets dan geluk was er in haar. Zij werd met het heiligste verbonden.

„Nu zie ik, wat er op dat briefje staat. Woordelijk kan ik het lezen. Er wordt een geesteskind gebracht, dat u moet verzorgen. Het kind heeft kort geleden de aarde verlaten en voelt zich in de sferen niet gelukkig. Het vindt daar nog geen rust. U krijgt een taak te volbrengen, die maar weinigen ontvangen.” Bibberend van geluk volgden allen het groote wonder.

„Nu komen twee geesten in witte gewaden gekleed. Op hun armen dragen zij het kleine wezen. Zij staan voor U en U moet Uw armen uitstrekken, dan zullen zij het geesteskind er in nederleggen. Ja, nu gebeurt het.”

De vrouw des huizes voelde, dat zij een kind in de armen had. Een wezen uit de hoogste hemelen. Allen hadden tranen in de oogen. Dit was toch wel het schoonste, wat men van gene zijde kon ontvangen. Ontroerd door het heilige gebeuren baden zij en dankten met hem, die dit alles fantaseerde. Zij baden dat God haar de kracht zou schenken, om het reine wezen te kunnen verzorgen. Waarlijk zij was uitverkoren. God was met haar en met hen allen. Zij stond daar als een marmeren beeld.

Nog was het niet genoeg. „Nu wordt mij gezegd, dat U steeds aan het kind moet denken. Dan geeft U het rust en zal het door Uwe hulp opgroeien.”

Een koude rilling voer door André heen. Wat een huichelaar was dat.

Er werden nog eenige stokjes wierook aangestoken, zoodat de kamer op een dampend wierookvat geleek. Lang zou het niet meer moeten duren of zij zou bewusteloos ineen zinken

van geluk. Haar armen uitgestrekt naar het onzichtbare wezen, hijgende van emotie, terwijl de aderen op haar voorhoofd gezwollen waren, zag zij den helderziende aan, als een afgezant door God gestuurd. Hij was nog grooter dan Gods heilig kind. Een tweede Christus. Hij zag haar aan, in zijn lange zwarte jas gehuld, en voelde daarbij zijn grootheid. Tranen rolden over zijn wangen. Het was te veel voor hem. Dat kon een normaal mensch niet verwerken. Geen grooter tooneelspeler kende men op aarde! Deze grootheid lag in hem, zonder het te weten. De heer des huizes, door het groote gebeuren betooverd, dacht in haar een engel te zien. Allen waren weg van emotie. Deze helderziende was met geen geld te betalen, hij bracht hen allen in den hemel.

Plotseling trad Alcar op hem toe en concentreerde zich. „Hè”, hoorde hij hem zeggen, „wat wordt er nu op mij ingewerkt.” André zag een geweldig groot licht verschijnen. De geesten, die in stilte hadden toegezien, traden ook tot hem en concentreerden zich. Hoe moeilijk was een mensch te bereiken. Toch voelde hij het. Nu was hij medium. Welke krachten moest men van deze zijde aanwenden om hem te bereiken. Het moest hem duizelen. Stil werd hij. Doodstil waren allen. „Zoo”, hoorde hij Alcar zeggen. „Meer zullen wij niet doen, doch de angst, die in hem ligt, zal zijn gedachten zuiveren. Misschien is hij nog te redden en zal hij met zijn ongure praktijk ophouden. Wanneer God hem op dit oogenblik de gave van zien zou schenken, vluchtte hij uit deze omgeving weg en zou hij zijn oogen niet meer ten hemel durven opslaan. Is er nog geen sensatie genoeg op de wereld? Kom, wij gaan verder, mijn zoon, ik word onwel onder dezen „heiligen” invloed.

Is je alles duidelijk? Mij en velen mijner broeders hindert het, dat ons spiritisme op deze en andere wijze wordt bezoedeld. Anderen, die er aan deelnemen, zijn ook ongelukigen en stemmen zich op die toestanden af, door hun ijdelheid en waan daartoe gedreven. De ingebeelde helderziende ziet niets dan hooge geesten en bloemen. Maar om het nog

mooier te maken, laat hij den Heiligen Geest optreden. Is het niet verschrikkelijk? God zelf daalde neder in hun midden en nam plaats op een stoffelijk hoofd. Het kon niet beter worden voorgedragen. Is het dan niet waar, dat meer wordt vernietigd dan opgebouwd? Hun teleurstelling zal groot zijn, wanneer zij eens de waarheid zullen zien. Zij, die aanvaarden, dat hun geesteskinderen worden gebracht, zijn niet alleen ongelukkig, maar duizelen door hun ijdelheid om in den geest iets te kunnen zijn. In de donkere sferen zal hij bij aankomst hier, zijn talenten kunnen ontwikkelen. Niets dan egoïsme. Alles is intreurig. Zoo wordt op aarde geseanceerd. Deze kring is er één uit duizenden. Eerst hier zien zij, hoe verkeerd zij hebben gedaan, hoe droevig, hoe zielig klein zij waren."

Geruimen tijd zweefden zij verder.

Beiden waren in gedachten. André voelde, dat zijn leider verdrietig was.

„Ik vertoef liever in de duistere sferen, waarvan ik weet, dat zij slecht zijn, dan onder hen, die hun muren bedekken met religieuze onderwerpen en den Christus links en rechts van zich plaatsen, die kaarsen branden en geestelijke emblemen dragen om hun donkere zielen te bedekken. Liever nog bij de ongelukkigen, dan onder hen die diademen dragen, die van buiten stralen en innerlijk koud, arm zijn aan geestelijk gevoel. Eens zullen zij weten."

GEESTELIJKE HULP OP AARDE

„Wij zullen ons nu loopende voortbewegen, André."

Zij waren nu in een groote stad. Vele straten waren zij doorgegaan. André had het reeds op zijn vorige reis medegemaakt en ook nu vond hij het zeer merkwaardig. Op een hoek van een straat stonden vele menschen bijeen. „Wat zou daar te doen zijn, Alcar?"

„Wij zullen gaan kijken. Kom gerust wat dichterbij, niemand ziet ons."

„Een ongeluk, André. Een mensch doodelijk gewond. Deze gebeurtenissen komen dagelijks voor, maar wat aan deze zijde geschiedt, is voor velen onbekend. Hij, die zoojuist is overreden, gaat over. De man verkeert in een bewusteloozen toestand. Naar ik zie, zal het nog eenige minuten duren, dan zal zijn geesteslichaam van de stof vrij komen. Zie daar, André, zijn familieleden komen hem halen. In de sferen weet men van zijn komst af.”

„Hoe is het mogelijk, Alcar, dat zij het weten?”

„Hierover zal ik je aanstonds meer vertellen.”

André zag een lichtend wezen, dat hem verzorgde.

„Wie is dat, Alcar.”

„Een geestelijke dokter, mijn zoon. Hij zal zijn overgaan verlichten.”

André zag een grijs waas om het stoflichaam heen. Ook bij zijn Tante had hij zoo'n wolk waargenomen, toen zij de aarde ging verlaten. Het was bij haar schooner, innerlijk stond zij zeer hoog. Hier was het een dichte massa, welke hij waarnam. Langzaam trok het omhoog. Een mensch ging de aarde verlaten. Het was iets heel gewoons, toch rilde hij. Was hij bereid te sterven? Hij dacht onmiddellijk aan zijn innerlijken toestand. Wat het zijn tijd om het aardsche met het eeuwige te verwisselen? Alcar zag hem aan en zeide:

„Aanstonds zal ik je op al deze vragen antwoorden.”

André dacht: wat is Alcar groot, dat hij zoo spoedig weet, waar ik aan denk. „Je ziet, mijn zoon, dat er geestelijke hulp aanwezig is, om hem te halen. Zie, zijn geesteslichaam gaat de stof verlaten.”

„Wat beteekent dat waas, Alcar, is dat hetzelfde als ik bij Tante heb mogen zien?”

„Een zelfde toestand, doch een andere afstemming. Is je dat duidelijk?” André begreep.

„Hij zal geen hoogere sferen kunnen binnentreden. Zijn plaats is in de duisternis. Het ware beter voor hem, dat hij op aarde mocht leven, om aan zijn innerlijken toestand te werken. De hoogere sferen zijn verre van hem. Kom, wij gaan verder, on-

derweg zal ik je alles duidelijk maken. In het Schemerland, dat aan de donkere gebieden grenst, zal hij ontwaken. Na langen tijd bewusteloos te hebben gelegen tengevolge van het plotselinge overgaan, zal hij, mede door zijn eigen afstemming, aan deze zijde leven zooals hij innerlijk voelt en zijn afstemming vinden. Daar wordt hem duidelijk gemaakt, dat hij op aarde is gestorven."

„Weet ook hij dan niet, dat hij over is?" „Nee, hoe zou hij het kunnen weten? Hij is zich van niets bewust en denkt op aarde te zijn, omdat hij leven ziet. Het zal eerst goed tot je spreken, wanneer je hun leven hebt leeren kennen. Een heiden zal geen engel zijn in het leven na den dood. Ook zijn toestand zal in niets veranderen. God roept al Zijn kinderen op Zijn tijd. In de sferen weet men van zijn komst af. Deze wetenschap dragen zij innerlijk. Zij, die dit niet aanvoelen, worden door anderen, die met hen in verbinding zijn, gewaarschuwd. Niet altijd is dit mogelijk. Het ligt aan de vele afstemmingen, die de mensch bezit. Zij, die door banden van liefde zijn verbonden, dragen deze wetenschap, doordat zij het van te voren aanvoelen. Het is dus eenvoudig, dat de grofstoffelijke geest niets van zijn komst zal afweten. Een meester uit de eerste geestelijke sfeer weet van ieder wezen, dat de aarde verlaat, wanneer en hoe het zal overgaan. Op deze reis zal ik je hierover meer duidelijk maken. Geen seconde te vroeg of te laat komt de mensch naar deze zijde. Het is Gods heilige wil, waaraan niets te veranderen is. En wanneer een geest in de sferen gaat aanvoelen, wat hij vaak jaren van te voren weet, dat een geliefde zal komen, keert hij naar de aarde terug, om hem in zijn laatste jaren te steunen en aan te sporen zich geestelijk te ontwikkelen. Aan deze zijde zullen zij dan gelukkig zijn. Doch de mensch, die stoffelijk voelt, is voor hen niet te bereiken. Daarom is het spiritualisme heilig, een groote genade en een heilige kracht, aan den mensch gegeven. Daardoor kunnen zij hen bereiken. Wij kennen geen andere mogelijkheden, en wanneer zij door be-wijzen wakker zijn geschud, dan hebben zij hun doel bereikt.

Zoo doen zij, die reeds langen tijd hier zijn, om hun vaders en moeders, zusters en broeders te helpen.

Alles is Gods leiding, André. Aanvaard dus, dat zij op tijd overgaan. Maar ook hierin liggen toestanden, die geen wetten Gods zijn. Velen komen te vroeg naar hier, worden door anderen overgestuurd. O, wee hun, die daarvan de oorzaak zijn. Hun ellende is verschrikkelijk. Duizenden jaren leven zij in de donkere sferen, om hun zonden te boeten, die zij in een klein aardsch leven hebben bedreven. Is het niet afgrijselijk? Moet de mensch zich zoo vergeten? In het dal van smarten leven zij en zijn zich niet bewust van hun leven. Ook hen zult ge zien, op dezen tocht. Er zijn op aarde menschen die denken, dat men de vele wezens die op deze planeet leven, op wreede wijze moet vernietigen.

Zie, thans zijn we op de plaats waar ik wilde wezen. Kom, we gaan naar beneden, André. Ik wil je toonen, dat, wanneer er velen tegelijk over komen, ook voor hen hulp aanwezig is. Geef mij je linkerhand en blijf met mij verbonden. Het dient als contact, waardoor je op visionnaire afstemming zult kunnen waarnemen. Alle concentratie is gewenscht. Wij bevinden ons hier in een onderaardsche hel der aarde, in de gangen van een mijn. Wat ik je zal toonen is reeds geschied en het toont je tevens, dat, wat de mensch op aarde beleeft, blijft. Ik was aanwezig toen het ongeluk geschiedde."

André zag niets. Geen wezen was in de mijn aanwezig. Plotseeling voelde hij een vreemden stroom door zich heen gaan. Dit bracht hem in een anderen toestand dan waarin hij zoo-even was. Hij dacht, dat zich iets vormde en na eenige seconden zag hij verschillende menschen bijeen. Zij waren aan het werk, hun vreeselijk zwaar leven voelde hij duidelijk. Hoe was het mogelijk, om dit beeld te kunnen terugroepen. Toch leefde weer alles, zooals het in dien tijd leefde. Ook zag hij, wat hij zeer wonderlijk vond, vele astrale wezens, die hij van de aardschen kon onderscheiden. Wat zou er gebeuren? Welk beeld werd hem getoond?

„Wat beteekent dit alles, Alcar?" „Zie eerst dáár, mijn zoon."

André zag naar de plaats, die zijn leider hem aanwees. Honderden geesten zag hij bijeen. Het was, alsof zij wachtende waren op iets, wat zou moeten gebeuren. Onmiddellijk daarna hoorde hij een geweldig gerommel en hij begreep, wat het beteekende. Het ongeluk was geschied. Alle geesten verspreidden zich.

„Je ziet André, dat ook dit ons bekend is. Geestelijke hulp op aarde.

Er waren er, die gered konden worden, doch de meesten van hen gingen over. Op aarde is er nu leed, in de sferen niets dan geluk, doordat zij met hun geliefden zullen verbonden worden, wanneer zij op hen afstemming hebben. Anderen zullen naar die oorden worden gebracht, waar het nog droeviger is dan in hun ellendig leven op aarde. Hier kwamen zij boven, aan deze zijde is het niet mogelijk. Hier waren zij met hunne geliefden samen, aan onze zijde leven zij eenzaam, in duisternis en koude. Er waren er onder hen, die hun innerlijk licht brandende hadden gehouden. Dezen waren de gelukkigen en leven in licht en geluk, zooals zij op aarde nooit hebben gekend. Deze onderaardsche hel is niet te vergelijken met een hel in het leven na den dood. De hel, waarin zij zich thans bevinden, zal ophouden te bestaan, wanneer hun innerlijke toestand afstemming vindt op een hoogere bestaanssfeer in den geest.

Het zal je duidelijk zijn, dat men aan deze zijde van het ongeluk afwist. Kom, we gaan naar boven, waar ik je eenige andere beelden zal toonen. Laat de mensch op aarde zijn innerlijk leven niet vergeten. Hoe spoedig kan het einde komen. Dan is er bezit noodig, de liefde, om aan deze zijde licht en geluk te bezitten. Wanneer men op aarde denkt lang te zullen leven is het einde nabij. Houdt uw licht brandende, mensch op aarde; God roept u onverwachts. Hoe spoedig is uw aardisch licht niet uitgedoofd en dan zal uw geestelijk licht uw geluk beteekenen aan deze zijde. Hier leven zij in duisternis en zullen niet boven komen voordat hun strijd is gestreden. Zoo intens, zoo vreeselijk diep, waar-

van gij u geen denkbeeld zoudt kunnen vormen. Hun vreese-
lijk bestaan op aarde was een hemel in vergelijking met hun
toestand aan deze zijde. Thans is het nog tijd. Nog bent u in
het bezit van uw aardsche leven. Redt, vrienden, wat er te
redden is, doch redt geen stof, redt u zelf, redt uw innerlijk
leven, om aan deze zijde licht te bezitten, wat uw eeuwig
leven beteekent."

André zag een ander droevig beeld: niets dan ellende. Hon-
derden stonden voor de poorten van de mijn te wachten op
hen, die niet terug zouden keeren.

„Zij daar, André, die hun mannen en kinderen hebben ver-
loren, hun roep ik toe: „Bidt, dat God u de kracht moge
schenken, om dit alles te kunnen dragen. Bidt, dat uwe oogen
zullen worden geopend en dat zij mogen terugkeeren, om
van hun nieuw leven te vertellen. Dat zij u de waarheid
mogen geven, waardoor u een ander leven zult beginnen.
Bidt, dat God u de overtuiging moge geven, dat zij leven in
een eeuwig voortbestaan. Eens zullen zij u afhalen en dan
zijt gij vereenigd, voor eeuwig, voor eeuwig."

„Kom, André, een anderen toestand zal ik je duidelijk maken.
Duizenden van deze toestanden zou ik je kunnen toonen.
En allen zullen je overtuigen, dat geen wezen der aarde
wordt vergeten; overal op aarde, waar de mensch het aard-
sche met het eeuwige gaat verwisselen, is hulp. Het beeld, dat
ik je thans zal toonen, behoort ook tot den verleden tijd. Ik
zou dit op een andere wijze kunnen doen, bijvoorbeeld in
je kamer, maar ik wil, dat je dit beleeft. Het zal je dan
vooral duidelijk zijn, dat, wanneer wij ons met de aarde ver-
binden, alles voor ons leeft, waardoor wij het opnieuw be-
leven. Probeer je nu met de aarde te verbinden. Je zult dan
duidelijk aanvoelen, hoe op het oogenblik de natuur is."

André deed, wat zijn leider hem zeide.

Op hetzelfde oogenblik hoorde hij een ontzettend lawaai.
Het was het loeien van een stormwind, waarin hij dacht
ten onder te zullen gaan. Hij zocht bescherming bij zijn leider,
die hem glimlachend aanzag.

„Ben je ongerust, André? Hoe kan de stof den geest vernietigen? Is dat mogelijk?”

André begreep. Het was niet mogelijk. Hij was één met de stof. Voelde alles, omdat hij zich had verbonden. Het was wel vreemd voor hem, in die onderaardsche gangen was hij niet zoo geschrokken als hier. Ook daar had hij het beleefd. Hoe kon dat?

„Op mijn krachten beleefde je alles.” André vond het heerlijk, dat Alcar zijn gedachten weer overnam en hem alles duidelijk maakte. Nu begreep hij alles. Toen was hij niet verbonden geweest.

„Is je dit duidelijk, André? In die mijn liet ik je uit onzen toestand zien. Thans zijn we één met de stof. De natuur is in opstand, wat je duidelijk voelt. Het toont je, dat wij ons kunnen verbinden wanneer wij dat willen. Verzwak je concentratie en keer terug in je vorige afstemming. Zie, wat ik je thans zal toonen. Ook dit beeld heb ik mogen medemaken, velen gingen over.”

André zag, dat hij boven den oceaan zweefde. Beneden zich zag hij een groot zeekasteel, dat aan de golven overgeleverd was. Spoedig zou het ondergaan. Boven het schip zag hij een witte wolk, waarin hij duidelijk wezens kon onderscheiden, door een geestelijk waas omhuld. Dadelijk begreep hij wat het beteekende. Geesten, die hulp zouden verleen en aan hen, die spoedig zouden overgaan. Ook hier was hulp aanwezig. „Waar dan ook, zooals ik je reeds zeide, overal zullen van onze zijde helpers aanwezig zijn, om den mensch, die overkomt, te halen. Hier behoef ik niets aan toe te voegen. En thans naar een anderen toestand.”

KAN DE MOEDER HELDERZIENDE ZIJN?

Lang zweefden zij verder.

André dacht aan alles, wat zijn leider tot nu had getoond. Veel had hij te verwerken. Wat wist de mensch op aarde hier toch weinig van af. Geen mensch voelde iets van hen, wan-

neer zij op deze wijze overgingen. En toch waren zij aanwezig. Het leven, dat tusschen Hemel en aarde leefde, was ontzaglijk. En in alles lag liefde. Niets dan liefde was dit leven. Wat was God machtig, om al deze afstemmingen te kennen. Geen kind ging verloren. God bestuurde alles, kende iedere zielsafstemming. Voor ieder wezen was er hulp. Liefdezusters en -broeders, door hen werden zij gehaald. Alles was liefde, wat hij aan deze zijde leerde kennen. Wat was de mensch op aarde dan zielig, vergeleken bij hen, die aan deze zijde leefden. Wat was aardsche geleerdheid bij alles wat God beteekende? Wat is rijkdom op aarde in vergelijk met deze wijsheid? Hoe groot was dit leven!

Hij voelde de ontzaglijke kloof, die de mensch moest overbruggen. Diep was alles. Die kloof was hun verdriet, hun leed en smart, het was niets dan ellende; dat moest de mensch overwinnen. Geen wezen zou er aan ontkomen. Het was het afstemmen op een hooger leven, hetgeen geluk beteekende, wanneer zij eenmaal over zouden gaan. En uit dit alles was liefde, niets dan liefde te leren. Men moest liefde bezitten, anders verkeerde men in een diepe duisternis. Was dit niet moeilijk? Was het geen strijd? Geen ellende, geen leed en smart? Hij voelde hoe vreeselijk het voor velen zou zijn, maar zij wilden niet vooruit, al zouden zij op aarde honderd jaren kunnen leven. Toch moest het, geen mensch ontkwam er aan. Zacht moest de mensch zijn, als de geestelijke wind, als het leven zelf.

Dit moest de mensch op aarde leeren. Hier was liefde de macht, niets dan geluk, eeuwig, eeuwig geluk.

Hij, die naast hem was, bezat liefde. Groot was de kracht die hij bezat. Hoe ver was hij nog van hem verwijderd. Hoe lang duurde het, eer hij zoo ver zou zijn gekomen. Telkens moest hij het ondervinden. En toch noemde hij hem zijn zoon, zijn broeder. Hij noemde zichzelf een kind in liefde. En hoe groot was hij vergeleken met hem? Het duizelde hem wanneer hij aan diens hoogte dacht. Veel strijd zou het hem kosten om zoo ver te komen. Toch wilde hij den ingeslagen

weg vervolgen. Nu toonde Alcar hem, dat het alleen deze weg was, dien de mensch te volgen had. Liefde te leeren geven, dat was de weg. Hoe eenvoudig was het, en toch — hoe verschrikkelijk moeilijk. Vijanden moest men kunnen liefhebben. Hij vond zichzelf nog nietig, o zoo klein!

Alcar was een vader voor hem. En in zijn hart dankte hij zijn leider voor al het schoone, dat hij mocht beleven.

Alcar legde zijn hand op zijn schouder, zag hem aan en zeide: „Wanneer mijn zoon zoo verder gaat en onzen weg blijft bewandelen, zal zijn liefde steeds groeien voor het heil der menschheid.

Hier zijn we wederom op een plaats, waar ik wilde wezen en waar ik weer een en ander wil toonen. Zie, hier in dit huis worden menschen geboren. Van hier uit en op vele andere plaatsen begint de mensch zijn aardsch leven. Vaak gaan kleinen over en keeren dáárheen terug, vanwaar zij gekomen zijn. Ik bedoel hiermede het leven, dat tot God terug keert. Het is voor de moeder verschrikkelijk, haar kind te moeten verliezen. Doch wanneer zij weet wat Gods bedoeling is, zal zij alles overgeven. In dezen toestand wil ik je aantoonen, dat alles Gods wil is, maar tevens hoe heilig dit gebeuren is, wat maar weinigen begrijpen. Dan wil ik je toonen, dat de moeder helderziende kan zijn, maar vooral, dat zij dit verhoogd geluk zich eigen kan maken en bezitten. Kom André, ongevraagd gaan wij binnen. Dat is alleen voor den geest mogelijk.”

Zij kwamen in een groote zaal, waar André vele moeders bijéén zag.

„Zie, mijn zoon, enkelen zijn in het bezit van haar moedergeluk, anderen zullen het spoedig ontvangen, of verkeeren in leed en smart. We zullen hier plaats nemen.

In de sferen voelen wij zoo heel vaak het schrijnend leed, dat een moeder naar haar verloren kind uitzendt. „Is dat noodig”, vraagt de mensch. „Waarom neemt God mij mijn bezit af, terwijl er zijn die het niet willen? Waarom mij tot in het diepst van mijn ziel te treffen? Hoe kan God het ge-

doogen? Ik heb mijn kind toch lief! O, God, geef mij mijn kind terug. Ik wil het zoo gaarne behouden." Doch de kleinen gaan over. Dan vinden zij God wreed en geen Vader van liefde, dan vragen zij hoe God zoo hard kan zijn.

Al deze smeekbeden bereiken ons, omdat het leed en de smart, zoo ook de liefde der achterblijvenden, ons bereiken. Dan is God verschrikkelijk koud in hun oogen en wordt Hij niet begrepen. Wij kennen hun diep leed, te moeten lijden, om dan toch met leege handen thuis te moeten komen. Diep is hun smart, te diep om in woorden te kunnen weergeven. Vreeselijke tooneelen heb ik zien afspelen bij mijn rondgang op aarde. Moeders die, gebroken naar ziel en lichaam, geen moed meer hadden om verder te kunnen leven, geen krachten om haar diep leed te kunnen dragen, dat God haar op de schouders nederlegde. Blindgeslagen door dit plotselinge gebeuren, al haar hoop en geluk vernietigd. Al haar plannen aan flarden gescheurd, haar liefde, haar vertrouwen en geloof veranderd in haat. Hoe kan God een mensch zoo pijnigen? Is dat een Vader van liefde? Ze zijn dan in opstand, als nooit te voren. Haar roep ik toe: „Mensch, vergeet u zelf niet. Weet wat ge zegt, denkt en voelt. Wanneer God u uwe liefde ontnemt, heeft het de beteekenis, dat u zult léeren, hoe moeilijk het ook is. De strijd, die u is opgelegd, is te dragen, omdat God naar kracht te dragen geeft. Wij weten, dat het noodig is en dat God een Vader van liefde voor al zijn kinderen is. Mensch aanvaard, want uw „kleinen” leven. Zij leven aan deze zijde en groeien op en worden in liefde verzorgd. Eens zullen zij u tegemoet treden in stralende schoonheid.”

„Straks, mijn zoon, zal ik je engelsferen toonen, waar de kleinen der aarde leven. Ik wil nu trachten je duidelijk te maken, hoe groot het geluk is, dat de moeder ontvangt. Doch tevens, hoe het mogelijk is, dat de moeder door dit gebeuren helderziende kan zijn. Maar vooral, dat zij zich dezen verhoogden toestand eigen kan maken, hetgeen niets dan geestelijke ontwikkeling beteekent. De moeder, die in liefde haar

kind verwacht, is waarheid, anderen zijn niet te bereiken. De wetenschap op aarde onderzoekt de mogelijkheid of een moeder, wat wij reeds hebben vastgesteld, helderziende kan zijn. Zij kunnen den geestelijken toestand er echter niet van vaststellen, omdat zij dien niet voelen. Wij weten, dat zich de geest met een geest kan verbinden. Dat gevoel vindt afstemming op gevoel, hetgeen liefde beteekent. Wanneer de moeder in blijde verwachting is, is er een verbinding tot stand gekomen met een ander wezen, een andere gevoelskracht. Is je dat duidelijk? Deze verbinding duurt negen maanden. Zij verkeert dus in een verhoogde geestelijke kracht, door het wezen, dat zij draagt. Hier kom ik aanstonds op terug. Wanneer het kind geboren wordt, voelt de moeder, dat haar iets wordt ontnomen; wat het is, kan zij niet vaststellen, ze kan er ook geen woorden voor vinden. Doch wij kennen het en weten wat haar ontnomen wordt. Velen denken, dat het geboren worden van het kind, het vreemde, dat zij missen, gevoelskracht is. Doch het heeft een andere beteekenis en wel deze: Het is de verhoogde gevoelskracht, die in haar was, al dien tijd dat zij met haar kind was verbonden. Het was dus de gevoelskracht van het wezen, dat haar dit gevoel deed aanvoelen. Begrijp je wat ik bedoel? Het is het geluk, de groote geestelijke kracht van het wezen. Wanneer deze kracht, die in haar ligt, in den geest afstemming vindt, komt de moeder in een verhoogden toestand, waardoor zij helderziende kan zijn. De graad van helderziendheid is dus bereikt door haar eigen kracht en die van het wezen, dat zij draagt. Deze verhoogde kracht, die zij al dien tijd heeft gevoeld, kan zij zich eigen maken, doch bij velen gaat deze kracht, de goddelijke gave, verloren. Dit komt, omdat de moeder hare concentratie houdt gericht op het wezen, dat geboren wordt en zodoende in haar eigen afstemming terugkeert. De moeder, die een geestelijke afstemming bezit, kan door de kracht van het kind in dezen graad van helderziendheid verkeeren, tijdens het dragen van het kind. Maar ook in dezen toestand liggen verschillende afstemmingen. Het zijn levens-

afstemmingen in den geest, hetgeen de kracht van het wezen beteekent. De ééne moeder leeft aardsch, een andere is zeer sensitief, wat op direct mediumschap afstemming vindt. En aan al deze gevoelskrachten ligt het, of de moeder dezen graad bezit. Dan, de geestelijke kracht van het kind. Is de innerlijke afstemming van het wezen, dat geboren wordt, geestelijk, dan zullen moeder en kind één band vormen en in gevoelskracht afstemmen. Wat de moeder dus mist na de geboorte van het kind, is het verhoogde gevoel, dat zij heeft gekend, toen zij was verbonden. En deze gevoelskracht, het heiligste van dit groote gebeuren, zal zij zich eigen kunnen maken. Wij weten wat liefdegevoel is en dat men door gevoel ziende kan zijn; het beteekent, dat de moeder tijdens hare verbinding een hoogere liefde bezit, die zij door dit gebeuren heeft ontvangen.

Nu keer ik terug tot de gevoelskracht van het wezen. Ik wil dus aantonen, dat de moeder, die het groote wonder begrijpt, zij, die de verbinding met een ander wezen kan aanvoelen, zich die liefde eigen kan maken in dezen korten tijd, waar een ander leven jaren van strijd voor noodig heeft. Wanneer zij zich op hun innerlijken toestand concentreren, weten zij, dat God alleen het de moeder kan schenken. Voel je, André, wat ik bedoel?"

„Als ik U goed heb begrepen, Alcar, verandert een moeder tijdens het één zijn met het kind, dat liefde is, waardoor zij een ander wezen is.”

„Zeer goed, mijn zoon. Vooral zal gewenscht zijn, dat zij in haar eersten gevoelstoestand blijft voortleven. De moeder is door dit gebeuren in staat gesteld hare liefde te ontwikkelen. Zooals ik zoeven zeide, heeft een ander leven daar jaren van strijd voor noodig en is de moeder een begenadigd wezen, dat door dit heilige gebeuren kan ontwaken.

En hier gaat het mij om. Meer nog dan om de helderziendheid. Het moederschap is het heiligste, dat God een vrouw op aarde kan schenken. Vele moeders voelen zich spoedig van dit één-zijn bevrijd en leven weer zooals haar leven vóór dien

tijd was. Alles is dan in een onbewusten toestand beleefd. Daarom zal er één moeder zijn onder duizenden, die dit groote en heilige gebeuren van het moederschap begrijpt. Aan deze zijde leven moeders, die eerst thans beseffen welk een genade God haar gaf op aarde. Maar omdat haar leven stoffelijk was en zij van een eeuwig leven niets afwisten, zakten zij terug in haar eigen leven, waaruit zij na veel leed, strijd en smart ontwaakten, terwijl zij het zich toch in korten tijd eigen hadden kunnen maken. Hier eerst begrepen de moeders de wonderlijke macht van dit stoffelijke gebeuren. Eerst aan deze zijde voelt en ziet de mensch, dat vele toestanden stoffelijk zijn beleefd. Hier ontwaakt de mensch, doch dan is alles te laat, op aarde moet het geschieden. Hier wordt al het geleden leed begrepen. Doch eerst hebben zij een weg af te leggen door duisternis en koude, willen zij de sferen van licht kunnen binnentreden. Er zijn er, die zich deze liefde eigen maken en deze voelen ook de groote beteekenis van dit gebeuren en leven in overgave en aanvaarden wat God haar te dragen geeft. Alle anderen stemmen zich op het wezen af, op het bezit van haar kind. En wanneer haar dit bezit wordt ontnomen, hooren en voelen wij hare smeekbeden en dan vinden zij God wreed, koud en hard. Zij begrijpen dan niet, dat alles is voor haar bestwil, om tot hooger inzicht te komen.

Dan nog een andere toestand. Wanneer een verbinding tot stand is gekomen, blijft de moeder voor eeuwig verbonden met haar kind, dat zij in de sferen zal terugzien, wanneer ook zij zal overgaan. Haar kind groeit op, zoo ik je reeds zeide, en zal de moeder in stralende schoonheid tegemoet treden.

Thans een proef, André, om je alles nog duidelijker te maken. Hier zijn vele wezens bijeen en zij dáár bezit deze verhoogde geestelijke kracht. We zullen ons met haar verbinden. Concentreer je nu op haar."

André trachtte zich met de moeder te verbinden.

Langzaam voelde hij een zeer groot geluk in zich opkomen.

Het was een zacht hunkerend gevoel naar het onbekende wezen, dat in haar leefde. Hij voelde één groote liefdekracht in zich komen, die hij, wanneer hij deze kracht met de sferen zou vergelijken, in het Zomerland had gevoeld. Daar had hij die rust mogen aanvoelen en beleven. Hij zag zijn leider aan, die glimlachte. „Prachtig, André. Ik heb me met jou verbonden en weet wat je voelde. Zij is tijdelijk op het Zomerland afgestemd. Zij leeft dus tijdens haar wachten in een verhoogde sfeer. Ik hoop, dat alles je nu duidelijk is.

Weer een andere toestand, André.

Wanneer nu deze moeder zou overgaan met haar kind, zou zij in de eerste plaats haar kind niet zien en in de tweede plaats het Zomerland niet kunnen binnentreden. En wel hierom. De geestelijke kracht van het wezen, dat zij draagt, brengt haar in deze verhoogde afstemming. Wanneer echter het kind wordt geboren, keert zij in haar eigen toestand terug. Het kind nu, dat het licht der aarde niet heeft gezien en in de stof niet heeft geleefd, is een engel in den geest en heeft dus een andere, hoogere afstemming dan de moeder. En nu wij weten, dat men in den geest afstemming moet bezitten, is het duidelijk, dat de moeder een andere sfeer dan haar kind zal binnentreden. Is alles je duidelijk?”

„Ja, Alcar, ik begrijp alles.”

„In de sferen zal ik je meer over al deze toestanden vertellen. Zal de aardsche moeder dit alles aanvaarden? Het is de waarheid aan deze zijde. Wij kennen geen andere. Velen die helderziende zijn, velen die de genade Gods begrijpen, doch weinigen zijn er die door dit heilige gebeuren ontwaken. Zij slapen haar diepen geestelijken slaap, waaruit zij niet wakker zijn te schudden.”

LEED EN SMART DOOR ANDEREN

„Kom mijn zoon, wij gaan verder, om je andere toestanden duidelijk te maken. Ik wil je laten zien hoe velen er te lijden hebben, door wat hun is opgelegd door anderen, maar tevens,

hoe verschrikkelijk vele overgangen zijn. Ik zal je hen toonen, die moeten toezien, dat hun geliefden, waar zij vele jaren op aarde mee waren verbonden, naar duistere sferen worden gebracht, en je het schrijnende leed laten bemerken, dat zij voelen, omdat zij weten, wat de duisternis aan deze zijde beteekent."

Vele straten waren zij doorgegaan.

„Kom, mijn jongen, in dit huis zullen wij binnengaan." André zag een groot gebouw, dat op een ziekenhuis geleek. Hij zag astrale wezens, die in- en uitgingen. Voor den mensch op aarde waren zij onzichtbaar. Het was stil in dit gebouw. Het was de macht van den dood, die hier zijn scepter zwaaide. Een huis van leed, niets dan ellende. Het maakte hem koud. Rillingen doorvoeren hem, nu hij het paleis des doods binnentrad. Hij liep zijn leider na, die een voor hem vasten weg volgde. Steeds verder ging hij. Verschillende gangen waren zij doorgegaan. Ook hier zag hij vele geesten hem voorbijloopen. Zagen zij hem niet? Geen gunde hem een blik. Merkwaardig, dacht hij, ik ben toch aan deze zijde. Dadelijk hoorde hij een duidelijke, maar zachte stem zeggen, waaruit hij opmaakte, dat hij met Alcar was verbonden: „Maar in een anderen toestand." Hij begreep onmiddellijk de bedoeling van hetgeen hij waarnam. Het was hem duidelijk, dat hij zich in Alcars afstemming bevond en dat zij hem daarom niet zagen. Alcar bleef stilstaan voor een kamer. Zouden zij daar binnentreden? Ja, hier zou hij andere toestanden beleven.

Het was een groote zaal, waar verschillende bedden bijeen stonden. Overal lagen zieken, arme menschenkinderen.

Alcar wachtte hem op. Daar voor hem zag hij een ziek jongmensch. Naast het bed zag hij den astralen mensch, die van uit de sferen nedergedaald was om den zieke te helpen, den onzichtbaren helper. Liefde, niets dan liefde. André zag, dat de geest lange passen over het stofkleed maakte. Zijn levenskrachten stroomden den stofmensch binnen; geestelijke uitstraling, liefdekracht aan den mensch op aarde gegeven. Het was een machtig beeld voor hem. Konden de menschen dit

maar zien. Zij zouden dan overtuigd worden, dat liefdebanden eeuwig zijn.

Het was een mannelijke geest en hij, die ziek was, kon zijn kind zijn, daar hij eenige gelijkenis waarnam.

„Op aarde, André, weet men van deze toestanden weinig af. Ook de krachten van hen, die aan deze zijde leven, kennen zij niet; ik bedoel daarmede de wetenschap. Doch het toont je duidelijk, hoe wij van onze zijde af op den stofmensch kunnen inwerken, hem kunnen helpen.”

„Gaat deze jongen over, Alcar?”

„Nee, nog is het zijn tijd niet. Hij zal leven, hiervan zal hij genezen.”

De geest legde zijn stralende handen op het hoofd van den zieke. Al zijn liefdekrachten gaf hij aan den jongen. Grootsch was het, om dit als mensch te mogen beleven. Het was de liefde van een vader voor zijn kind. O, hoe schoon was het. Hoe machtig was liefde. Zij waanden hem dood, maar de doode redde het leven van zijn kind. De dood voedde het leven. Hoe weinig wist men op aarde hiervan af. De tranen liepen André over de wangen bij het zien van al dit schoone. In stilte hielp de mensch, die achter den sluier leefde. In zijn toestand lag niets dan rust, geluk en liefde. Niemand hoorde of zag hem. Voor den mensch leefde hij niet meer. Hier zag hij het groote wonder, het eeuwige voortleven na den dood.

Mensch aanvaard het! O, hoe heilig was deze wetenschap. Hoe groot Gods macht aan den mensch gegeven in het leven na den dood.

Alcar stond eenige bedden verder op hem te wachten. Wat zou hij daar weer zien? Hij stond voor het ziekbed van een ouden man. Het was een ernstige zieke. Naast het bed zag hij een jonge vrouw, die een prachtig licht uitstraalde, dat hare omgeving verlichtte. Haar blik hield zij strak op den zieke gevestigd, die in een diepen slaap gezonken nederlag. Lang zou hij niet meer leven. Nu reeds had zijn doodsstrijd een aanvang genomen. Niets was voor den aardschen mensch

te zien. Toch voelde André zijn hevig gevecht met den dood, den dood, die leven beteekende. Strijd, die niet noodig was, maar waaraan hij zich niet kon onttrekken. Hij voelde en wist niets van een eeuwig voortleven af. En in zijn strijd, den strijd tusschen het leven en den dood, daalde zij van uit hare hooge sfeer neder om hem te helpen. Weer zag hij, hoe groot liefde was. Banden van liefde waren niet te vernietigen. Heilige sferenliefde, rein, zooals zij die voelde, zooals zij straalde, zooals zij zelf was, zooals het leven zelf *kon* zijn. „Is zij zijn kind, Alcar?”

„Neen, zijn moeder.”

„Wat zegt U?”

„Zijn moeder, André. Zij is een geest van het licht. Jong en schoon, terwijl haar kind oud is, lichamelijk oud en geestelijk oud.”

André begreep: Zijn moeder was jong en schoon, hij daarentegen een ongelukkige geest, wanneer hij straks aan deze zijde zou zijn. De man had zijn leven verknoeid. André begreep nu het leed en de smart door anderen veroorzaakt. Zij, de gelukkige, leed, omdat haar kind zich had vergeten. Welk een ellende. Nog dieper, dan hij zooeven had waargenomen. Daar was het te dragen, hier was het onmenschelijk. De moeder leed om haar kind; omdat zij moeder was, leed zij. Hij zou straks naar de donkere sferen gebracht worden. Zij moest hem afstaan, niets kon zij veranderen. Het was zijn afstemming. Hij zelf had het gewild.

Leed door anderen. Kende men op aarde dit leed? Neen, op aarde kende men het niet. IJzig koud was het. Duisternis en armoede. Verschrikkelijk was het. Haar kind was het en het zou haar kind blijven, ook in het leven na den dood. Daardoor leed zij. Het leed van hem, zijn pijnen, die hij straks eerst zou voelen, die zoo heel anders waren dan alle stoffelijke pijnen, dat voelde zij. Nu reeds, nu zijn einde nog moest komen. Zij wist wat het beteekende om in de donkere sferen te moeten afdalen. Voor vele jaren keeren zij niet meer terug. Zijn smart zou onbeschrijfelijk zijn. Welk een droevige waar-

heid zag hij hier. Zij was gekomen om van haar kind afscheid te nemen. Daarvoor kwam zij naar de aarde, O, hij voelde het alsof het hem door Alcar werd verteld. Zoo was het leven in den geest. Niets was er aan te veranderen.

„Is je alles duidelijk, mijn zoon? Zoo zou ik je duizenden toestanden kunnen aantonen. Maanden geleden reeds was zij bij haar kind, om hem te verzorgen, en nu is het oogenblik gekomen, dat zij hem voor langen tijd moet afstaan.”

„Zie daar, André, een jong meisje, bij het ziekbed van hare moeder. Naast haar, haar vader. Beiden zijn gekomen om haar te halen. Straks zullen zij voor eeuwig samen zijn. Allen gelukkig, omdat zij een moeder was, die veel liefde heeft gegeven aan allen, die tot haar kwamen. Zij heeft bezit in den geest. Zij zijn gelukkig, mijn zoon!”

„Kunnen zij ons niet zien, Alcar?”

„Nee, onmogelijk. Wij bevinden ons in een andere afstemming. Ik zal mij echter met haar verbinden.”

André begreep nu eerst goed, hoe eenvoudig zijn leider was. Onmiddellijk nadat Alcar zich met haar had verbonden, kwam zij naar hem toe en vroeg hem: „Zal het nog lang duren, broeder?”

André maakte hieruit op, dat Alcar een hogere afstemming bezat dan zij en hij hoorde zijn leider zeggen: „Nee, spoedig zult u te zamen zijn.”

Zij zag Alcar aan met haar stralende oogen, waarin liefde lag, niets dan geluk. In dien blik lag het eeuwige begrijpen, dat de liefde was, die beiden voelden. Allen waren geesteskinderen. Menschen, die begrepen in één oogopslag, in één blik, waarin alles lag. Sferen waren één, waar zij ook leefden. Wie liefde voelde, begreep deze stille kracht.

Meer werd er niet gesproken. Alcar keerde tot hem terug en zeide: „Is alles je duidelijk?”

„Nee, ik begrijp niet, waarom zij niet weet, wanneer haar moeder overkomt. Zij is toch gelukkig, Alcar?”

„Heel goed gevoeld. Ga zoo verder. Dit zal ik je verklaren. Ook zij, mijn zoon, kan het oogenblik niet aanvoelen, waarop

de splitsing van geest en stof zich zal voltrekken. Zij voelt, dat zij spoedig zal overgaan, doch het vaststellen kunnen alleen zij, die de eerste geestelijke sfeer bezitten en in die afstemming leven. Zij zijn gelukkig, schoon en jong, maar leven nog steeds onder de eerste gelukkige sfeer, die ik je op deze reis zal toonen. Wanneer haar einde nadert, zal de geestelijke helper aan deze zijde het mededeelen. Bij het overgaan van Tante heb ik je dat duidelijk gemaakt. In haar uitstraling is het waar te nemen. Daarin ziet men aan deze zijde of de mensch spoedig zal overgaan. Al deze toestanden zijn geestelijke wetten. Een wet houdt op te bestaan, wanneer wij ons de krachten hebben eigen gemaakt, die de afstemming zijn in een hoogere sfeer. Wij kunnen dus eerst dan die psychische krachten aanvoelen, wanneer wij die gevoeligheid bezitten. Van uit de eerste sfeer kunnen zij zich verbinden en verschillende overgangen aanvoelen. In Tantes overgang kon ik dit uitrekenen. En ook hier is dat mogelijk. Doch het is niet mijn werk. Aan deze zijde heeft iedere gelukkige geest zijn eigen taak. Beiden leven in de derde sfeer. Je bent daar reeds geweest. Op deze reis zal ik je van al deze afstemmingen meer vertellen. Wanneer we daar zijn, zul je al deze gevoelstoestanden beter begrijpen.

De eerste geestelijke sfeer is die toestand, waar de mensch alle stof heeft afgelegd. Eerst daar voelt men overgangen aan, omdat zij deze wijsheid bezitten en er afstemming op hebben. Het is dus bezit. Niets dan liefde in den geest. Alle wezens, die onder deze afstemming leven, zijn gelukkig, vanaf de eerste bestaanssfeer in den geest. Hij dus, die de eerste gelukkige geestelijke sfeer heeft bereikt, weet en voelt, wanneer het einde nadert, omdat hij in den geest is overgegaan. Het geestelijke leven aan deze zijde te bezitten, is het afleggen van alle stof. Dus los van alles, om naar eigen inzichten en krachten te kunnen handelen. Hier is een dokter voor noodig, een hooger afgestemd wezen.

Is alles je nu duidelijk?"

„Ja, Alcar, volkomen.”

„Prachtig, mijn zoon, dan gaan wij verder en zullen een andere zaal bezoeken.”

In een klein kamertje traden zij binnen. André zag een magere, oude vrouw, die daar alleen lag, wachtend op haar einde.

„Waar ook de mensch zich bevindt, André, daar is geestelijke hulp. Daar zijn geestelijke wezens om hun geliefden te helpen, wat je duidelijk wordt, doordat ik je al deze toestanden laat beleven. Er is geen zieke of er zijn geestelijke wezens om hem heen, die zijn pijnen verzachten. Er zijn meer wezens van onze zijde op aarde dan stoffelijke wezens. Waar zich de menschen opsluiten, sluiten geestelijke wezens, waarop zij zich hebben afgestemd, zich met hen op. Waar zich de mensch bevindt, zijn geestelijke wezens, hetgeen ik je op andere tochten na deze zal aantoonen, wanneer wij het leven aan deze zijde zullen beleven. Er wacht je dus nog veel meer; alles zal wijsheid in den geest zijn.

Ik wil nu, dat je op mij je concentratie gericht houdt, omdat ik je eenige andere toestanden duidelijk wil maken, die nog onbekend voor je zijn.

Zie daar, André.”

André keek naar de plaats, door zijn leider aangewezen, en zag twee lichtende geesten, die naast het bed van den zieke stonden.

„Zie daar nu, mijn zoon.” André schrok geweldig. Hij zag een ouden geest in een donker waas gehuld. Hij hoorde hem jammeren en schreeuwen, wat hij voordat Alcar hem er opmerkzaam op maakte niet had gehoord. Woest was het wezen. Het was verschrikkelijk voor hem dit te moeten zien.

„Wat beteekent dit alles, Alcar? Het valt die andere wezens aan. Moeten zij niet beschermd worden?”

„Neen, zij voelen noch hooren hem. Ik zal je alles duidelijk maken. Wij staan hier aan het ziekbed van hun moeder. De beide wezens zijn reeds lang over en komen thans hun moeder halen. De vader, die in een duistere sfeer leeft, is hierheen gebracht om hem van zijn aardisch leven te overtuigen.”

„Dit zijn dus verschillende geestelijke afstemmingen in den geest.”

„De toestand van den vader zal ik je dadelijk verduidelijken. Hij roept hen en vloekt, doch zij hooren hem niet, wat beteekent, dat zij in een hoogere afstemming leven. Zij weten niets van hem, omdat zij nog kinderen in den geest zijn en men het voor hen verborgen houdt. Nu zijn zij met hun moeder verbonden en is hun concentratie op haar ingesteld, waardoor zij geen andere toestanden zullen opnemen. Zij zouden zich dus met hun vader kunnen verbinden, maar zij zijn te teer voor zijn wreede krachten. Eerst dan, wanneer hij een geestelijke sfeer binnentreedt, zullen zij elkander terugzien. In dezen toestand liggen dus drie verschillende afstemmingen. Het zijn die van de moeder, die harer kinderen en die van den vader. En in alle afstemmingen liggen weer tusschentoestanden, die ik je later zal duidelijk maken. De vader is hierheen gebracht, om den overgang van zijn vrouw mede te maken, waardoor men zal bereiken, dat hij een ander leven zal beginnen. Door het beleven van dezen toestand zal hij zich ontwikkelen, daar het verlangen in hem wakker is geworden, omdat hij weet, dat ook zij zich aan deze zijde bevindt.

Is je dit duidelijk?

De vader is hierheen gebracht door gelukkige geesten, die zich voor dit werk bekwaamden. Zij laten het hem beleven, zooals ik jou verschillende toestanden heb duidelijk gemaakt, door ze je op visionnaire afstemming te toonen. Zoodoende kon je ook het leven in de mijn waarnemen.

Bij het zien van zijn geliefde wil hij zich verbinden, wat echter voor hem niet mogelijk is. Je hoorde, hoe ver hij nog van deze hoogte is verwijderd.

Voel je, mijn zoon, de groote beteekenis van dit alles? De moeder zal bij haar kinderen zijn en met hen in één sfeer leven, want ook zij bezit afstemming in den geest.

Zie nu daar, André.”

„Wie zijn dat, Alcar?” Hij zag twee geesten, in een geestelijk gewaad gekleed.

„Zij brachten hem hierheen. Geestelijke helpers aan deze zijde.” Zij zagen hem liefdevol aan, als begrepen zij, waarvoor hij hier aanwezig was.

„Liefde-geesten, André, die in de sfeer der aarde een taak volbrengen. Zij zullen anderen de oogen openen en hun leeren, hoe hooger geluk te verkrijgen is.”

„Weten zij wat ik hier doe, Alcar?”

„Ook dat weten zij, omdat zij je uitstraling zien en daardoor alles kunnen vaststellen. Dan nog dit: Deze geesten zijn uit de vierde sfeer, waar niets dan licht en geluk hun bezit is. Doch om in de sfeer der aarde te werken, zullen zij zich met dien toestand verbinden, wat beteekent, dat zij in dat leven overgaan. Het zijn liefde-geesten, al dragen zij ruwe gewaden. Hoe zal een engel des lichts zich in de duisternis kunnen laten zien? Dat is toch niet mogelijk? Verbinding aan deze zijde is overgaan in een anderen toestand. Ook dit alles zal je op dezen tocht duidelijk worden. Geesten uit het licht dragen hun kracht innerlijk, zij dragen en zijn aan de orde van waarheid verbonden. Al deze toestanden, André, zien wij dagelijks, omdat iedere seconde duizenden overgaan. En alles is en beteekent leed, door anderen verkregen.

Verder, mijn zoon, nog andere toestanden heb ik je te toonen.” Vele zalen gingen zij door.

„Thans zal ik je een waarheid laten beleven, die wij alleen kennen.

Kom, we gaan hier binnen.

Daar ligt een jong leven, dat te vroeg naar deze wereld wordt gestuurd. Men heeft haar geopereerd, wat op aarde eenvoudig is, maar in den geest een andere beteekenis heeft, die alleen wij kennen. De operatie is mislukt, anderen wachten.” Vele menschen der aarde stonden om het bedje heen en schreiden. Een jong leven zou heengaan en allen waren diep bedroefd.

Wij gaan verder, mijn zoon, de beteekenis van dezen vroegen overgang vinden wij niet hier en we zullen haar opzoeken. Honderden van deze overgangen heb ik zien gebeuren, toen

ik op aarde mijn rondwandeling maakte. En al dit gebeuren treft hen, die het mes hanteeren. Doch ook hierin liggen toestanden, die de ware schuldigen aanwijzen."

„Waar zijn wij hier, Alcar?"

„In een directiekamer van een ziekenhuis. Zie daar, een instrument in onze handen. Ook hij is medium en wordt door ons geleid en geholpen. Zijn kunnen heeft hij aan onze hulp te danken. Zijn eer en zijn roem is des geestes. Wat hij leerde was slechts stof, doch zijn gevoel is door hen afgestemd, die door hem de menschheid dienen. Het mes hanteerde hij onfeilbaar, totdat een andere factor zijn onfeilbaarheid vernietigde."

André zag twee mannen bijeen. Een van hen, de oudste, zat met zijn handen onder het hoofd voorover gebogen. De andere liep op en neer en was in overspannen toestand.

„Hij, die daar heen en weer loopt, is zijn zoon en hij zal zijn vader niet evenaren in zijn kunnen, al wordt hij duizend jaren oud. Hij is door ons niet te bereiken. Toch moet en zal hij zijn vader opvolgen, de vader wil dat. En deze jonge dokter moet de kunde leeren, die zijn vader zoo buitengewoon goed verstaat, doch tientallen gaan daarvoor over; te vroeg worden zij naar deze wereld gezonden. Hij stuurde het jonge leven naar hier door den wil zijns vaders. Hij moest en zou het mes hanteeren, opdat straks, wanneer de vader zal overgaan, zijn werk kan worden voortgezet door den zoon. Zijn berekeningen faalden, omdat men voor dit werk gevoel moet bezitten. Dit is aanvoelen, wat niet te leeren is. De vader ziet toe, dat een jong leven wordt vernietigd. Hij is er van overtuigd, dat alles anders zou geweest zijn, wanneer hij het mes gehanteerd had. Toch gebeurde het, omdat zijn ijdelheid en waan hem parten speelden. Hij is schuld aan dezen vervroegden overgang en hij zal het moeten goed maken. Hij stort leed en smart over anderen, wat niet noodig was geweest, omdat hij in dit geval een medium is in onze handen. Hoor, zij spreken."

André zag, dat de jonge dokter op zijn vader toetrad en

hij hoorde hem zeggen: „Kom vader, trek het u niet zoo aan, wij hebben toch ons best gedaan.”

„Neen,” zeide hij, „ik had het zelf moeten doen. Ik had naar mijn innerlijk gevoel moeten luisteren, het niet moeten toelaten. Je leert het nooit, nóóit!”

Hierin lagen de bewijzen van zijn fout, die onomstootelijk aantoonde, dat het kind niet had behoeven te sterven.

„Ik word gek,” hoorde André hem zeggen, „het kind sterft. Niets is er meer aan te doen. Je deugt niet voor je werk.”

„Wroeging, mijn jongen, wroeging, niets dan verdriet, wat niet noodig was geweest. Doch wanneer hij zich niet weet te bevrijden van dezen invloed, door zijn eigen wil, zullen er nog meer naar hier gezonden worden. Het leven wordt op deze wijze vernietigd, leed en smart door anderen ontvangen. Dit is Gods wil niet. God heeft het anders bedoeld. Zoo brengt de één leed over den ander, om zijn eigen liefde te streelen, om zijn bezit te vergrooten. Velen zullen er overgaan, maar dan is alles anders. Dan is het Gods heilige tijd, de tijd van overgaan. Vele van deze gruweltoestanden heb ik beleefd tijdens mijn rondgang op aarde, als onzichtbaar mensch. Ik nam waar, dat men de dieren vernietigde, opdat zij den mensch zouden dienen. Het ééne leven wordt omgebracht, om een ander leven te genezen.

Duizenden verschrikkingen, nog erger dan deze, zou ik kunnen opnoemen.

Zoo wordt het ééne leven vernietigd om het andere te mogen behouden. Weerzinwekkende tooneelen heb ik zien afspelen.

In een laboratorium zag ik, dat een hond op een tafel vastgebonden werd. Het dier had men eenige dagen laten hongeren, om daarna te worden gemarteld. Ik zag, dat zij het dier in den hals sneden, teneinde de maagsappen te kunnen opvangen.

Men ging als volgt te werk. Het dier, dat uitgehongerd was, hield men een stuk vleesch voor, waardoor een geweldige werking in de maag ontstond. De maagsappen, door het arme dier uitgespuwd, werden opgevangen en daarvan maakten

zij serums, om den mensch te kunnen genezen. Wel werd het plaatselijk verdoofd, doch het dier was zich van alles bewust.

Ziedaar de wetenschap der aarde, van den mensch met een goddelijk gevoel!

Wee dengenen, die zich daarvoor leenen. Dierlijke sappen zouden dienen om het leven van de menschen te verlengen! Hoe kan de mensch zich zoo vergeten! Een lugubere wetenschap. Zij voelen niet het slijk, waarin zij zich wentelen!

Ook zag ik andere toestanden, die mij gelukkig stemden. Eén onzer instrumenten moest een zware operatie verrichten. Ik volgde hem met vele anderen, aan deze zijde. Hij maakte zich angstig over het jonge leven, of het zou sterven of blijven leven. Alles had hij, zooals hij dacht, in handen. Hij verloor zijn zelfvertrouwen en keerde huiswaarts. Den volgenden dag zou de operatie plaats vinden. Hij was van een voortleven overtuigd en was zich bewust van zijn gave. In hem lag toch nog die kracht, die hem voor veel leed behoeftte. In het midden van den nacht knielde hij neder en smeekte God hem te helpen, zijn zelfvertrouwen te mogen behouden. Lang bad hij. En hij werd geholpen, door hen, die aan deze zijde leven.

Onder het bidden werd hem het beeld doorgegeven en zag hij, dat de operatie gelukte. Duidelijk zag hij, wat hij doen moest om dit te bereiken. Hij viel in slaap en frisch en opgeruimd ontwaakte hij en bleef met zijn visioen verbonden. Hij werd gesteund door liefdegeesten, die over hem waakten; dit waren zijn geliefden. Men bad met hem nog lang na, om God kracht voor hem te vragen. De operatie slaagde volkomen. Hij voelde Gods heilige macht en aanvaardde in deemoed zijn taak. Beroemd was hij op aarde, door hen, die aan deze zijde op hem inwerkten. Hoe ver staat die andere dokter van hem af en toch ooit men hem met eere teekenen en wordt hij tot eereburger uitgeroepen. Eens zal men hem toonen wat goed en verkeerd was in zijn leven op aarde. Velen, die heilig werk verrichten, zullen strijders zijn voor

den mensch met al zijn behoeften. Aan deze zijde wacht men hen op, die te vroeg naar hier gezonden worden. Dit alles is leed en smart door anderen.

En thans zullen we de aarde verlaten, om de donkere sferen op te zoeken."

DONKERE GEBIEDEN

„Kom, mijn zoon, nog meer droefheid wacht ons. Span al je krachten in, het is een moeilijke tocht, maar het zal wijsheid voor je beteekenen in den geest."

Zwevend verlieten zij de aarde.

André was diep getroffen door alles wat Alcar hem had getoond.

„Ben je niet goed, André?" „Nee, Alcar."

„Luister eens.

Reeds eerder heb ik je duidelijk gemaakt, dat je het leed en de smart van de geheele wereld niet kunt dragen. Thans bevindt zich mijn zoon in een zelfden toestand. Het is droevig, maar wat je voelt is medelijden en medelijden is zelfvernietiging. Ook straks zal je dat duidelijk worden. Voel liefde en blijf in je eigen toestand, dan eerst zul je handelend kunnen optreden."

André begreep.

„Zie daar beneden ons de aarde. Daar waren wij, op haar leef je, daar is al dat leed en de smart, die je vanaf deze zijde hebt mogen zien en beleven. Reeds eerder heb ik je dit machtige beeld getoond. Je ziet, hoe nietig zij is in vergelijking met haar grootere zusters, die alle een plaats in het universum innemen. Doch hoe groot is haar leed en hoe diep is het menschedom, dat op haar leeft, gezonken. En God wil alles anders. Hij heeft geluk voor al Zijn kinderen. Wanneer zij van hieruit de aarde konden zien, zouden velen hun levenswijze veranderen. Hoe nietig zijn wij en zij, vergeleken bij Gods schepping. En toch voelt zich de mensch! Elk wezen voelt zich. En wat is de mensch in deze ontzaglijke eeuwige ruimte? Niets! En toch is de vonk van het eeuwige licht in hem en

vindt hij afstemming op God. Daarom is ons Spiritualisme heilig. Op alle hoeken der aarde wordt geestelijk voedsel uitgestort, opdat de mensch zijn leven zal veranderen. Hier wacht hem geluk, niets dan geluk, wanneer hij zich innerlijk ontwikkelt. Dan houdt alle broedermoord op, want zij weten, dat het leven eeuwig is en niet vernietigd kan worden. Kom, André, wij vervolgen onzen weg. Is het reeds wat beter?"

„Ja, Alcar, dank zij uw hulp."

Hand in hand zweefden zij de donkere sferen tegemoet. „Daar voor ons ligt het Schemerland, dat aan de donkere gebieden grenst. Wij kennen echter nog een Schemerland, daar is het licht ook anders, omdat het aan de eerste bestaanssfeer grenst, die we op dezen tocht ook zullen bezoeken. Het hemellicht zal steeds veranderen, totdat het een roodbruine kleur heeft aangenomen: de uitstraling, die de menschen hier bezitten. Het licht, waarin zij leven, is dus hun innerlijke toestand. Wij gaan door het Schemerland heen en zullen spoedig daar zijn. Eenmaal daar, zullen wij aan de grens van dit land ons even ophouden, om je het één en ander duidelijk te maken. Daarna zullen wij afdalen.

Zie, André, wij zijn op de plaats, waar we op onzen eersten tocht zijn geweest, doch thans zullen wij afdalen."

André zag steeds het hemellicht veranderen. Eindelijk was het veranderd in een roodbruinen gloed: het licht van hen, die er leefden. O, welk een ellende zou die duisternis voor hem beteekenen!

„Juist, mijn jongen, de hel in het hiernamaals. Niets dan ellende. Op aarde stelt men zich een andere hel voor, althans zij, die woordelijk alles aanvaarden. Hier is de hel zoo heel anders en zij bezit het vuur door hartstocht en geweld, door allen uitgestraald. Hier zullen we plaats nemen vóór wij hen bezoeken."

„Aarde, Alcar?"

„Aarde, mijn zoon, in geestelijke substantie." André nam het in zijn handen. Ja, het was aarde. Zooals men deze op aarde

kende. Maar het was vreemd en voelde zeer eigenaardig aan. Hij kon er geen woorden voor vinden.

André zag zijn leider aan, die hem antwoordde: „Vreemd, mijn zoon? Er is geen leven hier, geen warmte, geen liefde, geen zon, niets van alles, wat ons het leven biedt. Zoo ook is deze substantie ontdaan van alle kracht; omdat zij geen bestaanstoestand hebben, is ook alles in één zelfde afstemming. Wat de mensch voelt, zal zijn bezit zijn aan deze zijde. Je voelt zeker hoe droevig het is? Hier groeit en bloeit niets, omdat het leven onnatuurlijk is. De levenssappen missen zij, waardoor het leven groeit, doch zij hebben geen bestaan en daarom is alles dor en koud. Is het je duidelijk?”

„Ja, Alcar. Zoekt U hem op, Alcar, dien wij hebben zien verbranden? U zeide immers, dat hij hier zou aankomen?”

„Ja, ik wil hem opzoeken en zal hem vinden, waar hij zich ook zal ophouden. Hier beneden zal hij zijn, omdat zijn afstemming een ongelukkige is. In zoo'n korten tijd zal hij zich niet zoover hebben opgewerkt, dat hij de sferen van licht al betreden zal hebben. Hier zullen wij hem vinden. Vele afstemmingen zal ik je toonen, alle menschelijke toestanden. Zooals de liefde is, die zij bezitten, zoo is hun afstemming in den geest.”

Daar voor hem lag een donkere stad. Fel staken de spitse torens af in dien roodbruinen gloed en hij kon alles duidelijk tot in de verte waarnemen.

„Is dit de stad, Alcar, die ik den vorigen keer heb gezien?”

„Dit hier is de plaats, die ik je heb getoond; zij is echter geen stad, maar een land, waarin je duizenden jaren achtereen verder zou kunnen dwalen. Er komt geen einde, totdat zij zelf haar einde voelen. Ik heb je toen verteld, dat zij oneindig is, althans voor hen, omdat zij het einde niet zien; en zij sluiten zich daarom in hun eigen toestand op. De menschen leven hier in een donkeren poel van hartstochten en geweld en zullen eerst dan boven komen, wanneer zij zich innerlijk daarvan hebben vrij gemaakt, hetgeen de ontwikkeling hunner liefde beteekent. Allen zijn zelf aan hun on-

geluk schuldig, omdat zij hun aardsch leven hebben verknoeid. Zij zullen zichzelf leeren kennen, waardoor zij het vreeselijke van hun toestand inzien. Daarna zal er verandering komen en zullen zij in een andere afstemming overgaan." Stil was het om hen heen.

Plotseling zag André eenige wezens, die rondom hem dwarrelden. Het maakte hem angstig. „Daar zijn menschen, Alcar. Zij komen naar ons toe. Is het niet gevaarlijk?"

„Blijf waar ge zijt, wij bevinden ons in een anderen toestand, zij kunnen ons niet zien. Deze wezens zijn de gelukkigen onder hen, omdat zij zich vrij gemaakt hebben van het land van haat, waarin zij geruimen tijd vertoefden. Zij hebben een langen, droevigen weg afgelegd, om zich ervan los te maken. Hun leed is groot geweest en nóg hebben zij te lijden. Als je hun leven kent, zal je duidelijk zijn, hoever zij reeds op den weg naar volmaking zijn en hoe droevig is nu nóg hun toestand. Doch nog meer zullen zij God om vergiffenis moeten smeeken, willen zij in een hoogere sfeer binnentreden. Zij voelen, dat zij hun leven hebben verknoeid, doch hun wroeging is niet zóó intens, dat zij kunnen worden verhoord. Langzaam vervolgen zij hun weg. Steeds maar verder, totdat zij een ander leven beginnen."

„Gaaf hun toestand onmiddellijk veranderen, Alcar, wanneer zij het goede willen?"

„Maar natuurlijk. De veranderingen toonen hun, dat er een hooger gaan mogelijk is."

„Worden ook zij geholpen?"

„Hun geliefden, die in een hooger toestand leven, zenden hunne gebeden voor hen op tot God, waardoor zij geholpen worden."

„Zijn hier beneden verschillende toestanden?"

„Ja, André. Hierin liggen zeven verschillende toestanden. Dus zeven diepten van hartstocht en geweld, van leed en smart, van vreeselijke ellende. Wat voor ons ligt is het land van haat. Dan volgt de demonensfeer, daarna dierlijke afstemming, om dan in den voordierlijken toestand binnen te

treden. Daarna het dal van smarten en onder deze toestanden liggen nog twee andere afstemmingen, die wij op deze reis niet kunnen bezoeken, omdat daarvoor je krachten ontoereikend zijn. Hoe dieper wij afdalen, hoe vreeselijker de menschen zijn, die er leven. Straks zul je waarnemen, dat er menschen aan deze zijde leven, die zich niet meer kunnen voortbewegen. In het dal van smarten weten zij van geen bestaan meer af."

„Worden zij van de aarde hierheen gebracht?"

„Ja, mijn zoon. Je hebt één nietig beeld aanschouwd, in de sfeer der aarde. Er zijn vele andere toestanden, die alle nog treuriger zijn dan deze. Vreeselijke overgangen heb ik kunnen beleven. In het ziekenhuis, waar wij vertoefden, was één beeld en zoo zijn er duizend andere, die veel droeviger, veel intenser zijn. Allen hebben hun aardsch leven vernietigd."

„Dan is de scheiding op aarde niet zoo verschrikkelijk als deze scheiding, Alcar."

„Zeer goed gevoeld, André. Zij, die hier gebracht worden, zijn gescheiden van hun geliefden, waarmee zij op aarde vele jaren één waren. Het betreuren van hen is het leed van hen, die een hoogere afstemming bezitten. Hier leeft hun liefde in duisternis en koude. Levens op aarde gaan voorbij, dan plotseling het einde en dan deze waarheid. Allen hebben het zelf gewild. Op aarde, door het gemak der stof zouden zij zich ontwikkelen, doch door hun bezit zijn zij ten onder gegaan. Hier eerst beseffen zij hoe hun leven daar is geweest. Doch dan is het te laat. Maar wanneer zij zich van dit leven bevrijden, zullen de toestanden veranderen, de sferen schooner zijn en hun wijsheid en kracht zich ontwikkelen."

„Het is toch merkwaardig, Alcar, dat men in deze duisternis nog ziet."

„De natuur hier, of het licht dat zij bezitten, is niet te vergelijken met het licht der aarde. De mensch ziet door stof-felijke zintuigen, maar innerlijk is hij verlicht, of diepe duisternis heerscht in hen. Het innerlijk licht nu is de uitstraling, het licht, dat zij bezitten. Men kan dus waarnemen, omdat

het leeft, máár in deze afstemming. Is je dat duidelijk? Wanneer wij tot in het diepst van hun leven afdalen, zullen wij toch kunnen waarnemen, omdat het leven is en leven blijft.”

„Wat is alles eenvoudig, Alcar.”

„Het licht hier is dus een blijvende toestand, totdat zij allen een ander leven zullen beginnen.”

„Hier leeft alles te zamen, Alcar?”

„Alles leeft hier te zamen. Koningen en koninginnen, prinsen en prinsessen, edelen en geleerden, kortom allen zijn hier bijeen, zoo ook de armen. Hier beleven zij het leven, waarin zij op aarde leefden. Later zul je ook hun leven leeren kennen, omdat ik je op deze reis toestanden, afstemmingen en verbindingen wil duidelijk maken.”

„Zijn hier ook heerschers?”

„Dat zijn diegenen, mijn zoon, die de massa kunnen beïnvloeden. De zwakkeren hebben te lijden, maar zij willen dat zelf, omdat zij hen in alles volgen. Hier leven genieën, demonen, heerschers en meesters in het kwaad en millioenen andere wezens. Zoo gaan honderden en duizenden jaren voorbij, voor zij ontwaken, en gedurende al die eeuwen hebben zij vreeselijk te lijden. Zelf weten zij van geen ander leven, ze zijn ten onder gegaan in hun diep ongelukkig bestaan. Voor velen beteekende rijkdom op aarde de ondergang. Vanaf de hoogste rangen, die zij bekleedden, daalden zij af in dit leven, in deze duisternis. Schoonheden der aarde moesten haar stralenkrans, haar goud en smaragden voor duisternis verwisselen. Hier leven zij als beesten samen en zijn misvormde mensen. Allen dronken te veel van het gif des levens, wat hen allen deed onder gaan. Thans zullen we afdalen. Nu loopen wij, André, en zoo noodig zullen we zweven. Wij blijven echter in onzen toestand. Geen wezen zal je zien, tenzij wij ons zouden verbinden. Wanneer ik dit noodig acht, zal ik je van tevoren waarschuwen.”

André was angstig. Waar zou Alcar hem heenvoeren in deze duisternis?

„Angst, André? Niets zal je geschieden.”

De weg, dien zij te volgen hadden, daalde steeds dieper naar het onbekende, dat hun wachtte. Daar voor hen lag het land van haat. Daarin leefden menschen. Voor hen bouwde zich een grijze massa op, die zich hemelhoog optrok. Het was onmogelijk voor hen om er doorheen te zien.

„Wat is dat, Alcar?”

„De afscheiding tusschen beide toestanden. Ik liet je deze afscheiding zien, je zou het anders niet hebben waargenomen. Het is als een vesting, waarachter zij zich verborgen houden. Muren van geestelijke substantie. Stof in den geest, uitstraling, is je dat duidelijk? Deze toestand, of substantie, is grofstoffelijk. Wanneer wij naar de hoogere sferen gaan, worden ze ijler en gaan in elkaar over. Daar zijn de overgangstoestanden, wat dus sferen zijn, niet meer waar te nemen. Maar het is te zien aan de natuur, die veranderd is; zoo ook aan de menschen, die er in leven. Aan deze zijde gaat alles in elkaar over, alle sferen hebben verbinding. Zoo hebben de hoogste en de laagste sfeer verbinding in den geest. Zoo ook de mensch op aarde, in hem is het licht, maar tevens diepe duisternis. Deze afsluiting is alleen voor hen zichtbaar, omdat zij deze afstemming bezitten. Anderen, die een hoogere sfeer als bezit dragen, voelen en zien deze verbindingssferen en kunnen er binnentreden, wanneer zij dat willen. Ik heb mij dus met dezen overgangstoestand verbonden om het jou te toonen.”

Langzaam gingen zij verder. André voelde zich thans rustig.

„Komt hier eens een einde aan, Alcar?”

„Ja, eens zullen deze sferen ophouden, omdat de mensch zich in een hoogere afstemming bevindt. Eens zullen hier heiligen leven en zullen deze sferen veranderd zijn in sferen van geluk, omdat de mensch evolueert en op God afstemming heeft. Alles is dus eenvoudig, de mensch bouwt zich een eigen hemel, om in het eeuwige leven gelukkig te kunnen zijn. Ieder wezen heeft zijn eigen geluk in handen. We zijn thans de poorten der hel, in het leven na den dood, genaderd. Zie André, ik zal je een machtig beeld toonen.”

André schrok geweldig. Daar voor hem lag een brandende stad. De vlammen laaiden fel ten hemel in rood-gele, groene en licht-roode kleuren. Duivelsch was het. Zijn hart klopte wild bij het zien van dit afschuwelijke beeld. Hij kon geen adem meer halen, hij dacht te zullen stikken.

„Wat is dat?”

„Niets meer en niets minder dan de kracht van hun uitstraling. Liefde-uitstraling, mijn zoon, op dierlijke afstemming. Niets dan hartstocht en geweld. Het zal je thans duidelijk zijn, dat men andere krachten moet bezitten, wil men zich met hen kunnen verbinden. Hun opvlammende gloed zal hem vernietigen, die zich van hun kunnen niet bewust is. Thans verder.”

André zag de eerste wezens in deze verschrikkelijke stad. Hij trad het land van haat binnen.

„Zijn dat menschen, Alcar?”

„Menschenkinderen, mijn jongen. Eens leefden ook zij op aarde en waren jong en schoon. Daarna werden zij oud, want in hun verdere leven vergaten zij zich en traden hier binnen.”

André staarde hen aan en kon zijn oogen niet gelooven. Wild, gluiperig waren zij. Dit waren geen menschen meer, het waren roofdieren. Hunne met bloed doorloopen oogen puilden uit de kassen. Zij waren misvormd naar lichaam en ziel. Menschen in monsters veranderd. Vernietigend was hun blik. Door het vuur hunner hartstochten verteerden zij. Hoe diep waren zij gezonken. Mannen en vrouwen zag hij samen. Hier leefden schoonheden der aarde. Hoe verschrikkelijk waren zij thans. In gedachten vertoefde hij op aarde en zag hen in schitterende gewaden gekleed. Hoe schoon kon een vrouw zijn. Hoe waren zij thans? Welk leven hadden zij op aarde geleefd? Waardoor waren zij zoo diep gezonken? Hadden zij op aarde hunne donkere zielen kunnen verbergen? Hoe was het in vredesnaam mogelijk.

„O, wat verschrikkelijk is dat, Alcar.”

Arme menschen, Hoe diep is uw leed, hoe ver zijt gij van het leven afgedwaald!

„Het is nog niet te vergelijken met den toestand van hen, die je aanstands zult ontmoeten. Wij bevinden ons hier in de tweede afstemming. Kom, wij gaan verder, hun koninkrijk binnen.”

André dacht, dat hij droomde. Hier zag hij een prachtige stad, die kunstig was opgetrokken. Prachtige gebouwen zag hij, door beeldhouwwerken versierd, die echter afschuwelijke voorstellingen uitbeeldden. Doch in alles lag hun intellect denken: Het gevoel van den kunstenaar.

„Hoe is het mogelijk, Alcar, om in deze duisternis te scheppen?”

„Voor hen is alles mogelijk; alleen kunnen zij geen hogere sfeer binnentreden, noch hun duisternis in een lichtenden toestand veranderen. Hun machten zijn beperkt. Hier leven genieën, meesters in het kwade. Het aardsche spreekwoord „hoe grooter geest, hoe grooter beest” wordt hier bewaarheid. Hier leven meesters in alle kunsten en wetenschappen. Hunne gevoelens zijn vlijmscherp doordacht, doch alles voor het kwaad. Onfeilbaar, zou men denken, maar zij weten, dat zij het goede, dat God is, niet kunnen overwinnen. Op aarde hebben zij de genade, een gave te bezitten, niet begrepen. Hier kunnen zij hunne hartstochten botvieren: Aan alles is het te zien, zoo is hun leven. Alles is hun eigen werk. Eens storten al hun maaksels in één, hun hemelhooge gebouwen hebben in den geest geen waarde, zooals alles, wat zij bezitten, zoo ook hun eigen leven. Leven niet deze wezens op aarde? Is niet op aarde de één een vloek voor den ander? Wordt daar niet gemoord om te bezitten? Allen, die hier samen zijn, leefden op aarde. Hier spreekt het tot je, omdat zij zich op aarde achter maskers kunnen verbergen. Hier is niets te verbergen, zij allen zijn naakt, dit is hun afstemming in den geest. Op aarde kunnen zij zich verbergen, daarvoor hebben zij hunne paleizen, doch hier is dat onmogelijk. Daar is alles mogelijk, hunne maskers bedekken hun donkere zielen. Hier spelen zij hun dierlijk spel, maar een hooger afgestemde ziet en kent hun innerlijken toestand. Hier leven zij samen en

keeren terug naar de aarde, om anderen te beïnvloeden. En wee hun, die zich op hen afstemmen, zij zijn verloren. Wanneer zij daar sterven, zullen zij meegesleurd worden naar hier en zullen aan deze zijde hen dienen. Zij, die op aarde het hogere zoeken, zullen door hogere geesten worden geholpen. Voelt ge, André, hoe vreeselijk deze wezens zijn? Zij allen hebben nog menschenlijke vormen en weten, dat zij leven. Zij echter hier beneden weten van geen bestaan meer af."

André zag vele wezens voorbijtrekken.

„Vieren zij feest, Alcar?"

„Ook hier viert men feest. Wanneer wij straks het leven aan deze zijde beleven, zal ik je hun leven toonen. Doch dat alles komt later. Alles is valsch, mijn zoon, zooals ook hun leven is."

Pleinen en straten waren kunstig aangelegd.

„Wat is dat daar ginds, Alcar? Zie ik goed, is dat een brug?"

„Dat heb je duidelijk gezien, ook hier heeft men bruggen."

Hoe was het mogelijk. Daar stroomde een machtige rivier. Een prachtige brug hadden zij er overheen gebouwd. Geweldig was het. Alsof hij op aarde leefde. In het leven na den dood zag hij het evenbeeld der aarde. Alleen was hier het kwaad vereenigd. Op aarde leefden goed en kwaad bijeen, hier waren het afgestemde wezens, die in één toestand leefden. Aan de overzijde zag hij vele gebouwen, waarvan de torens als spookachtige silhouetten boven de huizen afstaken. Grillig was dit beeld. Stil was het; in somberheid en in afgrijselijke stilte leefde hier de mensch. André voelde het leed van het leven, dat hier geleefd werd. Alles was haat en verwoesting. De rivier stroomde als een machtig spook, als wilde zij hem verslinden. Dood en verderf was alles. Het monster haat lag in diepe rust. O, wanneer het ontwaakte. Daar voor hem, in prachtige stijl opgetrokken, lag de stad, dat was het monster. Alles beteekende haat. Een rilling doorvoer hem. Al dit werk moest worden vernietigd, dan zou er geen haat meer bestaan. Zoover was haat in het leven gedrongen, dat men er steden van bouwde. Het was een machtig land, dit land

van haat. Neen, dit kende men op aarde niet. Wat zouden zij moeten goed maken. Alles zou afgebroken moeten worden, wat strijd beteekende tegen hun eigen wil, om hun innerlijken toestand in licht te veranderen. Hoe hooger hun gebouwen waren, hoe dieper hun leed, hun ellende was, hoe steviger zij konden haten. O, hij begreep en voelde alles.

„O, menschen, verandert uw leven. Bouwt aan uw innerlijken toestand, doch in den geest. Bouwt aan u zelf en breekt uw eigen voetstukken af, ziet hoe alles zijn voltooiing nadert. Ziet deze waarheid, één zelfde leven wacht u.”

„Wij zijn reeds lang bezig, André, en velen met ons, om dit alles af te breken. Duizenden zullen ons helpen om de menschen van dit alles te overtuigen, waardoor zij anders zullen gaan leven. Ik zal je nu met deze sfeer verbinden, ik blijf in mijn eigen toestand. Concentreer je sterk, je weet hoe machtig zij zijn in hun krachten. Tracht je staande te houden.”

Op hetzelfde oogenblik voelde André iets vreeselijks in zich opkomen. Een geweldige angst, dat het de duivel in eigen persoon was, overviel hem. Geen gevoel had hij meer. Hij zweefde over bergen en dalen en er scheen geen einde aan te komen. Hij wilde om hulp roepen, doch het was hem onmogelijk, geen woord of geluid kon hij uiten. Hij verzette zich met al zijn krachten, maar het hielp hem niet. Steeds dieper voelde hij zich wegzinken en hij kon geen weerstand bieden; hij voelde, dat hij een bezwijming nabij was en zakte ineen. Toen hij zijn oogen opende, zag hij in die van zijn leider.

„Wat beter, André? De duidelijkheid laat niets te wenschen over. Je hebt hun krachten gevoeld, ze hebben je concentratie vernietigd. Ik liet je zelf handelen, daardoor voel je hoe vreeselijk hun haat is. Doch niets kon er geschieden, ik waakte, André.”

„Waar ben ik geweest, Alcar? Het was alsof ik over bergen en dalen zweefde. Zij sleurden mij mede; hoe verschrikkelijk zijn deze wezens.”

„Je was nergens, André. We bevonden ons hier, aan den rand van deze rivier; je stond daarheen te turen. De kracht

van hun invloed deed je opnemen in hun toestand. Het zweven is dus niets anders dan het woeste van hun innerlijke afstemming. Het was als een visioen, doch het ontnam je den adem. Alles is eenvoudig. Je concentratiekrachten werden overheerscht, wat echter niet noodig was, omdat je een andere afstemming bezit dan zij. Ik zal je op deze reis verschillende toestanden laten aanvoelen. Je zult daardoor een zuiver beeld ontvangen, hoe al deze menschenlijke toestanden zijn. Het over bergen en dalen dwalen beteekent tevens, dat je nog met het lichaam bent verbonden. Wij, mijn zoon, zijn op alles berekend. Je zult al deze krachten leeren kennen. Kom, we gaan verder. Het zal je duidelijk zijn, dat men hier maar zoo niet kan binnenvallen. Om hier te kunnen werken, om hier staande te kunnen blijven, heeft men een sterke concentratie noodig."

André zag, dat het steeds donkerder werd. Steeds dieper daalden zij af, totdat zij in een anderen toestand aankwamen. Hier was alles diepe duisternis, zelfs geen sprankje licht, maar het wonderlijke was, dat hij toch alles kon waarnemen. „Wij bevinden ons in een gebied, dat een tusschensfeer is, welke de beide sferen, het land van haat en de dierlijke sfeer, verbindt."

André zag niets anders dan hollen en krotten. Daarin leefden menschen. Alles wat hij zag bevond zich in een slijmachtigen toestand. Huizen en gebouwen waren hier niet. De straten, als hij het zoo noemen wilde, waren gescheurd en overal zag hij spleten, als diepe afgronden. Hier moest men voorzichtig zijn, ten einde niet in de diepte te storten, waarin hij geen einde zag. Modder en slijk in dichte massa's bedekten hier den bodem. Dan was het hier boven heilig te noemen. Hier leefde men in hollen en verzadigde zich aan zijn eigen dierlijk leven.

„We zullen ons één maken, André, dan zul je waarnemen. Kom, geef mij je hand, er is veel kracht voor noodig."

André wist, dat, wanneer Alcar hiertoe overging, het voor hem te machtig zou worden. Hij beefde reeds van emotie bij de gedachte aan hetgeen hij zou zien.

„Wij zullen dit contact behouden, totdat wij ons met een hogere sfeer verbinden.”

Hé, wat hoorde hij daar? Het werd sterker en sterker, groeide aan tot een orkaan, die het leven in zijn kracht deed trillen. Het ging hem door merg en been. Het was nu een hartverscheurend gehuil, waarin hij moord en hartstocht voelde, alsof het ééne leven het andere vernietigde. Het maakte hem van streek, hij was niet bestand tegen zooveel ellende.

„Afschuwelijk, Alcar, wat is dat?”

„De kracht van hun leven, hun geestelijke afstemming; verderf en vernietiging. Al wat hier leeft, bezit geen sprankje menschelijk gevoel meer. Allen zijn verdierlijkt. Ge hoort hun dierlijk spel van hartstocht en geweld. Alles echter op halve kracht. Wij kunnen ons niet één maken, je zou het niet uithouden. Geen menschelijk gevoel is er op berekend. Zie, André.”

André trachtte door de duisternis heen te zien. Plotseling zag hij verschillende wezens rondkruipen. Waren dit mensen? Het was toch niet mogelijk? Het waren dieren, duizend jaren oud. Handen en voeten zag hij niet. Kruipend moesten zij zich voortbewegen. Hun menschelijk gevoel was in het dierlijke overgegaan. Toch leefden zij en waren mensen der aarde. Eens waren zij schoon en hadden de moederliefde gevoeld. Neen, het was te veel voor hem.

„Waar zijn wij hier, Alcar?”

„Ik heb je toch duidelijk gemaakt, waar wij ons bevinden. Je ziet, mijn zoon, dat zij leven. Aanstands zul je hen zien, die in een onbewusten levenstoestand verkeerden. Ik wilde, dat je hoorde en zag.

Kom, wij gaan verder. Onze weg voert naar de diepte, steeds dieper, totdat wij in die afstemming komen, waar het leven in zijn levenssluimering is gezonken. Zij weten van geen bestaan meer af. Kom André, naar het „dal van smarten.”

Weer voelde André, dat hij daalde. Er scheen geen einde aan te komen. Eindelijk waren zij op de plaats, waar Alcar wilde zijn. André stond aan den rand van een groot, onafzienbaar dal. Daar in die diepte leefden mensen. Het was nog don-

kerder geworden. Maar ook hier kon hij waarnemen. Hier waren geen straten en geen vlakten, het was een diepe kloof en ook daar moest zich leven bevinden.

„Eindeloos is ook deze diepte, totdat zij in een andere afstemming over gaan. Steeds dieper gaat het, doch wij zullen hier blijven. Niets dan ellende, mijn zoon, niets dan leed, nameloos leed. In den toestand, waarin wij zooeven waren, kruipt de mensch en tracht hij al kruipende een anderen levenstoestand te bereiken. Wanneer zij, die je aanstonds zult zien, ontwaken, zullen zij trachten uit dezen toestand te komen. Deze toestand heeft verbinding met de dierlijke afstemming en van hieruit gaan zij daarin over. Daar leven zij in holen en daar zullen zij zich opmaken, om in het land van haat te komen, waar hun eigenlijke leven begint.”

„Wie zijn dat, Alcar.”

„Menschen, mijn zoon. Zij, die zijn ontwaakt.”

Nog vreeselijker dan hier boven waren deze wezens. Traag was hun gang. Zij konden zich nauwelijks voortsleepen. Na iederen tred bleven zij eenige oogenblikken liggen. Dat waren menschen!

En ook dit beest is goddelijk. Het leven op aarde kan schoon zijn, doch zij allen gingen in de stof ten onder. Wat hebben deze menschen dan toch gedaan, om in zoo'n toestand te komen? Kan een mensch zooveel kwaad doen?

„Wat weet gij, mijn zoon, van het leven van vele menschen? Duizenden menschenlevens zijn afgeslacht en hun harten zijn verscheurd. Ik zou je vele andere gewelddaden kunnen opnoemen, die niet in je brein kunnen opkomen, omdat je aan dat kwaad niet zult denken. Wij zullen ons hier niet verbinden, het is niet mogelijk voor je, dit alles te verwerken.”

André hield zijn leider stevig vast, in deze duisternis wilde hij Alcar niet loslaten. Het zou alles te machtig zijn.

„Kom, we gaan naar beneden. We behoeven niet ver te gaan, spoedig zullen we hen vinden. Kijk, daar voor je ligt een menschelijk wezen.”

André keek naar de plaats, die Alcar hem aanwees. Hij zag niets dan een grijze massa, die zich één voelde met deze omgeving.

„Kom, we zullen hier plaats nemen.”

André voelde zich innerlijk stil worden. Er was hier iets, dat hij niet onder woorden kon brengen. Het benam hem den moed zich nog verder te verdiepen in al deze narigheid. Geen kracht voelde hij meer om verder te kunnen gaan. Het dui-zelde hem, hij was bedroefd, diep bedroefd over alles, wat hij had mogen zien.

Alcar zag hem aan en zeide: „Kun je niet verder, mijn zoon? Zullen wij terugkeeren? Als het te veel voor je is, gaan wij terug naar de aarde. Ik help je immers?”

„Wat is het Alcar, dat in mij is gekomen?”

„Niets dan den invloed uit deze sfeer voelt mijn zoon. Span al je krachten in, André, niet spoedig zul je hier terugkeeren. Tracht God om kracht te vragen, je moet het willen, anders houden mijn krachten op te bestaan, ik kan je dan niet helpen. Lang zul je moeten wachten, omdat eerst je geestelijke krachten ontwikkeld zullen worden. Houd je alles uit, dan zal het wijsheid in den geest voor je beteekenen. Ik zal je steunen, mijn jongen. Weet dat je veel menschen op aarde zult moeten overtuigen.”

André bad in stilte om kracht tot den Vader; hij voelde zich na eenigen tijd frisch worden en met nieuwen moed spande hij zich in om zijn geliefden leider te volgen.

„Gaaf het wat beter, mijn zoon?”

„Ja, Alcar, ik heb nieuwe krachten gekregen om u te kunnen volgen.”

„Je bent de eenige, want velen, die werden medegenomen, moesten terugkeeren. Maar ik heb je reeds verteld, dat je het leed van vele wezens niet kunt dragen. Verbinding is aanvoelen, doch door het leven aan te voelen, behoeft men niet ten onder te gaan. Het is het bewijs, dat je concentratie maar half is ingesteld. Doch dit alles zul je leeren.”

Het was ook zoo onbegrijpelijk voor hem. Niets dan leed,

leed en smart zag hij. Hoe kon een mensch zoo veel kwaad doen. Hij zou gek worden, als hij daar geen antwoord op kreeg. Nu wist hij, waarom het hem bevangen had. Het duizelde hem. Kon een mensch zoover verongelukken? Het waren voor hem problemen. Welk kwaad kon een mensch op aarde verrichten om op dezen toestand afstemming te vinden? Was een moord de afstemming op de daad? Droevig was het. Hij kon bijna niet meer denken.

Waar was hij al niet geweest? Thans stond hij voor een mensch, die als een hoop vuil terneder lag, onbewust van zijn eigen leven. Waar was hier het einde?

Hij keek naar zijn leider, die hem liefdevol aanzag en zeide: „Sterk zijn, André. Je bent in opstand. Aanstonds zal alles je duidelijk worden. God kent al Zijn kinderen, geen kind Gods wordt gestraft.”

„Wat zegt u? Geen kind Gods wordt gestraft?”

„Klinkt dat zoo ongeloofwaardig? De mensch doet het zelf, zelf wil hij dat. Is je alles duidelijk? Ik zal mij trachten te verbinden en je vertellen wat ik waarneem. Misschien zal dan alles voor je opgehelderd worden. Luister goed.”

Alcar concentreerde zich en André was in een vreeselijke spanning. Wat zou zijn leider zien? O, hij was zoo nieuwsgierig.

„Hij, die daar voor ons ligt, zie ik op aarde, als klein kind. Hij is jong en schoon, omgeven door veel rijkdom. In ben in het Oosten. Op een prachtig mooi buiten, daar leeft hij. Vele anderen zijn om hem heen. In prachtige gewaden zijn ze gekleed. Thans zie ik een ander mensch; dat is zijn vader. Versierd met de kleuren van zijn land trekt hij ten strijde. Hij houdt zijn kind in de armen. Lang duurt het voor hij kan vertrekken. Hij keert niet weder. Nu zie ik hem, jong en schoon, in een prachtig gewaad gekleed.

Weer een ander beeld. Thans zit hij te paard en ook hij trekt ten strijde. Hij is Arabier. Velen begeleiden hem ten strijde. Ook hij gaat ten onder. Ik zie hem terug op het slagveld. Verschillende beelden, die een zelfden toestand weer-

geven, waarin hij moord na moord pleegt, anderen vernietigt. Als overwinnaar treedt hij tevoorschijn. Zijn verschrikkelijke haat brengt hem in dezen toestand. Moord na moord geschiedt. Nog is het niet genoeg. Ik zie, dat hij honderden op verachtelijke wijze ombrengt. Haat en heerschen, dat is zijn leven. Nu zie ik een kamp. Thans vervaagt het beeld. Dit wezen, André, is niet wakker te schudden. Honderden jaren zal het nog duren, voor hij ontwaakt zal zijn."

„Ziet u nog meer, Alcar?"

„Ik zal trachten mij te verbinden. Weer zie ik een kamp. Ook hem zie ik. Op een afstand ziet hij toe hoe zijn strijders de ongelukkigen, die in het kamp leven, vermoorden. Alles is zijn wil. Er heerscht diepe rust. Het kamp wordt in brand gestoken. Als levende fakkels worden honderden verbrand, niet één ontkomt. Het zijn gewonden. Vreesselijk is hun einde. Niet alleen dat hij moordt, maar de vele gewonden worden op zijn bevel afgemaakt. Het is een beest, André. Deze mensch heeft de dierlijke afstemming overschreden. Heb geen medelijden met hem, doch voel liefde. Ik zag slechts tafereelen. Hoe zal zijn geheele leven op aarde zijn geweest? Hier ligt hij en is zich er niet van bewust, wat hij in een klein aardsch leven tot stand bracht. Is het niet afschuwelijk? Hij was een held, een meester in het kwaad. Maar hoe velen zijn er niet, die in stilte het menschedom vernietigen, die in hun stille kamers over den mensch verderf en ondergang uitstorten? Daar zijn nog meer wezens."

„Ziet u van hen ook iets?"

„Ik zal het probeeren, mijn jongen." André zag, dat zijn leider zich opnieuw concentreerde.

„Ook dit wezen is een man, een geleerde der aarde. Ik zie een klein dorpje, omgeven van bergen, aan het gezicht der wereld onttrokken. Eenzaam ligt het daar, alsof het droomt. Het is mistig. Ik kom thans in een laboratorium. Ik vind hem daar terug en een tweede persoon is bij hem. Ik hoor een ontzettenden knal, alles vliegt uiteen. Het dorpje is van de aarde verdwenen en daarmee honderden menschen, kin-

deren en ouderen. Uitvinders waren zij. Veel hadden zij tot stand gebracht. Meesters in het kwaad, mijn zoon. Ze werden door het kwaad vernietigd. Zijn gave werd misbruikt om het menschdom af te maken. Neen, daarvoor geeft God den mensch die krachten niet. Zij moeten dienen om den mensch te steunen. Doch hoe wordt alles misbruikt!"

„Daar ligt nog een wezen, Alcar."

André zag, dat zijn leider zich opnieuw concentreerde. Stil was het. Wat zou Alcar nu zien? Arme menschen, die hun goddelijke gave verknoeiden. Hoe groot was het, zoo iets schoons te ontvangen, en hoe weinigen begrepen een gave. Alcar sprak tot hem: „Een vrouw, André?"

Hij huiverde. Een vrouw? Kon een vrouw zich zoo vergeten? Aan de vrouw schonk God de schoonste en heiligste gave, die een mensch op aarde kon ontvangen. Kon dat? Het was toch niet mogelijk, dat een moeder zooveel kwaad kon doen? „Luister, mijn zoon. Eens leefde zij in een paleis, gekroond en geëerd. Haar gemaal zie ik ook, maar deze leeft in een anderen toestand. Zij zijn reeds lang aan deze zijde. Haar leven op aarde is een leven geweest ter vernietiging der menschen. Alles om haar heen is dood en verderf. In kerkers gegooid, als prooi der wilde dieren, om zichzelf te verzadigen. Honderden gehoorzaamden haar en voldeden aan haar grillen. Menschen liet zij dood martelen om aan hun pijnen zich te verzadigen. Wanneer er bloed stroomde, beleefde zij haar dierlijk leven. Verdierlijkt was zij. Haar hartstochten waren machtiger dan de stormen van den oceaan. Haar menschelijk intellect bedwelmde hare hartstochten. Haar zinnelijk leven, haar genot om te vernietigen, bracht haar in dezen toestand. Een meesteres in het kwaad. Ook zij ging over, zooals zij velen liet ombrengen. Vreeselijk is het beeld, dat ik zie. Haar krokodillen werden gevoed door honderden levens op te offeren. Dit is hartverscheurend, André. Veel vrouwen bracht zij om, die haar in schoonheid evenaarden. De mensch diende, door hare macht, als voedsel voor de dieren. Kan het nog erger dan zij heeft uitgedacht?

Zie op aarde, nog leven daar deze verschrikkelijke wezens. Later, op onze andere reizen, zal ik je dit alles aantoonen. Nu nog vernietigt één mensch duizend anderen. Zijn deze niet dieper afgedaald dan de beesten? Een dier verzadigt zich en gaat heen, de mensch bezit een denkend vermogen en gaat door met vernietigen. Een mensch is nooit verzadigd."

André begreep nu, hoever zich een mensch kon vergeten. Overal waar hij keek, lagen menschen, die niets dan leed en smart aan anderen hadden gebracht. Waarlijk, hier was het een dal van smarten.

„In de sfeer, die hierop volgt, André, leeft de mensch in zijn eigen misdadig leven. Ik wil je deze toestanden niet toonen. Wat ik je zal laten zien zal voldoende zijn, om je te doen beseffen, hoe menschen zich kunnen vergeten."

„Men moet medelijden hebben met hen allen, Alcar."

„Medelijden, mijn zoon? Voelt mijn jongen weer medelijden? Hoe vaak heb ik je niet duidelijk gemaakt, dat medelijden vernietiging beteekent. Aan deze zijde kennen wij geen medelijden. Hier kent men alleen liefde. Medelijden te voelen beteekent zich met een ander wezen te verbinden. Verbinden is overgaan in een ander leven. Wanneer je met dat leven blijft treuren, zal je met dat leven tenonder gaan. Medelijden is zwakte, niets dan zwakte. Medelijden beteekent geleefd worden door anderen. Liefde voelen is den weg volgen, dien God ons allen aantoon. Het is overgave in alles, waardoor de mensch zal ontwikkelen. Liefde voelen voor het leven beteekent het te steunen in al zijn toestanden. Doch dat is strijd, niets dan strijd. Door leed en smart zal zich de mensch op hoogere toestanden afstemmen. Medelijden is het overgeven van alles, ook hun eigen leven, dat zij zelf hebben verknoeid."

„Wat voelt u, Alcar, voor deze menschen?"

„Wat ik voel, wat ik voor hen zou willen doen, is dit: Wanneer zij zouden willen luisteren, zou ik hun den weg wijzen, dien wij allen hebben te volgen. Dat is de weg naar het licht, dien allen zijn gegaan, die in de hoogere sferen leven en die je op dezen tocht zult ontmoeten. Maar zij zijn het, die moeten

willen, anders is mijn hulp overbodig. Maar wanneer ik nu met hen treur omdat het zoo moeilijk is, wat zal er dan van ons leven terecht komen? Leed en smart door anderen is de liefde, waardoor het leed kan worden gevoeld. Zij, die geen liefde bezitten, kunnen door anderen niet verongelukken. Voel je wat ik bedoel? Ik sta klaar om te helpen, waar dan ook, maar de mensch moet zelf willen, anders is hij niet te bereiken. Dat is liefde. Volg je weg en wanneer je ziet, dat zij niet willen, laat hen dan gaan, eens zullen zij toch je hulp noodig hebben. Maar keer niet eerder tot hen terug, voordat zij innig om hulp smeeken, anders sta je weer voor een zelfden toestand. Voel daarom of zij zijn te helpen, anders is en zal het steeds zijn: paarden voor de zwijnen."

André begreep.

„U zeide, Alcar, dat hier geen armen der aarde leven. Hoe komt dat?"

„Ik zeide je toch, dat zij op aarde die krachten en machten niet bezitten. Hun armoede op aarde is hun geluk aan deze zijde. Zij zijn dus niet in staat om zoo diep te zinken. Zij kunnen zich geestelijk vergeten, een moord begaan en enkelen zelfs zijn hier, maar toch is het voor hen niet mogelijk, al zouden zij het willen, om duizenden in een oorlog te zenden. Zij zijn geen geleerden, geen genieën, geen heerschers der aarde."

„Wat zouden zij doen, Alcar, wanneer zij die macht zouden bezitten?"

„Handelen naar hun gevoel. Doch er zijn vele armen, die zullen uitroepen, ik heb meer rijkdom aan mijn geestelijk gevoel dan zij met al hun bezit. Op aarde zijn deze wezens en wij kennen hen. En al deze toestanden beteekenen de kringloop der ziel, omdat de mensch op den Kosmos afstemming heeft, waarover ik je later zal vertellen, wanneer wij in de hoogere gebieden zijn gekomen. Thans naar een anderen toestand, hier beneden waren wij lang genoeg."

„Vergeet niet, voor hen te bidden, André. Ook zij hebben onze hulp noodig, ja juist zij.”

In stilte, beiden in zichzelf gekeerd, verlieten zij de dierlijke afstemming. André voelde zich weer beter, thans begreep hij, dat zij het zelf hadden gewild. Geen kind Gods gaat verloren, ook al heeft het het dierlijke overschreden.

Zij zweefden naar een andere sfeer, waar hem nieuwe wijsheid in den geest wachtte. En al deze wijsheid beteekende leed, leed en ellende. Toch wilde hij alles beleven, omdat het de menschen op aarde zou helpen, wanneer zij van het leven aan deze zijde iets afwisten. Eindelijk sprak zijn leider tot hem: „Thans zullen we trachten hem te vinden, dien wij op aarde hebben zien verbranden.”

„Is dat mogelijk, onder al die millioenen?”

„Voor ons is alles mogelijk, André, wanneer wij de liefdekrachten er voor bezitten. Wij kennen hem, nietwaar, en omdat ik hem heb gekend, zal ik hem terugvinden. Wanneer dit niet het geval zou zijn, was het ook voor mij niet mogelijk, of ik zou den één of anderen invloed moeten bezitten, waardoor ik mij met een andere uitstraling kan verbinden. Doch nu ik hem eerder heb ontmoet, verbind ik mij door concentratie en sterken wil. Je zult ook dit beleven. Wanneer ik mij instel, volg ik den weg, die mij met hem zal verbinden. Het zal je spoedig genoeg duidelijk worden. Dan nog dit. Ik kan mij verbinden met alles, wat beneden mijn eigen afstemming ligt, een hogere afstemming is ook voor mij niet mogelijk. Ook die krachten zul je op deze reis leeren kennen. Is je dit duidelijk?”

„Ja Alcar.”

„Doch ook hierin liggen vele andere toestanden, omdat ook wij aan wetten zijn gebonden.”

„Ik ben zeer nieuwsgierig Alcar, waar hij zich zal bevinden. Leeft hij in het land van haat?”

„Wij zullen het zoo aanstonds zien, kom, we moeten hier-

heen. Ik zie het reeds, hij leeft in een tusschensfeer, buiten de massa om. Wij zullen hem in een bewusteloozen toestand terugvinden, veroorzaakt door het verbranden van zijn stoffkleed.” André zag, dat zijn leider een vast doel volgde. Wonderlijk was het voor hem, hoe de geest zich oriënteerde. Overal wist Alcar den weg hier in deze duisternis. Zij gingen ergens binnen, blijkbaar een grot. Het waren onderaardsche gangen, waar hij toch kon zien. Vele wezens ontmoette hij. Vele gangen en spelonken gingen zij door. Hij zag in de duisternis anderen, die waren ingeslapen, wezenloos lagen zij terneder. Overal zag hij deze wezens: zij sliepen den slaap des doods en leefden, leefden in de eeuwigheid. Alles was ellende, niets dan leed en smart. Verknoeide levens waren het. Links en rechts waren inhammen, waar zij ter ruste nedergelegd waren. Van de aarde naar deze duisternis. O, hij begreep alles. Toch waren zij niet zoo diep gezonken als zij, in het dal van smarten. Hij begreep iedere afstemming en kende de gevoels-toestanden van al deze verschillende wezens. Alle rassen der aarde zag hij. Hier was alles één, welk geloof zij ook hadden gekend. Ieder wezen kende en voelde moederliefde. Allen waren Gods kinderen, voor eeuwig. Weer anderen slenterden rond en waren als wilden. Zij zagen hem niet, waar hij uit opmaakte, dat Alcar in zijn eigen toestand bleef. Nu bleef zijn leider staan. Zou hij hem gevonden hebben? Hij was zeer nieuwsgierig.

„Zie André, daar ligt onze man, wij hebben hem gevonden.” André zag een wezen, afgescheiden van alle anderen, in één-gedoken nederliggen.

„Ken je hem terug, André?”

Ja, hij was het, dien hij op aarde had zien verbranden.

„Hij verkeert in een bewusteloozen toestand. Mijn vermoeden bevat waarheid. Ik laat je nu alleen achter, omdat ik mij met hem zal verbinden. Daardoor wil ik je duidelijk maken, dat hij leeft. Doe niets en blijf in je toestand. Ik ga mij op een zelfde wijze met hem verbinden als op het kerkhof. Je weet hoe dat mogelijk is, niet waar?

Luister dus goed, André. Niemand zal je zien. Zij, die je kunnen zien, zijn hogere geesten, die hier werken om ongelukkigen te helpen. Van hen is geen gevaar te vreezen. Blijf dus in je eigen toestand."

André was alleen. Zijn leider was in de duisternis opgelost. Vreemd, dacht hij, toen Alcar bij mij was zag ik hem, nu is ook hij verdwenen. Wat zou dit weer te beteekenen hebben? Telkens beleefde hij andere toestanden. Duizenden waren er. Hè, wat hoorde hij daar? Hij meende iemand te hooren kreunen. Vanwaar kwam dat? Weer hoorde hij het. Ik zal iets dichterbij gaan, misschien zie ik wat het is, dacht hij. Zou er iemand hulp noodig hebben? Nog duidelijker hoorde hij het dan zooeven. Hij ging op het geluid af.

Wat was dat? Doch hij had geen tijd om te denken, hij voelde, dat hij werd aangevallen. Een geweldige angst overviel hem. Hij voelde, dat men hem beet pakte en opbeurde, om hem ergens neer te smakken. Hij schreeuwde om hulp en voelde daarna, dat hij in onmacht viel. Hoe lang het geduurd had, kon hij zich niet herinneren, maar toen hij uit zijn toestand ontwaakte, lag hij in Alcars armen.

„Zoo, mijn jongen, wakker? Het kwaad heeft je overmand. Alles zal nog duidelijker tot je spreken, nu je hun krachten leert kennen. Je zult eerst nu begrijpen, hoe gevaarlijk het hier is en dat er concentratie voor noodig is om hier te werken."

„Wat is er met mij gebeurd, Alcar? Wie heeft mij overvallen?"

„Ik zal je alles duidelijk maken. Wat beter?"

„Ja Alcar."

„Luister, mijn zoon. Je hoorde zooeven kreunen? Het was van onzen vriend. Je dacht wat te naderen en werd overvallen. Is het niet zoo? Op hetzelfde oogenblik, dat je wilde gaan kijken vanwaar het geluid kwam, was je uit je eigen toestand getreden. Het is een zelfde afstemming als die ik je in het ziekenhuis heb getoond. Nu echter heb je een dergelijke afstemming beleefd. Het uit je toestand treden be-

teekent dus een anderen binnengaan. Zij, die je zooeven hebt kunnen waarnemen, die hier rond dwalen, zij vielen je aan. Zij zagen aan je afstemming, dat je in deze sfeer niet thuis behoorde. Je voelde hun krachten en daardoor werd je concentratie gebroken. Wanneer je aan je krachten zou hebben gedacht, was er geen mogelijkheid geweest, dat zij je zouden kunnen aanvallen. Zij konden dit doen, alleen reeds door je nieuwsgierigheid. Het beleven van een anderen toestand is de overgang in een andere sfeer. Is je dat duidelijk? Dit toont je dus, dat wij aan deze zijde naar onzen innerlijken toestand, naar onze gevoelskracht handelen, tevens, dat het geesteslichaam het intellect denken is aan deze zijde. Toen ik naast je stond, dus voordat ik heen ging, was alles voor je zichtbaar, nietwaar?"

„Daardoor vond ik alles zoo vreemd, Alcar."

„Alles werd donker om je heen, hetgeen echter niet noodig was geweest, wanneer je maar op je eigen innerlijke kracht was afgestemd. Je handelde onbewust. Onbewust handelen is hier niet mogelijk, daar het vernietiging beteekent. Toen ik in dien anderen toestand overging, waarin onze man zich bevond, liet ik je in je eigen afstemming terugkeeren, waarvoor ik je toch duidelijk waarschuwde. Door mijn krachten zie je en hoor je alles, wat zich in de donkere sferen bevindt. Overal waar wij zijn geweest stelde ik mij op jou in, anders zou je in alles geen onderscheid kunnen maken, ja, niet weten waar je je zou bevinden. Het is dus niet mogelijk voor jou hier af te dalen in een voor jou onbekende sfeer. Daarvoor is het noodig al deze overgangstoestanden te kennen. Je zou hier nog niet kunnen werken, omdat je van je krachten geen gebruik weet te maken. Doch laat het je geruststellen, men moet al deze sferen hebben beleefd, wat beteekent, door bekwame gidsen te worden geleid, om haar te leeren kennen. Zij, die een hoogere sfeer als bezit dragen, kunnen door bekwame leiders afdalen om werk te verrichten. Ook zij, die in de hoogere sferen leven, hebben deze school moeten volgen. Anderen echter, die hier geleefd heb-

ben, kennen alle overgangen in de duistere gebieden, tot in de diepste diepten toe.

Hier is dus voor noodig ondervinding, de leerschool van aller leven. Hij, dien wij wilden opzoeken, bevond zich in een diepere afstemming dan zij die je zijn aangevallen. Wanneer hij ontwaakt, komt en leeft hij in die afstemming. Dat ik en hij dus voor je gezicht verdwenen, kwam omdat hij in een nog dieperen toestand leefde, hetgeen van uit jouw afstemming niet was waar te nemen.

Het zijn dus twee toestanden die ineenloopen, evenals hetgeen ik je hier beneden reeds toonde. Wanneer hij straks ontwaakt, treedt ook hij deze afstemming binnen. Ik heb je in mijn sfeer teruggetrokken en bevrijdde je uit hun handen. Voor de oogen van hen, die je zijn aangevallen, loste je op, hetgeen voor hen een wonder zal zijn. Daardoor weten zij, dat een hogere geest, als zij die overtuiging bezitten, hier vertoefde. Alles kost inspanning en kracht aan deze zijde. Hier kunnen geen stukken worden overgeslagen, zooals op aarde. Het leven in den geest is de ondervinding, wat de ontwikkeling der liefde beteekent. Een engel des lichts kan hier onvoorbereid niet afdalen. Zij kunnen afdalen, maar wanneer zij zich niet willen verbinden, zal ook voor hen alles onzichtbaar zijn. Zoo zullen wij ons alles eigen kunnen maken, wanneer wij het beleven. Zij, die hier hebben geleefd, zijn de leiders voor deze toestanden. Is het wat beter?"

„Ik ben bereid u te volgen. Hebt u hier geleefd, Alcar?"

Alcar glimlachte. „Omdat ik je dit alles kan duidelijk maken? Ik leefde hier niet, André; doch ik vertoefde vele jaren hier beneden, om anderen te helpen. Ik aanvaard, dat wij allen, wie dan ook, in deze toestanden hebben geleefd. Door te evolueeren bevinden wij ons in een andere afstemming. Doch de weg, dien wij hebben afgelegd, zal door de duisternis naar het licht voeren. De spreuk luidt: „Zij, die de duisternis niet hebben gezien, zullen het licht niet waardeeren.”

„Hier heb ik gewerkt, om mijn vrienden te helpen. Wanneer

wij in de hogere gebieden zijn aangekomen, zal ik je daarvan vertellen. Kom, volg mij."

Voor de tweede maal zag André den ongelukkige.

„Ik zal mij nu met hem verbinden."

André zag, dat zijn leider zich concentreerde. Hij voelde, dat hij zich verbond om den ongelukkige in zijn bewustwording te laten terugkeeren. Na een oogenblik gaf hij eenig teeken. Hoorde hij goed? Het was, alsof hij hem hoorde schreien. Ja, hij kreunde. Arme man. Alcar hield zijn krachten van hem af en het gekreun hield onmiddellijk op.

„Alles is je zeker duidelijk, André? Ik maakte hem bewust, waardoor hij zijn toestand ging aanvoelen. Nog is zijn slaap diep. Wanneer hij ontwaakt, begint eerst zijn leven aan deze zijde en voelt hij de pijnen door de crematie opgedaan. Behalve dus de kwellingen van koude en duisternis, voelt hij de schrijnende pijnen, door de crematie hem opgelegd. In een stoffelijken gevoelstoestand of afstemming is zijn lichaam verbrand. Geestelijk heeft hij zich vergeten in het leven op aarde. Men wil dit op aarde niet aanvaarden. Zijn gevoelslichaam was of verkeerde in een stoffelijke afstemming. Hij zal daardoor in den geest ook alles beleven, omdat hij niet van zijn lichaam was bevrijd. De crematie bracht hem in dezen toestand, omdat de schok te groot was voor zijn geestelijke afstemming. Wanneer hij op normale wijze zou zijn begraven, beleefde hij de vertering van zijn stoffelijk kleed. Maar deze toestand is verre te verkiezen boven crematie, en wel hierom: Den mensch, die wordt verbrand, worden krachten ontnomen, die wij de levensaura noemen. Zij dient den geest te steunen bij aankomst hier, voor den eersten tijd zijns levens. Dit geldt voor alle wezens, al bevinden zij zich op een hogere afstemming. De scheidende geest ontnemt aan het stoflichaam de levensaura, na vijf à zeven dagen, wanneer de stof in het eerste stadium van ontbinding overgaat. Dit kan ook langer duren, het hangt af van de afstemming van den mensch, die overgaat. De aura dient dus voor bewustwording aan deze zijde. De gelukkige geest is aan geen tijd

gebonden, omdat hij zich in hooger en toestand bevindt. Voor hen, die een hoogere sfeer binnentreden, is de crematie geen belemmering, omdat zij, voordat het lichaam verbrand wordt, van de stof zijn bevrijd. Ik zeide je zooeven, dat het onttrekken van de levensaura door ieder wezen, dat naar hier komt, zal geschieden, maar de gelukkige geesten doen dat, zoodra zij het stoflichaam gaan verlaten. Is je dat duidelijk?" „Ja, Alcar."

„Prachtig. Dan nog dit: Op aarde denkt men nu, dat anderhalf uur verbranden beter is dan jaren lang kwellingen te moeten medemaken. De geest, zoo zeggen zij, is toch bevrijd? Maar velen kunnen niet loskomen en voor hen is verbranden een geestelijke schok. Dien schok heeft hij ondervonden, die thans daar ligt als een levende doode. De fout van hen is, dat zij geestelijke toestanden stoffelijk aanvoelen, hetgeen natuurlijk verkeerd is. Zij, die overgaan en nog roze wangen vertoonen, wat men zoo vaak kan waarnemen, bevinden zich in dien vreeselijken toestand. De stof is door het leven verlaten, of het geesteslichaam heeft het stofkleed afgelegd en de levensaura houdt het afgelegde kleed in leven. Eerst wanneer het eerste vervalstadium intreedt, neemt de stof de lijkkleur aan. Dan is alles voorbij en leeft de geest in zijn nieuw bestaan. De levensaura houdt dus het lichaam intact en wanneer de stof verbrand wordt, zal dit een geweldigen schok veroorzaken. Vraag aan iedereen, die hier leeft, hoe crematie is, zij allen zullen je zeggen, dat het moest worden afgeraden. Het is niet anders dan een kwelling. Een foltering in den geest. Ik raad daarom hun, die zich willen laten cremeeren, aan, het niet te doen. Denk over dit gebeuren na en kies het zekere voor het onzekere, laat u begraven. Zij, die geleerd zijn op aarde en crematie mooi vinden en schoon, zullen donker zijn in hun ziel, omdat dit mooie en schoone stoffelijke duisternis beteekent aan deze zijde. Den mensch op aarde roep ik toe: „Wanneer gij alles hebt gevolgd, maak dan een einde aan uw roekeloosheid en tracht u in den geest te ontwikkelen. Nog is het tijd. Spoedig zult gij overgaan en dan

heeft alleen datgene waarde, wat gij innerlijk draagt. Ontwikkel uw gevoel en maak goed wat gij verkeerd hebt gedaan. Wij, die aan deze zijde leven, wij allen, die de aarde hebben verlaten en eenige honderden jaren hier zijn, hebben deze waarheid moeten aanvaarden. Wij hebben geleerd, dat liefde het hoogste en het heiligste is en licht en geluk beteekent in het leven na den dood. Hier vrienden, kunt gij u niet verbergen. Hier alleen heeft liefde waarde. Ontwikkelt die kracht, uw leven, leert lief te hebben. Leert onze taal, de taal der liefde, die gij bij aankomst hier zult moeten verstaan, anders zal duisternis uw bezit zijn."

„Voordat wij de donkere gebieden verlaten, mijn zoon, zeg ik je: Wanneer wij weer aan deze zijde tezamen zullen zijn, zult gij dit leven leeren kennen. Ik zal je toonen, hoe de heerschers, de meesters, de genieën in het kwaad leven, hoe zij werken en anderen zullen vernietigen, die zich op hen afstemmen. Ik wil daardoor den mensch op aarde bereiken. Je zult beleven, hoe ook zij hun feesten der aarde voortzetten. Kortom, je zult hun leven leeren kennen. Wat ik je tot nu toonde en nog toonen zal, zijn toestanden, afstemmingen en verbindingen in den geest. Thans zullen wij de donkere gebieden, de hel in het leven na den dood, verlaten."

HET GEVOEL EN DE GEESTELIJKHEID DER AARDE

Zwevende gingen zij verder.

André kon weer ademhalen. Blij was hij, dat het voorbij was. Toch voelde hij zich gelukkig, dat hij alles had mogen beleven. Het was wijsheid voor hem in den geest. Wat was alles waar, wat hij tot nu had waargenomen. Hoe groot was Gods macht, die dit alles bestuurde, alles van den mensch afwist, tot in de diepste diepten. God peilde en kende al Zijn kinderen. Voor den mensch was dit niet mogelijk.

André zag een ander licht dan hij in de duisternis had gezien.

„Waar zijn we hier, Alcar?"

„We zijn in het Schemerland en in een anderen toestand

overgegaan. De mensch, die hier leeft, bevindt zich in een hooger en gevoelstoestand en naar mate wij hooger komen, zullen de sferen en de menschen, kortom alles, veranderen. Steeds zien wij andere gevoelsafstemmingen. Daarom is het gevoel het essentieele in 's menschen bestaan, wat ik je zoo vaak duidelijk maakte."

„Kan een geleerde der aarde het gevoel ontleden?"

„Ja, zeker, wanneer hij in den geest afstemming bezit. Doch er zijn er op aarde, die, wanneer zij den mensch opereeren, nog nooit de ziel hebben gezien. Dat is droevig. Arm aan gevoel zijn zij en toch geleerd. Hun eigen gevoelskracht sluimert en zij zijn levend dood. Het gevoel is leven, is ziel en beteekent liefde. En nu wij weten, dat liefde God is en God gevoel beteekent, is het immers duidelijk, dat zij in een aardsch lichaam God niet zullen waarnemen. Ik hoor den eersten geleerde reeds uitroepen: „Ik heb God gezien." Anderen verklaren hem voor krankzinnig. Het leven is niet te zien, het leven kan men aanvoelen. Het leven heeft daar, dus na het afleggen der stof, niets met de aarde te maken. Het keert terug naar de bron van alle leven en dat is God. God legde het leven in alle stof, hetgeen het gevoel is. Op aarde is het leven één in de stof, maar is toch een apart lichaam. Daarom noemen wij het het geestes- en het zielelichaam. Het leven is het proto-plasma, de oerkracht: God. Het is niet te vernietigen, door stoffelijke zintuigen niet waar te nemen, omdat de mensch waarneemt, wat bij de stof behoort, omdat hij zelf stof is. Doch de mensch, als geest, is het gevoelslichaam, waardoor de mensch op God afstemming vindt. Zoo zal het gevoel, het leven, de ziel, tot den Vader terugkeeren, omdat het gevoel goddelijk is. Na in den voordierlijken, den dierlijken, den grofstoffelijken, den stofelijken, den geestelijken toestand te zijn overgegaan, zal de mensch, althans het leven, in het goddelijke terugkeeren. In het aardsche leven reeds is de mensch op God afgestemd, zoo ook in alle overige overgangen en toestanden. Laten zij, die in het lichaam de ziel willen vinden, zich op ons af-

stemmen, dan eerst zijn zij op den weg, dien wij allen bewandeld hebben en nog bewandelen zullen.

Het gevoel is niet wetenschappelijk te ontleden. Wanneer wij kosmische afstemming bezitten, zullen wij het gevoelslichaam kunnen analyseeren. Het zijn de meesters aan deze zijde, die het gevoel als goddelijke kracht in directe levensafstemming aanvoelen.

En alles, mijn zoon, is liefde. Liefde is gevoel, liefde is God." Steeds zweefden zij verder.

André zag een vreemd land. Het schemerlicht was veranderd en in de natuur voelde hij meer levensvatbaarheid. Het was alsof hier alles ontwaakte.

„Prachtig gevoeld, André. Wij bevinden ons hier in de ontwakingssfeer. De mensch, die hier leeft, heeft zijn langen weg uit de duisternis afgelegd en is ontwaakt. Het is reeds een andere afstemming, die echter nog niet te vergelijken is met de eerste geestelijke sfeer. In hun leven komt warmte, wat voor de ontwikkeling noodig is. Toch groeit hier nog niets, geen groen, geen boomen, niets van een bloeiend leven is hier waar te nemen. Dat eerst zien wij in de sfeer hier boven. Nog altijd heeft de mensch die hier leeft, afstemming op de donkere sferen en kan dus terugzinken, wanneer hij zich niet met al zijn krachten daartegen verzet. Velen vallen daarom in hun vorigen toestand terug.”

„Zie daar, Alcar, vele wezens zweven ons voorbij.”

„Zij zijn de helpende geesten uit hogere gebieden. Zij dalen voor langen tijd af, om ongelukkigen te helpen. Vaders en kinderen, broeders bijeen, allen zijn uit hogere sferen en moeten krachtig zijn om daar te kunnen helpen. Je kent nu hun krachten. Zij gaan door tot aan den rand van het land van haat, waar een ieder zijn taak zal ontvangen. Allen staan onder één leiding en worden in groepen verdeeld. Velen zijn daar nog niet geweest en zullen onder bekwame gidsen hun leven leeren kennen.”

„Worden de ongelukkigen, die zij vinden, naar deze sferen gebracht?”

„Ja, mijn zoon. Wanneer zij innig om hulp smeeken, zullen zij worden geholpen, doch zij moeten dit zelf willen.”

„Wat gebeurt hierna, Alcar?”

„Hun wordt verteld, hoe zij hooger kunnen komen door het goede te willen, en wanneer ze niet weten, dat zij op aarde zijn overgegaan, worden zij ook daarvan overtuigd. Men neemt hen mede naar de aarde. Hiervoor zijn dan de seances van nut, wat ik je heb getoond. Daarna brengt men hen terug, naar dezen toestand, om zich verder in den geest te bekwamen. Wanneer zij zich staande houden, zullen zij spoedig een hoogere sfeer binnentreden. Dit hooger gaan kunnen zij zich eigen maken door anderen te helpen. Zoo vervolgt de mensch zijn weg en keert terug tot den Vader, tot God.”

„Waar gaan wij nu heen, Alcar?”

„Naar de louteringssfeer, een grofstoffelijken toestand. Zij grenst aan de eerste bestaanssfeer in den geest. Daar zien wij licht, doch in een grijze najaarsstemming, met de aarde vergeleken. Alles leeft in een grofstoffelijke afstemming, zoo ook de mensch, die daar leeft. Zij zijn op aarde gestorven, weten doen zij het echter niet. De mensch is zich eerst dan van zijn geestelijk leven bewust, wanneer hij in de eerste geestelijke sfeer is overgegaan. Is je dat duidelijk?”

„Ja Alcar.”

André zag, dat alles veranderde. Onder hem lag een sfeer, doch zij zweefden steeds verder. Langzaam veranderden de sferen. Hoe verder hij kwam, hoe meer voelde hij leven, hij zag het aan de natuur, zoo ook aan het hemellicht. Alles zou ontwaken, dit kon hij duidelijk waarnemen. Er kwam leven in de natuur en in den mensch. De koude duistere sferen lagen nu ver achter hem.

„Gaan wij daar rechtstreeks naar toe, Alcar?”

„Ja, mijn jongen. Wij zullen trachten eenigen tot andere gedachten te brengen. Misschien is het mogelijk. Ik wil dit probeeren te doen, om je van hun leven te overtuigen, hoe zij voelen en hoe hun leven is. Ook daar is het koud en guur. Het is als een najaarsstemming op aarde, wanneer in de

natuur alles uitsterft. Het is het evenbeeld van hun innerlijke gevoelskracht. Ook zij voelen de warmte niet, die een gelukkige geest voelt. In alles ligt hun grofstoffelijk gevoel.” „Leeft ook daar alles bijéén?”

„Dit ééNZijn is voor iederen toestand aan deze zijde. Waar je zult binnentreden, daar leven alle standen en rangen bijeen. Zij die één afstemming bezitten, wat de liefde is, zullen één zijn. Dit heeft met aardsche geleerdheid en titels niets te maken. Hier heeft alleen liefde waarde, het gevoel, dat afstemming vindt in den geest. Wanneer hun liefde niet geestelijk is, is alles waardeloos.”

„Wat men op aarde leert, heeft dat alles geen beteekenis aan deze zijde?”

„Maar natuurlijk, André. Ik zeg toch duidelijk, wanneer hun gevoel in den geest ontwikkeld is, kunnen zij hun aardsche geleerdheid ook hier aanwenden, of bij terugkomst op aarde. Juist zij kunnen den mensch op aarde bereiken, door hun kennis van verschillende toestanden en wetenschappen der aarde. Velen worden daarheen gezonden om den stofmensch te helpen. Zij werken dan op hen in en geven hun door, wat zij van het eeuwige leven afweten. Het zijn zij, die zich op aarde niet hebben vergeten. Maar eerst dan zullen zij kunnen terugkeeren, wanneer zij de derde sfeer hebben bereikt.”

„Is het moeilijker om op aarde te werken dan aan deze zijde?”

„Op aarde is het moeilijker voor ons om den stofmensch te kunnen bereiken. De moeilijkheid ligt hierin: Op aarde leven de menschen als geesten in de stof. Zij zien dus alles door stoffelijke zintuigen. De moeilijkheid voor hen en voor ons is, om hen in de stof het geestelijke te laten aanvoelen. Aan deze zijde overtuigen wij hen door hen een toestand te laten beleven. Op aarde is dat niet zoo eenvoudig, omdat de meesten onder hen één stoffelijke afstemming bezitten. Hoe kan de mensch geestelijk aanvoelen wanneer hij die gevoelskracht niet bezit? Het is dus niet mogelijk en wij moeten telkens terugkeeren. Hier echter kunnen wij hun beelden toonen en wanneer zij zien, geven zij zich gewillig over. Het is dus een-

voudiger op den geest geestelijk in te werken, dan geestelijk op de stof. Beïnvloeding in de stof is niet eenvoudig, omdat de mensch stoffelijk waarneemt. Dan moet de mensch willen. Is dit niet het geval, dan zijn zij voor ons niet te overtuigen. Op aarde moet men gelooven, hier gelooft men niet meer, wij weten. Dit is het groote en machtige verschil, om op aarde iets te bereiken. Ons werken daar wordt vergemakkelijkt, wanneer de mensch van een eeuwig voortleven af weet. Dan eerst begint ons eigenlijke werk op aarde. De mensch ziet zijn eigen wereld, de zon, de maan en de sterren, en dit alles behoort bij de stof. Zij moeten door dit alles heen zien, willen zij door den sluier heendringen, om in ons leven te kunnen waarnemen.

Dat is de moeilijkheid om op aarde in te werken. Is je dit ook duidelijk?"

„Ja, Alcar, ik begrijp u in alles. Zijn de wezens, waarheen wij nu gaan, allen uit de donkere sferen afkomstig?"

„Ja en neen, André, beide dus. Velen komen van de aarde hier aan, anderen hebben den langen weg vanuit de duisternis tot het licht afgelegd. Zij, die van de aarde zijn gekomen, leven in een onbewusten toestand en zijn dus levend dood, omdat zij denken nog op aarde te leven; van hieruit begint dus hunne ontwikkeling. Is je ook dit duidelijk? Dan nog dit: Vraag mij zoo veel je wilt. Jouw vraag, begrijp dit goed, is mijn verbinding. Ik houd mij aan een vast plan en wijk daar niet van af. Wanneer je nu gaarne iets zou willen weten, vraag het gerust, naar mijn krachten zal ik je antwoorden. Hoe dieper jij ingesteld bent, hoe meer wijsheid in den geest het zal beteekenen. Je zult dus vragen naar je voelt, dan zal ik je antwoorden. Vraag dus voor alle menschen op aarde, die het gaarne zouden willen, maar het niet kunnen, omdat zij deze gave niet bezitten. Vergeet nooit, dat jouw gave hun gave is en zal blijven."

„U zeide mij zooveel, dat zij, die hier boven leven, niet weten, dat zij op aarde zijn gestorven. Wat is dat vreeselijk, zij zijn toch in de eeuwigheid?"

„Deze toestanden zijn verschrikkelijk, maar het is de waarheid. Op aarde wilden zij zich niet verheffen, in één zelfde afstemming komen zij naar hier. Het gevoel is het geesteslichaam, in dien toestand komen zij hier aan, zooals zij voelen. Wanneer dus de mensch hier aankomt, is en blijft alles zooals hij voelt. Niets zal veranderen. Het is niet mogelijk. Zooals zij voelen, zullen zij licht, geluk bezitten.”

„Worden ook zij geholpen?”

„In iedere sfeer vindt men geestelijke hulp, waar ook de mensch zich bevindt, overal, in iederen toestand, tot in de hoogste hemelen. Zij daar, waar wij nu heen gaan, leven in het eeuwige leven, maar willen hetgeen men voor hen doet en vele andere dingen nog met aardsch geld betalen.”

„Wat zegt u? Met geld?”

„Ja André, zij denken immers, dat zij nog op aarde leven. Hun gevoel, de natuur, alles heeft op de aarde afstemming. Het is immers niet anders mogelijk. Het is een bewijs, hoe waar het leven aan onze zijde is. Het zou niet waar kunnen zijn, wanneer het tegen de natuur indruischte. Er zijn nog vele andere toestanden, die nog droeviger zijn dan dat onschuldige betalen met geld. Wij kennen andere. Er zijn hier geestelijken der aarde, die in het leven na den dood nog steeds over hel en verdoemenis spreken en het anderen voorhouden. Hier, terwijl zij in de eeuwigheid zijn.”

„Het is toch niet mogelijk, Alcar?”

„Ik spreek niets dan de droevige waarheid, niets anders. Duizenden volgen hen. Je zult hen leeren kennen wanneer wij daar aankomen. Zij stichten hun parochies en spreken van eeuwige verdoemenis.”

„Het is niet te gelooven, Alcar.”

„Het is, helaas, de waarheid. Ze zijn op aarde vastgeroest in hun dogma's en volgen blindelings hun predikanten in hetgeen zij verkondigen. Zij, die een anderen godsdienst belijden, worden veracht en wanneer zij het zouden durven, verscheurd. De geestelijken met hen, allen zijn koud en dor. En nu wij weten, dat de mensch voelt, naar hij zich uit, doet

en zal handelen, zijn allen ongelukkige, koude wezens. Hoe zou het anders kunnen zijn? Wanneer zij een God van geweld kennen, willen zij geen Vader van liefde zien, noch voelen. Zoo zullen zij, in het leven hier, één zelfde afstemming bezitten als zij op aarde hadden. Zij voelen het zoo en willen nu eenmaal niet anders.

Is dat liefde? Is God een Vader, zou God een Vader kunnen zijn, wanneer hij Zijn kinderen verdoemt? Neen, gelukkig neen, wij kennen een anderen God dan zij voelen en kennen. Hun geheele leven op aarde hebben zij niets anders gedaan dan over verdoemenis prediken. Geeft het den mensch die warmte, die hem aan deze zijde gelukkig doet zijn? Wat is hun bezit, wanneer hun God een God is van geweld? Hun geloof en hun weten zijn arm aan geestelijke kracht. Zoo zij voelen, is alles koud en dor, mijn zoon, evenals de geestelijkheid der aarde. Allen zijn koud, die over hel en verdoemenis spreken. Zij bidden hun geheele leven, toch heeft het geen kracht. Hunne gebeden zijn koud en ontdaan van alle leven. Dood is alles, zooals zij zelf zijn. Daarom noemen wij hen hier de levende dooden. Ze zijn ook dood, omdat zij het leven niet voelen, want het leven verdoemt en moordt niet en kent geen geweld, omdat het leven God is en Liefde beteekent. Ook hun zalvende preeken hebben geen waarde. Hun valsch gezang is het gejammer om warmte en licht, dat niets dan zwakte beteekent. Het klinkt als een storm, het is het loeien van een orkaan, het is vernietigend, omdat het valsch is. Innerlijk voelen zij een God van wraak, daarom is alles valsch, niets is echt, zoo ook hun eigen leven. Alles zal zijn zooals de mensch voelt en zoo zal hij hier afstemming vinden.

Hunne gebeden zullen eerst dan krachtig zijn, wanneer zij in harmonie zijn, één zijn met het leven. Het zijn schoone woorden, waarin gevoel, noch kracht ligt, die den mensch zullen verwarmen. Dat zijn de preeken van hen, die over een God van wraak, over hel en verdoemenis prediken. Daarom is hun afstemming een grofstoffelijke toestand. Eens

zullen zij weten, dat God een Vader van liefde is. Zij zullen het voelen, eens André, in dit leven."

„Dus het heeft geen nut om te bidden, Alcar?" André zag zijn leider aan en voelde, dat zijn vraag verkeerd was. Hoe kon hij zoo dom zijn?

„Je hebt mij niet begrepen, mijn zoon. Ik bedoelde alleen hen, die een God van wraak kennen, zij kunnen beter ophouden met bidden. Doch wanneer de mensch in eenvoud en deemoed nederknielt en een gebed uit het diepst van zijn hart opzendt, zal zoo'n gebed worden verhoord. Dan is een gebed krachtig. Dan heeft een gebed waarde en zal tot de kern van alle waarheid doordringen, omdat het wezen God voelt en zijn Vader in liefde en deemoed nadert. De duivel op aarde bidt tot God, de duivel, die in een menschengedaante leeft. Hij schreit en verbergt zich achter zijn masker. Het zijn de huichelaars der aarde, die bidden en er niet naar leven. Het ééne leven vervloekt het andere, het ééne leven bidt voor den ondergang van een ander leven. Juist omdat zij bidden. De één bidt om vernietiging, een ander om een oorlog te winnen en allen kennen zij één Vader. Is dat liefde? Het zijn duivels, omdat zij zich met heilige kruisen versieren en zich achter hun gebeden verbergen. Vloekt alles niet? Druischt het niet in tegen Gods heilig leven? Een vloek rust op alles. Hoe willen zij dat verantwoorden? Zij bidden om een oorlog te winnen en toch belijden zij één geloof. Is het niet verschrikkelijk? Men zou hen onder hun kruisen moeten bedekken, om het andere leven, dat geen intellect denken bezit, maar toch Gods leven draagt, te voeden. Hier zullen zij het leven leeren kennen. Hier zullen hen duizenden opwachten, die zij door hun bidden hebben vernietigd. Zij, die hun taak op aarde hebben begrepen, leven in de sferen van licht en zijn gelukkig. Daarom is iedere priester geen geestelijke. Zij, die den Vader des Vaders dienen en in liefde Zijn heilige macht benaderen, zullen menschenkinderen verwarmen, omdat zij Zijn heilig leven voelen."

„Hoe denkt u over de geestelijkheid der aarde?"

Alcar zag André aan en zeide: „Of deze heilig zijn, André? Neen, mijn jongen, er zijn op aarde geen heiligen. Zij, die zich daar voor uitgeven, spotten met Gods heilige macht en verguizen Zijn heiligheid. Aan deze zijde weet men van heiligen der aarde niets af. Ze leven daar niet en moeten nog geboren worden. In geen duizend jaar zullen daar heiligen kunnen leven, omdat zij den Heilige, Die er eens is geweest, hebben omgebracht.

Ik zal trachten je duidelijk te maken, waarom het niet mogelijk is. Luister. In de eerste plaats dit: Op aarde leefde eens één Heilige, doch de menschen, zooals ik zooeven zeide, sloegen Hem aan het kruis. Men scheurde Zijn vleesch van een en geeselde Hem. Zijn heilige liefde, die als voedsel voor hun donkere zielen diende, werd niet begrepen. Doch de menschen vernietigden dat heilige Leven, omdat zij een andere liefde kenden. Zijn heilig gevoel was de geestelijke waarheid, omdat Hij één was met aller leven en in verbinding met God. In Hem was God, in Hem leefde God. Hij was één in alles. Hij was heilig en vond afstemming op Gods heilige macht en bezat die heilige liefde. Die heilige kracht wilde Hij aan de stofmenschen geven, om ook hun Gods heilige liefde te leeren kennen. Maar wat deden zij? Zij dronken Zijn bloed en besmeurden Hem. Zijn heilig hart werd verscheurd. Hoe nietig het leven, hoe jong nog het leven op aarde is, het voelt de heilige kracht van Jezus Christus, onzen Meester. Zijn heilige uitstraling verwarmde millioenen. Zijn liefde genas. Zijn aanraking deed wonderen geschieden. Zieken genazen, lammen en kreupelen keerden terug tot het leven. Zijn heilig leven was in hen. Zijn liefde heelde alles, straalde uit over de geheele aarde. Hoe doen zij, die zich heiligen noemen? Hun heilig-zijn is niets dan eigenliefde en ijdelheid. Het is grofmenschelijk egoïsme, het is gepronk met zilver en goud. Het zijn aardsche gelukkigen, mijn zoon. Het heeft geen beteekenis aan deze zijde. Hun heilig-zijn is het voetstuk, waarop zij zichzelf plaatsen. Het zijn de melaatschen aan deze zijde. In hun gevoel ligt de krankheid van

deze vreeselijke ziekte. Hier kennen wij één wet, die ieder gelukkig wezen kent, en die is: wat de mensch zich op aarde eigen maakt, behoort op aarde en zal hij achterlaten, wanneer hij het aardsche leven verlaat. Daar zal men alles moeten afleggen. Naakt zal men hier binnentreden, omdat het aan deze zijde geen waarde heeft. In de tweede plaats kan geen mensch der aarde een eerste geestelijke sfeer binnentreden en zij zullen aan deze zijde hun loutering ondergaan. Dit zegt, dat zij geen heilige wezens zijn.

Nogmaals, God heeft geen vertegenwoordigers op aarde in een menschelijk lichaam. Wie durft op aarde van zichzelf zeggen: ik en de Vader zijn één?

Hier wacht men op hun komst en een heilig gebeuren zal ook aan hen voltrokken worden. Hier staan zij naakt, door Gods heilig licht beschenen. Dat is een heilig oogenblik, waaraan geen mensch, geen leven ontkomen kan. Toen ik nog op aarde leefde, mijn zoon, dacht ook ik, dat er heiligen leefden. Maar aan deze zijde heb ik hun heilig-zijn leeren kennen. Hier weet men, dat hunne voetstukken opgebouwd zijn door intriges en het bloed van anderen. Wij hier weten, dat hun mentaliteit diepe duisternis beteekent.

Ik, mijn zoon, en duizenden met mij, hebben meer ontzag voor een moeder, die met haar acht kleinen alleen achter blijft en zich dood werkt om ze in leven te kunnen houden. Wij voelen meer ontzag voor een heilsoldaat, die op straat onder bespotting zijn liederen zingt, om anderen te steunen, dan voor een heilige der aarde.

In de derde plaats wil ik je aantoonen, dat op aarde geen heiligen kunnen leven. Luister goed en tracht mij te begrijpen. Aan deze zijde kent men de mentaliteit die de aarde bezit, op kosmische afstemming. Dit is dus de gevoelskracht op universeele afstemming van het leven, dat op de planeet aarde leeft. In het universum zijn zeven graden van geestelijke liefde, hetgeen de universeele afstemming is. Het leven nu, dat in den zevenden graad leeft, gaat van daar uit in het Al over. Doch aanstonds hierover meer.

In het universum bevinden zich duizenden andere planeten en lichamen, waarop leven leeft, dus het leven, dat een hooger graad, tevens een lageren graad, van geestelijke afstemming bezit en waarin allen één zijn, wat beteekent, op God afstemming te vinden.

Dit alles beteekent de kringloop der ziel. Het is de loop, dien het leven volgt, om terug te keeren naar den oorsprong van alle leven. Elk leven heeft dus zijn eigen afstemming, dat wil zeggen, bevindt zich in één gevoelstoestand, die één geestelijke afstemming is, maar op God afstemming heeft en daarom goddelijk kan zijn. Het zijn dus verschillende geestelijke toestanden, op kosmische afstemming.

De aarde, dat wil zeggen, het leven, dat op de planeet aarde leeft, heeft den derden graad van ontwikkeling bereikt. Er zijn dus twee diepere toestanden, met andere woorden, er leven in het universum wezens, die een eerste en tweede mentaliteit bezitten en zich onder de gevoelskracht van het leven, dat op aarde heerscht, bevinden.

Is je dat duidelijk, André?"

„Ja, Alcar.”

„Daarentegen zijn er vier hoogere afstemmingen, die alle boven die der aarde liggen en daarom een hooger graad van geestelijke ontwikkeling hebben bereikt. Het leven nu, dat op de vierde afstemming leeft, dat zijn heiligen op geestelijke afstemming. Zij kunnen zich heiligen noemen, omdat zij deze krachten bezitten en daarom geestelijke wezens zijn.

Hun liefde is reiner dan het leven op aarde voelt en bezit, kortom alles is anders dan wat het leven op aarde bezit.

De heilige wezens, die in dezen toestand leven, keeren niet naar de aarde terug, omdat het hun kringloop zou vernietigen, wat niet mogelijk is, en omdat zij in het leven, dat zij reeds hebben beleefd, niet zullen terugkeeren. Zij evolueeren verder, totdat zij den hoogsten graad van kosmische afstemming hebben bereikt, om in het goddelijke terug te keeren. Het is dus daarom niet mogelijk, omdat het leven zijn weg

omhoog vervolgt en onder zijn gevoelsafstemming niet zal leven. In de hogere sferen kom ik daarop terug.

Het zal je tevens duidelijk zijn, dat de aarde wordt bevolkt door levens van lagere afstemmingen, omdat het leven evolueert en zij in een verhoogden toestand komen, waardoor zij de planeet aarde bezoeken.

Is je ook dit duidelijk, André?"

„Volkomen, Alcar, maar alles is te diep, te grootsch voor mij, om het te kunnen verwerken."

„Ook voor ons, André, is alles te ver, maar het stemt ons gelukkig, dat ons hooger geluk wacht. Zoo zal dan de aarde veranderen, totdat de in de diepere toestanden levende wezens op andere planeten zijn overgegaan, en dus die mentaliteiten ophouden te bestaan, omdat zij in een ander, maar hooger bestaansleven zijn overgegaan. Eerst dan zal de aarde veranderen, omdat geen voordierlijke afstemmingen op haar overgaan, omdat zich die afstemming heeft opgelost. Vanuit de eerste en de tweede mentaliteit gaat en komt het leven naar de derde, die de planeet aarde is. En alle andere planeten nemen een plaats in en bezitten één geestelijke afstemming, wat de liefde is van aller leven, dat zich in het Universum bevindt, maar alles heeft op God afstemming, omdat het Gods eigen leven is.

Dan nog dit, mijn zoon. Aan deze zijde weet men, wat de meesters zijn, dat het leven, dat op de vierde afstemming leeft, honderden jaren oud kan worden voor het ook daar zal sterven, hetgeen het overgaan naar het Hiernamaals beteekent. Wanneer wij nu hooger komen, leeft ook de mensch, of het leven, langer, zelfs tot duizenden jaren toe, om dan over te gaan. De hoogste mentaliteit gaat dan in het Al over en het leven heeft zijn kringloop volbracht.

Aan deze zijde kent men krachten, André, waardoor men een oud aardsch mensch zou kunnen verjongen. Ja, krachten om alle bestaande ziekten te doen ophouden. Maar we weten tevens, dat de mensch op aarde, of het leven, dat daar leeft, gelukkig moet zijn dat het daar mag sterven.

Versta mij dus goed, måg sterven. Dat klinkt als een donderslag in hunne ooren, maar wij weten wat God voor het leven op aarde heeft weggelegd, niet alleen aardsch geluk, maar geestelijk, ja universeel geluk, om eens in het goddelijke binnen te treden. Wat zou het een droevig bestaan voor het leven zijn, wanneer het eeuwig op aarde zou moeten blijven. Nogmaals, mensch, verheug u, dat gij daar moogt sterven, er wacht u hooger geluk, hoogere liefde en zaligheid, aan deze zijde!

Het zal je tevens duidelijk zijn, dat er geen heiligen op aarde kunnen leven, nooit zullen komen, of zij zullen een Gods-zending te volbrengen hebben.

Nu een andere toestand. Wij bevinden ons in het hiernamaals, niet waar? Hier leeft de mensch, die op aarde is gestorven, zooals men dat noemt. Ook dat is je duidelijk? Luister nu. „Waar zijn, of waar denkt mijn zoon, dat alle andere mentaliteiten leven? Ik bedoel hen, die een hoogere afstemming bezitten dan het leven, dat van de aarde naar hier komt.” André dacht na, maar kon het niet oplossen, en zeide: „Ik weet het niet, Alcar, het is te diep voor mij.”

„Heerlijk is het, te hooren, dat je eerlijk bent. Ik zal het voor je duidelijk maken. De meesters aan deze zijde bezitten de cosmogonie. Het is de leer van het heelal. Tevens de psychologie, de zielkunde, doch op cosmische afstemming. Hun leer, mijn jongen, heb ik eenigen tijd mogen volgen, om me het leven, dat in den cosmos leeft, voor mijzelf duidelijk te maken. Ik zal trachten, je uit te leggen, hoe al deze afstemmingen één zijn en verbinding hebben.

Luister, André. Wij zijn thans in het hiernamaals, niet waar? Je hebt het beleefd, doordat ik je verschillende toestanden duidelijk maakte. Een zuiver beeld heb je daardoor van ons leven ontvangen. Daarin heb ik je getoond, dat wij voor hen, die in de duistere sferen leven, onzichtbaar zijn. Dit beteekent, dat wij een hoogere afstemming bezitten dan zij. Dit alles is je duidelijk, nietwaar?”

„Ja Alcar.”

„Prachtig. Wanneer ik in mijn afstemming leef, kan ik het leven van nog hoogere toestanden niet waarnemen, omdat zij weer een hooger graad van ontwikkeling hebben bereikt. Ook dat is je duidelijk? Wanneer dus zij, die in de mentale gebieden leven, op andere planeten overgaan en ook daar weer sterven, komen zij aan deze zijde en leven in dezen toestand verder, totdat zij weer op andere lichamen overgaan, hetgeen de kringloop der ziel beteekent. Zoo leeft hier tot de hoogste mentaliteit, alle afstemmingen dus, omdat dit het Universum is. Nu leeft in onzen toestand tevens de hoogste mentaliteit: de zevende cosmische afstemming. Dus, wanneer je dit alles voelt, leven wij in en met God, zijn wij te zamen met God, maar zijn nog ver verwijderd van Zijn goddelijk leven. Hier en waar dan ook de mensch zich bevindt, daar zijn de diepste en tevens de hoogste afstemmingen te zamen. Het zegt je, dat goed en kwaad één zijn, één toestand vormen: den mensch. In ons is God, maar ook zijn in ons de donkerste machten, die wij moeten overwinnen om onzen heiligen Vader te naderen. In ons leeft God; in ons is het licht, maar tevens diepe duisternis.

Het is dus duidelijk, dat de mensch goddelijk kan zijn. Tevens, dat ons heilig geluk wacht, wanneer wij ons op God willen afstemmen. Het zal niets anders beteekenen dan eeuwig, ja eeuwig geluk. Is je dit duidelijk?”

„Ja Alcar, alles.”

„Begrijp je alles, mijn jongen?”

„Ja, Alcar.”

LEVENDE DOODEN

André dacht over alles na, maar het duizelde hem. Welk een wijsheid bezat zijn leider. Wie was hij, dat hij hem cosmisch kon verbinden?

Hij had hem de vraag gesteld, hoe Alcar over de geestelijkheid der aarde dacht, om deze wijsheid te mogen ontvangen. Hoe groot was Alcars gevoel, welk een ontzag voelde hij voor

liefde. Hij kon God niet genoeg danken, dat hij met hem de sferen mocht bezoeken. Hij vergeleek zichzelf met al deze krachten, die het leven kon bezitten. Wat was hij in deze millioenen krachten vergeleken bij dit alles? Niets, niets was hij. Wat had hij nog te leeren! Hoe nietig was alles wat hij bezat, dat zijn ik beteekende. En hoe nu de mensch op aarde? Wat was aardsche geleerdheid, waar bleef alles, bij deze waarheid? Het was nog niets en niets bleef er van over. Het leven, dat op aarde leefde, wist niet eens, dat het leefde; hoe ver nog waren zij van deze wetenschap verwijderd. Nu begreep hij, dat er op aarde geen reine liefde kon gegeven worden. Wij waren nog niet zoo ver, voelden die warmte en kenden die krachten niet, die zoo'n liefde zou bezitten. Alles wat de mensch en ook hij voelde, was egoïsme, niets dan eigenliefde. Het menschelijk peil was een derde graad van ontwikkeling. Die graad beteekende liefdekracht. Wat wist men op aarde van graden, van geestelijke graden af? Niets wisten zij, zij kenden noch voelden cosmische graden van verschillende mentaliteit. Dat alles was voor den mensch onzichtbaar, zooals voor hem Alcars liefdekrachten onzichtbaar en onvoelbaar waren.

Wat was universeele liefde? Kon men dat op aarde omvatten, of omranden? Het was niet mogelijk, omdat zij hun eigen leven niet eens kenden. Men sprak daar van vierde-dimensionale toestanden en kende zijn eigen afstemming niet eens en begreep ook niet wat het zou beteekenen en voorstellen. Men raadde er naar, zooals zij, die het heelal wilden uitrekenen en voor getallen kwamen te staan, die zij niet eens konden uitspreken. Het waren duizenden en millioenen cijfers, die men jaren achtereen kon uitspreken, zonder aan het einde te komen. Zoo ver lag die wetenschap van hen af, maar toch wisten zij cijfers te noemen. En zoover lag universeele liefde van den mensch op aarde af. Ook hij kende geen dezer toestanden en Alcar zeide ook, dat hij nog een kind was in liefde.

André begreep, dat de grootste studie van de menschen was,

om zichzelf te leeren kennen. Alcar had hem een spiegel voorgehouden, waarin hij het leven had leeren kennen. En welk een leven! Hij duizelde ervan. En was het geen waarheid? Voelde niet elk wezen, dat het zoo kon zijn? Was het geen levensvatbaarheid, die het leven kon aanvoelen? Voelde het leven iets anders? Maar wat? Was er een andere theorie mogelijk? Hij voelde en geloofde Alcar, omdat zijn leider alles heilig was en hij alle leven liefhad. En zij, die liefhadden, zouden niet met andere levens, welke die hoogte nog niet voelden, spotten. Neen, het was ver van hem verwijderd, toch stemde het ook hem gelukkig.

Maar tevens voelde hij duizenden andere toestanden, die tegen hem indruischten, in zich opkomen. Want wat was op aarde bezit? Wat was de mensch? Een atoom van het groote, dat God was. Hoe nietig, maar hoe groot kon en wilde hij zijn. Alcar zeide hem, dat de mensch op aarde zich zou verheugen, dat hij daar mocht sterven. Hoort u dat? Wij moeten blij zijn, dat wij daar mogen sterven. Is het voor velen geen verschrikking te moeten hooren, dat zij blij moeten zijn om te mogen sterven? Moest men gelukkig zijn, om te mogen overgaan? Had hij Alcar wel goed en duidelijk begrepen? Ja, want hij zeide, God heeft ander geluk voor het leven, dat op de planeet Aarde leeft.

En wat deden de menschen? Zij schreiden, ja, velen waren gebroken als een oud mensch overging en hen zou verlaten. Zij waren gebroken van verdriet en gingen door hun verdriet ten onder. Hoelang zou het nog duren, voor zij zoover waren, dat zij hunne geliefden, die naar een hooger leven gingen, verheugd en blij konden afstaan? Geen eigenliefde meer te bezitten, hoe lang duurde dat nog? Wanneer zouden er menschen op aarde leven, die deze wijsheid innerlijk droegen? Wanneer zou men kunnen uitroepen: groet hen, die reeds heengegaan zijn? Wanneer zouden zij dat kunnen? Het zou nog duizenden jaren duren, zoolang nog martelt hen de dood. Zoolang nog zouden zij hun voordierlijk beest door hun verdriet en tranen en leed blijven voeden. Het slurpte hen leeg,

ontnam hun alle levenssappen. Dierlijk was die gedachte. Voor den dood rilden en beefden zij.

André wist nu wel beter. Het woord dood was de vloek in het woordenboek. Het bezoedelde alle andere gedachten, die met het leven hadden uit te staan. Het woord dood smoorde alles en ontnam aan de levenden de kracht om te kunnen voortleven, wanneer zij hunne geliefden hadden verloren. Neen, er was geen dood, de dood had nooit of te nimmer bestaan. De dood was een fictie. De dood was niets en alles, de dood was leven. De dood leefde, hoe kon dat? Hier zag hij in het leven na den dood; alweer dat woord dood! In het leven na dit leven, leefden de menschen voort. Eeuwig, voor eeuwig te zamen met hen, die reeds hier waren en opnieuw leefden.

Voor hem was de dood leven. Grootsch was dit leven. O, hoe schoon vond hij den dood. Hij was met hem bevriend, het was zijn grootste kameraad, buiten God en buiten zijn Alcar. Dan kwam hij, en het meeste, ja het meeste hield hij van den dood, omdat hij hem het leven gaf. De dood was voor hem God, één met God, dat was de dood. In stilte sprak hij zoo heel vaak tot hem. Een ieder die overging benijdde hij. Op niets was hij jaloersch, alleen op hen, die mochten sterven. O, dood, gij schoon leven, wat achter u verborgen ligt. Gij machtige bevrijder. Ik heb u lief, omdat gij leven zijt en beatekent. Alles wat in mij is, is voor u, gij voelt mijn hunkeren naar het oogenblik, waarop gij mijzelf komt halen, wat voor mij niets dan geluk, niets dan eeuwig geluk zal zijn. Dood, o dierbare dood, uw leven ken ik, omdat ik met hem mocht gaan om u te leeren kennen. De menschen op aarde hebben u dien naam gegeven, omdat zij in u, o dood, geen leven zien, noch voelen. Hoe vaak, wanneer hij aan sterfbedden stond, zong hij dit lied en benijdde hij hen, die heengingen. Dan voelde hij hun leed, hun smart, maar op een andere wijze. Dan was hij één met hen, die het leven en den dood zouden leeren kennen.

O, als het oogenblik zou komen, dat ook hij zou mogen gaan,

dan zou hij door zijn macht mogen leven, zooals hij wilde leven, dan gaf hij zijn bloed voor anderen, die het op aarde van hem niet wilden aanvaarden.

Wanneer het maar niet zoo lang zou duren, hij verlangde er nu reeds naar. Het was het grootste geschenk, dat men hem op aarde kon geven. Alcar zag hem aan en zeide:

„Het zal nog wat duren, mijn jongen, voor het groote geluk voor je komen zal. Wij hebben nog veel menschen te overtuigen, dat het sterven niets dan geluk beteekent. Het zal de menschen duizelen, wanneer zij dit hooren, maar laat ik hun dan toeroepen, dat er voor ons ook machten zijn, die ons doen nederbuigen voor Hem, Die dit alles regeert. Wij zijn op weg om ons te ontwikkelen, ook zij, die zich in de hoogste hemelen bevinden. En eerst dan, wanneer wij de mentale gebieden hebben bereikt, zullen wij veel wat nu nog onbegrijpelijk voor ons is aanvoelen en in ons opnemen, waarnaar wij handelen zullen. Alles zal dan zijn wijsheid in den geest. Al dat andere is ook voor ons nog duister.

Thans zijn wij in een andere sfeer, daar waar de levende dooden der aarde leven.”

André zag een land, dat op de aarde geleek, zooals zijn leider het hem had duidelijk gemaakt. Het lag in een grijs waas gehuld. Koud en guur was het hier. Hier was weer meer leven dan in die andere sferen, toch was alles nog in een onnatuurlijken toestand. Op aarde was alles groen, hier was het een grijs gewaad, waarin de natuur lag.

Hij zag menschen, allen waren oud, met gekromde ruggen. Zij droegen het leed der aarde. Het drukte op hun schouders. Zij gingen er aan ten onder. Jonge, frissche menschen zag hij niet, die waren hier niet te vinden. Hier leefden alleen ouden, zij waren innerlijk oud en afgeleefd. Kinderen waren hier ook niet. Vreemd was het, niets dan ouden te zien. Waar menschen leefden, daar leefde toch alles, ook kinderen, ook jonge menschen? Het was voor hem zeer vreemd. Hoe kon het eigenlijk, was dit mogelijk? Wat was de beteekenis hiervan? Vreeselijk was het, hen zoo te zien. Nu dacht hij aan

Alcars uitlegging van alle andere sferen. Zij droegen dezen ouderdom innerlijk. Het was hun geestelijke afstemming. Hij zag tevens vele huizen en gebouwen. Ook kerken zag hij en in de verte zag hij een kleine stad. Kaal en oud was alles. Op aarde was alles schooner, en dan te weten, dat hij in de eeuwigheid was. Droevig was deze toestand. Op aarde hadden zij het honderdmaal beter dan in de eeuwigheid.

„Waar zijn de jonge menschen, Alcar, die ik hier niet zie?”

„Zij leven in andere sferen; straks zal ik je vertellen hoe al die afstemmingen zijn. Allen hebben een andere afstemming.”

André ontmoette de menschen, die hier leefden. Zij zagen hem aan, of hij voor hen een wonder was. Dit viel hem duidelijk op.

„Wat beteekent dat, Alcar? Zie, hoe zij ons aankijken.”

„Ook dit is eenvoudig, mijn zoon, zien wij er zoo oud uit als zij?”

André begreep.

„Wij zijn in een afstemming, die een andere is dan zij bezitten. Wanneer wij ons zouden toonen in eigen kracht, zouden zij denken wonderen te zien, wat je straks zult beleven. Het is de verduidelijking van hetgeen ik je mededeelde over alle andere planeten. Je ziet, dat zij ook hier hun huizen en kerken bouwen. Zij doen dat naar de krachten, die in hen zijn, maar middelen om iets schoons tot stand te brengen ontbreken hun. Kom, we gaan hierheen, om dat stadje te ontwijken. Daar vinden wij hen niet.”

Vele wezens slenterden rond, hunne hoofden gebogen alsof zij dachten iets te vinden. Droevig was het, hen zoo te zien.

„Wat zoeken zij, Alcar?”

„Zij zoeken niets, André. Het zijn zij, die spoedig naar een hoogere sfeer zullen gaan. Zij voelen zich ongelukkig. Zij voelen wroeging en willen alles goed maken wat zij misdeden. Straks wordt hun gelegenheid geboden om goed te doen. Zij zonderen zich van alle anderen af, zij walgen van hun leven, zij voelen een hooger en ander leven. Daarvoor

komen helpende geesten hierheen, die hen zullen helpen en hun den weg wijzen om over te kunnen gaan. Anderen echter leven in volkomen geluk, wat duidelijk aantoonst, dat zij hun eigen leven niet kennen en niet overtuigd zijn van hun armoedig bestaan."

De hemel lag in een grijs waas gehuld, geen wolkje was te bespeuren. Waar was het prachtige blauw, dat men aan den hemel op aarde zag? Treurig was alles, wat hij in deze sfeer waarnam. Ook bergen zag hij en vlakten. Alles wachtte op warmte; geen zon, die door hare stralen het leven deed ontwaken. Alles wachtte op die eerste stralen, waardoor het leven zou leven, zou veranderen in warme, zachtere tinten. Alles was omfloerst, doodsch was alles, zoo ook zij die hier leefden.

Arme menschen waren zij. Zielig was het hen zoo te zien. Hier zou hij zich niet gelukkig kunnen voelen, dan was het beter op aarde. Zij, die hij zoo vaak op aarde hoorde zeggen, wanneer hij over het hiernamaals met hen sprak, dat zij maar liever daar bleven, omdat zij nu wisten wat zij hadden en maar moesten afwachten wat zij zouden terugontvangen, hadden gelijk. Wanneer zij in dezen toestand zouden komen, was het beter op aarde. Velen waren er gelukkig. Zij voelden niets van hun eentonig bestaan. Zij hadden het goed, wilden niet anders. Daarom waren zij ook dood. Hij begreep hun levend dood-zijn eerst goed, nu hij hen waarnam.

„Zie André, daar zijn de bewoners van deze sfeer."

André zag een groot dal, waar honderden bijéén waren. Wat voerden zij daar uit? Hij zag vrouwen en mannen bijeen, allen oud en verschrompeld.

„Wij treffen het", zeide Alcar, „er worden bijeenkomsten gehouden. Ook op aarde doen zij dat. Je ziet, hoe natuurlijk hun leven is. We zullen hier blijven, misschien luisteren zij naar ons. Ik wil trachten hen toe te spreken en jij, mijn jongen, zal mij daarmede helpen, niet waar?" André zag zijn leider aan, als wilde hij zeggen: moet ik hen toespreken?

„Ja, André, zou je hun niet willen vertellen, wat ik je heb

getoond en toonen zal. Wanneer het ons gelukt, stel je dan open, ik zal je helpen. Ik wil zien, of je in al die jaren, dat wij bijeen waren, hebt geleerd. Tevens of je moeilijkheden kunt overwinnen. Wanneer wij één wezen kunnen overtuigen, zal reeds ons werk beloond zijn, omdat wij daardoor toonen, hoe dankbaar wij zijn, dat God ons al dit schoons heeft geschonken. Span al je krachten daarvoor in, André. Werk op hen in en tracht den één met den ander te verbinden. Laat hun je liefde voelen, voer hen omhoog en verbind hen met het leven en tracht hun koude harten te ontdooien. Denk erom, André, alles hangt van je overtuiging, je concentratie en sterken wil af, anderen iets geven. Vooral geen vrees. Laat hun voelen wat je voelt, zien wat je ziet en hooren wat je hoort."

André voelde zich zenuwachtig. Wat zou er van alles terecht komen?

Alcar zeide hem: „Thans, mijn zoon, ben je reeds onder hun invloed. Laat hen denken, zooals zij verkiezen, sluit hen in je hart, neem hen op in je gevoel, voel liefde voor hen, liefde doet wonderen. Wanneer je twijfelt, moeten wij verder gaan, omdat ook zij ons zullen aanvallen, daar zij ons als indringers beschouwen. Waarom angst, André? Kunnen zij je iets leeren? Schat je zelf niet te hoog, maar vooral niet te laag. Het zal je ondergang beteekenen. Niets is te vreezen, wanneer je meer liefde voelt dan zij. Ik ga nu."

André was alleen. Daar voor hem waren honderden wezens te zamen en in de verte kwamen er nog meer naar deze plaats. Zouden zij zich hier verzamelen? Zij waren levend dood. Hij, als aardsch mensch, wist meer van de eeuwigheid af dan zij. In het Zomerland had hij zijn Tante gezien, die oud de aarde had verlaten en verjongd en schoon daar was aangekomen. Dadelijk, toen zij haar stofkleed had afgelegd, had zij haar geestelijken toestand aangenomen. Zij was schoon en jong in dit leven en hoe waren zij? Deze wezens hadden gekromde ruggen, waren oud en dat alles door gebrek aan liefde. O, hij verlangde reeds, dat het zoo ver was, dat hij zou

mogen beginnen. Vurig verlangde hij er naar, hen de oogen te mogen openen. Hij voelde zich kalm worden, een heerlijke rust kwam over hem. Daar voor zich zag hij een groot mensch, als een aardsche geestelijke gekleed. Was hij één van die wezens, die ook hier over hel en verdoemenis predikten? Hij verwijderde zich van alle anderen en nam op een verhoogd voetstuk plaats. Zou ook hij spreken? En waar was Alcar? Nergens zag hij zijn leider. De geestelijke zag hem aan en André voelde, dat hij in hem een vreemde zag, die hier niet hoorde. Hét was, als vroeg hij hem, wat hij hier zoo alleen uitvoerde. Strak was zijn blik, als wilde hij hem doorboren. Hij weerstond dien wreeden blik en voelde hoe koud het in hem was.

Daar was Alcar, uit hun midden kwam zijn leider te voorschijn. Alcar trad op den geestelijke toe en wisselde eenige woorden met hem. Duidelijk hoorde hij Alcar zeggen: „Mogen wij uwe gemeente toespreken?” De geestelijke zag zijn leider vanaf zijn verhoogd voetstuk tartend aan, de armen over de borst gekruist, en het duurde eenige seconden, voor hij antwoordde.

André had wel op hem af willen vliegen en hem toeroepen: „Ziet gij niet, wie daar voor u staat?” Moest die man zijn leider zoo met minachting behandelen? Het was toch niet noodig. O, hoe zou Alcar zich voelen? Eindelijk sprak hij en norsch was zijn vraag. „Wie bent u?” „Wij,” hoorde hij Alcar zeggen, „zijn broeders van u, en komen uit een ander land tot u, in liefde in de ware beteekenis van het woord.” De geestelijke glimlachte sarcastisch. Hij stond daar nog steeds en keek op hem neer, gelijk destijds Nero op Rome. Diepe rimpels lagen in zijn oud gelaat. Eindelijk sprak hij. Het was een spannend oogenblik. Hoe eenvoudig was Alcar en in al zijn eenvoud wachtte hij af wat zijn beslissing zou wezen. André voelde in Alcars handeling een levensles, alleen in liefde zou men iets kunnen bereiken.

„Komt u uit naam van God?” Deze woorden striemden zijn ziel, omdat ze zoo koud werden uitgesproken. Deze onge-

lukkige vroeg aan zijn leider of hij uit naam van God kwam. Zie, dat was de mensch. Hoe voelde hij zich. Alcar zag hem eerbiedig aan en antwoordde: „Wij komen uit naam van God tot u, zooals ik u reeds zeide, in de ware beteekenis van het woord.” „Ik geef u een half uur,” was zijn antwoord. André dacht, dat is niet veel, dien tijd zou zijn leider zelf noodig hebben. In ieder geval, hij vond het goed, de kogel was door de kerk en Alcar kwam tot hen en sprak de menigte toe: „Zusters en broeders. Van uw leider heb ik toestemming verkregen om u toe te spreken. Wanneer u allen wilt plaats nemen, kunnen wij beginnen.”

De wezens zagen hem aan, alsof Alcar een wonder was. Ook de geestelijke was merkbaar veranderd.

Alcar sprak hem toe met zijn zachte, maar klankvolle stem: „Waarom, lieve vrienden, is de mensch schuld aan zijn eigen ongeluk? Waarom, vraag ik u, kent de mensch zichzelf niet, terwijl God hem een denkend intellect gegeven heeft? God stelde den mensch boven het dier en het dier voelt waar het thuis behoort, de mensch echter niet. Het dier zal niet af dalen, het zal steeds zoo leven, zooals het voelt, want zijn gevoel wijst hem den weg en zegt hem hoe dien te volgen. En hoe handelt de mensch? De liefde van het dier is een liefde, die in volle kracht wordt gegeven. Maar wat doen wij? Geven wij steeds onze reine liefde? Geven wij haar op volle kracht? Neen immers. Ligt niet in ons een kracht, die ons telkens terug voert tot ons zelf? En is dat niet ons eigen ik? God stelde den mensch boven het dier en gaf hem een goddelijke kracht, een verstand, in meerdere of mindere mate. En gebruiken wij steeds dit verstand om onzen weg te volgen? Geen onzer doet het. Dwalen wij niet steeds van onzen weg, om het goede te doen, af? Geeft dan het dier geen mooiere liefde dan wij, dan de mensch in het algemeen? Heb ik te veel gezegd? Kent het dier zichzelf dan niet beter dan wij onszelf kennen? Leeft het dier niet bewuster? En zijn wij ons bewust van onzen eigen toestand?

Is het niet vreeselijk, niet droevig, dat wij zoo dikwijls het

dier niet kunnen benaderen? Voelen wij niet heel vaak deze tekortkomingen, ligt dit niet aan ons zelf? God gaf ons een denkend intellect, een kracht zooals Hij zelf is. God gaf ons de genade om een eigen persoonlijkheid te zijn, een goddelijke genade, die elk mensch ontvangt. Doch wij moeten er voor waken, dat wij niet ten onder gaan. God gaf ons verstand. En dient dit verstand tot het kweken van ons eigen ik? Dient het tot vorming van een aureool van eigenliefde en egoïsme? Is het niet de ondergang van ons zelf? Zegt het ons niet, dat wij het leven niet begrijpen en ons te veel op den voorgrond plaatsen? Willen wij niet de persoon zijn, waar alles om draait, waardoor wij ons evenwicht verliezen? Naar gelang onze ervaringen zijn, zullen we ons naar de waarheid terugvoeren. Daardoor leeren wij ons zelf kennen. Zoudt u mij niet willen toegeven, dat God dit verstand heeft gegeven met andere doeleinden? Wij zeggen zoo heel vaak: mensch, gebruik je verstand! en dit verstand dient om ons te verbinden met God. God bedoelt daar dan mee: mensch, maak gebruik van de goddelijke gave, die gij hebt ontvangen om uw weg naar het licht te zoeken, naar Zijn heilig land van eeuwige liefde. God gaf ons het denkend intellect en plaatste ons boven het dier om voor anderen iets te zijn. Maar is ons verhoogd gevoel niet het ongeluk voor ons zelf? Mensch, voel uw goddelijke genade en leef door het leven. Gebruik uw verstand niet voor u zelf, doch voel uw eigen toestand aan en handel naar uw hooger inzicht. Mensch, leef. Ontwaakt, vrienden! God gaf u die groote genade, om u op Hem af te stemmen, wat alleen mogelijk is door Zijn heilige kracht, die in ons ligt. Vrienden, verscherpt uw verstand voor elk- een, voor alles wat leeft, tracht u boven het dier te verheffen. Behoudt uw verstand niet voor uw persoonlijk egoïsme, maar wordt altruïsten der menschheid, om het leven te dienen. Gebruikt uwe krachten om uw ziel, uw menschelijk egoïsme van hartstocht en geweld te redden en tracht daaruit als overwinnaars te voorschijn te treden. In elk leven is strijd, strijd om u zelf te leeren kennen. In u moet liggen de drang

om hooger te komen. Het is uw geestelijk leven, om u dichter bij God te brengen. Het is de strijd om de hoogere sferen te kunnen binnentreden. Steeds moet de mensch hooger. Maar velen zijn een weg ingeslagen, die naar de diepe duisternis voert. Zij hebben hun verstand verkeerd gebruikt. Hunne wegen waren wegen, die niet tot God leidden. Zij loopen in een kringetje rond, waar zij met hun verstand niet uitkomen.

Maar hoe meer gij u oefent en uw verstand leert gebruiken, des te meer zal uw gevoel ontwikkelen, wat voor u geluk zal zijn en licht zal beteekenen. Mensch, gebruik uw verstand, om uw gevoel in den geest te ontwikkelen.

Baant u een weg, vrienden, door alles heen, en weet, dat God u alle moeilijkheden op uwen weg heeft gelegd en dat gij die moeilijkheden moet overwinnen. Weet, vrienden, dat mooiere en schoonere sferen u wachten, waarvan mijn broeder u zoo aanstonds zal vertellen, die gij kunt bereiken, wanneer gij de krachten weet te gebruiken, die God u heeft gegeven. Vecht, vrienden, voor uw eigen ik, maar gaat er niet aan ten onder. Tracht u zelf te overwinnen. Weet, dat Gods heilige kracht in u is, dat Hij u Zijn heilig leven heeft gegeven.

Ontwaakt, want uw leven is eeuwig. Ontwaakt uit uw diepen slaap, God is in u. Roept om hulp, vraagt God om kracht om u te helpen uwen weg te vinden.

En wanneer gij u in deemoed buigt en alles aan Gods voeten nederlegt, dan zal ook alles voor u anders mogen worden. Bidt vrienden, bidt veel, vraagt om de krachten, die in u zijn, te mogen leeren kennen. Bidt, dat Gods licht u steeds moge beschijnen, dat gij eens zult zien in volle kracht.

Het is Gods wil, dat Zijn liefde wordt gebruikt om anderen te helpen, om anderen te verwarmen, die Zijn liefde nog niet voelen. Weet vrienden, dat er een hooger gaan mogelijk is. God gaf u een denkend intellect, de genade om eeuwig te leven. Leert uw verstand gebruiken in dienst van God, al valt het u nog zoo moeilijk. Leert vertrouwen, dat God, in

Zijn oneindige goedheid, u allen zal helpen, om u het eeuwige geluk te doen toekomen. Amen."

Diepe stilte heerschte onder hen. Allen zagen vol verwondering Alcar aan. Diepen eerbied voelden zij voor alles.

Als een flits kwam tot André: „Spreek over de natuur en verbind hen met het leven." Onmiddellijk begon hij en hij voelde, dat hij werd geholpen.

„Zusters en broeders! Wij komen uit een ander land, om u te vertellen, hoe schoon het bij ons is en wij vragen u, om ons land te bezoeken. In ons land is het prachtig, ook de natuur is er anders dan hier. De hemel is licht gekleurd en overal groeien en bloeien bloemen, die nooit verwelken, maar eeuwig frisch blijven.

Wij bouwen onze eigen huizen, zooals wij het zelf wenschen. Zij hebben geen van alle een zelfde architectuur. Dat komt, omdat ook ieder wezen anders is, een eigen persoonlijkheid bezit. Zooals wij ons huis innerlijk voorstellen, zoo zal het zijn. We kunnen naar eigen wensch, tusschen bergen of op vlakten, langs water en rivieren ons huis bouwen. Maar wij kunnen uit geen ander land de benodigdheden daarvoor betrekken. Alles kunnen wij aanwenden, wat in ons land groeit en leeft. Ook weten wij, dat het in andere landen, waar ook menschen leven, niet mogelijk is, om uit andere landen bouwstoffen te betrekken. Wij zijn aan wetten gebonden. Die wetten zijn overeenkomstig den innerlijken toestand van den mensch, die daar leeft. Dit beteekent, dat wij niet boven onze krachten mogen of kunnen gaan. Wij kunnen niet de benodigdheden uit andere landen verwerken, om de eenvoudige reden, dat er bij ons een ander klimaat heerscht, waardoor alles in één zou storten.

Wij leven als zusters en broeders te zamen. In liefde leven wij voor elkander en we zullen elkander nooit vóórliegen of bedriegen, zelfs niet in gedachten. Wat gij vreemd zult vinden, is, dat wij het onmiddellijk zouden weten, omdat wij den gedachtengang van anderen kunnen volgen. Daarom zijn allen eerlijk en is een broeder of zuster open, geheel open,

voor alle anderen. Wanneer wij een zuster of broeder zien, zien wij ons zelf, omdat wij één liefde bezitten en in liefde één zijn, waardoor ons leven niets dan geluk is.

Wij doen aan kunst naar verkiezing en spelen met elkander als kinderen. We maken pret en hebben plezier, zoo schoon is ons leven. We gaan naar feesten in prachtige gewaden gekleed, zoo ook naar concerten, waar verschillende meesters bijeen zijn en concerteeren. Zij spelen niet van geschreven muziek, maar volgens de natuur, die in verschillende kleurenuances uitstraalt. De meesters zijn één met de natuur en zooals aller leven zich voelt, geven de meesters het weer door hun prachtige instrumenten. Wonderlijk is het bij ons, en in vergelijking met uw land is het onze een paradijs te noemen. Wij hebben prachtige tempels en gebouwen en wat voor u ongeloofelijk zal zijn, onze tempels echoën. Dat beteekent, dat het geluid wordt verspreid, zoodat men, ook al bevindt men zich niet in den tempel, het concert toch kan volgen. Het verspreidt zich duizenden mijlen ver, omdat alles één is en leven beteekent. Wij kennen en bezitten vele wonderen, die wij allen begrijpen, omdat wij het wonder innerlijk voelen. Zoo zijn er voor ons geen geheimen meer, omdat een geheim een ander leven is, en wanneer wij dat leven beleven, zullen wij het ons eigen maken en zal het ons toebehooren. Zoo gaan wij steeds verder, steeds meer omhoog, en danken onzen God voor alles, aan ons gegeven.

Het geluk lacht ons in alles toe. Wij bidden in de natuur, nooit in gebouwen of in tempels, omdat de natuur God is en wij door het leven, dat in de natuur leeft, God beter kunnen naderen, omdat het Gods heilige kracht is, die in alles ligt. En daarmede verbinden wij ons en zullen in niets worden gestoord, omdat ons samenzijn één is en wij ons in eenvoud en natuurlijkheid willen verbinden.

Zoo voelen wij God en trachten onzen almachtigen Vader in liefde te naderen. Liefde is voor ons het heiligste, het schoonste en het machtigste door God geschapen en aan ons menschen gegeven. Het is de heilige kracht, die God zelf is,

en wanneer wij anderen kunnen liefhebben, naderen wij God, omdat God niets dan liefde is. Dan straalt alles ons toe en zullen we steeds gelukkig blijven. Nooit worden wij oud. Ouderdom kennen wij bij ons niet. Een ouderdom, gelijk gij hier bezit, is ons onbekend. Wij zijn als de bloemen, steeds, ja eeuwig frisch. Wanneer ik u een ander wonder zal vertellen, dan zeg ik u van tevoren, dat u het ongeloofelijk zult vinden, maar ik zeg u tevens, dat het waarheid is, zoo waar als gij leeft. Wij, en vele anderen bij ons, zijn reeds duizenden jaren oud en toch jong, toch schoon, en wij kunnen kinderlijk zijn, in de schoone beteekenis van het woord. Is het niet ongeloofelijk? Toch spreek ik de waarheid. Wij kunnen niet meer oud worden. Innerlijk zijn wij oud, maar uiterlijk zijn we jong. Onze ouderdom is onze wijsheid, die elk wezen bij ons bezit. Wie u ook bij ons zult zien of spreken, allen bezitten wijsheid, die zij innerlijk dragen. Onze wijsheid is ons gevoel, omdat wij het leven, dat in alles ligt, aanvoelen en daardoor alles begrijpen. Ik zou u nog duizenden andere wonderen kunnen opnoemen. Bij ons waren vele vreemdelingen, die ons kwamen bezoeken, maar niet meer tot hunne familieleden wilden terugkeeren. Onze schoonheid hield hen gevangen. Zij begrepen maar niet, waarom wij allen zoo jong waren en wilden gaarne weten, hoe dat te bereiken was.

Onze meesters, die bij ons alles besturen, hebben hun gezegd, hoe het voor hen mogelijk kon zijn, in ons land te mogen blijven en een jong leven te kunnen bezitten. Zij vertelden hun het volgende: „Wij allen, die hier leven, leefden eens in een ander land. Toen wij nog daar waren, werden wij door vreemdelingen, die ons kwamen opzoeken, overtuigd van een schooner land, dat zij het land van liefde noemden. Zij zeiden tot ons, dat wij allen moesten optrekken om aan onzen pelgrimstocht te beginnen. Zij maakten ons duidelijk hoe te gaan en door hun hulp zijn wij met duizenden opgetrokken, om hun land van liefde te bereiken. Zij vertelden ons tevens, dat het moeilijk zou zijn, daar wij onderweg veel zouden te lijden

hebben. Maar eens daar aangekomen, zou alles niets dan geluk beteekenen."

Met duizenden zijn wij heengegaan, slechts enkelen keerden terug. Wij vroegen God om kracht, om ons te steunen op onzen moeilijken en zwaren tocht. Zoo trokken wij verder, steeds verder, en het wonderlijke geschiedde: wij werden steeds jonger, naarmate wij het land van liefde naderden. Onderweg deelden wij in alles. In liefde waren wij bijeen en hen, die niet meer verder konden, hielpen wij en wij steunden hen met alle krachten, die in ons waren. Toen wij een eind gevorderd waren, ontwaakten wij en begrepen, wat de vreemdelingen bedoelden, omdat wij ons zelf zouden leeren kennen. Velen begrepen reeds, hoe zij innerlijk voelden, hoe hun afstemming was, en dat zij zich niet hadden gekend, omdat zij het leven niet hadden gevoeld, dat God in alles heeft neergelegd. Thans leerden wij het leven en ons eigen leven kennen, door leed en smart, door moeilijkheden te overwinnen. Het was niets dan strijd, strijd en nog eens strijd, maar wij volgden en begrepen, dat ons hooger geluk wachtte. Dit was te zien door alles waarin wij ons bevonden, omdat wij verjongden, te midden van strijd. Zoo kwamen wij in een ander land, dat echter nog niet het beloofde liefdeland was, waar de vreemdelingen leefden. Allen waren wij gelukkig, dat wij ons eigen land hadden verlaten. Hoe koud was alles bij ons, vergeleken met dat, waar wij reeds waren. Toch was het in het land van liefde nog schooner. En met frisschen moed togen wij verder, steeds verder, totdat wij op een schoonen morgen het land van liefde binnentraden.

Hoe gelukkig waren wij. O, die eerste oogenblikken, toen wij als het ware ontwaakten, het was, alsof wij droomden, toen wij voelden, hoe groot Gods machten wel waren, hoeveel schoons God voor al Zijn kinderen heeft weggelegd.

Toen wij Gods heilig licht mochten aanschouwen, knielden wij allen neder en dankten God voor al dat schoons. Lang baden wij, diep ons hoofd gebogen, voor al het schoone, dat ons werd gegeven. Allen, door strijd, door leed en smart, heb-

ben wij het land van liefde verdiend. Wij allen begrepen, dat God niets dan liefde is. God is licht, God is leven. Allen waren wij jong, frisch en schoon. Allen, niet één uitgezonderd, riepen uit volle borst: God is liefde, God is licht, God is leven, eeuwig, eeuwig leven. Allen waren gelukkig."

André had vol vuur gesproken. Allen waren in gedachten met hem verbonden. Ook de geestelijke straalde, zijn oud gelaat weerspiegelde het geluk en het verlangen, om dit schoone te mogen bezitten.

Hun smachtende blikken ontroerden hem diep. Hij voelde daardoor, dat allen onder zijn invloed verkeerden, en ook hij voelde, dat hij op dit oogenblik bergen zou kunnen verzetten. Vol vuur ging hij verder.

„Onze meesters zeiden tot ons: „Gaat terug naar uw land en volgt den weg, dien wij en vele anderen hebben gevolgd. Wijst hun den weg, hoe zij dien te volgen hebben en steunt elkander op uw moeilijken tocht. Alles ligt aan u zelf. Gij hebt uw eigen geluk in handen. En wanneer gij ten koste van veel leed en smart volhoudt, kunt gij spoedig hier zijn, waar duizenden u zullen opwachten en wij zullen zorgen, dat alles gereed is om u te ontvangen. Allen die onzen weg volgen, kunnen hier binnentreden. Voor ieder wezen is hier geluk, niets dan geluk. Eeuwig, heilig geluk wacht u. Maar vergeet niet, dat u hier nooit kunt binnentreden als ge uw weg niet in liefde hebt gevolgd en niet alles hebt liefgehad, wat gij op uwen weg zult ontmoeten."

André zag, dat de geestelijke van zijn voetstuk afdaalde en op Alcar toetrad. André ging verder:

„De vreemdelingen keerden terug naar hun eigen land en duizenden trokken op, om het land van liefde te bereiken, om hun pelgrimstocht te beginnen.

En u, vrienden, u allen roep ik toe: verlaat ook gij dit koude land, er wacht u ander, een hooger geluk.

Verlaat dit tranendal en volgt den weg, dien zij bewandeld hebben en allen bewandelen zullen, omdat het de weg is, dien God ons aanwijst en steeds aanwijzen zal. Staat op, vrienden,

volgt den weg van liefde. Volgt den weg, die u zal brengen naar het land van eeuwig geluk, waar uw vrienden, die er reeds zijn, leven."

André voelde, dat hij op dit oogenblik nog verder mocht gaan en riep hun vol vuur toe:

„Vrienden, ik zal u nog meer vertellen, het is de waarheid, zooals alles waarheid is. Luistert, luistert goed en vergeet het nimmer.

Gij leeftden allen op aarde en zijt daar gestorven. Gij leeft in de eeuwigheid, maar hebt uw aardisch leven verknoeid, omdat uw leven stoffelijk was, waardoor gij in dezen toestand zijt gekomen; gij weet van een geestelijk leven niets af, omdat gij u voor dat leven hebt afgesloten. Bidt, dat God u de oogen zal openen.

Waar zijn uwe kinderen? Ook zij leven hier aan deze zijde, maar in andere landen. Zij zijn schooner en reiner, zoodat gij hen niet kunt zien, omdat zij die hoogere afstemming bezitten. Voelt uw onnatuurlijken toestand aan en vergelijkt uw leven met een hooger, een geestelijk leven, waar gij eens eeuwig zult leven. Thans komt gij in botsing met alles, wat zich in dat land bevindt, ook met uw eigen kinderen. Niet hier, nooit of te nimmer, zult gij uw kinderen terugzien. Daar, waar niets dan geluk is, daar zult gij hen terug vinden, in hemelsche schoonheid. Gods wil is, vrienden, dat gij Zijn weg volgt. God is liefde, vrienden. God is licht, geluk en leven."

Thans waren allen veranderd. Hij hoorde den geestelijke uitroepen: „God is liefde, wij willen den weg van liefde volgen."

Allen riepen dooréén: „God is liefde, wij willen naar het land van liefde, wij willen onze kinderen terugzien." Het was een grootsch einde, dat hij niet van te voren had durven verwachten. Velen schreiden, tranen rolden over hunne wangen. Thans waren allen ontdooid, hunne harten waren gesmolten. Liefde stroomde binnen, de koude moest plaats maken voor een warmer en schooner gevoel. Het was het nieuwe, in al zijn schoonheid.

Alcar zeide hem, op te houden en dat zij voor hunne oogen

zouden verdwijnen. Als een flits kwam tot hem: ook jou zal ik overtuigen van wat liefde vermag, wat liefdekrachten zijn. „Maak je gereed, André, en geef mij je hand als contact.” André voelde niets dan geluk in zich.

„Waar ik je in de donkere sferen over heb gesproken, zal thans geschieden. Concentreer je op mij, alle krachten zijn gewenscht.” De geestelijke stond voor zijn parochie en uit honderden kelen hoorden zij: „God is liefde, wij willen naar het land van liefde en geluk, wij willen onze kinderen terugzien.”

Voor het laatst zagen zij naar hen; toen hoorde André tot zich zeggen, zich gereed te houden, hij voelde zich in een anderen toestand optrekken en zij waren voor hun oogen verdwenen. Nog klonk hen in de ooren: „Een wonder is geschied, Christus was in ons midden, Christus was hier, Christus heeft zich met een apostel vertoond. God is liefde, niets dan liefde.”

„Hoorst hen, mijn zoon! Zij denken dat Gods heilig kind in hun midden was. Het is de kracht van de liefde, die een mensch kan bezitten en waardoor hij zich voor lagere toestanden en afstemmingen onzichtbaar kan maken. Het is dus niets anders dan liefdekracht, op geestelijke afstemming.”

Hand in hand zweefden zij verder, een andere sfeer tegemoet.

EERSTE, TWEEDE EN DERDE SFEER

„Hoe moet ik u danken Alcar, voor al uwe hulp, aan mij gegeven.”

„Dank niet mij, mijn zoon, dank God, Die je deze genade heeft gegeven, dat je dit alles hebt mogen beleven.”

„Hoe is het mogelijk, Alcar, om deze wonderen te verrichten?”

„Het zijn geen wonderen, André. Ik heb je toch duidelijk gemaakt, dat het niets dan liefdeafstemming is in den geest. Christus manifesteerde zich op deze wijze op aarde aan zijn apostelen. Christus maakte zich één met de stof, Hij, die zich met planeten en sterren kon verbinden. Ook de menschen op

aarde dachten een wonder te zien, doch het komt hier op neer, dat het de kracht is van het wezen, dat liefde voelt en bezit. Wanneer wij dit kunnen, hoe groot is dan de kracht niet van Gods volmaakt kind. En Hem sloeg men aan het kruis, omdat de menschen deze heilige krachten niet kenden, niet begrepen. Alles wat zij niet kennen verwerpen zij. Zoo gaan vele en heilige waarheden verloren. Alles is eenvoudig. Hier zijn geen wonderen, alle wonderen liggen in een menschelijke afstemming en toestand. Dus het wonder zijn we zelf, in ons ligt en kan die heilige liefde zijn. Dan zijn we in staat om voor hen, die nog niet zoo ver zijn, wonderen te verrichten. In een wonderlijken toestand hebben wij hen achtergelaten, maar hoe is alles, wanneer men het weet?

Liefdekracht, het geestelijk goud in het leven na den dood, dat te bezitten, zal voor anderen wonderlijk zijn en voor hen, die haar bezitten, niets dan geluk.

Thans gaan wij naar de eerste geestelijke bestaanssfeer in den geest. Zij, die daar leven, André, weten, dat zij op aarde zijn overgegaan. Zij weten, dat zij in de eeuwigheid leven, al is hun gevoel stoffelijk. De sfeer is daarom gelijk aan de aarde, doch in geestelijke substantie. Het is daarom de eerste bestaanssfeer, wat beteekent, dat zij waarlijk zich in den geest afstemmen. Hier dus een natuurlijke toestand. Wat daar leeft is waar, is echt, omdat het een bestaanstoestand is. Is je dat duidelijk?

Vandaar beginnen zij dus hun ontwikkeling in den geest en volgen den weg, dien allen, die thans onder deze afstemming leven, te volgen hebben. Daar leven mannen en vrouwen bijeen, zoo ook jongere menschen, doch geen kinderen. De kinderen leven in andere sferen, waarop de kleinen afstemming vinden, om later in een bestaanstoestand binnen te treden, wanneer zij den leeftijd daarvoor hebben bereikt.

De kindersferen liggen in de hoogere gebieden, die wij zullen bezoeken. Anderen echter, ik bedoel de jongere wezens, hebben den leeftijd van veertien jaren bereikt en zijn van de aarde hier aangekomen. Zij, die onder dezen leeftijd zijn,

en dat zijn zij van zeven tot veertien jaren, leven weer in andere sferen dan de nog kleinere wezens, die de aarde hebben verlaten. Wij hebben dus verschillende toestanden voor de kleinen, namelijk verbindingssferen, die tusschen de derde en vierde en vijfde sfeer in liggen. De jongeren, die in de eerste sfeer leven, zijn, wanneer hun ouders geen andere en hoogere sferen bezitten, bijeen. Wanneer dus ouders een andere afstemming bezitten, of omgekeerd, zijn ze alleen, totdat zij zich één afstemming hebben veroverd, één liefde bezitten, wat hun afstemming is in den geest. Maar wij weten, dat er moeders alleen zijn, kinderen en vaders alleen, evenals verschillende vrienden en familieleden, om later voor eeuwig te zamen te zijn, in geluk, in liefde, in volmaakt heilig geluk. Doch niet eerder, dan dat zij de eerste gelukkige sferen in den geest hebben bereikt. Velen wachten daarom met ongeduld het oogenblik af, dat zij verbonden zullen worden.

Zoo komt de mensch van de aarde naar hier en denkt zijn geliefden te ontmoeten, die dan in andere sferen leven. Dan zijn zij droevig en er spelen zich treurige tooneelen af. Er is niets zoo vreeselijk, dan wanneer de mensch in de donkere sferen moeten afdalen. Toch kunnen zij niet te zamen zijn."

„Zien zij elkander dan heelemaal niet?"

„Zeer zeker; de hoogere afstemming kan zich met een lagere verbinden. Dit is mogelijk, maar ook wij zijn aan wetten gebonden. Je zult hebben opgemerkt, dat het hemellicht steeds verandert, totdat wij de eerste sfeer binnentreden, waar het licht is, zooals men op aarde bezit. Zie, wij zijn reeds in de eerste sfeer. In niets zul je eenig verschil zien met de aarde. Het is de aarde, maar in den geest."

André zag een land, zooals Alcar zeide, dat op de aarde geleeke. De hemel was bewolkt en er waaide een straffe wind. Hij zag vogels en bloemen, boomen en groen, alles zag hij, wat men ook op aarde in de natuur kende.

„Hoe is het mogelijk, Alcar, een gene zijde en toch op aarde."

„Juist, André. De mensch weet, dat hij in den geest leeft,

maar zijn gevoel vindt afstemming op de stof. Zij bevinden zich in het eerste stadium van geestelijke ontwikkeling. Zij zijn overtuigd, dat alles, wat de aarde toebehoort, geen waarde heeft in den geest. Allen trachten een hoogere sfeer te bereiken, waar zij alleen zullen en kunnen komen wanneer zij anderen helpen om voor anderen iets te kunnen zijn, wat de gevende liefde is en beteekent. Is je dat duidelijk?" „Ja, Alcar, alles."

„Straks, wanneer wij de tweede sfeer binnentreden, zal je duidelijk zijn, hoe ingespannen hun leven is, om een hoogere sfeer binnen te mogen gaan."

Hij zag vele oude en ook jonge mensen te zamen. Niets vreemds was aan hen te zien. Zij droegen gewaden van grove stof en enkelen waren er onder, die reeds een schoon gewaad droegen. Hij voelde, wat dat beteekende. Dezen zouden misschien spoedig een hoogere afstemming binnentreden.

„Zeer goed gevoeld, André. Zij leven reeds in de tweede sfeer en wachten af, totdat zij mogen overgaan. Allen strijden hun zwaren geestelijken strijd om hooger te komen, zij zullen niet rusten voordat zij het Zomerland hebben bereikt, de eerste gelukkige sfeer. Daarom zijn de eerste, de tweede en de derde sfeer louteringssferen, waarin de mensch zijn stoffelijk gevoel aflegt. Eerst in de derde sfeer voelen zij zich van de stof bevrijd en maken zij zich gereed om het Zomerland in te gaan, waar je op je vorigen tocht bent geweest. Hun strijd is dus de strijd om zichzelf te overwinnen. Je voelt zeker hoe moeilijk het is, omdat zij zichzelf stuk voor stuk moeten afbreken. Alle aardsche voetstukken vallen ineen aan deze zijde. Eerst moeten zij afbreken wat zij dachten te bezitten. Hun aardsch bezit is niets anders dan belemmering in het leven aan deze zijde.

Velen keeren van hieruit naar de aarde terug, om geliefden, die zij hebben achtergelaten, in de stof te helpen. Zij overtuigen hen van hun eeuwig voortleven en sporen hen aan, zich in den geest te ontwikkelen. Anderen weer dalen naar de donkere gebieden af, om de ongelukkigen te helpen en

werken zoo aan zichzelf, omdat zij voor anderen iets willen zijn. Aan deze zijde kan de mensch zich alleen ontwikkelen door te geven, wat de dienende liefde is. Hij, die eischt, staat in ontwikkeling stil. Het leven op aarde dus is niet te vergelijken met dit leven, al is de sfeer met de aarde te vergelijken. Vergeet niet, dat aardsche toestanden geen beteekenis hebben in den geest. Hier leeft de één voor den ander. Op aarde dient de mensch den mensch. Hij, die veel bezit heeft, laat zich bedienen, hier is dat alles afgeloopen. Allen die dus de eerste sfeer hebben bereikt, zijn innerlijk van hun geestelijk leven overtuigd.

Dan liggen ook in deze sfeer andere toestanden, ook weer tusschensferen, waar de mensch leeft, die zich ook op aarde in eenzaamheid opsluit. Zij leven hier één zelfde leven, omdat hun gevoelsafstemming één zelfde is. Maar wanneer wij op hun toestand wijzen, dan krijgen wij ten antwoord: „Ik leef gelukkig, heb ik geen licht?” Natuurlijk hebben zij licht, maar wat is hun licht vergeleken met het licht van diegenen die in de hoogere sferen leven? Maar als zij op dezen weg voortgaan, zullen er honderden jaren voorbij gaan en al dien tijd leven en blijven zij in één zelfde afstemming. Hunne ontwikkeling staat stil, omdat zij zich voor het leven afsluiten. Je ziet aan al deze toestanden, dat alleen zij gelukkig zullen zijn, die één zijn met aller leven, wat de weg van liefde is, dien zij te volgen hebben.”

„U zeide mij, Alcar, dat een hooger afgestemde tot een lagere sfeer mag afdalen; mogen zij daar dan niet blijven?”

„Zij mogen en kunnen doen, zooals zij het zelf willen. Doch wanneer zij met hen treuren, om het niet één zijn, gaan beiden ten onder, met andere woorden, ook hun ontwikkeling wordt verhinderd, omdat zij medelijden gevoelen voor hen, die in een lageren toestand leven. Ook hierin ligt duidelijk, dat medelijden te voelen ondergang kan zijn. Het van tijd tot tijd weerzien van hunne geliefden zal hen aansporen aan zichzelf te werken. Ook zij moeten opwaarts en zullen zich van hun toestand los maken.”

„Dan is een geestelijke scheiding moeilijker voor den mensch dan de aardsche, niet waar?”

„Zeer goed gevoeld, André. Op aarde leeft de mensch tijdelijk, hier zijn zij in de eeuwigheid. De scheiding op aarde kan kort zijn, hier kan het honderden jaren duren.”

„Kan men zich hier spoediger ontwikkelen dan op aarde?”

„Op aarde is het gemakkelijker om zich geestelijk te ontwikkelen dan aan deze zijde. En wel hierom: Zich op aarde geestelijk geluk eigen te maken in een stoffelijken toestand vergt een zwaren strijd, kost inspanning en kracht. De stof is het middel, door de stof kan men het bereiken. Het leven op aarde is niet moeilijk wanneer men alles heeft wat het leven doet veraangenaemen. Door de stof kan men zich ontwikkelen door anderen te helpen. Dat is, zich los maken van alle bestaande stoffelijke toestanden. Velen echter gaan door de stof ten onder. Het loskomen van de aarde, dus in een stoffelijken toestand zich geestelijk verrijken, dat is de bedoeling, dat wil God van al Zijn kinderen. Velen, zooals ik zeide, worden door de stof geleefd. In het leven op aarde kan men door één daad een mensch gelukkig maken. Eén daad in liefde volbracht, is de ontwikkeling van het leven. De aarde bevindt zich in diepe duisternis, om van duisternis tot het licht te komen, kost kracht. Zij, die dat kunnen, zullen licht zien wanneer zij overgaan. Zij zien het licht, dat zij innerlijk dragen, en zullen hier hun afstemming vinden. Hoe wordt er op aarde geleefd? Het is ons hier bekend. Waarom bezoeken zij van hier uit de aarde? Om anderen te helpen. Op aarde is het een groote moeilijkheid om den mensch te bereiken. Ik heb je dat reeds duidelijk gemaakt, toen wij in het Schermerland waren. We zullen nu verder gaan naar de tweede sfeer.”

„Zie daar, Alcar, vele geesten zweven ons voorbij. Waar gaan zij heen?”

„Zij bezoeken toestanden, om de wetten des geestes te leeren kennen. Zij allen zijn studeerenden. De wetenschap, waaraan zij op aarde begonnen zijn, kunnen zij hier vervolgen en zich

daarin verder ontwikkelen. Doch eerst hebben zij te leeren hoe verbindingsen tot stand worden gebracht. Allen zijn gelukkige geesten. Op aarde kan men zich iedere studie eigen maken, doch hier is dat niet mogelijk. Hier moet men liefde bezitten en een zekeren graad hebben bereikt, voordat men zich voor de ééne of andere studie kan bekwamen. Zij zouden de psychische wetten niet kunnen aanvoelen. Alle wijsheid is dus aan deze zijde liefde, niets dan liefde. En liefde is wijsheid in den geest. Het leven hier is niet met het aardse te vergelijken. Hier is afstemming noodig. Op aarde leert men om te bezitten, hier leert men om te kunnen geven, om anderen gelukkig te maken. Daarom wordt het doel van op aarde te leven niet begrepen. Voor velen beteekenen studie en geleerdheid eer en vernietiging. Hoe groot de geleerden ook zijn, op aarde is bezit voor velen sensatie. Hier bekwaamt men zich om het leven te dienen. Het leven gelukkig te zien, is de studie, de wijsheid van velen. Op aarde kan men zich voor dokter bekwamen om de lijdende menschheid te steunen, iets te zijn om haar ellende te verzachten. Doch hoe velen voelen hun roeping? Onder hen, die je zooeven zag, bevinden zich aardse geleerden en zij hebben hen tot gids, die niet geleerd waren, nooit hebben gestudeerd. Wat zegt dat, André? Dezen bezitten liefde, en liefde is wijsheid. Geen stoffelijke bekwaamheid is daarvoor aan te wenden. Het heeft dus geen waarde, wanneer men geen liefde bezit. De geleerden der aarde geven zich aan hen over, omdat het hooger afgestemde wezens zijn. Hier buigt men het hoofd voor liefde. Hier heeft men ontzag voor liefde, omdat liefde licht en wijsheid is aan deze zijde."

„Wat is alles prachtig, Alcar."

„Alles is geregeld, mijn zoon. Niets heeft God voor Zijn kinderen verborgen. Vele van deze colonnes zullen wij ontmoeten. Zoo heeft ieder wezen zijn taak om het leven te kunnen dienen."

„Zijn ook zij voor de eerste sfeer onzichtbaar?"

„Niet alleen voor de eerste, maar ook voor de tweede en

derde sfeer, omdat zij wezens zijn, die in het Zomerland leven. Eerst daar kunnen zij zich tot een orde verbinden."

„Bezoeken zij de aarde, Alcar?"

„Ja zeker. Je hebt gezien, toen je aan het ziekbed van Wim zat, dat ook zij er waren gebracht, om te beleven, hoe men op den stofmensch inwerkt en hoe hem te helpen. Zij bezoeken de aarde om straks daar te helpen. Tevens zijn er vele andere wegen, die wij kunnen bewandelen, om op aarde iets tot stand te brengen. Alles is eenvoudig, André, wanneer wij de liefde daarvoor bezitten. Ge zult thans eerst goed het vers begrijpen, dat je is gegeven.

Weet je, hoe het luidde:

„Liefde is het hoogste goed
Aan den mensch gegeven.
Liefde is wat leven doet,
Van ontroering beven.
Liefde is alles, Liefde is God,
Het maakt van armen rijken.
Zonder liefde — wat was het lot?
Het zou op niets gelijken.
Geest van Liefde, leid ons voort
Doordring ons van uw wezen,
Dan wachten wij ook ongestoord
't Einde zonder vreezen.
En zij het leven kort of lang
Gods Liefde maakt geen sterven bang."

Thans zal je de liefde nog beter begrijpen dan eenigen tijd geleden. Het zal je duidelijk zijn, waarom men aan deze zijde liefde moet bezitten om gelukkig te zijn.

Zie, wij zijn in de tweede sfeer binnengetreden."

André zag weer een ander land. Alles was anders dan waar hij zooveen was geweest. De hemel was in een strak blauw kleed gehuld en geen wolkje was er te zien. Het firmament was als een strak gespannen ballon, die elk oogenblik kon scheuren. Hij voelde dit duidelijk. Ook in de natuur lag deze

zelfde kracht, wat hij zeer vreemd vond. Een eigenaardig gevoel kwam in hem. Rondom zich heen zag hij tempels en gebouwen, in schitterenden stijl opgetrokken en van een fijnere substantie dan in de eerste sfeer. Het was alsof alles meer leven voelde en daardoor in een hooger bestaans-toestand verkeerde. Hij zag tevens vele wezens en het viel hem op, dat de gewaden heel anders waren dan die zij droegen in de eerste sfeer. Allen waren jonger dan daar.

„Wat beteekent die spanning, Alcar, die in alles ligt? Heeft dat een beteekenis? Het is alsof alles uiteen zal springen.”

„Ook dit heb je goed gevoeld, André. Alles wat hier leeft, is in een overgangstoestand gekomen en de mensch voelt verbinding met een hoogere afstemming. De natuur, de mensch zal zich voor een hooger leven openen en het bezit daarvan is de verhoogde gevoelskracht van alles. Hun concentratie is ingesteld op verhoogd bezit, het is de toetsing van hun innerlijken toestand. Ge voelt hun strijd om van deze sfeer uit de derde te kunnen bereiken. Hier hebben zij te strijden tegen de felle aanvallen van hun eigen ik. Hier zullen zij zichzelf moeten afleggen, om straks in de derde sfeer voor eeuwig het geestelijke leven binnen te treden. Hoe hooger de mensch komt, hoe moeilijker zijn strijd zal worden, omdat de toestanden fijner en schooner, de sferen ijler zijn en zij zich innerlijk moeten afstemmen. De groote strijd is dus om van uit het stoffelijke het geestelijke binnen te treden. Voelt ge hoe moeilijk hun strijd, hoe gespannen hun toestand is, hoe sterk hun concentratie is ingesteld op dit hooger bezit? Veel zou ik je uit deze sfeer duidelijk kunnen maken, doch later zal je ook hun leven leeren kennen. Thans gaan we verder naar de derde sfeer. Wanneer we later terugkeeren, zal je met hen spreken, je zult hen zien in hun werk, in hun kunst en in vele andere toestanden. Ik moet mij nu aan een vast plan houden, het zou te veel voor je zijn, want er zijn nog andere toestanden, die wij moeten bezoeken. Veel zal je op deze reis ontvangen, André, wat alles wijsheid voor je zal beteekenen. Hoe verder wij komen, hoe schooner de

sferen, de kunst, de wezens zullen zijn. Alles zal stralen, zooals het leven, dat daar leeft, voelt, naar de liefdekracht, die zij bezitten.

We zijn thans in een verbindingssfeer, die de tweede en derde sfeer verbindt, waar de kinderen der aarde leven, die op jeugdigen leeftijd zijn overgegaan. We gaan echter verder en zullen later deze sferen bezoeken. De engelsfeer zullen wij een bezoek brengen, omdat ik de moeders, die in leed en smart achter zijn gebleven, wil steunen, en haar duidelijk maken, waar zij zich bevinden. Vergeet tevens niet, dat ook het kind, dat den leeftijd van zeven tot veertien jaren heeft bereikt, vanaf de aarde in een louteringssfeer overgaat, zooals ieder wezen, dat op aarde in een bewustzijnstoestand is gekomen.

Zie daar, mijn zoon, de eerste lichtstralen uit de derde sfeer beschijnen ons. Daar achter ligt de derde sfeer, waar je op je vorigen tocht bent geweest. De spanning, die je in de tweede sfeer hebt gevoeld, is veranderd in een zacht hunkerend verlangen om de vierde sfeer te kunnen bereiken. We zijn de grens van de derde sfeer overschreden."

André herkende alles. De warmte en het groote geluk, die zij hier als bezit droegen, had hij reeds eerder gevoeld, waardoor hij in volmaakt geluk op aarde was teruggekeerd. Hij zag de in prachtige gewaden gekleede wezens, die omringd waren van de schoonste sferenbloemen, die licht uitstraalden. Alles leefde, de natuur zong haar rein verheven lied, de menschen die hier leefden waren jong en frisch, zooals alles wat hier leefde. Schoon was het leven, ontdaan van alles, wat zich stoffelijk had gevoeld, het aardse was vernietigd: het geestelijke leven waren zij binnengetreden. Hier was de mensch gelukkig. Liefde, niets dan liefde zag hij. In alles lag het verhoogd gevoel van het intellect wezen. Nu hij de duisternis had gezien, begreep hij, hoe groot hun bezit was en hoe verschrikkelijk de strijd van hen, die in de duisternis leefden, om deze afstemming te bereiken. Hoe ver waren zij van deze sfeer verwijderd. Aan het dal van smarten en alle

andere toestanden, waarvan Alcar hem had verteld, durfde hij niets eens te denken. Hoeveel jaren zouden er voorbij gaan? Was het wel mogelijk voor hen om hier binnen te treden? Arme menschenkinderen waren zij, hoe vreeselijk was hun afstemming. Waren zij nog te helpen? Alcar zeide hem, dat ook zij goddelijk waren en eens hier zouden leven. Het was bijna niet te aanvaarden. Hij zag aan zijn oog al die donkere sferen voorbijtrekken. De ééne ellende volgde de andere op. Hij zag zich in het dal van smarten, waar hij in opstand was, aan den rand van de brug, waar hij in hun oneindige ellende tuurde.

Thans zag en voelde hij de diepte van hun ellendig bestaan nog intenser dan hij het beleefd had. Hoe groot, hoe machtig was het verschil, wanneer hij deze toestanden vergeleek. Hier maakte het hem gelukkig, daar overviel hem een vreeselijke invloed, die hem den adem benam. Machtig was het verschil in kleur, in geluk waar te nemen. Hij zag voor zich die ontzaglijke kloof, die zij in geen honderden jaren zouden overbruggen. Hier leefden hunne geliefden in weelde en geluk, zij in diepe ellende. Was het niet verschrikkelijk? Hier leefden ouders en kinderen in diepe duisternis. Hier waren kinderen, waarvan de moeder het dierlijke had overschreden. Grenzen waren hier getrokken, onmetelijk diep en ver, die de mensch zelf zou moeten opheffen. Het was de grens van hun gevoelsafstemming in den geest. Schrijnende waarheid, niets dan leed en smart was het leven daar beneden. Hartverscheurend was alles. Toch voelde hij zich gelukkig alles te hebben mogen beleven. Het spoorde hem aan om van het leven op aarde datgene te maken, wat hem aan deze zijde in een gelukkige sfeer zou afstemmen. Daarvoor zou hij zich inspannen. Kinderen waren het, die daar in duisternis leefden. Waarom hebt u, in een klein aardsche leven, uw innerlijken toestand verknoeid? Waarvoor? De beelden, die Alcar hem getoond had, waren de directe bewijzen van hun dierlijk leven op aarde. Hoe waar was alles. Geen mensch die een te groote straf zou ontvangen. Zij straften zichzelf; hoe recht-

vaardig was God. Toch kwam de mensch in opstand. Hoe kon het ook anders. Ook hij was in opstand geweest, terwijl hij alles beleefde.

Zie, hoe schoon zij zijn, die hier leven. Zie hun stralen, hun één zijn met het leven. Zie, hoe groot, hoe verheffend alles is, hoe rein hun liefde, hun innerlijke afstemming. Hoe zacht hun gevoel, als kinderen zijn zij in den geest. Nu, hier in de derde sfeer, begreep hij eerst goed, wat toestanden, afstemmingen in den geest beteekenden. Thans begreep hij, wat geestelijk bezit was voor hem, die liefde voelde. Hier werd hij overtuigd van al die waarheden. Hier begreep hij, wat duisternis en licht in het leven na den dood konden zijn. Hier eerst begreep hij de beteekenis van hemel en hel. En in het diepst van zijn ziel dankte hij God voor alles aan hem gegeven. Hij was een begenadigd aardisch wezen.

O, mensch op aarde. Van deze plaats af zou ik u willen toeroepen: ontwikkel uwe liefde.

En gij, media, gij die ziet en hoort, ontwikkel uw gevoel, zoo zult gij anderen kunnen helpen, omdat ook gij zult zien, wat achter den sluier leeft, waardoor anderen gelukkig zijn. Van hier uit roep ik u toe, alleen door liefde kunnen zij u bereiken, die in deze sferen leeft. Liefde en geluk wachten u, wanneer gij zelf waarheid wilt en zult zijn.

André zag hem aan, die hem dit schoone had laten zien en beleven. „Hoe kan ik U danken, Alcar?” Doch zijn leider wilde geen dank en André wist, waarom niet. Hij noemde zich maar een kind in liefde en dat kind voerde hem naar onbekende gebieden en kon wonderen verrichten. Alles in het leven van den geest was eenvoudig en deemoed voor Hem, Die alles bestuurde hun Vader in den hemel, hun God, Die niets dan liefde was.

„Voordat wij van hier gaan,” zeide Alcar, „wil ik nog een proef nemen, je overtuigen hoe snel wij ons verplaatsen en kunnen verbinden. Je weet, hoe ver de donkere sferen verwijderd zijn, hoe vreeselijk diep het dal van smarten en alle andere toestanden hier vandaan liggen. Maar in een flits

kunnen wij ons verplaatsen en ons met het dal van smarten verbinden."

„Het lijkt mij jaren ver hier vandaan, Alcar."

„Geef mij je hand en houd mij stevig vast en vergeet niet, je met alle concentratie, die in je is, met mij te verbinden. Niets, maar dan ook niets, mag storen. Geen andere gedachten mogen in je zijn, alleen aan mij denken. Heb je mij begrepen, André?"

„Ja Alcar."

„Maak je gereed."

André voelde een geweldige kracht in zich stroomen. Op hetzelfde oogenblik voelde hij zich opgenomen en als een flits verwijderen. Uit een lichte trance ontwaakte hij en zag tot zijn ontsteltenis, dat hij zich in het dal van smarten bevond. Welk een wonder was voltrokken!

„Concentratie en sterke wil, mijn zoon. Daar voor je zijn zij, waarmede wij ons hebben verbonden. In een flits zijn we hier aangekomen en kunnen we terugkeeren, door alle sferen heen, die ik je heb getoond. Zoo komen wij naar de aarde en kunnen wij ons verbinden met alles wat leeft. Waar zich de mensch ook bevindt, zullen wij hem vinden."

Welk een kracht, welk een macht van liefde.

In de derde sfeer zag hij de donkere sferen aan zich voorbijtrekken en was in een flits in deze ellende teruggekeerd.

„In een flits zullen wij ook weer terugkeeren."

Weer voelde André zich wegzinken, maar was zich toch bewust van alles. Spoedig waren zij in de derde sfeer, op de plaats, waarvan zij zooeven waren afgedaald. Wonderlijk was alles, wat hij aan gene zijde beleefde. Voor een geest in het licht waren er geen diepten, geen verten en afstanden meer, zij waren één in alles.

KINDERSFEER EN REÏNCARNATIE

„En nu naar de hogere sferen."

Zwevende gingen zij verder.

„De vierde sfeer, mijn zoon, is het Zomerland. Je hebt daar Tante ontmoet en ook daar verkeert de mensch der aarde in onbewusten toestand, om zijne geliefden te bezoeken. Ik heb je dit alles reeds duidelijk gemaakt op onze eerste reis. Wij kennen echter nog een Zomerland, doch dat ligt in de mentale gebieden. Wanneer de mensch daarin overgaat, kan hij niet meer naar deze en andere sferen terugkeeren. Men gaat daarin over. Het is ook daar, dat zich het geestes- en zielelichaam splitsen en de ziel haar weg vervolgt. De mensch heeft zijn geestelijke afstemming bereikt en gaat in andere toestanden over. We zullen in de vierde sfeer niet blijven, maar rechtstreeks doorgaan naar de engelsfeer, die de vierde en vijfde sfeer verbindt en een tusschensfeer is. Daar leven de kleinen der aarde, van het nog ongeborn kind af, totdat zij de drie jaren hebben bereikt. Het kind, dat de bewustwording in de stof heeft beleefd, groeit aan deze zijde op, al heeft het op aarde de zon niet zien opgaan. Alle kleinen worden naar deze sfeer gebracht en opgevoed door liefdegeesten, die de ware moederliefde bezitten. Het zou voor andere wezens niet mogelijk zijn de kleinen te verzorgen, hetgeen je duidelijk zal zijn wanneer we daar aankomen. Voor hun rust wordt gezorgd. Wanneer zij volgens aardsche berekening zeven jaar oud zijn, gaan zij in andere sferen over, al naar hun afstemming is.”

„Hebben die kleinen met één afstemming, Alcar?”

„Neen, dat is niet mogelijk. Wanneer zij den veertienjarigen leeftijd hebben bereikt, dan eerst gaan zij in hun bestaans-toestand over om zich verder te ontwikkelen. Op aarde denkt men, dat een nog jong wezen een hemel zal bezitten, en in waarheid is hun toestand een hemel, maar geen hemel, zooals zij zich indenken, Ik zal trachten je dit duidelijk te maken. Wanneer kinderen vóór de geboorte overgaan, dus dood worden geboren, zijn het geestekinderen, doch geen engelen in de ware beteekenis van het woord. Zij kunnen geen engelen-toestand binnentreden, om de eenvoudige reden, dat zij deze afstemming niet bezitten. Tusschen de zevende sfeer en de

mentale gebieden leven wezens, die zich engelen kunnen noemen, omdat zij deze afstemming bezitten. Ik zeide je tevens, dat zich de splitsing van ziel en geest daar voltrekt. Het is dus niet mogelijk, om van de aarde — ook al heeft men de stof niet gevoeld, zooals dus het kind, dat voor de geboorte overgaat — een engelsfeer binnen te treden, omdat zij met de aarde hebben te maken gehad. Het leven zou er niet zijn gekomen. Is dat duidelijk?”

„Ja Alcar.”

„Nu een andere toestand. Zij, die in deze sferen een taak te volbrengen hebben, en dit geldt tevens voor de aarde, blijven dus onder hun eigen toestand leven, omdat zij, wanneer zij een hogere afstemming bezitten, niet meer zouden terugkeeren. Zij zullen eerst dan overgaan, wanneer zij hun taak hebben volbracht.

Alle wezens, met andere woorden, elk leven, dat op aarde leeft en daar komt, leeft dus onder de zevende sfeer; het is anders niet mogelijk voor hen, om hier werk te verrichten. Mijn meester nu heeft de leiding over al deze gebieden, zoo ook op aarde. Wanneer hij in de mentale gebieden overgaat, zal een andere geest zijn werk voortzetten en kan hij niet meer terug, omdat zich geest en ziel splitsen.

De engelen nu, die in de mentale gebieden leven, zijn kosmisch ontwaakt. Het zijn engelen op kosmische afstemming. Zij, die in de vierde, vijfde, zesde en zevende sfeer leven, zijn engelen op geestelijke afstemming. Deze afstemming is niet te vergelijken met een kosmische mentaliteit, die zij daar bezitten. Mijn afstemming is de vijfde sfeer, is dus geen engelsfeer, doch allen, die er leven, zijn kinderen in den geest. Kinderen, die geestelijk liefhebben. Wij zijn nog ver verwijderd van hen, die zich engelen kunnen noemen. Is je ook dit duidelijk?

Het zijn dus sferenkinderen. Geestelijk afgestemde wezens. Als je dit alles duidelijk is, dan zul je begrijpen, dat, wanneer een moeder denkt, dat haar kind een engel is, zij de afstemming niet begrijpt.”

„Blijft het contact tusschen moeder en kind bestaan?”

„Ook dat heb ik je reeds duidelijk gemaakt en bevestigd. Deze verbinding blijft, omdat de ouders deze verbinding zelf wilden, zelf tot stand hebben gebracht. Doch op hen rust de groote taak, om zich op hun kind af te stemmen, willen zij bij aankomst hier verbonden zijn.”

„Dat is een droevige waarheid, Alcar.”

„Zeer zeker, mijn zoon. Zij zien hun kleinen niet terug, ook al komen zij aan deze zijde. Het is een geestelijke wet, die bepaalt, dat de ouders zich moeten afstemmen en eerst dan zullen die wetten ophouden te bestaan, wanneer zij deze liefdekracht bezitten. Zie, daar ligt het Zomerland.” Weer zag André een machtig licht doorbreken. Het was het licht uit de vierde sfeer. „Wij zullen hier niet blijven, omdat je deze afstemming kent en met spoed verder gaan, tot wij de engelen-sfeer hebben bereikt, waar wij ons zullen ophouden.”

In een flits verplaatste Alcar zich.

„Zie daar voor je, een engelen-sfeer, op geestelijke afstemming. De kleinen leven hier in de rust des geestes.” André zag een wonderschoon land. Waar hij tot nu was geweest had hij zoo iets schoons nog niet waargenomen. De natuur was goddelijk te noemen. Geen woorden zou hij kunnen vinden om het uit te beelden. Welk een rust heerschte er. De hemel lag in een zilverachtig waas gehuld, waarin zich de natuur weerspiegelde. Alles weerkaatste in het zilverachtige uitspansel. Het was een machtig beeld voor een aardsch mensch. Het was niets dan geluk voor hem. Hoe zouden de nog hogere sferen zijn, wanneer het hier reeds een paradijs was. Goddelijk was alles. De kleinen leefden in hemelsche schoonheid. Rondom bloemen, omgeven door jong leven, dat de natuur in volle pracht ten toon spreidde. Het was een symphonie van kleuren. Niets dan leven, in alles lag hun geluk.

Rondom stonden rustbanken, door bloemen omringd, waar de kleinen konden vertoeven. Heel in de verte waren zij, met hunne moeders. Overal zag hij hen wandelen en in alles lag

het geluk, de innerlijke toestand van het wezen. Schoon zouden ze zijn, rein en onbevlekt. Hij kon zichzelf niet gelooven, daar waren de kinderen der aarde. O, als een bedroefde moeder hier maar een oogenblik zou mogen vertoeven, zou zij haar verdriet vergeten. Prachtige tempels zag hij, uit sneeuwwit marmer opgetrokken. Zij leefden hier als koningskinderen. Tevens voelde hij, dat geen koningskind der aarde dit geluk zou bezitten. Het geluk op aarde was hiermede niet te vergelijken.

„Kunnen wij niet dichterbij komen, Alcar? Misschien kan ik hen dan beter zien.”

„Nee, André, het is niet mogelijk. We mogen hen niet naderen, wij zouden hun rust verstoren.”

André begreep. Waarom was hij niet tevreden? Alcar zou zich natuurlijk kunnen verbinden, maar deed het niet voor hem. Nog was hij zoo ver niet om zich één te kunnen maken. Doch het stemde hem gelukkig, dat het hem werd gegund een blik te slaan in deze zoo schoone sfeer.

„Kom hier André, we zullen plaatsnemen.”

In een zee van schoonheid zaten zij bijeen. Niets dan geluk ademde hij in, rein, zuiver geluk, het geluk van een sferenkind. Het deed hem weldadig aan en hij voelde zich innerlijk daardoor gesterkt.

„Wat heeft God veel geluk voor al Zijn kinderen, Alcar.”

„Voor ieder wezen is er hemelsch geluk, maar de mensch vernietigt zijn eeuwig leven in een kort aardsch bestaan. Dit te mogen inademen, zal je zielekrachten versterken. Toch zijn wij nog niet met een heiligen geest verbonden, zooals zij dachten te zijn, op aarde. Je weet, waar we zijn geweest. Doch ik vertoef liever hier dan onder hen, waar de heilige geest nederdaalde. Thans zul je begrijpen, dat geen geesteskindren op aarde kunnen worden gebracht om door een stoffelijk wezen te worden opgevoed. Ik zou er niet meer over gesproken hebben, als het niet zoo in-treurig was. Alles wat op aarde leeft is te grof voor dezen toestand. Zij, die hier leven, kunnen zich op aarde niet manifesteren. Het is niet

mogelijk. Zijn aardsche menschen niet te grof voor deze klei-
nen? Moeten ook wij niet ver van hen vandaan blijven? Alleen
een ingebeelde helderziende zal deze onwaarheid doorgeven,
anderen zullen alles te heilig vinden en zullen ontzag gevoelen
voor deze waarheid. Eerst wanneer ook hij eens hier zal
aankomen, zal hij weten, hoe hij het leven bezoedelde.
Ik wil thans spreken over de moeders, die in leed en smart
achterblijven. De kleinen leven in geluk, de ouders in leed
en smart. Voor de kleinen is het heerlijk en dit is het voor
ieder ander wezen, als het vroeg de aarde mag verlaten. Om
daar jong te mogen sterven, heeft beteekenis in den geest.
Het is Gods bedoeling en de mensch op aarde moet dit alles
aanvaarden. Alle bezit op aarde is geen bezit. Dit te weten
en er naar te leven, dat is Gods bedoeling. Doch de mensch
wil geen afstand doen van alles wat hij denkt te bezitten en
vooral, wanneer hij een geliefde moet missen. Hij verkeert
dan in leed en smart, terwijl zij in hemelsch geluk leven. Dit
te weten en er naar te handelen, in volle overgave, dat is
Gods wil, dan eerst leeft de mensch. Maar hoe weinig wordt
het op aarde begrepen. Wanneer zij dit aanvaarden is alle
leed geen leed. Daarom weten en voelen wij, dat zij geen
zuivere liefde bezitten. God roept al Zijn kinderen tot zich
en dat geschiedt op Zijn tijd, waaraan geen wezen iets kan
en zal veranderen. Hier leven zij in hemelsch geluk en door
hun onwetendheid worden zij in hun geluk gestoord. Hun
leed en smart dringt door alle gebieden heen en bereikt hen,
die de rust des geestes voelen. Wanneer de menschen dit
alles aanvaarden, leven zij en wordt het leven op aarde be-
grepen. Zij leggen alles in Gods handen, omdat zij weten, dat
hunne kleinen als koningskinderen leven, waardoor ook zij
gelukkig zullen zijn. Eens zullen hunne geliefden hen tege-
moet treden; in sferenschoon, in geluk, in liefde, zullen zij
hen opwachten. Voor eeuwig zijn zij dan vereenigd, wanneer
zij liefde bezitten en op hen afstemming hebben. Wanneer
zij op aarde ontwaakt zijn, leven zij, zooals ook wij allen
leven, wat Gods bedoeling is. Dat is de ontwikkeling der

menscheid op aarde, dan leeft de mensch en bezit hij een andere mentaliteit.

Doch we kennen de toestanden op aarde. Vloekt alles niet tegen Gods heilige wetten? Begrijpen zij het groote gebeuren in de stof? Is het Gods bedoeling, dat dit heilige wordt bezoedeld? Heb ik je niet duidelijk gemaakt, dat het in hartstocht geschiedt? De moeder is gebroken, wanneer zij haar kind verliest, doch niets, maar dan ook niets, kunnen zij zich toeëigenen. De kerken schrijven wetten voor, dat naarmate er meer kinderen worden geboren, zij geluk zullen ontvangen. En op welke wijze dit geschiedt, dat geeft niet, wanneer zij zich maar overgeven. Hoe er vermenigvuldigd wordt, daaraan wordt niet gedacht. Of het in hartstocht en geweld geschiedt, daar wordt niet naar gevraagd. En wanneer God haar hun bezit ontnemt, zijn moederharten gebroken. Wat is dat voor een moraliteit? Niets anders dan aardsche, stoffelijke toestanden, die in den geest geen beteekenis hebben. Tot welk nut is het en waartoe dient het op deze wijze te vermenigvuldigen? Wanneer het gevoel stoffelijk is, kan dan de geestelijke kiem ontwikkelen? Kan een stoffelijke toestand, wat geen wijsheid is in den geest, de kiem doen ontwaken, ja groeien en bloeien, wanneer de bevruchting in hartstocht geschiedt? Is dit mogelijk? Voelt ge, mijn jongen, wat ik bedoel? Ik wil je duidelijk maken, dat alles aardsch is en zij, omdat zij het geestelijke stoffelijk beleven, ook door de stof vernietigd zullen worden. Geen dezer toestanden doet het leven in harmonie zijn met God. Geen dezer ouders zal het licht zien, dat een zaaiër des lichts oogst. Zij, die dit heilige gebeuren aardsch beleven, zullen, omdat zij stoffelijk zijn, in leed en smart leven, omdat zij in opstand zijn tegen God. „Maar wat dan,” vraagt de mensch, „wat is de bedoeling van dit alles?”

De bedoeling van dit alles is, om te leven, zooals alles leeft, wat natuurlijk is, en dan zal het leven gedijen in geluk, in schoonheid en alles zal wijsheid beteekenen. Wanneer de menschen in liefde één zijn, zal niets dan zegen op die ver-

bintenis rusten. Dan volgen zij den weg, zooals God het heeft bedoeld. Vragen zij God voor het wezen, dat hun geschonken zal worden, wijsheid, kracht en liefde, dan zal alles zegen zijn voor hen en voor de aarde, omdat Gods zegen op hun leven zal rusten. Het kind zal door hun verlangen gezegend zijn, omdat hun één zijn in liefde geschiedde, waardoor het jonge leven zal opgroeien, ja later anderen zal verwarmen. Dan is er geluk op aarde, omdat de menschen weten, dat het leven eeuwig is. Hun bezit, in liefde geboren, zal liefde geven, waardoor de mentaliteit der aarde zal veranderen. Dan is er geen oorlog meer, omdat elk wezen het aardse leven begrijpt, omdat de ouders zich geestelijk hebben verbonden. Door liefde zal het leven volmaakt zijn. De mensch leeft op aarde met het heilige doel daar een taak te volbrengen, waardoor het leven waard is, geleefd te worden.

Daarom roep ik ouders toe: Menschen bidt, dat God uw bezit zal zegenen, dat God in het jonge leven Zijne heilige krachten zal nederleggen, wat wijsheid is en liefde, waardoor uw leven waarde heeft, u aan geestelijke krachten doet winnen en u eens aan deze zijde geluk zal schenken voor eeuwig, voor eeuwig! Dan eerst is een verbinding tot stand gekomen met een heilig doel, het huwelijk zal dan niets dan geluk betekenen. Dan is het leven op aarde geen verschrikking meer, geen leed en smart, doch niets dan geluk. Dan wordt het heilige van dit gebeuren begrepen en zullen de moeders ontwaken, omdat zij in den geest verbonden zijn. Dan is er geen slachting meer, omdat de mensch leeft.

De menschen vragen dan niet meer „waarvoor” en „waarom”, zij leggen alles in Gods handen, omdat zij weten. Dan is hun leven geen draaikolk, maar een recht pad, dat opwaarts voert naar hogere regionen, tot God. Hun overgaan op aarde zal de reis zijn naar een eeuwig land en zij zullen jaloersch zijn op anderen, die vóór hen overgingen. Dan is er geen leed en geen smart, omdat zij weten, dat zij elkander aan deze zijde zullen terugzien. De dood zal hun leven niet vergallen, de dood is geen sterven meer, maar leven. Dan is alles anders

en kent men op aarde een God van liefde. Dan dragen zij het kruis, dat God hun te dragen heeft gegeven. Nu schreien zij als kleine kinderen, wanneer zij hun bezit moeten verliezen. Is voor hen dan hun liefde niet het bezit van het kind? Onzen weg zullen zij moeten volgen, omdat het Gods weg is, dien allen, die aan deze zijde leven, hebben gevolgd.

Dan nog dit, mijn zoon: Wanneer een kind, of elk ander wezen, de aarde verlaat, heeft het overgaan een beteekenis. Doch deze toestanden zijn op aarde niet te peilen. Vroege overgangen in den geest beteekenen, dat het leven de bewustwording in de stof heeft beleefd. Zij, die het beleven, zullen alles moeten overgeven. Het is Gods wil. Aan deze zijde kennen wij de afstemming van het leven, dat op aarde leeft. Wij weten met welk doel het leven de aarde bezoekt. Men weet hier waarom het kind, voordat het werd geboren, de aarde ging verlaten. Beide toestanden weten en kennen wij, omdat de meesters deze kosmische afstemming bezitten. Dit alles is reïncarnatie."

„U neemt deze wet aan, Alcar?"

„Vast en zeker. Het beteekent de kringloop der ziel. Later zullen wij de psychische wetten volgen en zul je ook deze toestanden leeren kennen. Doch hierover aanstonds meer. Is je thans duidelijk, dat wanneer de mensch vroeg de aarde verlaat, het Gods wil is? Dat den ouders tijdelijk dit geluk in de stof is gegeven? En dat de mensch zich juist in de stof geestelijk zal ontwikkelen? Is alles niet eenvoudig?"

„Een moeder, Alcar, zooals u mij op aarde reeds duidelijk maakte, leeft niet samen met haar kind, wanneer zij samen overgaan, maar geldt dit voor iedereen?"

„Helaas ja, voor elk wezen. De moeder, die vanaf de aarde in de derde sfeer binnentreedt, zal spoedig haar kleine zien. Doch één zijn, neen, dat is niet mogelijk. Men zal dit op aarde niet aanvaarden, doch het is de waarheid. Ik zal het je nog duidelijker maken.

De moeder treedt de sfeer binnen waarop zij afstemming vindt. Dit is duidelijk, niet waar? Wij weten, dat geen leven

vanaf de aarde in de eerste geestelijke sfeer, welke die vierde sfeer is, kan binnentreden. Nu komt de moeder met haar kind over. Het geestelijke wezen treedt hier binnen, de moeder daar, waarop zij afstemming vindt. Dus zij leeft onder dezen toestand, maar mag, wanneer zij zoover is gekomen, haar kleine bezoeken. Vergeet niet, dat vele moeders het dierlijke hebben overschreden. Zij dragen een jong leven en weten niet eens wie de vader is van het kind. Zoo zijn er duizend andere verschillende toestanden, waarin de moeder grofstoffelijk is en geen geestelijke sfeer kan bezoeken. Is zoo'n kind, vraag ik je, in liefde geboren? Was alles liefde? Stemde de moeder af op het kind? Zou alles niet aardsch zijn en God een zielig wezen? Zijn schepping was geen almacht, geen kracht, die den mensch en alle anderen planeten zou besturen. Wat was God? Zooals de mensch zelf is, stoffelijk. Kan dat? Neen, duizendmaal neen."

„Stemt de moeder af op het wezen, dat het licht des vaders bezit, Alcar?"

„De moeder, André, leeft in een onbewusten toestand en is een levende doode."

„Hoeveel moeders komen in dezen ongelukkigen toestand hier aan?"

„Duizenden, mijn zoon, en één op de duizend zal haar kleinen terugzien. Zij zelf willen dat, omdat zij stoffelijk leven, omdat het heiligste, haar gegeven, werd bezoedeld. En zouden deze wezens dan te zamen kunnen zijn? Zou zij aan deze zijde die liefde, die reine en heilige liefde, dat licht, dat gouden, reine licht, kunnen verdragen? Neen, neen. God heeft alles geregeld, straft geen kind, doch het kind straft zichzelf."

„Vreeselijk is alles, Alcar."

„Doch vergeet niet, dat de mensch dit alles in handen heeft, hij zelf bezit licht, zoo ook diepe duisternis."

„U zeide, dat vroege overgangen reïncarnatie beteekenen; weet men, wanneer men hier binnentreedt, daar iets van?"

„Neen, geen wezen weet daar iets van. Ik zeide je reeds, dat alleen zij het kunnen weten, die kosmisch zijn ontwaakt. Al-

leen zij, die in de mentale gebieden leven, kunnen reïncarnatie aanvoelen en begrijpen. Het leven komt op aarde in onbewusten toestand en keert daaruit terug en is zich alleen van dat leven bewust."

„Weet men hier van waar het leven op aarde overgaat? En hoe het geschiedt?"

„Neen, ook dit is ons niet bekend."

„Weet u, hoe vaak de mensch de aarde zal bezoeken?"

„Ja, dat weten wij. Het leven zal naar de aarde terugkeeren, totdat het geestelijk voelt, al is die afstemming stoffelijk. Wanneer het in dezen toestand is gekomen, heeft het daar niets meer te leeren. Is je dat duidelijk?"

„Ja, Alcar, ik begrijp alles. Is het mogelijk, dat een mensch dieper zinkt dan zijn geestelijk peil is?"

„Ga zoo verder, André, een zeer schoone vraag. Neen, het is niet mogelijk, al zou hem op aarde de mogelijkheid daartoe worden gegeven. Om je duidelijk te maken, dat het niet mogelijk is, zal ik je iets vertellen, dat deze onmogelijkheid aantoon, zelfs wanneer de mensch zich in onbewusten toestand bevindt. Ik was er bij tegenwoordig, Ik spreek dus uit eigen ervaring. Toen ik mijn weg op aarde vervolgde om de aard-sche toestanden te leeren kennen, beleefde ik dezen toestand. Een hypnotiseur bracht zijn sujet, het was een meisje van twintig jaren, in een trance-toestand en liet haar verschillende handelingen volbrengen. Zij voldeed aan zijn verlangen en handelde dus naar en door zijn wil. Plotseling beval hij haar, zich te ontkleeden. En wat gebeurde er? Zij weigerde beslist. Zijn macht op haar was gebroken door de kracht van haar geestelijke afstemming; dus haar persoonlijkheid redde haar, wat zich manifesteerde in hare weigering. Zij weigerde beslist in haar onbewusten toestand, wat zij bewust ook niet zou hebben gedaan. Het is dus duidelijk, dat, al verkeert de mensch in een onbewusten toestand, hij niet dieper kan dalen, omdat hij de krachten daarvoor bezit, zonder zichzelf te kennen. Daarvan is zich de mensch niet bewust. Het zal je dus duidelijk zijn, dat, wanneer het sujet deze innerlijke

krachten niet zou bezitten, zij aan zijn verlangen zou hebben voldaan. Zoo liggen in den mensch, in onbewusten toestand, vele andere krachten, zoo ook andere levenstoestanden, waarvan hij zich niet bewust is, maar dat alle levenstoestanden zijn, die zijn beleefd, waardoor zij in deze gevoelskracht zijn gekomen. De para-psychologen der aarde zullen al deze toestanden analyseeren en voor hen is alles onderbewustzijn, waarin zij de spiritistische verschijnselen onderbrengen, die van onze zijde aan de aarde zijn gegeven. Eens zal die jonge wetenschap bloeien, wanneer zij de spiritistische hypothese aanvaardt. Het is een wetenschap, die afstemming vindt op de eeuwige waarheid, doch zoolang zij deze afstemming niet kunnen aanvoelen, doordat zij die eenige mogelijkheid verwerpen, zal het slechts peilen zijn van diepe diepten, waarvan zij de afstemming niet bezitten. Wanneer zij het eeuwige leven niet aanvaarden, is en blijft de wetenschap aardsch, wat het leven beteekent, dat in de stof leeft. De toegang tot dit kosmische reservoir is alleen mogelijk door de spiritistische mogelijkheid te aanvaarden. Alleen hierdoor worden zij met het leven verbonden. Is je ook dit duidelijk, André?" „Ja, Alcar. Is het mogelijk, Alcar, om aan deze zijde in dien geestelijken toestand te komen? Of moet men naar de aarde terug, om dien graad te verkrijgen?"

„Je eerste vraag kan ik aldus beantwoorden: Alleen zij, die aan deze zijde een stoffelijke afstemming bezitten, kunnen zich hier verder ontwikkelen om de eerste geestelijke bestaanssfeer binnen te treden. Zij hebben de stoffelijke afstemming bereikt, wat de overgang in den geest beteekent. Je tweede vraag is moeilijker, doch ik zal trachten je ook duidelijk te maken, hoe nuttig het is om terug te keeren in het stoflichaam. De aarde is een stoffelijke toestand, de mensch een Goddelijk wezen, dat zich echter in een grofstoffelijken, ja voordierlijken toestand bevindt. Wij hebben in de donkere sferen deze afstemming beleefd. Daar leven deze wezens, zoo ook op aarde. Hoe zou een dierlijk wezen een geestelijk leven kunnen aanvoelen? Is daar niet een bestaans-

toestand voor noodig om het te kunnen beleven? En is dit, in den geest mogelijk, terwijl de geest in zijn geestelijk leven is teruggekeerd? Is het te beleven dierlijke leven niet in de stof, als dat mogelijk is? Ja, het voedsel om zich in de stof te kunnen verzadigen? Is het stoffelijk leven niet om zich te ontwikkelen? Is het niet de speelbal van het kind? Is in de sferen van licht dierlijk voedsel te vinden? Is het stoffelijk leven niet het pak, de kleeding, om zich tegen koude te beschermen? Is het niet de adem, om te kunnen leven? Ik zou zoo kunnen doorgaan, mijn zoon, om je aan te toonen, dat het terugkeeren in de stof een groote genade is voor het leven, dat zich in deze toestanden bevindt. Om vanuit het dierlijke, het stoffelijke binnen te treden, daarvoor dient het leven op aarde, dan is de reïncarnatie nuttig. Het binnentreden vanuit het stoffelijke in het geestelijke leven zal de mensch zich aan deze zijde eigen kunnen maken, omdat hij op aarde niets meer te leeren heeft. Waarvoor dient de planeet aarde? Welke plaats neemt zij in het universum in? Waarvoor dient Gods schepping? Begrijpt ge de bedoeling van dáár te mogen zijn? Waarom het gezegde: het leven is waard om geleefd te worden — en is dit een onwaarheid? Is het niet de ontwikkeling van het individu? Iedere levenstoestand in de stof te mogen beleven, is geestelijke kennis, al vindt zij op de stof afstemming. En is de stof niet Gods schepping? Is de stof niet om tot geestelijken arbeid te komen? Is het niet om het leven te leeren kennen? Op de aarde bevindt zich de mensch in de practijk van het leven. Hier is het leven één leven in gedachten. In de practijk beleeft men alles, wat men in den geest denkt. Daarvoor bezit de mensch een stoffelijk lichaam, en is het gevoelslichaam één in de stof. Daarom, mijn zoon, is de stof het middel, de aarde de mogelijkheid, om snel te ontwikkelen in den geest. Totdat het leven zijn eigen toestand beheerscht. Voel je hoe het is, André? Dit is gevoel over reïncarnatie. Daarom zeg ik: wees gelukkig, dat het mogelijk is, omdat het nuttig is voor aller leven. Op je eerste vraag antwoord ik dus, dat zij niet zullen

terugkeeren, die tot geestelijke bewustwording zijn gekomen. Met andere woorden, deze hebben den kringloop op aarde volbracht en gaan aan deze zijde in den geest verder, omdat voor hen op aarde niets meer is te leeren. Op je tweede vraag antwoord ik, dat de mensch de aarde zal bezoeken, tot hij, uit het dierlijke, het geestelijke binnentreedt. Begrepen, André?" „Ik voel, dat het zoo moet zijn, Alcar, ik begrijp u volkomen. Is ook dat leiding, waar en waarvoor de mensch de aarde bezoekt?"

„Ook dat is leiding, mijn zoon. Gods heilige leiding. Het leven komt daar met een vast doel. De meesters kennen deze toestanden en weten waar zich het leven op aarde bevindt, in welken toestand het daar is, welk leven zal worden geleefd. Ik zal je één zeer duidelijk beeld geven, waardoor je nog beter zul begrijpen, hoe schoon reïncarnatie is voor het leven, dat de aarde mag bezoeken: Een kind wordt geboren. Een zeer gewoon verschijnsel, niet waar, doch dit leven is op aarde om iets te beleven. Wanneer weten wij niet, doch het zal het ééns beleven, om in dit leven terug te keeren en den weg naar volmaking te volgen. Dat kind groeit op, totdat het den vrouwelijken leeftijd heeft bereikt. Zij houdt van kinderen, doch de mogelijkheid wordt haar ontnomen, zij blijft alleen. Zij blijft hunkeren naar dit groote bezit, doch dit goddelijke gebeuren zal zij niet beleven. Op aarde oud geworden, gaat zij naar deze wereld over. Aan haar verlangen om bij kinderen te zijn, hen te kunnen verzorgen, werd daar voldaan. Aan deze zijde mocht zij geesteskinderen verplegen. Zij leefde tusschen de derde en vierde sfeer. In het begin van haar overkomen was het voor haar een groot geluk, maar toch bleef zij hunkeren naar datgene, wat op aarde voor haar het schoonste en heiligste zou hebben beteekend. Zoo leefde zij verder en hunkerde naar het moederschap. Hier vocht zij tegen haar verlangen. Het is immers aan deze zijde niet te beleven? Eindelijk kan zij niet meer, zij sluit zich af en leeft in verlangen en eenzaamheid voort. Wat gebeurt er met haar? Hare geestelijke ontwikkeling staat stil, zij is het doode

punt genaderd. Fel is haar strijd, steeds intenser haar verlangen naar dit bezit. Dan treedt er een machtige wet naar voren, die wij niet kennen. Zij keert terug naar de aarde, om moeder te worden. Nu, in dat leven, wordt zij moeder. Maar hoe en waar zij zich bevindt en hoe dat leven zal zijn, wij weten het niet, alleen zij, die, zooals ik je reeds duidelijk maakte, deze kosmische wijsheid bezitten. Die heilige genade, mijn zoon, wordt in de stof beleefd. Voor dit doel leefde zij op aarde. Is het niet machtig? Zou zij aan deze zijde moeder kunnen worden? Daarom, André, de mensch beleeft alles in het stoflichaam, op aarde, daarvoor is de stof, de planeet aarde. Kan het duidelijker? Wanneer nu alle stoffelijke gevoelens zijn beleefd, keert de mensch in dit leven terug en gaat verder aan deze zijde. Doch eerst zal zij een gevoel beleven, want voordien lag haar gevoel in concentratie, was zij zich van een geestelijk leven niet meer bewust, om dat ééne te beleven. Zoo zijn er duizenden toestanden, gevoelskrachten, die de mensch op aarde moet en zal en kan beleven.

En alles zullen zij in onbewusten toestand beleven. Aan deze zijde, wanneer wij in die afstemming zijn gekomen, dan eerst zullen wij onze eigen levensfilm kunnen bewonderen. Maar eerst dan, wanneer wij de mentale gebieden zijn binnengetreden. Dan eerst, wanneer wij zusters en broeders zijn, wanneer de moederliefde in universeele liefde overgaat.

Dan een ander beeld: Een mensch heeft op aarde bezit. Hij is gelukkig, daar hij veel bezit. Rijkdom op aarde is geluk voor velen. Doch een mensch, die geestelijk voelde, zeide tot den rijke: „Ik heb meer aan mijn geestelijk weten, mijn geestelijke schatten hebben meer waarde dan al uw bezit.” En deze krachten, waar het mij om gaat, hebben den mensch, door veel stof te bezitten, zoover gebracht, om van alles, wat de aarde toebehoort, afstand te kunnen doen. Hij bezit het geluk in den geest en is arm aan stof. Het zijn twee verschillende toestanden van geestelijke afstemming. Beiden leven op aarde. De één begrijpt niet, dat de ander niet hunkert

naar rijkdom. Weer een ander moordt, om stof en rijkdom te bezitten. En deze toestanden zien wij bij duizenden. Thans de kern van al deze toestanden: Het geestelijk wezen moet in een toestand hebben geleefd, om nu, in het leven, waarin het vertoeft, afstand te kunnen doen van al dezen rijkdom, om te weten, dat het hem niet gelukkig zal maken, doch niets dan zorgen geeft, waarom hij het niet wil. Hij moet weten wat het zegt: veel stof op aarde te bezitten. Dit kan hij alleen weten door het ééns te hebben beleefd, in al zijn toestanden. Men kent, buiten de aarde, nu eenmaal geen andere planeten, waarvan de mensch weet, dat hij daar heeft geleefd. Het moet dus de aarde zijn geweest, waar dat leven zich deze krachten heeft eigen gemaakt. In gedachten is een andere bestaanswereld niet mogelijk voor den grofstoffelijken mensch. Hij, die dus die wetenschap bezit en in deze gevoelskracht is gekomen, moet in een levenstoestand zoo ver zijn gekomen en zich voor een hooger doel op aarde bevinden, wat weer andere toestanden zijn. Zoo verder zal dus de mensch op aarde alles leeren en daar tevens moeten afleggen, wat hij in een anderen toestand wilde bezitten. Wat de mensch in zijn éénen toestand vermoordt, legt hij af en maakt hij goed in een ander aardisch leven. Zoo zou ik duizenden verschillende levenstoestanden kunnen verduidelijken, waarmede ik kan aantoonen, dat alles, wat de mensch leert en nog leeren zal, op aarde is geleerd.

Hierin liggen verschillende liefdesafstemmingen, gevoelstoestanden, zoo ik reeds zeide, om van de voordierlijke, de dierlijke, de grofstoffelijke uit in de stoffelijke binnen te treden en aan deze zijde, of reeds op aarde, de geestelijke afstemming te bereiken. En alles, André, beteekent de kringloop der Ziel, om van het dierlijke uit het goddelijke te bereiken. Alles dient dus om het eeuwige lichaam, dat het geesteslichaam is, te ontwikkelen."

„Het is alles zoo diep voor het menschelijk begrip, Alcar, om dit te kunnen aanvoelen. Als ik u goed heb begrepen, is reïncarnatie een scheiding in den geest. Is dat zoo?"

„Het is een scheiding, doch in den geest niet mogelijk. Wanneer wij één zijn, is er geen scheiding meer, het één-zijn is verbinding, waar dan ook zich het andere leven bevindt. De mensch, die in dezen toestand leeft, bezit en heeft afstemming op de universeele liefde. Dan is er geen scheiding mogelijk. We zijn dan één in alles, met al onze zusters en broeders. In dien toestand heeft de mensch al zijn vorige gevoels-toestanden afgelegd en leeft in deze verhoogde afstemming. In deze afstemming lost alles op, zoo ook de vader- en moederliefde, dan kent de mensch één liefde en wel de universele liefde. Dan zijn we zusters en broeders. Alle aardsche gevoelstoestanden zijn afgelegd en we zijn één in alles. Is je dat duidelijk? Er is dus geen scheiding mogelijk. Dit alles is echter alleen voor hen, die deze afstemming bezitten. Eerst dan, wanneer de mensch alle stoffelijke gevoelstoestanden heeft afgelegd, wanneer de mensch wil gaan leven, zooals hij leven moet, zal zijn leven op aarde ook anders zijn.”

„Wat zou het de menschen steunen, Alcar, wanneer zij dit alles zouden weten.”

„Zij *zullen* alles weten, ik maak het hun door jou bekend. Ik wil de moeders overtuigen, dat zij haar kleinen zullen terugzien, in stralende schoonheid, en voor eeuwig zullen leven in liefde en zaligheid.

Kom, André, we gaan verder.”

VIJFDE SFEER

„Zie nog eens naar de kleinen, voorloopig komen wij hier niet terug. Toch zul je hen eens weerzien, maar dan zullen wij hen bezoeken voor een ander doel. Hier leeft arm en rijk te zamen, prins en prinsessen, in den geest zijn zij allen verbonden. Zij zijn één in alles.”

André zag nog éénmaal naar al deze schoonheid. Hier zou hij wel willen blijven. Machtig was alles. Etherisch waren de engeltjes, die hier leefden. Toch waren zij krachtig, zooals hun natuurlijk leven was. Hiervan te moeten scheiden, was moeilijk voor hem. Het was een paradijs gelijk.

„En nu verder, André, naar de vijfde sfeer.”

Lang zweefden zij verder. André dacht aan alles, wat hij weer had ontvangen. Hoeveel wijsheid had Alcar hem gegeven. O, hij was zoo dankbaar. Beiden waren in gedachten. Hij voelde zich stil worden. En ook zijn leider was in zichzelf gekeerd. Er werkte iets op hem in, wat hem zoo stil deed zijn. Waar zou Alcar hem thans heenvoeren? Steeds gingen zij verder, altijd maar omhoog, en nog steeds zeide Alcar niets tot hem. Vreemd, dacht hij. Dat was nog nooit gebeurd. Steeds vertelde Alcar hem alles, wanneer zij verder gingen en een toestand hadden verlaten. Hij durfde Alcar niets te vragen, maar hij voelde, dat er iets was. Nog nooit was Alcar zoo stil geweest. Waar was hij tot nu toe al niet geweest? Eerst op aarde, waar hij vele toestanden had beleefd, die alle vreeselijk waren. Daarna naar de duisternis. O, hij wilde er niet aan denken, hoever zij nu van hem verwijderd waren. Ook dacht hij aan de levende dooden. Prachtig was het. Wie zou hem daar hebben geholpen? Waar haalde hij zoo ineens die wijsheid vandaan? Het was voor hem een raadsel. Onder het spreken zag hij al die landen aan zich voorbij trekken. Het was alsof hij zelf daar had geleefd, zoo eenvoudig was het voor hem. Vreemd, dat hij daar niet eerder aan had gedacht. Het was toch wel zeer merkwaardig, hoe zich daar alles oploste. Wonderlijke toestanden had Alcar hem laten beleven. Daarna naar het dal van smarten; neen, daar wilde hij niet aan denken, vreeselijk waren die toestanden. Hoe machtig was alles en toch zoo eenvoudig. Zooals Alcar het hem duidelijk maakte, begreep hij de diepste problemen. Dan waren er geen problemen meer, daar alles leefde en waarheid was.

En thans ging hij naar zijn eigen sfeer, daar, waar hij leefde. Hoe groot was zijn leider. Hij noemde hem zijn broeder. Liefde was hij, niets dan liefde. Het viel hem op, dat zij reeds ver waren. Nog steeds zeide Alcar hem niets. Was er iets? Had hij iets verkeerd gedaan? Vreemd toch. Hij dacht na, maar was zich van niets verkeerd bewust. Hinderde Alcar

iets? Hij kon zich deze plotselinge verandering niet voorstellen. André zag zijn leider aan en wendde onmiddellijk zijn blik weer af. Alcar zag omhoog, als was hij reeds in zijn eigen sfeer en trachtte hij zich met onzichtbare machten te verbinden. Nog stiller werd het. Welk een rust voelde hij hier. Plotseling, hij schrikte geweldig, scheurde de hemel vaneen en een machtig, goudkleurig licht brak door den sluier heen en bescheen hen. André durfde niet verder. Het licht hield hem staande. Welk gevoel hield hem tegen? Hij kon onmogelijk verder gaan. Het was alsof zijn ziel verbrandde. Hij knielde neder, boog diep zijn hoofd en bad vurig tot God om kracht, om dat gouden licht te mogen verdragen. Hoe lang hij gebeden had wist hij niet, maar hij voelde, dat er een hand op zijn hoofd werd nedergelegd, waardoor een krachtige stroom in hem kwam, die hem versterkte. Duidelijk hoorde hij zijn leider spreken: „Kom André, we mogen verder. Jouw gebed is verhoord. Ook ik heb geleden, reeds van af de kindersfeer, dat God je zou toestaan, hier binnen te treden. Het is mijn eigen afstemming. Hier houden mijn krachten op, mijn zoon, ik kan je nu niet meer steunen. Je moet aan een hoogere kracht smeeken, om hier te kunnen binnentreden. God heeft je gebed verhoord, omdat je zelf wilde. Ik kon hieraan niets veranderen. Met alle liefde, die in je is, moest je het willen. Hier kan ik mij niet verbinden, omdat mijn krachten ophouden. Geen wezen kan hooger gaan dan de krachten, die het innerlijk bezit. Het zal je nog duidelijker zijn, dat men aan deze zijde niet boven eigen afstemming kan handelen. Je gebed hield je staande. Je stemde je op mij af, door aan God kracht en hulp te vragen; wij zouden anders hebben moeten terugkeeren. Je ziet, hoe machtig liefde is. Daarom, om je te steunen, bad ik, dat God je deze genade zou schenken.

En thans naar mijn geestelijke woning. Je zult mij leeren kennen, weten wie ik ben, wat ik op aarde ben geweest en waarom wij te zamen zijn.” En in een flits waren zij in de vijfde sfeer. Dit overtrof alles, wat André tot nu toe had ge-

zien. Wat hij aanschouwde, was niet te beschrijven. Het was niet te benaderen in stoffelijke taal. Dit moest men kunnen voelen, innerlijk verwerken, er om smeeken, dat God de kracht daarvoor in den mensch zou nederleggen, anders was het niet te begrijpen, zoo schoon was alles, zoo heilig deze sfeer. Alles lag in een goudachtig waas gehuld. Waar was hij? In Alcars afstemming, zijn toestand. Hemelsch was alles, wat hij zag. Hoever was zijn leider op den geestelijken weg gevorderd? Zooveel geluk, zooveel liefde. Goud, het geestelijk leven en reinheid, straalde uit alles. Zij wandelden door een prachtig landschap, omringd door een zee van bloemen. Het gezang aller leven hoorde hij. Diep in zijn ziel trilde iets, van heilig en groot geluk, het was de stem van het leven. Waarlijk, hier leefde alles. Het leven jubelde, het was een blij gezang, dat men op verren afstand hoorde. Onnoembare tinten zag hij. Bloemen zooals hij ze op aarde nog nooit had gezien. Vreemde soorten waren het en alle straalden licht uit. Hij hoorde een zacht, rein gezang, het leven ademde, het waren zieleklanken, die hij hoorde. Gods leven, hoever was de mensch der aarde hiervan verwijderd?

Waar had hij dit, als aardsch mensch, aan verdiend? Dit te mogen beleven was een goddelijke genade. Hij, de begenadigde. Eerst nu drong tot hem door, hoe groot zijn gave was, hoe heilig het was dit op aarde als mensch te mogen ontvangen. Geestelijk goud, wat in hem lag, wat zijn gave van uittreden beteekende, het was machtig dit op aarde te bezitten. Rijk was hij, eerst hier begreep hij alles. Hoe kon hij God danken voor deze groote genade. Tot ver kon hij waarnemen. Overal prachtige tempels en gebouwen, die in een bijzonderen, ongekenen stijl waren opgetrokken. Hier was het nog schooner dan bij de kleinen in de kindersfeer. Het werd hem te machtig en hij zag zijn leider aan om hem te danken.

„Welk een verrassing, Alcar. Hoe groot is mijn geluk! Waar heb ik dit alles aan verdiend?”

„Omdat je voor ons wilt werken, André, en ons volgt in alles.

Je volle overgave geeft mij de kracht jou te ontwikkelen.
• Wanneer je zoo verder gaat, zul je nog schoonere toestanden
mogen beleven. Zie ginds op dien berg, mijn geestelijke wo-
ning."

Op een hoogen berg zag André Alcars bezit. Het was geen
huis, het was een vreemd gebouw. Het was een eigen toe-
stand, zooals het leven zich voelde. Een vreemde architec-
tuur, die hij niet zou kunnen uitbeelden. Het was in een
bolvormigen toestand en hij zag duidelijk, dat het geheel door
zware fundamenteën werd gesteund. Door een zee van bloe-
men was het omringd. Het was uit een blauwachtige stof
opgetrokken en het leek alsof het geheele gebouw licht uit-
straalde. Hij zag een blauwachtig licht, dat telkens van kleur
veranderde, om weer in de vorige kleurnuance terug te kee-
ren. Ook dat vond hij zeer vreemd. Hoe was het mogelijk,
dat een gebouw straalde? Merkwaardig was alles. Niets kon
hij met de aarde vergelijken. Alles was anders en toch was
het natuurlijk. Hij kwam wat dichterbij en constateerde, dat
Alcars huis van een blauwachtig marmer was gebouwd. Het
was een stralende lichtbol. Het was als een kleine planeet,
duidelijker zou hij het niet kunnen omschrijven. Met deze
vergelijking naderde hij het dichtst de waarheid. Rond de
geheele omgeving van Alcars bezit zag hij niets dan licht en
leven. Geweldig was het. O, kon hij hier maar woorden voor
vinden, om een duidelijk beeld te kunnen geven.

Thans stond hij voor Alcars woning.

„Treed binnen, mijn zoon."

Weer voelde hij, dat hij niet verder kon. Wat was dit nu
weer? Plotseling voelde hij iets in zich komen, waardoor hij
begreep waarom hij ook hier werd tegengehouden. Hij kniel-
de voor de tweede maal neder en bad tot God om kracht, om
hem met zijn leider te verbinden. Een geheelen tijd duurde
het. Alles was hem duidelijk. Hij voelde de waarheid van
alles in zich opkomen. Voordat de poorten der vijfde sfeer
zich voor hem hadden geopend had hij zich op Alcar moeten
afstemmen, doch thans trad hij zijn geheele wezen binnen.

Het was bijna niet mogelijk. In hem zou hij afdalen. Een woning was een mensch, in zijn leider daalde hij neder. Hij als aardsch mensch. Een geest stelde zich voor hem open. Neen, mocht hij binnentreden? O God, bad hij, geef mij deze krachten, God alleen zou hem in Alcars leven kunnen opnemen. Zijn ziel was zijn huis, zijn huis, dat was Alcar. Het duizelde hem. Hij, als aardsch mensch, mocht in een geestelijke woning zoo maar niet binnenvallen. Weer bad hij, hiervoor was afstemming noodig. O, hoe gaarne trad hij Alcars innerlijk binnen. Hoe groot was liefde. Alles lag aan hem zelf. Alcar wilde het, hij moest aan God om deze krachten vragen, om te worden opgenomen. Vol vuur bad hij. Was het geen egoïsme van hem? Hij begreep, dat zijn leider zich geheel voor hem opende. Was het geen eigenliefde van hem? Geen nieuwsgierigheid? Had hij als aardsch mensch daar het recht toe? Hoe ver was hij hiervan verwijderd.

Een heilig gevoel doorstroomde hem; voor den tweeden keer was zijn gebed verhoord.

Toen hij zijn oogen opsloeg, zag hij in zijns leiders stralende oogen. Het brandde hem in zijn ziel als nog nooit te voren. „Ik ben zoo gelukkig, André, dat je dit alles hebt begrepen. Toch was ik niet beangst en heb niet getwijfeld. Ook die kloof zou je overbruggen. Alles mocht je in deze sfeer waarnemen, doch de deur van mijn toestand bleef gesloten, hoe gaarne ik je ook binnen wilde laten. Het was niet mogelijk geweest, wanneer je dit niet zou hebben begrepen. Er kwam hulp, omdat je gebed zuiver was en je mij in deemoed naderde. Omdat je op aarde de menschheid wilt steunen, is ook dit overwonnen. Op aarde kan men vragen wien men wil, hier is dat niet mogelijk. Hier zal men liefde moeten bezitten om in anderer woning binnen te mogen treden.”

André stapte over den drempel van Alcars geestelijke woning binnen. Schrede voor schrede ging hij verder. Hier stond hij op gezegenden grond. Alles was heilig. Hij wandelde op het bezit van een hooger wezen en dat hoogere wezen was zijn Alcar, zijn broeder, zijn leider. De grond beefde onder zijne

voeten. Het was, alsof hij zweefde, al bevond hij zich op den beganen grond. De vloer waarop hij liep, was van blauwachtig marmer. En alles straalde licht uit, alles leefde. Wonderlijk was het. Maar hoe kon de grond, waar hij op liep, licht uitstralen? Hij sidderde bij iederen stap voorwaarts. Het bloed stroomde naar zijn hoofd. En toch was de vloer hard. Om dit te onderzoeken en tevens om zijn gedachtengang te controleeren, stampte hij met al de krachten die in hem waren op den grond. Ja, inderdaad, de vloer was hard. Maar wat was dat? Een geweldige angst overviel hem. Het duizelde hem, hij wist met zichzelf geen raad. Het geluid, dat hij door zijn stampen veroorzaakte en dat zich door de sferen verplaatste, was als een schrijnende pijn. Het weerkaatste in aller leven, zoodat het in den geheelen omtrek was te hooren. Steeds angstiger werd hij. Het trof hem tot in het diepst van zijn ziel. Eindelijk hield het op en keerde ook in hem de rust weer. O, wat was hij geschrokken. Hij begreep, welk onheil hij had veroorzaakt. Een diep leed overviel hem. O, wat was hij daar dom geweest. Hij schaamde zich voor dit geweld. Hoe grof was hij. De rust des geestes had hij gestoord. Hoe zou hij dit kunnen goed maken? O, Alcar, dacht hij, vergeef mij deze grove fout. Ik sta op zijn ziel te stampen, ik voelde, of zijn ziel hard was; o, mijn God, vergèef mij mijne fouten, ik bezoedel het geestelijke leven, dat zich in liefde voor mij opende! Alcar zou dit hebben gevoeld. Zonder het te willen, had hij zijn leider leed en pijn gedaan. Het was geen stoffelijke pijn, maar hij had hem in zijn ziel getroffen. Dat kon alleen de mensch, hij kon dat, hij, een aardsch wezen. Zijn hart bloedde, hij smeekte God om vergiffenis. Hoe dom toch, dat hij zich door zijn nieuwsgierigheid zoo kon vergeten. Alcar had hem van te voren alles duidelijk gemaakt. Zijn huis was zijn ziel; zijn ziel, dat was hij zelf. Daarop stond hij te stampen. Neen, het was niet goed te maken, nooit, hij had een band vernietigd, de groote en heilige liefde van zijn leider besmeurd. Nog was dit niet genoeg, neen, hij scheurde zijn ziel vanéén, hij had het ergste

kwaad gedaan. Overal had men zijn onrust gehoord. Zijn doen, door zijn nieuwsgierigheid! Hij zou wel willen vluchten, ver hier vandaan. Hoe nietig was hij. Hoe lang zou het nog duren, voor ook hij deze liefde zou bezitten? O, wat was liefde een heilig vuur. Hij stampte op dat heilige vuur, op die reine liefdekracht, op het leven, op het wezen, dat hem heilig was. Zoo was het met de geheele menschheid. Christus sloeg men aan het kruis, omdat men Zijn liefde niet begreep. Ook hij deed het, en toch, néén, hij had het niet gewild. Kon hij het maar weer goed maken.

Hij zag achter zich, wat zijn leider hem te zeggen zou hebben, maar hij durfde hem niet in zijn oogen te zien. Toch moest het. Maar toen hij naar zijn leider omkeek, schrikte hij geweldig, Alcar was niet bij hem. Nergens was zijn leider te zien. Wat had dit te beteekenen? Hij wilde hem om vergeving smeecken, maar het was niet mogelijk. Neen, het was niet noodig. Had hij Alcar leed gedaan? Ja natuurlijk. O, wat moest hij beginnen. Terugkeeren? Naar buiten? En toen hij besloot om terug te keeren, hoorde hij een stem, die niet Alcars stem was, hem zeggen: „Blijf André. Op aarde pijnigt de ééne mensch den anderen, zonder het te willen, tot in het diepst van zijn ziel; doch ook daardoor zullen zij leeren, wanneer zij het gebeurde begrijpen.”

Ja, hij begreep en had geleerd. Wie was hij, die zoo tot hem sprak? Alcar sprak steeds zoo tot hem, en toch was het zijn leider niet, daar hij Alcars stemgeluid uit duizenden kon herkennen.

Doch op hetzelfde oogenblik sprak de stem weer tot hem en zeide: „Uw liefde voor ons werk zullen wij beloonen. Luister, André.”

De onzichtbare kende hem?

„Zie om u heen”, hoorde hij hem zeggen, „ik zal u eenige toestanden duidelijk maken, waarna ik heenga. Ik ken u reeds lang, laat dit voldoende zijn. Uw leider komt aanstonds terug. Ga verder, André.”

En André ging verder. Schrede voor schrede. Zijn verwonde-

ring steeg voortdurend. Overal zag hij prachtige bloemen, die het geheel versierden. Thans bevond hij zich in een groote hal. Grootsch was het. Ook hier, hij durfde er bijna niet naar te kijken, was de vloer van ééNZelfde stof, als daar, waar hij zooeven was. Het inwendige was verlicht, maar waar het licht vandaan kwam was voor hem onzichtbaar. Alles straalde hem tegemoet, in alles lag het leven. Nog nooit had hij zoo iets schoons mogen waarnemen. De muren waren versierd en ook die muren, als hij ze zoo wilde noemen, straalden licht uit. Hij kan er bijna doorheen zien. Boven zijn hoofd zag hij het plafond, dat op het universum geleek. Hij kon er geen woorden voor vinden, het was de hemel, hier voelde hij zich één met het Heelal en toch was hij in Alcars huis. Hoe kon dat? Ook daar kon hij in zien, maar niets waarnemen. Vreemd, dacht hij, is alles. Hier was hij in het leven van den geest. Op aarde kon de mensch zich dit niet voorstellen. En ook hij niet, wanneer men het hem niet zou laten beleven. Hoe kon een huis leven? Welke wonderen waren hier verborgen? Hij dacht na en voelde wat dit alles beteekende. Voor de tweede maal wilde hij Alcars rust niet storen en nog minder hem pijn doen.

Marmeren pilaren steunden het geheele gebouw. Overal zag hij rustbanken, omringd door schoone bloemen. Het waren bloembedden. O, welk een weelde, wat was alles heilig in Alcars huis, wat was zijn liefde groot. In het midden van deze zaal stond een fontein, een prachtig symbolisch kunstwerk, dat hij herkende uit de derde sfeer, toen hij voor de eerste maal was uitgetreden. Was het Alcars bezit? Ja, het moest wel zoo zijn. De fontein in de derde sfeer stelde wijsheid, kracht en liefde voor. Alcar was wijsheid, kracht en niets dan liefde. De fontein straalde, zooals alles wat hij zag. Waarvan was dit alles gebouwd? O, als hem dat eens duidelijk werd gemaakt! Want hoe leefde alles en waar was dat leven vandaan? Het was zijn leider, maar hij moest bekennen, dat alles te diep voor hem was en dat hij het niet begreep. Duidelijk hoorde hij tot hem spreken: „Dit huis is een geestelijke wo-

ning en is opgetrokken van stof, maar in geestelijke substantie, die wij aan den cosmos onttrekken. Het is dus geestelijke stof, een compact geheel, dat door de kracht van de liefde van het wezen, dat er in leeft, wordt onderhouden. Het voedt en sterkt, alleen door liefde. Het is naar den wensch van het wezen gebouwd en zal stralen naar de kracht, die het wezen bezit. Daarom straalt alles, is alles leven, omdat het wezen leeft en deze liefde bezit, kortom alles zal stralen, naar de liefdekracht die wij bezitten. Zoo bouwt zich de mensch zijn eigen huis en naarmate hij hooger komt, zal ook alles veranderen. De mensch is daarom zijn eigen schepper, wat door zijn wil en gevoelskracht tot stand komt. Alles leeft, in alles ligt zijn eigen leven."

André begreep nu nog beter, waarom alles licht uitstraalde. Een geestelijke woning was een woning van liefdekracht. In kunst en stijl was alles opgetrokken, zooals het wezen voelde. Alcar was dan een groot kunstenaar. Ja, hoe groot was zijn leider.

Weer sprak de stem: „Ieder wezen voelt in kunst anders, doch wij bezitten in deze sfeer één liefde en zijn in alles één, eerst later zult ge hiervan de diepe beteekenis begrijpen." Daar hoorde hij zijn onzichtbaren geleider zeggen: „Daar staat het bezit, de innerlijke kracht van uw leider."

André stond voor de fontein, die hij reeds had gezien.

„U kent hare beteekenis, niet waar? Het zegt u tevens, waar u zich bevindt. Het is de liefdekamer. Wanneer ik u een geestelijke woning wil duidelijk maken, moet ik mij tot uw taal wenden, anders is het voor mij niet mogelijk. Alles is anders, doch de beteekenis komt hierop neer: Zooals ik u zeide, bevinden wij ons in de liefdekamer en van deze plaats af gaat het wezen zijn huis bouwen. Om deze kamer der liefde liggen vele andere, doch het ligt niet aan mij, u die te toonen. Alleen mag ik u duidelijk maken, hoe een geestelijke woning is opgetrokken, hoe alles is verdeeld en eindigt, met andere woorden, totdat de krachten ophouden, die het wezen bezit. Volg mij, André."

Voor hem zag hij het wezen, dat half zichtbaar voor hem werd. Het was een prachtige verschijning. Hij en alles, waar zij zich bevonden, werd verlicht door het licht, dat het uitstraalde. Steeds ging hij verder. Dan weer links, dan weer rechts, hij doolde en dwaalde door Alcars huis. Hij dacht, dat er geen einde aan zou komen. Niets kon hij waarnemen en toch voelde hij, dat hij nog steeds in Alcars woning was, in diens eigen leven. De massa sloot zich als één geheel, maar door lichtstrepren zag hij, dat het toch verdeeld was. Het waren aparte gedeelten, maar hij kon niets anders waarnemen. Ook zag hij het in verschillende kleuren en telkens veranderde alles. Het was zooals hij het van verre had gezien. Alles was bolvormig. De verschijning ging steeds verder en hij volgde haar op de hielen. Thans kon hij meer waarnemen. Het werd steeds lichter en lichter, hetgeen hij zeer vreemd vond.

Plotseling werd hij door een goudachtig licht beschenen: het geestelijke licht uit de vijfde sfeer. Hij was in de natuur, buiten Alcars huis, en begreep, wat een geestelijke woning beteekende. Hij had het mogen beleven. Niets was duidelijker. Alcars huis loste op. Hier bevond hij zich in een nog ijleren toestand dan in de kamer der liefde. Daar was alles zichtbaar voor hem, hier bevond hij zich in onbekende gedeelten van zijns leiders huis, die hem alleen op deze wijze konden worden duidelijk gemaakt. Hij begreep, wat geestelijke substantie was en hoe zij in stand werd gehouden. Levende stof was het.

„Zie naar beneden, André,” hoorde hij zeggen. En onmiddellijk zag hij een zeer scherp licht, dat de massa doorkliefde en de kamer der liefde voor hem zichtbaar maakte. Zag hij goed? Was het zijn leider, dien hij dacht waar te nemen? Het beeld daar in de diepte werd steeds duidelijker voor hem. Ja, hij schreeuwde het uit van blijdschap, het was zijn Alcar. O, gelukkig, dacht hij, Alcar is niet heengegaan door het vreeselijke dat is geschied. Hoever was hij van zijn leider verwijderd.

„U ziet, André, dat een geestelijke woning oplost. Steeds hoger gaat dit bezit, totdat het eens de zesde sfeer zal hebben bereikt. Zoo gaat de mensch verder om aan zichzelf te werken, om zijn bezit te verfraaien. Steeds verder, tot hij de goddelijke afstemming heeft bereikt en zijn toestand, zijn woning, zijn leven, zijn liefde, in het goddelijke overgaan. Mijn werk is thans voorbij, ik zal u naar uw leider terugvoeren.”

André wilde den onzichtbaren engel danken, doch geen dank werd aanvaard.

„Dank niet mij,” hoorde hij, „het is alles omdat mijn broeder het wilde. Dank God voor deze wijsheid, mijn zoon, en weet haar te gebruiken.”

In een flits werd hij teruggevoerd. Steeds dichtër werd de massa, zij nam weer vormen aan, totdat hij de hal herkende waar de fontein zich bevond. Hij was weer terug in de kamer van liefde. Daar was Alcar. André vloog op zijn leider af en knielde voor hem neder. Innerlijk ontroerd door al deze liefde, schreide hij, omdat ook Alcar van geen schuld wilde weten. „Kom, mijn lieve André. Je wist het immers niet. Zie mij aan, André.”

André zag zijn leider met betraande oogen aan en schrikte. Thans niet van ontzetting, maar van verwondering. Alcar, Alcar, hoe schoon bent u. Zijn leider droeg een prachtig, lichtgevend gewaad. Hij was verjongd in een stralende schoonheid. Nooit eerder had hij zijn leider zoo gezien. In zijn omgeving bevond hij zich, jong als een engel.

„Kom, mijn jongen, neem plaats, ik heb je zeer veel duidelijk te maken en op te helderen. Laat alles geen angst en geen leed zijn; ook dat zou geschieden, je zou het anders niet hebben begrepen. Ik wilde het André. Is nu alles anders?” André kon geen woord uitspreken.

„Nu zal je weten wat een geestelijke woning is. Jouw angst was mijn angst. Jouw leed mijn leed, wij waren één en zullen één blijven. Mijn leider riep ik tot mij, hij heeft je mijn woning getoond, ik zelf zou het niet kunnen, hoe gaarne ik het zou willen. Daarvoor was een nog hoogere macht noodig.

Ik kan mij met die etherische gedeelten nog niet verbinden. Dat is pas mogelijk als ook mijn innerlijke toestand is veranderd, wat de ontwikkeling is mijner liefde. Dan zal alles, wat thans nog onzichtbaar voor mij is, ook voor mij duidelijk zijn. Zoo ga ik verder en weer zijn er onzichtbare gedeelten, die er steeds zullen blijven, totdat ik, mijn huis, mijn ziel dus, totdat mijn geheele wezen in het Al oplost. Is je dat duidelijk?"

„Ja, Alcar, alles. Ik dank God voor deze heilige genade.”

„Nu zal ik alle andere toestanden voor je duidelijk maken. Ubronus leidde je. Ook hij is een geest van liefde en leeft in de zesde sfeer. Ook hij werkt op aarde en bevindt zich tijdelijk hier. Dat tijdelijke kan volgens aardsche berekening tien jaren duren. Wij echter kennen geen tijd. Wij allen, duizenden met hem, staan onder de bekwame leiding van Cesarino, die onze meester is. Doch daarover zal ik je later meer vertellen. Zie nu naar de fontein en neem plaats, André. Laat de geestelijke rust in je nederdalen, op aarde zul je veel kracht noodig hebben om alles aan de menschheid duidelijk te maken, wat je door uittreding beleefde.”

Thans zag hij hoe schoon de fontein was. Zij stond op een prachtig voetstuk in een bassin, waarin visschen van verschillende kleuren zwommen. Hier, in het leven na den dood, leefde alles, wat men ook op aarde in de natuur kende. De mensch was één met het planten- en dierenleven. Eén in alles. Prachtige bloemen groeiden rondom de fontein. Machtig was dit symbool van liefde. Den eenen kreet van verwondering slaakte hij na den anderen. Weer toonde Alcar hem een geestelijk wonder.

„Zie eens, mijn jongen, neem van deze vruchten, het zal je versterken.” André zag, dat in Alcars huis alles vereenigd was. Hier was hij in de natuur. Overal groeiden vruchten en bloeiden bloemen, in onnoembare kleuren. „Neem gerust, André, zij zijn om den mensch te versterken.”

André plukte een vrucht. Het was ongelooflijk, zacht sap vloeide zijn mond binnen. Zij geleeke op een aardsche perzik,

doch deze vrucht was niets dan sap. Krachtig voelde hij zich, geen woorden kon hij er voor vinden.

„Aan deze zijde hebben wij alles. Waarom zouden wij geen vruchten bezitten? Ik zal je nog meer wonderen toonen. Een geestelijke woning is een paradijs op zichzelf. De mensch bezit deze afstemming en is één met het leven, dat in zijn toestand leeft. Hier leeft en groeit en verblijdt zich alles in een verhoogden toestand. Zie daar, André.”

Op hetzelfde oogenblik vlogen verschillende vogels binnen. Nu eerst zag hij, dat Alcars huis open was. Het verwonderde hem, dat hij het niet eerder had waargenomen. Naar alle windstreken heen kon hij zien. Dadelijk hoorde hij: „Omdat je niet was verbonden.” Alcar sprak tot hem in de geestelijke taal, omdat de vogels binnenvlogen. Het ontroerde hem diep, dat de dieren op Alcars armen, hoofd en beenen plaats namen. „Mijn lievelingen, André. Zij weten, dat ik terug ben en komen mij groeten.”

Liefde, niets dan liefde, zag André. Een zalige rust kwam in hem. Dit was een geweldig oogenblik voor hem. Het ééne dier maakte plaats voor het andere om hun meester te kunnen begroeten. Allen zongen hun lied, wat hem tot in het diepst van zijn ziel ontroerde. Hemelsch was het. Reine en zuivere liefde werd hier geschonken en ontvangen: Niets dan die heilige kracht voelde en beleefde hij, wat hem gelukkig stemde. Daar zag hij een prachtigen witten vogel binnen vliegen, waardoor hij een ander wonder beleefde. De vogel zette zich op den rand van de fontein neder en liet eenig voedsel uit zijn snavel in het bassin vallen, waaruit André opmaakte, dat hij de visschen voedde. Liefde, weer liefde, wat hem werd getoond. Het ééne leven voedde het andere leven. Geen macht grooter dan liefde. Geen liefde reiner dan Gods leven. De vogel verliet de fontein, vloog er eenige keeren om heen om zich met een sierlijken zwaai op de schouder van zijn meester neder te zetten. Hij drukte zijn kop tegen Alcar aan, als wilde hij zijn liefde doen voelen. De andere maakten plaats voor hem en zongen in koor alsof zij

met alles instemden. Tranen stonden André in de oogen. Hij wilde haar niet laten zien, maar het was niet mogelijk. Het was alles te machtig voor hem, als aardsch mensch.

„Hoe lief om ons te begroeten,” hoorde hij zijn leider tot den vogel spreken. Hij begreep, dat Alcar thans ging bidden, ook hij boog in deemoed het hoofd, omdat hij behoefte gevoelde, God voor al dit heilige te danken. „Heilige liefde. Hoe liefdevol om het andere leven te voeden. Ik weet, dat gij Gods heilig leven draagt en voelt. Hier zijt gij één, in rust en in vrede. Hoe kunnen wij den Schepper danken voor alles, aan ons gegeven. Hoe diep zullen wij ons hoofd buigen voor al Zijn goedheid, die wij ontvangen. Waarlijk, wij zijn één met God. In liefde kunnen wij God naderen, wetende, dat ons veel zal worden gegeven. Alleen in liefde. God gaf ons deze rust, dit weten, deze heilige krachten. Aan Hem is ons leven. Ook in u ligt Gods heilige kracht, in u ligt Zijne liefde, omdat wij één leven dragen, één leven zijn. Door ons eigen leven zien wij onzen Vader, zoo leeren wij Hem kennen om ons in liefde te geven. Uw weg, dierbaar leven, zullen wij volgen. Gij vraagt om geen dank, om geen steun, gij voedt, omdat gij weet, dat gij anderen moet helpen. Gij zult honger stillen, gij zult liefde geven. Hoe doet de mensch, die op aarde leeft? Daar waar ik werken moet, daar vernietigt het ééne leven het andere. Het ééne leven verzadigt zich door eens anders leed en smart. Is dat Gods bedoeling? Welneen, God bedoelde het anders. God bracht de menschen in liefde bijeen, doch de mensch is zijn afstemming vergeten. Zij volgden een anderen weg, een weg, die hen naar de duisternis bracht, waaraan maar enkelen ontkwamen. Op aarde gebruikt men uw leven om den mensch te voeden; men is echter daarmede niet tevreden, men pijnigt u, men laat u verhongeren om u dan uwe levenssappen te ontnemen om den mensch beter te maken. Daarvoor is Gods heilig leven noodig. Zoo diep is het intellect denken gezonken. Zij besmeuren Gods heilig leven, zij doen dat zonder blozen. O, zooveel ander kwaad wordt op aarde bedreven. Ik wil uw rein leven niet

vergallen door u van hun leven te vertellen. Daarvoor zal ik waken, wij zijn maar kort tezamen. Alles is wreed, in niets voelen zij onze liefde. Alle liefde is gesmoord; zij kennen alleen hartstochten en geweld. Daarin leeft de mensch, hij kent niet anders. Vraag met mij kracht, dat God mij moge sterken om hen te mogen terugvoeren op onzen weg, die hen naar het licht zal brengen. Bid met mij om kracht en steun, dat het mij zal mogen gegeven worden, dat God mijn wil zal versterken, mijn gezicht zal vergrooten, zoodat ik in hun leven zal mogen blijven zien om hen ziende te maken. Vraag met mij om deze genade, dat het mij zal gelukken, dat onze liefde in hunne harten zal overgaan, waardoor zij een ander leven zullen leeren kennen. Alleen door liefde, deze heilige kracht, het goddelijke vuur, zullen hun harten ontdooien, zal hun leven veranderen, zullen zij ziende zijn. Thans zijn de menschen blind, geestelijk doof en blind. Helaas zij zijn het. Moge God mij de kracht schenken aan hun leven Zijn licht en Zijne liefde te mogen verbinden. Moge Zijn zegen op ons werk rusten. Ga nu naar mijn broeder, laat hem uw liefde gevoelen, het zal hem versterken."

Het wonderlijke geschiedde.

De vogel richtte zich op, vloog om de fontein heen en zette zich op André's schouder. Nu kon hij zich niet meer beheerschen en liet vrijelijk zijn tranen vloeien. „Kom, mijn zoon, sterk zijn. Liefde te ontvangen, zuivere en reine liefde, zal niets dan geluk zijn en kracht beteekenen. Hier is liefde macht, zij zal pijnen verzachten, leed en smart veranderen in heilig geluk. Aanvaard alles. God leeft in alles en hier voelt men Zijne kracht. Alles concentratie, André, niets anders. Ik sprak tot hem, om mij voor jou verstaanbaar te maken, het is echter niet noodig. Hij voelt mij en zal naar mijn gevoel handelen. Het zal je duidelijk zijn, dat wij ons met aller leven kunnen verbinden."

Een warm, gelukkig gevoel stroomde in hem binnen. Het was de zachtkoesterende liefde van het dier. Ook hij straalde liefde uit en leefde in liefde.

„Ik wil je thans mijn geestelijke woning duidelijk maken. Tracht mij te begrijpen, André, het is zeer moeilijk. Ik zal trachten het op aardsche wijze uit te beelden, waardoor je alles beter zult begrijpen. Waar we nu zijn, dat weet je reeds, is de kamer der liefde. En hier omheen liggen verschillende andere kamers, allemaal karaktereigenschappen. Het zijn de kamers van geloof, vertrouwen, eenvoud en hoop, deemoed, gebed, rust en kunst, en nog vele andere bijeen. Dan bevindt zich hier een kamer, waar ik mijn beleefd aardsch leven kan zien. Daarin ligt alles, geen gedachte, niets is verloren. Alles is bewaard, daarom noemen wij het onze aardsche kamer. Het is de kamer van waarheid. Uren zul je kunnen rondwalen zonder zooals je reeds hebt beleefd, waar te nemen. Het zijn dus karaktereigenschappen, alle van mij zelf. Dan liggen hierin nog vele andere eigenschappen, allemaal weer kamers, die ik echter zelf niet ken, omdat ze voor mij nog onzichtbaar zijn. Het is je dan zeker duidelijk, dat ik nog niet in deze bewustwording leef. Ik zal nog veel moeten beleven, en naarmate ik stijg, zullen al deze toestanden zichtbaar worden, omdat mijn innerlijk gevoel daarop afstemming vindt.

Veel vertoefde ik in de kamer van waarheid, om vandaar in die van het gebed binnen te treden. Daarna in die van concentratie en sterken wil, om mij in overeenstemming te brengen, ja af te stemmen op de kamer van liefde, waardoor ik verbinding verkreeg. Zoo ga ik dus verder om mijn huis te versieren, wat alleen mogelijk is door liefde te geven, door voor anderen iets te zijn. Zoo zal ik afstemming op hogere toestanden vinden en zal ik eens naar nog hogere toestanden overgaan, dan zal tevens mijn huis schooner zijn, ik zelf meer geluk en wijsheid bezitten, ja alles zal zich in een nog hogere afstemming bevinden. Totdat mijn levensfilm in goud zal veranderd zijn. Hiervoor zullen echter duizenden jaren noodig zijn, maar ik weet, dat ik eens dit geluk, dien verhoogden toestand zal mogen binnentreden, wanneer ik mijn weg op deze wijze blijf vervolgen. Wanneer wij steeds voelen, dat

hooger gaan mogelijk is, zullen wij al onze krachten daarvoor inspannen om dat geluk te bemachtigen, wat Gods heilige wil is. De fundamenten steunen het geheel, wat de liefdekracht is van ieder wezen, dat hier in de vijfde sfeer leeft. De kamer der liefde is versierd door verschillende andere eigenschappen. Hetzij door kunst of door andere afstemmingen, die de mensch bezit en in een verhoogd stadium ontwikkeld zijn. Daarom is iedere woning anders, doch zijn de kamers van liefde één. Is je dat duidelijk? Geen wezen is dus gelijk, maar allen bezitten één liefde en zijn daardoor verbonden. Het wordt je tevens duidelijk, wanneer ik je vertel, dat het eene wezen in kunst krachtiger is dan weer een ander wezen, dat weer in andere toestanden ver boven hem is ontwikkeld. Zoo beheerscht de een de muziek, een ander de beeldende kunst, weer een ander de schilderkunst en zoo vervolgens verschillende toestanden in kunst, die zij beheerschen. Op een anderen tocht zal je ook deze toestanden kennen. Hier is men dus één in alles, zoo ook in onze hemelsche woning. Op aarde leeft men buiten alles om, wij zijn met alles één en verbonden. Het zal je, doordat je dit alles reeds hebt beleefd, duidelijk zijn, dat een geestelijk wezen één is met zijn woning en dat zijn bezit zal stralen, naar de liefde die hij bezit. Zooals ik zeide, kan ik je alleen de kamer van liefde toonen en ook daarin, dus hier waar we thans zijn, kun je niet alles waarnemen, omdat het voor jou niet mogelijk is om mijn diepste innerlijke krachten te peilen. Is je ook dit duidelijk, André?"

„Ja, Alcar.”

„Prachtig, dan verder. Ubronus trok je in mijn hoogere afstemming, waardoor je een duidelijk beeld hebt ontvangen, het zou anders onmogelijk voor mij zijn geweest je dit alles duidelijk te maken. Je hebt daardoor gezien en gevoeld, dat een geestelijke woning zich in een holvormigen toestand bevindt. Zooals mijn huis zijn ook de sferen van vorm. Een sfeer is dus een holvormige toestand, wat weer afstemming vindt op het universum; dus, zooals het heelal

is, is ons huis. Een geestelijke woning is dus het evenbeeld van het universum. Door de kracht der liefde zijn alle kamers verbonden en in stand gehouden. De verdeeling daarvan heb je waargenomen. Zoo liggen in den mensch duizenden gevoelstoestanden, welke de eigenschappen zijn, die dus den mensch vormen. Door concentratie en sterken wil worden al deze eigenschappen gevoed door de liefdekracht, die aanwezig is, die het wezen bezit. En naarmate een eigenschap ontwikkelt, zal het verlicht en zal die kamer zichtbaar zijn voor het wezen, dat in dien toestand leeft. Voel je André, hoe alles is?"

„Ik begrijp u volkomen, Alcar.”

„Heerlijk, dan ga ik verder. Nu heb ik afstemming op deze sfeer, een toestand dus; en deze toestand is mijn woning en ben ik zelf. Mijn toestand is dus een liefdetoestand, wat afstemming vindt op deze sfeer. Deze sfeer is het leven, en het leven is God en dus is alles God wat hier leeft. Daarom zegt men op aarde: In Gods huis zijn vele woningen. Millioenen wezens leven in Gods huis; in ons Vaderhuis, daarin leven zij. Dus mijn huis is een deel van deze sfeer, een deel van God, omdat ik in deze graad van afstemming ben gekomen. Een mensch nu vindt afstemming op een toestand, een toestand is een sfeer, een sfeer een gedeelte van het universum waardoor ik je duidelijk aantoon, hoe een sfeer is. Zie nu naar de fontein: Hoog boven uit den top dalen wij af naar beneden. Dan komen wij op den rand van het bassin. Zoo zijn de sferen, zoo kan ik het best de ligging duidelijk maken. Men kan het echter niet waarnemen, omdat een sfeer oneindig is. Men kan om de aarde gaan, doch in het heelal is dat niet mogelijk. Waar de mensch zich ook zal bevinden, hij voelt zich en is één, zal steeds één blijven. Waar hij is, daar is het middelpunt. Er is dus geen einde; zoo zal eens ons huis zijn, ons innerlijk, oneindig leven, onpeilbare liefde, die wij zullen bezitten, waardoor wij op God afstemming zullen vinden en eens goddelijk zullen zijn. In iedere sfeer leeft een meester. Om den meester, die afstemming vindt in een

hoogere sfeer, leven alle andere wezens in deze sfeer. Een meester offert zich voor anderen op en heeft de kracht en de macht om genade te volbrengen.

Wij hebben onze feesten, mijn zoon, waar millioenen wezens aan deelnemen, wanneer zij zich in deze toestanden bevinden. Maar ook dan, wanneer zij werk verrichten, zijn zij één en zullen beleven, wat er in hun eigen toestand wordt beleefd. Zij zijn en blijven één, waar zij zich ook bevinden. Is je ook dat duidelijk?"

„Ja, Alcar.”

„Waar ik dus ben, op aarde, hier of in andere toestanden, ik ben en blijf in mijn eigen afstemming. Ik zal dus beleven, alsof ik er vertegenwoordigd ben.”

„Wat is dat alles diep, Alcar. Hoe wonderlijk is alles.”

„Ik zeide je reeds, André, wij kennen geen wonderen. Alles is waarheid en leven. Wanneer wij dat leven, waarvan wij nu nog niets afweten, hebben beleefd, lost zich het wonder voor ons op. Wonderen zijn er dus niet, alles is leven. Ik kan dus werk verrichten en aan geestelijke feesten deelnemen. Maar niet altijd is het mogelijk, dat hangt af van hetgeen er plaats vindt. Ook wij zijn aan wetten gebonden. Wij kleeden ons, wanneer wij er aan deelnemen, in prachtige gewaden. Onze gewaden stralen naar de liefdekracht van het wezen. De meesters concerteeren en zijn samen. Vergelijk hen niet met aardsche meesters, want hun kunnen staat in geen vergelijking tot dat, wat zij in deze afstemming bezitten. Ook dit zul je beleven. Onze instrumenten zijn niet met die der aarde te vergelijken. Hier speelt men door het leven, omdat het leven ons dient. Onze muziek wordt in kleur weergegeven. Wanneer je dit begrijpt, zeg ik, dat men hier speelt, ja het leven vertolkt, al naar dat leven uitstraalt. Onze noten zijn dus kleurennuances. Straks zul je een geestelijk feest beleven, wat het heiligste zal zijn van onzen tocht. Het zal je duidelijk zijn, dat een sfeer een hemel is. Zoo bezit ieder wezen een hemel, het is een hemel apart en zoo kunnen vele wezens weer één hemel zijn en kunnen duizenden wezens een hemel vor-

men. De mensch kan dus bezitten en hij is òf een hemel òf een hel, alleen of met vele duizenden tezamen. Zoo kunnen twee wezens één hemel vormen, wat tweeling-zielen, tweeling-broeders of tweeling-zusters zijn. Duizenden of millioenen te zamen vormen één hemel. Dan hebben alle sferen andere namen, van de eerste geestelijke afstemming af. Wij kennen hier den eersten gelukkigen hemel op geestelijke afstemming, zooals ik je reeds duidelijk maakte, niet waar? Dan de bloemensfeer, of bloemenhemel.

De zevende sfeer, de muziek- en kunstsfeer, is de gelukzalige hemel. Zoo zal je duidelijk zijn, André, dat wij steeds zullen veranderen, wat de kringloop der ziel is en beteekent.

Thans zul je weten wie ik ben en waarom wij samen zijn. Op aarde, André, was ik kunstschilder, in den tijd, dat de meesters op aarde leefden. Nog worden mijn schilderijen in musea bewaard, al zijn er eenige honderden jaren voorbijgegaan. Op aarde was ik van een eeuwig voortleven overtuigd, omdat ook ik voelde, dat ik werd geholpen. Iedere kunstenaar is tevens medium in meer of mindere mate. Ik wist, dat een kunstenaar zijn aspiraties uit hogere bronnen kan ontvangen, naarmate hij zichzelf afstemt. Ik voelde soms heel duidelijk de inwerking van voor mij onzichtbare machten. Een enkelen keer zag ik die machten en krachten in den vorm van een gedaante en trachtte ik mij met die macht te verbinden, waardoor mijn kunnen ontwikkelde. De waarheid zag ik echter eerst aan deze zijde. Op jeugdigen leeftijd ging ik over. Ik was twee en veertig jaren oud, toen ik het aard-sche met het eeuwige verwisselde. In mijn loopbaan schilderde ik meest religieuze onderwerpen, zooals de vlucht naar Egypte, Golgotha, het Laatste Avondmaal en vele andere, te veel om op te noemen. Mijn kunst was mijn leven. Eerlijk mag en kan ik zeggen, André, ik ging niet ten onder. Ik heb mijn leven niet verknoeid. Aan deze zijde begreep ik de groote genade van mijn vroegen overgang. Hier leerde ik mij zelf kennen. Hier begreep ik de beteekenis van mijn leven op aarde en tevens, welk een genade het is om op aarde een

gave Gods te mogen bezitten. Hier leerde ik ook, dat in geen duizend jaren deze meesters zullen terugkeeren, en dit geldt tevens voor hen, die de gave van toonkunst bezitten. Er zal dus geen Beethoven meer geboren worden, omdat de kunst, die op de tweede sfeer afstemming vindt, daar is gegeven. Doch ook hierover later meer.

Toen men mij overtuigd had van vele toestanden aan deze zijde, keerde ik terug naar de aarde. Tot mijn schrik zag ik, dat vele mijner vrienden een duisteren weg volgden en als verloren waren te beschouwen. Ook mijn leermeester bevond zich in een dergelijken toestand. Het deed mij pijn, hen te zien ondergaan, waardoor ik besloot hen te helpen. Ik trachtte hen van hieruit te helpen, doch moest mijn plannen opgeven, omdat zij op deze wijze niet te bereiken waren. Dit te weten, berokkende mij veel verdriet. Zij, die ik liefhad, waren aan demonen overgeleverd. En ten einde raad keerde ik naar de sferen terug. In de derde sfeer leerde ik, hoe op den mensch te kunnen inwerken. Jaren gingen voorbij. Ik leerde tevens het menschelijk lichaam kennen, daar men zich ook deze studie aan onze zijde kan eigen maken. Ik maakte mij deze wetenschap eigen om eens weer naar de aarde terug te keeren en de menschheid te helpen. Weer spoedde ik mij naar de aarde en bleef daar geruimen tijd en wandelde er rond. Ik beleefde alles wat mij interesseerde als onzichtbare toeschouwer. Daarna keerde ik terug naar de sferen en daalde er af om in de donkere sferen te helpen, waardoor ik ook dat leven leerde kennen. Het zal je nu duidelijk zijn, waarom ik daar zoo goed den weg weet te vinden.

Mijn vrienden kwamen één voor één over. Enkelen waren gelukkig, anderen echter verkeerden in een donkeren toestand. Ik kon hen spoedig van dit leven overtuigen, daar zij wisten, dat ik reeds vóór hen was gestorven. Ik maakte hun duidelijk hoe zij zich konden ontwikkelen om in een hoogere afstemming te komen.

Weer keerde ik terug naar de aarde. Duizenden toestanden, waarvan ik je er vele heb getoond, beleefde ik van mijn eigen

toestand uit. Ook daar heb ik ongelukkigen geholpen. Ik leerde tevens de krachten kennen om op aarde nuttig werk te kunnen verrichten. Ik zag hun nooden en ellende, hun armoede aan geestelijk voedsel en hun onwetendheid van een eeuwig voortleven en voelde duidelijk aan, dat de mensch het eerst noodig had zichzelf te leeren kennen. Jaren achtereen leefde ik als geest op aarde. Daarna keerde ik weer terug en vroeg mijn meester mij te helpen. Het was Ubronus, die mij in alles steunde. Hij heeft mij geholpen om op aarde een goed bruikbaar instrument te vinden, waaraan ik al de door mij opgedane wijsheid wilde doorgeven om het op aarde bekend te maken. Ik wilde hen in de eerste plaats van een eeuwig voortleven overtuigen.

Ubronus zeide mij: „Zoek een instrument, dat één zelfde gevoelsafstemming bezit, waardoor het mogelijk is om op aarde iets te kunnen bereiken. Het moet uwe eigen karaktereigenschappen bezitten, anders zult u het beoogde doel niet bereiken.”

Samen bezochten wij de aarde, op zoek naar een instrument. En het wonderlijke leerde ook ik, mijn zoon, omdat ik mij alles zoo heel anders had voorgesteld. Mijn gedachten waren om een volwassen mensch te vinden, die bewust was van zijn eigen toestand. Doch Ubronus leerde mij een anderen weg te volgen.

„Zoek een kind”, zoo zeide hij, „en verbind u met het leven. Stem u af en ontwikkel het in de jonge jaren. Bescherm het en zorg, dat het onder geen vreemde invloeden zal komen, die nadeelig op den innerlijken toestand zullen zijn.”

Zoo heb ik jou gevonden, André. Alle andere toestanden zijn je bekend; je weet, hoe ik mij aan je manifesteerde. Doch in je jeugd heb ik je voor vele andere levenstoestanden moeten beschermen. Angstvallig volgde ik je op al je wegen. Ik heb ook daarin hulp ontvangen en kon mij voor andere wetenschappen bekwamen. Alles handelde over het leven na den dood. En toen ik op een morgen mocht beginnen om verbinding tot stand te brengen, nadat ik zes en twintig jaren had moeten wachten, was ik gelukkig, dat mijn werk een

aanvang ging nemen. Lang duurde het voor ik zoover was en ik je overtuigd had, dat de psychische toestanden, het psychisch mediumschap, het geestelijk goud voor je betee-kenden. Door jou, André, zal ik en zullen velen met mij, het menschdom kunnen helpen om het leven op aarde, zoo ook dit leven, voor hen duidelijk te maken. Ik ontwikkelde je opdat je zou kunnen uittreden en thans zijn we reeds eenige malen aan deze zijde te zamen geweest. Vaak, mijn jongen, zag ik al mijn werk vernietigd. Je was in andere handen, in handen van het kwaad. Toch zijn wij ook daar doorgekomen, door je liefde, maar tevens door den wil om het goede te doen. O, hoe moeilijk waren deze uren. Jaren van wachten, jaren van inspanning, zag ik vernietigd. Ik smeekte dan om hulp, zoolang, tot je weer in mijn handen was en je oogen geopend bleven. Te moeten toezien, André, dat demonen zich van het liefste meester maken, is verschrikkelijk. God dank ik, dat het zoover niet is gekomen, dat zij ook jou zouden vernietigen. Je dacht, dat je mij hoorde, doch ik was het niet, ik kon je niet meer bereiken. Alle gevaarlijke klippen heb ik omzeild; het is mij gelukt, je hebt geleerd en je weet, hoe je leven daar is geweest. En thans vertoeft mijn zoon, als aardsch wezen, in de vijfde sfeer. En wanneer je doorgaat met ons werk te doen, zullen nog schoonere toestanden je worden geopenbaard. Vele zusters en broeders, die je op aarde hebt overtuigd en mogen helpen, zijn reeds aan deze zijde. Straks, wanneer je naar hier komt, zullen allen je opwachten en zul je eeuwig geluk ontvangen. Allen zullen je opwachten, André, en voor velen zul je een gids aan deze zijde kunnen zijn, bij aankomst in dit leven.

Je zult alles, wat je thans hebt beleefd, bekend maken en ik zal je er in steunen.

En thans is het oogenblik gekomen, dat wij verder moeten gaan, naar het heiligste van deze reis, naar den hemel, in het leven van den geest."

De vogel, die nog steeds op Andrés schouder rustte, maakte zich gereed, als voelde hij, dat het uur van scheiden was gekomen. Hij vloog op Alcars schouders, die hem streekte en enkele woorden van liefde tot het dier sprak. In een wijden boog om de fontein heen, alsof hij de fontein en alle andere leven beschermde, verdween de vogel in de natuur.

„Vaarwel, mijn leven. Wij zullen terugkeeren.”

En ook tot de andere vogels, die op den rand van de fontein gezeten waren, sprak Alcar woorden van liefde, waarna ze heengingen.

Alcar staarde hen na; André wist met zichzelf geen raad, zoo greep hem dit afscheid aan. Ontroerend was het gebeuren. „En nu, mijn jongen, nog één blik in een geestelijk huis. In langen tijd zul je hier niet terugkeeren. Maanden zullen voorbijgaan, omdat je eerst dit alles op aarde moet verwerken. Neem alles diep in je op, zoodat je het in waarheid zult doorgeven.”

André stond op het punt te vertrekken. Hij voelde, dat hij zou inéénzinken. Hoe moeilijk was het om van dit alles te scheiden. Toch moest het. Hij schrikte reeds terug voor het oogenblik, dat hij op aarde zou wakker worden en het leven in de stof weer zou beginnen. Maar hij wilde niet ondankbaar zijn en zijn leider liever voor al dit heilige danken. Geen woord kon hij echter uitspreken. Hij sprak zichzelf moed in. Eerst moest hij trachten dit geluk te verdienen. Hoe moeilijk was het niet voor Alcar, hier te kunnen leven en al dit schoone achter te laten, om in duisternis en koude te werken. Hij begreep zijns leiders strijd op aarde om den mensch te helpen.

Het oogenblik was gekomen. Alcar stond voor de fontein en zag naar het leven, dat zich in het bassin voortbewoog.

„Alcar,” zeide André. „Veel kan ik niet zeggen, toch voel ik behoefte om ú te danken. Maar voordat ik van hier ga, wilde

ik u toch dit zeggen: Ik zal op aarde mijn best doen en het u niet moeilijk maken."

André knielde voor zijn grooten leider neder. Alcar boog zich over zijn instrument heen, de weinige woorden zeiden hem boekdeelen.

„Ik dank je, mijn zoon. Gods zegen zal op ons werk rusten. Thans naar het feest in de sferen."

Een siddering voelde hij door zich heen gaan, toen hij Alcars woning ging verlaten. Hoe zou Alcar zich voelen? „Een geest van het licht draagt zijn hemel innerlijk." André begreep.

Hand in hand zweefden zij verder, een anderen toestand tegemoet, die de laatste zou zijn op deze reis. In alles lag een goudachtige glans. Wat was liefde machtig. Hoe leerde hij haar kennen. Door veel leed en smart hadden zij zich dit geluk eigen gemaakt. Hij zag, dat het land steeds hooger opklom. Het was alsof hij van een dal uit in een zacht glooiende, opwaartsche richting het hoogste gedeelte naderde. In prachtige tinten zag hij onder zich tempels en gebouwen, die alle straalden, waarvan hij de beteekenis thans begreep. Vele wezens zweefden hen voorbij, die een zelfde richting volgden.

Zij voerden met elkander gesprekken, wat hij duidelijk zag en voelde. Wonderlijk was het. Voor hen heel gewoon, omdat zij in dit leven leefden. Soms zag hij hen voor zich, waarna ze ineens voor zijn oogen verdwenen, als losten zij op in de lucht. André begreep het niet. Hij vroeg aan zijn leider de beteekenis hiervan en deze zeide hem: „Wanneer wij ons verbinden, op hun concentratie afstemming hebben, zien wij hen, anders is het niet mogelijk. Ook zij kunnen onzichtbaar blijven, al leven zij in deze sfeer en hebben wij één afstemming. Dit is dus, omdat zij zich sneller verplaatsen dan wij en daardoor onzichtbaar zijn. Maar er zijn er onder hen, die reeds op een verbindingssfeer afstemming hebben en spoedig de zesde sfeer zullen binnentreden. Wij zullen ons thans sneller voortbewegen. Spoedig zullen wij daar zijn."

In de verte dacht André een groot wit licht waar te nemen.

Hoe dichtër zij naderden, hoe duidelijker werd ook het licht voor hem zichtbaar.

„Wat is dat voor een licht, Alcar?”

„Wat je ziet, is het licht, dat de Tempel van Geluk uitstraalt. Het is de kracht van het leven. Daar worden wezens verbonden. Je zult beleven, dat eenige van onze zusters en broeders hooger zullen gaan. Zij zullen in de zesde sfeer worden opgenomen.”

André zag een ontzaglijk groot gebouw, van sneeuwwit marmer opgetrokken, zeer merkwaardig van vorm, een kruis voorstellende. Indrukwekkend was het zoo uit de verte.

Langzaam daalde Alcar, tot zij den beganen grond bereikten. Uit alle richtingen zag hij de engelen aanzweven. Zwevende engelen zag hij. Wat op aarde een sprookje was, zag hij in den geest bewaarheid. Prachtige gewaden, die fosforesceerden. Jong en schoon waren allen, stralend in een hemelschen glans. Alles leefde, allen straalden licht uit. Jong, eeuwig jong zouden zij blijven. „Velen zijn duizend jaren oud, mijn zoon, anderen weer jonger. Er zijn er ook onder hen, die twee en drie duizend jaren oud zijn.”

André zag niets dan wonderen. Welk een geluk, hier te mogen leven. André dacht, dat zij aan den voorkant van den tempel waren. Hij zag zijn leider daarbij aan om uit zijn mond de waarheid te ontvangen. Doch Alcar glimlachte en zeide: „Wij kennen hier geen voor- of achtergedeelte, hier is alles open, waar je ook leeft. In het leven van den geest kan niets verborgen worden. De Tempel stelt het leven voor van onzen grooten Meester Jezus Christus, het volmaakte Kind Gods, door Zijn heilige krachten opgetrokken.”

Overal zag hij fonteinen, die hemelhoog hare stralen uit-spoten, waardoor het leven in miriaden van kleuren werd omgetooverd. Overal zag hij geluk, niets dan liefde. Duizenden wezens waren bijéén, in liefde.

Wat was schoonheid op aarde vergeleken bij dit alles? Hij voelde zich gelukkig met hun geluk. Wijsheid, kracht en liefde straalden allen uit. Was dit het land van liefde, waar-

over hij had gesproken? Een zelfde beeld zag hij tijdens zijn spreken. Alles wees er op, dat het deze toestand zou zijn. Alcar had hem zeker de inspiratie doorgegeven. Wat hij aan de levende dooden had weergegeven, was Alcars bezit. Hij had niets dan waarheid verteld, niets dan eeuwige waarheid. Hij was reeds gelukkig, dat hij alles zoo duidelijk had doorgegeven. Alcar had hen overtuigd door hun van zijn eigen leven te vertellen. Gelukkig was hij, dat hij eens de kracht en dit geluk zou bezitten.

O, wat waren zij allen schoon. In hunne oogen lag een hemelsche glans. Daarin lag de kracht van het wezen. Dit viel hem daarom zoo sterk op, omdat er zoo velen bijeen waren. Welk een vergelijking met den mensch op aarde. De mooiste menschen, die hij ooit had gezien, waren ongelukkigen aan deze zijde, wanneer zij hun schoonheid voelden. Hun schoonheid was niets dan zielige ijdelheid. Op aarde waren de menschen oud, al dachten zij jong en schoon te zijn. Oud in den geest waren allen hier en jong en schoon, dat was hunne wijsheid, waardoor zij straalden. Allen waren zonnen, die anderen konden verwarmen.

„Kom hier André, wij zullen hier plaats nemen.”

Overall waren rustbanken, waar hij ook in de sferen was geweest. Hier waren het beeldhouwwerken, in verschillende voorstellingen. Zonnen waren uitgebeeld, sterren en planeten, sferen en andere symbolische voorstellingen. Hij begreep tevens, dat hij zich in een bijzonderen toestand bevond, omdat geen wezen op hem lette. Hoe gaarne zou hij met hen hebben gesproken om maar even hunne stemmen te hooren. Maar hij voelde, dat het niet mogelijk was, daar hij in Alcars eigen afstemming leefde. Hij was ook tevreden. Hoe groot immers was de genade, dit alles te mogen zien en beleven. Het zou reeds voor velen op aarde geluk beteekenen, wanneer zij dit alles in een visioen zouden mogen waarnemen. Neen, hij was dankbaar gestemd. Uit het diepst van zijn ziel steeg zijn dank op tot God. Eens zou hij aan alles mogen deelnemen, wanneer ook hij deze afstemming zou bezitten. Vechten zou hij

om dit groote te bemachtigen. O, hoe veel geluk wachtte nog hem en allen menschen op aarde. Eens zou hij voor eeuwig met Alcar één zijn. Voor dit geluk wilde hij gaarne op aarde sterven. Voor ieder, die zijn leven wilde overnemen. Maar het was niet mogelijk. Hij wilde alles doen, want het was in dit leven hier niets dan geluk.

„Zijn hier allen te zamen, Alcar?”

„Ook hier, mijn jongen. De rijksten der aarde, heerschers en keizers, de armsten der armen, hier is alles één. Hoort, de meesters beginnen hun hooge geestelijke gevoelens in kunst weer te geven.”

Een diepe stilte voelde hij. Het heilige ging gebeuren. Hij hoorde de tonen in de verte aanzwellen. Van verre oorden uit kwam het hierheen en klonk melodieus in zijn ooren. Het was begonnen als een zacht gefluister. Doch in dat gefluister waren hemel en aarde verbonden. Het was één, hij voelde het duidelijk. Het tintelde in zijn geheele lichaam. Het was een geweldige kracht, die in hem kwam. Alle wezens knielden neder. Ook Alcar, en hij knielde naast zijn leider neder. Hij voelde zich deemoedig worden, zooals hij nog nooit was geweest. Zijn ziel schreide van dankbaarheid jegens God. Thans voelde hij een anderen deemoed dan hij op aarde dacht te kunnen voelen. In vergelijking met dit gevoel was hij op aarde in opstand, al dacht hij God te naderen. Hoever was hij daar van dit heilige gevoel verwijderd. Mijlen ver lag het van hem vandaan. Zijn hart trok samen en het leven drukte hem. Het was alsof hij al zijn begane zonden weer voelde. Hij had om vergiffenis gevraagd voor al zijn fouten, maar hij voelde, dat ze nog in hem waren. Hoe schooner de muziek, hoe meer hij veranderde. Telkens veranderde zijne gevoelskracht. Alles keerde in hem terug, zijn geheele leven op aarde zag hij aan zich voorbijtrekken. Een schrijnend leed overviel hem. Hij voelde in alles zijn tekortkomingen. Hij beleefde alles hier, door de meesters vertolkt. Hij schreide innerlijk, maar er kwamen geen tranen tevoorschijn. Hij slikte die terug, niemand wilde hij zijn tekortkomingen

laten zien. Dit alles wilde hij zelf verwerken. Het was één met hem, het was zijn leven. Nu voelde hij zich hier vandaan zweven. Over bergen en dalen voerde men hem. O, wat een muziek, het was geen muziek, zooals men op aarde aan instrumenten ontlokte. Ontzaglijk was het, het scheurde een mensch vaneen. Steeds voelde hij zich verder zweven. Nu eens was hij heel hoog, dan weer bevond hij zich boven de aarde. Het leven danste in hem, het was de dans des levens. Nooit te voren had muziek hem zoo ontroerd als thans. Zachtens voerde het hem terug naar de plaats waar hij zich bevond, in hun midden, in de vijfde sfeer. Dan werd het weer sterker en heftiger, het was als een storm, die alles vernietigde. Het keerde terug, alsof een heilig wezen hem iets toefluisterde en van geluk en zaligheid vertelde. Hij voelde alles en begreep deze machtige symphonie, die het leven beteekende. Het was, alsof God zelf tot hem sprak. Hier zeide men hem, dat hem veel geluk wachtte, wanneer hij het leven begreep. Als een film zag hij honderden beelden aan zich voorbijtrekken. Werelddeelen herkende hij en met andere planeten ging men hem verbinden. In diepe diepten daalde hij af en hij zag de duisternis en voelde de koude in zich komen. Christus zag hij, in Zijn leed, dat Hij doorstaan had, en hij voelde de smarten, toen men Hem aan het kruis sloeg. Wie liet hem dat alles beleven? Hoe zou hij dit alles kunnen uithouden? Hij was één in deze sfeer, men liet hem beleven wat zij hier voelden. Ontroerd was hij en voelde zijn krachten wegzinken. Lang zou het niet meer moeten duren. Welk een kracht lag in deze muziek! Alle engelen waren met de meesters verbonden. Ook zij voelden hun heilige kracht. Nog intenser moest hij zich inspannen, wilde hij dit alles tot het einde kunnen uithouden. Hij pakte Alcars hand en sloot die in de zijne.

Wat hoorde hij nu? Een prachtig gezang kwam uit de verte tot hem. Er waren wel duizenden stemmen vereenigd. Zoo rein had hij nog niet hooren zingen, het was zoo rein als hun uitstraling. De meesters begeleidden het gezang. Een hemelsch

schoone stem hoorde hij boven alle andere uitkomen. Het was, alsof hij nog meer geluk zou ontvangen. Het leven kwam in hem. Hij voelde de kracht van hunne liefde, die in hun zang lag opgesloten. Woordelijk verstond hij alle klanken. Alle engelen zongen in koor. God is liefde. God is geluk. Liefde is leven door alle eeuwen. Liefde is één zijn met Hem. O, een gewaarwording van groot, heilig geluk was in hem gekomen. Hij verstond hun gevoel, het leven was in hem.

Zalig zijn zij, die het geluk ontvangen. In liefde vereenigd, in vrede, in geluk, voor eeuwig één. Het was voor hen, die zouden verbonden worden. Wat God verbond, verbond Hij aan Zich. Sferenschoon, sferenliefde. Engelengeluk, engelen-schoonheid. Geef liefde en gij zult ontvangen. Hij kon niet meer, het was te veel voor hem. Alcar hield hem krampachtig vast om hem staande te kunnen houden. In een heilige stilte eindigde alles. Lang bleven de engelen nedergeknield. Stil waren allen, nog stiller was het dan voordat de meesters begonnen waren. Eindelijk stonden allen op en begaven zich naar den Tempel van Geluk, waar zij binnentraden.

„Hun en ook ons gebed is geëindigd, André. Zoo bidt men in de sferen. Zoo bereiden wij ons voor om aan een feest deel te nemen. Allen voelden een hoogere liefde, die zij later zullen bezitten. Sterk zijn, mijn jongen. Nog is het einde niet daar, ook wij zullen binnentreden.”

André hield zijn leider stevig vast, hij wilde Alcar niet meer loslaten. Duizenden engelen waren naar binnen gegaan. Hij durfde niet; was hij wel bereid om in hun midden te vertoeven? Zou hij dit heilige gebeuren niet verstoren?

„Neen, je mag binnentreden, mijn jongen. Je gebed is verhoord, daardoor heb je nieuwe krachten ontvangen.”

Hand in hand traden zij binnen. Hier werden geen wezens teruggestuurd, millioenen wezens konden binnen. Alles was almachtig. Hij voelde, dat ook dit gebouw zich zou oplossen. Het dijde uit, er waren muren, maar de muren leefden. Daarin lag het leven van Christus. Het eerste wat hem opviel,

was de kruisvorm van den Tempel. Het was Christus' heilig leven. Het geheel bevond zich in een wit stralend licht, dat alle wezens verlichtte. Aan den Tempel zag hij geen einde. Christus' liefde was eindeloos, onuitputtelijk, er bestond geen einde. Hier waren zij in Zijn liefdehuis. Alle wezens, die in de vijfde sfeer leefden, zouden kunnen binnentreden. Het duizelde hem, alles was te machtig. Wonderen uit een hogere sfeer werden hem hier getoond. Dit alles kwam tot hem en hij begreep, dat Alcar het hem innerlijk zeide. In geestelijke taal werd tot hem gesproken. Tot ver kon hij de engelen waarnemen. Hier was geen afstand, hij voelde en zag alles, wat zich op deze plaats bevond. Er was geen belemmering in den geest, allen waren één. Bloemen in onbevlekt wit versierden het innerlijk van den Tempel. Op een verhoogd voetstuk zag hij twee wezens nedergeknield, in sneeuw witte gewaden gekleed. Hun hoofden diep gebogen, hun handen gevouwen, als marmer zoo wit. André voelde, dat zij op hogere krachten waren ingesteld. Het heilige scheen te komen. God was in hen, hij voelde den adem des levens, die alle leven onderhield.

Een zacht, hemelsch geluid weerklonk. Alle engelen richtten het hoofd omhoog, wachtend op iets, dat komen zou.

Boven de twee gelukkigen zag hij thans eenig licht komen. Allen keken er naar. Nu hoorde hij een melodieuze gezang. Het was een gebed, dat de twee wezens tot God opzonden. Steeds inniger werd het gebed, het stroomde zijn ziel binnen en ook hij bad voor hun geluk. Om beider hoofden zag hij een stralenkrans van licht, dien hij duidelijk kon onderscheiden. In haar licht zag hij zachtere tinten dan in dat van hem, waardoor hij de mannelijke krachten aanvoelde. In zijn scheppingskracht lag zijn krachtig sterk licht, dat zich met het hare verbond. De lichten vloeiden ineens, zij waren in uitstraling reeds verbonden.

Vele andere wonderen zag hij thans. De muren begonnen te leven, geheele tafereelen zag hij er in afspelen. Hij zag het heelal, de sterren en planeten en het leven van Christus aan

zich voorbijgaan. Boven de twee engelen zag hij dezelfde tafereelen. Het universum ontwaakte, het werd aan allen getoond. Zie, voelde hij, het leven wacht u. Het leven wacht, hoogere sferen kunt ge binnentreden. Andere planeten werden getoond, het was het leven, dat nederdaalde. Christus, de volmaakte Zoon Gods, zou komen. Met Hem waren allen één, Hij, de kosmisch ontwaakte, zou nederdalen. De verbinding was tot stand gekomen. Een flits van Hem hadden allen waargenomen en zij waren met Zijn heilig leven verbonden. Thans boog een ieder het hoofd, ieder wezen bad om kracht en liefde, om ook, zooals zij daar, in een hooger en toestand te worden opgenomen.

Na deze indrukwekkende stilte werd plotseling de geheele Tempel verlicht. De twee engelen werden door een lichtstraal beschenen. Nog steeds werd het lichter. Uit alle richtingen schoten lichtstralen en verlichtten de beide kinderen, die voor eeuwig zouden verbonden worden. Vóór hen zag hij een goudachtig licht, als een zon, opkomen. Het leven was in aantocht. Het heilige oogenblik was genaderd. Alcars hand drong in de zijne, als wilde zijn leider hem zeggen, dat het oogenblik was gekomen. De beide wezens waren als marmeren beelden. Hun gewaden vlamden, door het hemelsch licht beschenen. Alle engelen concentreerden zich op dit oogenblik. André zag, dat in die gouden zon iets zichtbaar werd. Het was een wezen. Duidelijk zag hij het in dezen gouden omlijsting. Nu trad het te voorschijn, het leefde. Het wezen bleef in een waas gehuld, maar stak beide armen uit en zegende de twee engelen. Het heilige oogenblik was daar, twee levens werden opgenomen. Zoo plotseling als het gekomen was, verdween het licht, Christus, de Volmaakte Zoon Gods, had zich gemanifesteerd. Engelen zongen, de meesters begeleidden, een machtig koor stemde in, het was één grootsch geheel, alles was liefde.

André voelde zich wegzinken, dit kon hij niet verwerken. Nog hoorde hij het gezang, dat al verder en verder zich verwijderde. Daarna was hij zich van niets meer bewust. Toen hij

ontwaakte, voelde hij nog steeds Alcars hand in de zijne en hij begreep, dat geen andere machten dan alleen die van God hen zouden kunnen scheiden. Hij sloeg de oogen op en zag zijn leider aan.

„Zoo, mijn jongen. Weer bewust?”

André nam Alcars beide handen om hem voor alles te danken. Geen woord kon hij spreken. Lang zweefden zij zoo verder, de aarde tegemoet. Nog was zijn concentratie niet teruggekeerd. Zijn gedachten waren als verlamd. Het hoogste geluk had hij beleefd, bedwelmd was hij van geluk. Langzaam keerden zijn krachten terug.

„Waar zijn wij, Alcar?”

„Op weg naar de aarde.”

„Niet meer in uw sfeer?”

„Neen, mijn jongen.”

„O, hoe schoon was alles. Ik ben bedwelmd van geluk.”

„Het zal je zielekrachten versterken. Het heiligste van onze reis heb je beleefd: een hemelsche verbinding als aardsch mensch te mogen beleven. Het is een genade, die slechts één mensch op duizenden zal ten deel vallen.” André zag, dat hij in de derde sfeer was, en voelde, dat zij met groote snelheid de aarde tegemoet zweefden. Nog enkele oogenblikken en ook deze schoone uittreding behoorde tot het verleden. Gedurende zijn geheele leven op aarde zou het hem steunen. In weinige oogenblikken hadden zij de aarde bereikt en hij trad zijn kamer binnen.

„Alles wat je hebt beleefd, mijn zoon, zul je bewust weten. Het beteekent wijsheid in den geest en het zal niets dan kracht beteekenen in je aardsch leven. Ga spoedig aan je taak beginnen om het aan de menschheid bekend te maken. Ik zal je daarbij helpen. Doch alles hangt af van je eigen gevoel het mede te deelen, zooals ik het je toonde. Dat is jouw werk, op onze hulp kun je rekenen.”

Nogmaals knielde André voor zijn leider neder om hem voor alles te danken.

„Sterk zijn, mijn jongen, spoedig zullen wij weer samen zijn.”

André voelde, dat hij omhoog ging, weer daalde en met een lichten schok in zijn stoflichaam terugkeerde. In een grootsch, gelukkig gevoel ontwaakte hij en hoorde hij zijn leider spreken: „Je bent thans weer met je stofkleed verbonden. Jij leeft op aarde, ik aan deze zijde, toch zijn we één, voor eeuwig, voor eeuwig. Maar alvorens het contact te verbreken, vraag ik, vergeet niets van alles wat je hebt mogen beleven. Ga spoedig aan je taak beginnen. Daarna wachten je nieuwe wonderen. Je Alcar.”

André hoorde niets meer en viel in een diepen slaap. Des morgens werd hij wakker en wist, wat hij dien nacht had beleefd. Hij voelde zich gelukkig en kon wel huilen van vreugde. In hem lag een groot, heilig gevoel, waarvan hij de oorzaak kende. Het was het geluk, dat zij voelden, die in het Hier-namaals leefden.

In geluk, in liefde, voor eeuwig één. Zij hadden het stofkleed afgelegd; zij begrepen, wat het leven op aarde betekende.

HOOFDSTUK VII

ÉÉN MET HET LEVEN, DAT GOD IN ALLES HEEFT NEDERGELEGD

VEEL heeft André door zijn prachtige gave mogen beleven. Verschillende occulte problemen werden voor hem opgelost en duidelijk gemaakt, doch wat hij in dezen toestand beleefde, was toch wel het ongelooflijkste van alles, wat hem in den geest werd gegeven. De lezer zal zich daarom afvragen, of er wel menschen op deze wereld en aan gene zijde zijn die dit gebeuren kunnen aanvoelen of daarmede worden verbonden. Velen zullen daarover hun schouders ophalen, omdat zij het niet kunnen aanvaarden. Doch alles wat André vertelde, heeft hij mogen beleven, door hen, die achter den sluier leven. Door zijn groote gave, door Gods heilig geschenk, is dit alles waarheid geworden. Daarom nogmaals: alles is waarheid, niets dan de waarheid, alles heeft hij mogen beleven.

Op een middag, toen hij alleen in zijn kamer zat, werd hij in een toestand gebracht, waardoor hij het leven in alles aanvoelde. Het was een wonderlijk gebeuren en voor hem is het een grootsch moment geweest. Na dat oogenblik voelde hij een groot geluk in zich komen en liefde voor alles wat leefde. Het was een oogenblik van zalig geluk, waarvoor hij God niet dankbaar genoeg kon zijn. Hij vertoefde in gedachten aan gene zijde bij al zijn vrienden, die hij reeds had zien overgaan. Hij dacht, hoe zal ik hen terugzien, want velen, dat wist hij zeker, zouden geluk bezitten en anderen diepe duisternis. Aan de laatsten dacht hij het meest, zij hadden hulp noodig. Innig voelde hij zich op dit oogenblik met hen verbonden en in dezen toestand werd hem het wonder geopenbaard. 's Morgens, toen hij wakker werd, voelde hij, dat hij zich in een voor hem onbekenden toestand bevond. Dit was hem dadelijk opgevallen. Het was een rust, een stilte, die in hem lag, die niet op aarde was te vinden, waar men dan ook vertoefde.

Zijn eerste gedachten waren, dat hij was uitgetreden, maar hij zette deze gedachten opzij, omdat Alcar hem bewust liet uittreden en hem van te voren zou waarschuwen. Wanneer hij een probleem zou beleven, dan was ook alles anders. Neen, hij was niet in de sferen geweest. Die innerlijke geestelijke rust bleef hij den geheelen morgen voelen, tot op het oogenblik, dat hij bemerkte, dat er op hem werd ingewerkt, waardoor hij de bedoeling ervan begreep en hij met het wonderbaarlijke werd verbonden. Vroeger maakte hem een dergelijke rust zelfs angstig, omdat hij dan niet wist, wat er met hem geschiedde. Dit laatste was ook nu het geval, doch hij had geleerd om te wachten en zich niet meer angstig te maken, omdat hij door alle bewijzen dit vertrouwen had gekregen. Het was gegroeid tot een krachtig wéten. Thans maakte het hem niet meer ongerust en wachtte hij in overgave op de dingen, die zouden komen.

Toen hij zoo in gedachten was verzonken, voelde hij plotseling, dat er op hem werd ingewerkt en dat hij zich in een anderen toestand voelde komen. Toch bleef hij zich bewust van alles, wat er met en om hem heen geschiedde. Hij dacht, wat dit nu weer te beteekenen zou hebben, maar liet rustig op zich inwerken. Op deze wijze, in volle overgave, zou Alcar hem kunnen bereiken. Wat hij voelde en waarnam, was zeer merkwaardig. Hij werd met iets verbonden, dat hij nog niet begreep. Daarna kwam er een heerlijke geur tot hem, waardoor zijn belangstelling voor de onzichtbare machten, die om hem heen waren, steeg. Hij zag om zich heen, of er in zijn kamer ook bloemen aanwezig waren, die dezen geur verspreidden. Maar er stond alleen een vaas met roode tulpen en deze konden dien geur niet verwekken.

Na deze verschijnselen hoorde hij een zacht geluid. Het was alsof er fluisterend tot hem werd gesproken, echter niet duidelijk genoeg om te verstaan. Soms was het van hem verwijderd en dan weer dichtbij, ook boven zijn hoofd was het hoorbaar. Vaak was het zeer heftig, alsof er iets onaangenaams gebeurde, waardoor het in dezen toestand geraakte.

Hij vroeg zich af, wat dit beteekende. Waren het wel geluiden, die hij hoorde? Nu hoorde hij het weer en nog duidelijker dan den eersten keer en hij wist, dat het geen stemmen waren. Op zijn donkere séances had hij de geesten hooren spreken en hij kende hun stemmen, die waren als toen zij nog op aarde leefden. Hun stemmen waren menschelijk, maar wat hij nu hoorde, was zoo heel iets anders. Veel had hij op occult gebied beleefd, dit echter was vreemd en daarom nieuw voor hem.

Nogmaals trachtte hij het geluid op te vangen en luisterde aandachtig. Neen, het waren geen menschelijke stemmen, dit was iets zeer eigenaardigs. Maar wat dan? Hij wandelde de kamer op en neer om het nog duidelijker te kunnen hooren. Toen hij in een der hoeken van zijn kamer stond te luisteren, voelde hij, toen hij weer wilde terugkeeren, dat hij werd tegengehouden. Een onzichtbare macht belette hem verder te gaan. Rustig liet hij zich beïnvloeden en hij voelde, dat men hem naar de tafel voortduwde, waar de tulpen stonden. Hij begreep onmiddellijk de bedoeling en wilde er vlug heen gaan, doch dan voelde hij weer, dat hij tegengehouden werd. Daarna duwde men hem zachtjes aan vooruit, schrede voor schrede naderde hij de vaas met tulpen. Van alles was hij zich bewust en normaal kon hij denken.

Toen hij de tafel bijna genaderd was, schrikte hij geweldig. Het geluid, dat hij zooeven hoorde, werd door de tulpen veroorzaakt. Hij dacht gek te worden. Als een marmeren beeld stond hij voor de tafel. Wat zou hij moeten doen? Wat beteekende dit alles? Eenige seconden verliepen. Hij kreeg het gevoel om tot de bloemen te spreken. Een sterke drang lag in hem zulks te doen. Toch durfde hij niet en dacht aan verschillende stoffelijke dingen om zichzelf te controleeren of hij nog normaal was in zijn gedachten.

Ja, zoo dacht hij, ik ben normaal, mijn gedachtengang is perfect.

Nu duurde het niet lang of hij voelde zich geheel met de bloemen verbonden. Een wonder geschiedde. Toen hij haar met zijn

handen aanraakte, voelde hij een eigenaardig gevoel in zich komen. Bij de één kwam er rust in hem, bij een andere voelde hij angst, bij weer een ander kwam hij in opstand en zou hij alles kunnen vernielen. Terwijl hij hen achtereenvolgens een andere plaats gaf, voelde hij verschillende gevoelskrachten door zich heengaan. De drang om te spreken werd steeds heftiger en toen hij daartoe overging, voelde hij een algemeene instemming. Duidelijk voelde hij die verschillende gevoelsovergangen. Het mooiste en heiligste gevoel, dat in hem kwam, was, dat hij voelde, dat enkele tulpen spoedig zouden verwelken en afsterven. Het was een zeer vreemd, maar intens gevoel, het naderend einde van dit zoo kort bestaan. Een lichte duizeling en slaap overviel hem, in zich voelde hij een heerlijke rust komen, terwijl tegelijk droefheid door hem heenging. Eenige minuten bleef hij met hen verbonden, totdat hij plotseling besepte, hoe onnatuurlijk zijn doen en laten was.

Angstig werd hij van zichzelf. Hij, als aardsch mensch, sprak met de bloemen en voelde hun bloemenleven. Ook zij waren als de menschen en hadden hun anti- en symphatieën, zoo ook hunne verschillende gevoelseigenschappen. Het was voor hem om er van te duizelen. Voor de tweede maal betastte hij zich, bevoelde zijn hoofd en armen, dacht aan andere aardsche toestanden en constateerde, dat hij normaal was. Ben ik nog op deze wereld, zoo dacht hij, of ben ik in hun leven opgenomen? Na alles te hebben nagegaan, was hij zich bewust, dat alles normaal was en dat hij als een aardsch mensch kon denken en voelen, zien en hooren.

Daar stond de radio, daar hing een schilderij van hem, dat Alcar voor hem had gemaakt. Dit was een bruin kostuum dat hij aan had, dat een tafel, op straat hoorde hij de menschen spreken en hij zag hen voorbijgaan. Alles was normaal en toch voelde hij zich in een andere wereld dan zijn bewustzijn op aarde. Hij leefde en was zich van alles, wat hem omgaf, bewust, maar toch was hij met een ander leven verbonden. Na dit alles te hebben gecontroleerd, begon hij weer met de

bloemen te spreken. En thans nog inniger dan den eersten keer voelde hij zich met hun leven verbonden.

In zijn gevoel daalde hij van de aarde af en maakte het geheele proces mede. Van zaad tot bloem voelde hij waar het leven heen voerde, welke reis het had gemaakt, totdat zij hier in zijn vaas een plaatsje hadden gevonden. Het heiligste was wel, toen hij beleefde, dat de knop als bloem zou opengaan. Een zacht gekreun, een pijnlijk gevoel kwam in hem. Dit ontwaken was ook voor de bloem pijnlijk. Hij voelde zich innerlijk samentrekken, alsof zijn lichaam op het punt stond uiteen te springen. Het was een intens gevoel, dat hij zuiver gewaar werd.

Daarna kwam er iets schoons in hem, het was het gezang van het ontwaakte leven. Het voelde, dat het was geboren, en ook hij voelde dit geluk. Daarop zag hij als in een visioen, dat zij werden afgeplukt en een koude rilling doorvoer hem. Snijdend was het en hij beefde van innerlijke ontroering. Het was een angstwekkend gevoel, dat hem het leven benam. Daarna bemerkte hij, dat zijn gevoel verduisterde in een wachtend overgeven, het einde van een bestaan. Een floers lag om alles, het einde zou spoedig komen.

Innig sprak hij met haar allen. Vooral zij, die spoedig zouden verwelken, voor haar koos hij zoete en krachtige woorden om haar het heengaan gemakkelijker te maken. Zij treurden, duidelijk voelde hij het. „Komt,” zoo sprak hij, „uw leven is kort, en ik voel zeer goed, dat de mensch het vervroegt. Toch moet u rustig zijn en het leven, dat u bezit, te zamen deelen. Waarom in opstand? Is ook in dit leven disharmonie? Verdringt de één de ander? Zijt gij alle niet ten doode opgeschreven? Moet gij elkander het leven nog zwaarder maken dan het reeds is? Komt, tracht rustig te zijn en gelukkig!” André voelde het leven, dat God in haar had nedergelegd, zeer duidelijk. Naarmate hij tot haar sprak en de één na de ander een ander plaatsje had gegeven, waren alle in een rustigen toestand gekomen.

„Zoo,” zeide hij, „nu is het beter. Thans volgt u den weg, dien

ook wij menschen te volgen hebben, maar nog steeds niet willen. De mensch voelt zich te veel en te sterk en is te veel met zichzelf ingenomen. Laat er rust zijn in uw midden. Het leven is kort voor u; dat weet ik, omdat ik dit proces zoo-even heb mogen volgen. Is er dan nergens vrede en geluk? Ook niet in uwe wereld?"

Alle luisterden naar hem en hij hoorde haar stemmen en ervoer haar gevoelsaandoeningen, alles voer door hem heen.

Zoo zou hij wel uren willen doorspreken, het was een heilig oogenblik voor haar en hem geweest.

Plotseling hoorde hij zich bij zijn naam noemen en zeide Alcar hem, dat de verbinding werd verbroken.

André schrikte er van en kreeg het gevoel haar te demagnetiseeren, wat hij dan ook deed. Toen beleefde hij een ander wonder: De tulpen, die ver naar beneden hingen, gingen, op hetzelfde oogenblik, dat hij haar demagnetiseerde, omhoog, zoodat zij als stijve kaarsen in de vaas stonden. Hoe was het mogelijk, dacht hij, dit is toch wel een bewijs, dat ik met haar was verbonden. Welk wonder was hem geopenbaard? Een heilig warm gevoel doorstroomde hem en hij voelde, dat het contact was verbroken. Hij knielde voor de vaas met bloemen neder om God en zijn leider Alcar voor dit geluk te danken. Lang bad hij en toen hij was opgehouden, vloog hij naar zijn moeder om haar het groote gebeuren te vertellen.

„Kom, moeder, ga met mij mede, er is een wonder gebeurd.” Zijn moeder zag hem aan en schudde haar hoofd. In zijn oogen zag zij dien eigenaardigen glans, dien ze reeds zoovele malen daarin had gezien en dien zij kende. Wanneer haar jongen in trance was, of wanneer hij met andere machten, die door hem werkten, werd verbonden, lag in zijn oogen een zachte, maar tevens een verziende glans. Daaraan wist zij, dat hij weer iets vreemds had beleefd. Samen gingen zij naar zijn kamer. De eerste woorden die zij tot hem sprak, waren: „Mijn jongen, hoe kun je zóó die tulpen in de vaas zetten.” En om haar woorden in daden om te zetten, wilde zij de vaas anders opmaken. André begreep, dat ook op haar

werd ingewerkt en met een sprong was hij bij haar en belette haar ook maar met één vinger de vaas aan te raken. Zij zag hem aan en dacht, o, hij is weer in een andere wereld. „Ga daar zitten moeder en luister naar wat ik u zal vertellen.”

Gewillig deed zij wat haar kind verlangde en nam plaats. „Luister naar mij, moeder, zooals u nog nooit naar mij heeft geluisterd. Als u mij ooit wilt aanhooren, doe het dan nu. U weet, dat alles wat mij door Alcar en alle andere intelligenties wordt gegeven, voor mij heilig is, niet waar? Wanneer ik een diagnose mag stellen of een zieke genezen, zal ik alles zoo doorgeven, en er nooit iets bij maken, omdat ik Alcar zou bedroeven. Dat weet u, niet waar? Ik zal, wanneer ik iets zie, het nooit verfraaien. Ik weet, moeder, dat, wanneer ik het wel zou doen, ik het eens zal moeten goed maken. Vele geesten zien op mij neer, hoe ik mijn gave gebruik en omdat ik dat weet, is mij alles heilig, wat met het leven na den dood heeft te maken.”

Zijn moeder, die hem wilde tegenspreken, omdat zij dat alles reeds lang wist, kreeg daar echter geen gelegenheid voor, omdat hij het haar belette.

„Neen moeder, laat mij uitspreken. Ik moet u nog meer vertellen. Zeg mij eerlijk en vergeet niet, dat het mij heilige ernst is, zeg mij, denkt u, moeder, dat ik normaal ben, als een normaal mensch met u spreek?”

Zijn moeder, die toch, ondanks zijn heiligen ernst, wilde lachen, hield haar lach in, omdat zij hem zag wegzinken en van kleur veranderen. Zij knikte met haar hoofd ten teeken, dat alles goed was.

„Luister nu goed. Ik heb zooeven met de bloemen gesproken, moeder. O, ik ben zoo gelukkig.”

„Wat zeg je, met de bloemen gesproken?”

„Ja moeder, vindt u mij niet abnormaal? Ik weet de betekenis er nog niet van, doch ik heb met de tulpen gesproken en haar leven gevoeld. Maar één ding weet ik, en ik weet het niet alleen, maar voel het intens, en dat is, dat ik alles wat leeft

wel zou kunnen omhelzen. O, een heerlijk gevoel ligt in mij, dat er voordien niet is geweest.”

Zijn moeder stond uit haar stoel op en ging heen, zonder iets te zeggen. André hoorde haar binnensmonds spreken. Wonderlijk, wonderlijk toch. Voor haar was dit alles te veel en te diep. Reeds lang kende zij haar jongen niet meer en waande hem ver, heel ver van haar vandaan. Iederen dag voelde zij dezen afstand grooter worden, totdat hij voor haar niet meer was te bereiken, wat haar soms verdrietig stemde. André, die alleen achtergebleven was, hoorde zijn leider tot hem spreken.

„Is mijn jongen gelukkig en ben je wat kalmer, André? Heeft het je niet te veel aangepakt en te veel krachten gekost? Was de emotie niet te sterk voor je? Is André overtuigd van dit groote wonder? Voel je, mijn jongen, dat er een heilig geluk in je is gekomen? En zou je onzen grooten Vader, wat je reeds hebt gedaan, niet van uit het diepst van je ziel willen danken en uitroepen: Vader, wat hebt U mij gegeven? Hoe kan ik U danken? Zou je niet voor alles wat leeft je leven kunnen geven, wanneer men dat verlangde? Voelt André thans geen liefde voor alles wat leeft? Kun je thans alle menschen niet liefhebben en zou je niet willen uitroepen, hoe gelukkig je bent? Vindt mijn zoon het zoo onbegrijpelijk, dat ik hem met het leven, dat God in alles heeft nedergelegd, heb mogen verbinden? Dat God je wil om ons werk te doen, kent en je gebeden om wijsheid, kracht en liefde heeft verhoord?

Luister André: Lang geleden, toen wij voor het eerst te zamen waren, toen je hen leerde kennen, die aan deze zijde in geluk leefden, kwam er een sterk verlangen in je op om een dergelijke afstemming te mogen bezitten. Je knielde iederen dag, ieder uur neder, en bad, dat God ons de kracht zou schenken, om jou als een zuiver instrument te mogen ontwikkelen. Toen, André, wist ik reeds, dat je eens deze heilige genade zou ontvangen. Dat God het ons zou toestaan, je met het leven te verbinden. Dit is nu geschied. Je bent in den geest ontwaakt en voelt zuster- en broederliefde. Steeds zul je dit

heilige gevoel blijven voelen, het is je bezit geworden. Thans zal je strijd geen strijd meer beteekenen en zul je je kruis dragen, dat God je te dragen heeft gegeven. Je zult het leven, dat tot je komt, kunnen aanvoelen en naar je liefde handelen. Nu nog dit: Om dit groote gebeuren rustig op je te kunnen laten inwerken, bracht ik je, toen je nog in een diepen slaap lag verzonken, in dezen rusttoestand. Ik kon dit alleen bereiken door mij met je te verbinden en deze verbinding in stand te houden. Je voelde dus mijn innerlijke rust, mijn eigen afstemming. Je weet, dat wij in onze afstemming het leven in alles voelen. Den bloemengeur bracht ik tevens tot je om je gevoel en interesse op dit gebeuren af te stemmen, waardoor ik je kon verbinden en maken dat je geheele concentratie hierop afstemming zou vinden om je het proces te kunnen laten volgen. Dit alles is mij volkomen gelukt. Ik hield je tegen en bracht je schrede voor schrede naar de tulpen om de verbinding niet te storen. Daarna liet ik je voelen, dat ook in de natuur disharmonie heerscht. De gevoelskrachten van het leven, wat een leven aan kracht bezit, liet ik je tevens voelen en ik liet het wordingsproces in je gevoel aan je voorbijgaan. Duidelijk heb je alles kunnen volgen. Eerst wanneer de mensch de eerste gelukkige sfeer aan deze zijde binnentreedt, kan hij het leven in alles aanvoelen, omdat zijn gevoel in den geest afstemming vindt. Is je dat duidelijk? De mensch op aarde kan niet in dezen toestand leven, daarom moest ik mij met jou verbinden en kon ik het je op deze wijze laten beleven. Wat je beleefde, was dus door mijn wil, mede door je innig smeecken om voor ons als zuiver instrument te willen dienen. Buiten ons dus zou je het leven niet hebben gevoeld. Dit gevoel, André, dat nu in je is, zul je verder ontwikkelen en eens zal het op onze toestanden afstemming vinden, wat eeuwig geluk voor je zal zijn. Verbind je in liefde, dan zul je alles kunnen aanvoelen, zooals het leven zich voelt op het oogenblik van verbinding. Deze liefde, mijn jongen, is je bezit. Het leven is aan jou, mijn jongen, wees gelukkig en laat anderen je geluk voelen. Ik ga heen, Je Alcar."

Hoe machtig was liefde. Het ééne wonder na het andere werd hem geopenbaard.
En dit alles door het heilige spiritualisme.

HOOFDSTUK VIII

HET GEESTES- EN HET STOFLICHAAM

ANDRÉ ontving steeds meer bewijzen van een eeuwig voortleven na den stoffelijken dood, waarmee hij de menschheid trachtte te overtuigen, dat het geesteslichaam een apart lichaam is en dat de mensch, na het stoflichaam te hebben afgelegd, het eeuwige leven binnentreedt. Bovendien werd hem aangetoond, dat de geest het intellect lichaam is en het gevoelslichaam beteekent. Door de vele uittredingen, die hij door Alcar had mogen beleven, stond het voor hem vast, dat de mensch op aarde leefde om zijn gevoel in den geest te ontwikkelen. En dat was door de liefde. Na zijn laatste reis naar den hemel en de hel, was er niets meer in hem, dat aan deze waarheid twijfelde. Wanneer hem het een of ander hinderde, liet Alcar hem beleven, waardoor hij verschillende problemen leerde kennen en hij in den geest ontwikkelde. Het beleven van vele toestanden was voor hem een groote genade, waardoor hij het geestelijke leven leerde kennen. Wat hij in dezen toestand beleefde, was zeer zeker de moeite waard om te worden verteld.

Het volgende gebeuren was ook heel merkwaardig.

Reeds eenigen tijd voordat hij dit probleem mocht beleven, las hij een boek van een bekend schrijver over het leven van den Heiligen Franciscus van Assisi. De geschiedenis, zooals de schrijver deze had weergegeven, vond hij zeer wonderlijk en zij had hem diep getroffen. Het groote geloof en de menschenliefde van Franciscus brachten hem tot nadenken. Eén toestand was hem niet duidelijk en daarover piekerde hij veel; het was de kastijding, die Franciscus zichzelf toebracht. Of het nu in waarheid was geschied of niet, hem interesseerde dit geval bijzonder. Aan zijn heiligheid wilde André niets te kort doen, maar hij begreep niet, dat Franciscus zich door

zelfkastijding kon ontwikkelen. Velen zouden hem dom vinden, maar het liet hem niet met rust, hij dacht er reeds eenige maanden over na.

Hij vond het geweldig om naakt in een doornenstruik te springen, zoodat het bloed van alle zijden langs het lichaam droop, maar of Franciscus daardoor deze hoge geestelijke afstemming had verkregen, dat was nu voor hem het raadsel. André voelde voor den heilige allen eerbied. Deze was een mensch met een groot heilig gevoel en daarvoor boog hij diep het hoofd. Maar hij beschouwde het als verkeerd om steeds aan hem te denken. Ook hij wilde vooruit en doordat Alcar hem had duidelijk gemaakt, dat de mensch het leven zou moeten beléven, begreep hij het nut van de kastijding niet. Een vrouw, die op aarde geen moeder werd en toch naar het moederschap hunkerde, keerde terug om het te beleven. Zou diezelfde moeder zich op andere wijze van haar hunkering kunnen bevrijden? Zie, dat waren problemen, die hij maar zoo niet zag opgelost.

Zou een vrouw, hunkerende naar het moederschap, haar hunkering kunnen vernietigen en overwinnen door zichzelf te kastijden? Was dat mogelijk? Waarvoor diende dan het leven? Hij gaf meermalen zichzelf antwoord, maar kwam niet tot een resultaat. Zelfkastijding was toch niet de weg om in een klein aardsch leven in zoo'n hoogen toestand te komen?

De heilige bad dag en nacht, offerde zich voor alle leven op, maar waar was dan die zelfkastijding voor noodig? Om harts-tochten te bedwingen? Hij leefde een rein leven; dat was toch voldoende? Nogmaals, aan zijn heiligheid wilde hij niets te kort doen, maar het liet hem niet met rust. Telkens betrapte hij zichzelf er op, dat hij weer met Franciscus bezig was en hij kon er maar niet van bevrijd worden. Dan kwam er nog bij — en dit was een eerste factor — dat André van zijn aardsch leven iets wilde maken. Hij wilde iets zijn voor anderen. En welke middelen ook noodig waren, hij wilde hen aanwenden om zich geestelijk bezit eigen te maken, opdat hij, wanneer ook hij zou overgaan, in het eeuwige leven licht zou bezitten.

Alles wilde hij daarvoor doen, voor ieder wezen gaf hij zich in zuivere liefde en voor iedereen zou hij zijn leven willen geven, wanneer het van hem verlangd werd. Het was geen ijdelheid om iets te zijn, hij wist, hoe nietig hij was. De prachtigste schilderstukken werden door hem gemaakt en toch durfde hij zich niet voor schilder uitgeven. Wanneer Wolff en vele anderen niet meer door hem zouden schilderen, was tevens zijn talent verdwenen. Zoo was het ook met het zien en genezen: Als Alcar hem niet hielp, kwam van een diagnose niets terecht. Hij wist immers, dat hij het niet kon en nooit zou kunnen, buiten hun hulp. Hij was niets en bleef niets, hij was een instrument. Maar wat hij zeer goed begreep, was dit: wanneer hij zich inspande en zich zuiver wilde geven, zou Alcar hem in den geest ontwikkelen, hetgeen geestelijk goud beteekende aan gene zijde. Was dit ijdelheid? Neen toch! Hij wilde alleen iets zijn voor anderen; daarom spande hij al zijn krachten in om zich de schatten des geestes eigen te maken. Daarom hield hem dit probleem gevangen. Op een avond ging hij, vermoeid, vroeg naar bed. Toch kon hij den slaap niet vatten, omdat Franciscus hem bezig hield. Hij vroeg zich af, of Alcar zou weten hoe hij liep te piekeren. Ging hem dit niet aan? Of waren dit geen toestanden voor Alcar? Maanden liep hij er mee rond en zag maar geen oplossing. Nadat hij zijn laatsten wonderlijken toestand had beleefd, durfde hij aan Alcar niets meer te vragen, want wanneer het noodig bleek, werd hij geholpen. Thans zou deze alles zeer zeker belachelijk vinden en zou hij het zelf moeten uitlechten.

Waar bemoeide hij zich ook mede? Waarom had hij het boek gelezen en alles letterlijk overgenomen? Het was natuurlijk verkeerd, maar wat kon hij er thans nog aan veranderen? Alles van zich afzetten, maar hoe? Hoe vaak had hij het niet reeds van zich afgeslingerd en toch sloop het zijn ziel weer binnen. Hij maakte zich kwaad en voelde dat zijn concentratie nog zwak was. Eenige nachten terug had hij er zelfs over gedroomd. Hij vond het verschrikkelijk. Hij kon niet

eens rustig meer slapen. Hij droomde, dat Franciscus hem had laten roepen en hem over zijn leven had verteld. Hij zeide tot hem het volgende:

„Ik weet van je denken af en weet daar wel raad op, ga maar mede.”

Hij had hem medegenomen naar een grooten tuin achter een klooster en zeide tot hem: „Ziedaar, spring er maar in, dan weet je ineens hoe alles is”. Franciscus wees hem op een doornenstruik. Hij zag hem daarbij aan, als wilde hij zeggen, je durft het toch niet, en André sprong naakt in de doornenstruik, zoodat het bloed van alle kanten van zijn lichaam droop. Maar toen hij des morgens ontwaakte en hij zich zijn droom herinnerde, was er niets aan zijn lichaam te zien; het was dus een echte droom geweest.

En thans lag hij alweer over hetzelfde probleem te piekeren. Hij werd er nog gek van, wanneer hij daar niet spoedig van werd verlost. Hij concentreerde zich als nooit te voren, want hij wilde slapen. Halve nachten wakker te liggen en niets zeggende droomen te droomen, daar werd hij niet wijzer van. Hij dacht, ik zal bidden, net zoo lang totdat ik in slaap val. Het gelukte hem, het gebed bracht hem in diepen slaap. Hoelang hij had geslapen, wist hij niet, toen hij dacht, dat zijn naam werd uitgesproken. Hij zag om zich heen, maar zag niemand.

Weer hoorde hij: „André?” Wie riep hem daar? Kwam men hem weer voor het een of ander halen? Hè, wat was dat? Hij stond naast zijn lichaam. Dadelijk dacht hij aan zijn vorigen nachtelijken tocht. Had men hem noodig? Wie had hem bevrijd? Alcar? Waar was zijn leider? Waren het weer andere problemen, die hij zou beleven? Toen hij Annie mocht genezen, waren hem ook twee onbekenden komen halen en toen hem alles duidelijk werd gemaakt, waren het Alcar en diens meester. Hoe slecht had hij over hen gedacht, thans wilde hij dit voorkomen. Toch zou hij voorzichtig moeten zijn en zoo maar niet meegaan, hij kon immers niet weten, of er ongelukkigen tot hem waren gekomen.

Weer hoorde hij: „André, wilt u ons volgen?” Volgen, dacht hij, waarheen? Aan den klank hoorde hij, dat het geen ongelukkige geesten waren, want daarin lag liefde; in den geest voelde en hoorde men dat onmiddellijk. Aan deze zijde kon zich een demon niet verbergen, aan den één of anderen toestand zou men hem kunnen herkennen.

Voor hem stonden twee wezens, in een licht waas gehuld. Hij zag hen, maar toch waren zij als schaduwen. Nog steeds hoorde hij niets van zijn leider. Op hetzelfde oogenblik kwam in hem een liefdekracht, hetzelfde gevoel, als toen men hem voor Annie was komen halen en daardoor was hij vastbesloten om mede te gaan. Hij stapte op hen toe en voelde, dat hij werd opgeheven en zij zich van de aarde verwijderden. Zoo, dacht hij, het is een reis naar de sferen. Deze toestand was dus een andere dan die van Annie. In snelle vlucht verlieten zij de aarde en hij was zeer nieuwsgierig, waarheen men hem zou brengen.

André zag naar den hemel en schrikte. Dat was niet in orde. Zoo'n toestand kende hij niet en had Alcar hem niet getoond. De hemel was geel. Dat kon toch niet? Hoe kon een hemel geel zijn? Nooit had hij daarvan gehoord. Waren die hemelen aan deze zijde te vinden? Hij vond het abnormaal, het was niet natuurlijk. Hij kende het hemellicht van de donkere gebieden af tot in de vijfde sfeer, doch een hemel als dezen had hij nooit kunnen waarnemen. Hij nam zich voor om dubbel voorzichtig te zijn. Hij zag een landschap met gele boomen en gele planten, alles was geel. Kon dat natuurlijk zijn? Neen immers. Het was valsch. Voerde men hem naar onnatuurlijke toestanden? Werd hij op de proef gesteld? Waarvoor diende dit alles?

Steeds zweefden zij verder en hij voelde zich door de beide onzichtbare geesten voortgetrokken.

Eindelijk werd halt gehouden. Hij stond op een hoogen berg en zag in een diep dal, dat voor hem lag. André voelde, dat men hem voor een toestand had geplaatst, want voor hem liep een pad, dat door het dal kronkelde. Aan den overkant

zag hij een groot gebouw. Het eenige in deze onafzienbare ruimte. Moest hij afdalen? Was dit hun bedoeling? En onmiddellijk kreeg hij het gevoel, dat het hun bedoeling was; hij zou dat pad moeten volgen. Vreemd was alles, onnatuurlijk en geheimzinnig. Waarom sprak men niet met hem? Zou hij maar niet terugkeeren? Daarin kon niemand hem tegenhouden. Hij had geleerd en wist zich te concentreeren wanneer er gevaar dreigde. Toch was hij nieuwsgierig, wat dit alles te beteekenen zou hebben.

Hij daalde af en het duurde lang, voor hij den overkant bereikte. Eindelijk bevond hij zich vlak voor een kasteel, dat als uit den bodem scheen gerezen. Hij bleef staan om na te denken.

Het was een oud gebouw, uit geelachtige bloksteen opgetrokken. Ook dat was niet natuurlijk. Geen wezen zag hij en er heerschte een drukkende stilte, wat hem niet prettig aandeed. Een groote deur, die meer op een poort geleek, versperde den ingang.

Nogmaals keek hij in de natuur, maar hij zag geen levend wezen en ook zijn begeleiders waren verdwenen. Die stilte maakte hem angstig. Het leven was hier in slaap gevallen. Geen wind, die de natuur opfrischte, niets dan een dood klimaat, onnatuurlijk en geheimzinnig. Hier zou zich geen mensch gelukkig kunnen voelen. Dan was en bleef hij liever op de aarde. Wat zou daar achter die dikke deuren leven? Menschen? En waar waren zij, die hem waren komen halen? Was dit het einde van zijn tocht? Moest hij hier binnen? Al die vragen spookten door zijn hoofd. Hij ging iets dichterbij, misschien kwam er een oplossing. Maar toen hij eenige meters genaderd was, ging vanzelf de deur open, waarvan hij geweldig schrikte. Stokstijf bleef hij staan. Nu zul je het hebben, dacht hij. Doch geen mensch kwam te voorschijn. Hij stond op zijn beenen te trillen. Wat beteekende dat nu? Hij keek in een lange gang, maar zag niemand. Zou iemand achter de deur staan? Neen, dat was niet mogelijk, de deur sloot tot vlak aan den muur, wat hij in een oogopslag waarnam.

Maar wat dan, wie had hem open gedaan; wachtte men hem hier op? Waar was Alcar? Op die vraag voelde hij weer, dat Alcar over hem waakte en hij trad binnen. Hij was nog geen pas over den drempel, of voor zich zag hij zijn onzichtbare vrienden. De lange gang was met tegels belegd en alles was weer geel en kaal. Nu stond hij voor een lange trap, die hij afdaalde. Hij telde de treden en vond het tegelijk zeer vreemd, dat hij aan al die bijkomstigheden dacht. Beneden gekomen stond hij weer voor een lange gang, die zij ten einde liepen en die in een groote zaal uitkwam.

Weer bleef hij staan en dacht over alles na. Wat was dit voor een gebouw? Waarom bracht men hem naar een onderaardsche zaal? Hij zag vele pilaren, die het gebouw als fundamenten steunden. Ook hier was alles geel. Geen andere kleuren waren er te zien. Hij was er al aan gewend en vond het nu zeer gewoon, al wist hij, dat alles onnatuurlijk was. In de zaal hing een dicht waas, waar hij niet doorheen kon zien. Hield men alles voor hem onzichtbaar? Stelde men hem plotseling voor een feit? Zijn begeleiders voelde hij op eenige meters afstand voor hem. Toch was hij rustig en voelde hij zich met hen reeds vertrouwd. Hij begreep, dat hij verder moest gaan, wat hij dan ook deed. Schrede voor schrede ging hij verder, want hij was er zeker van, dat hij hier iets nieuws zou beleven.

Toen hij een tiental meters verder gekomen was, hoorde hij een zacht geluid, dat hij meende te herkennen. Het eerste leven, dat hij op zijn langen tocht had gehoord. Was het een mensch? Hij bleef aandachtig luisteren en het was, alsof iemand diep ademhaalde. Weer ging hij verder, om voor de tweede maal te schrikken. Daar voor hem zag hij drie wezens. Eén van hen was ontkleed en droeg alleen een lendeband, dien hij om zijn middel had geslagen. Naast hem stonden twee anderen, sterke kerels, die beiden een zweep in hunne handen hadden, waardoor hij plotseling dit tafreel begreep. Zij droegen een geel kleed en de eenige andere kleur die hij in dit land tot nu toe had waargenomen, was het zwart van

het koord, dat om hun middel was gebonden. Nu voelde hij, dat voor hem een deel van den sluier van geheimzinnigheid zou worden opgelicht. Hij had in het leven na den dood geleerd, dat kleuren licht beteekenen. Die zwarte koorden hadden deze beteekenis, dat hij zou beleven, wat zij van plan waren te doen. Een lichtstraaltje schemerde door, maar wat was nu het geheele probleem?

Hij, die zich ontkleed had, was een schoon jong mensch van dertig jaren. Wat wilde men van hem? Waren die twee sterke kerels zijn beulen? Zou hij afgeranseld worden? Wanneer het zoo zou zijn, dan begreep André, waarvoor men hem was komen halen. Ja, de man haalde diep adem, hij was het dus, dien hij zooeven hoorde. De man trachtte alle krachten, die in hem waren, te verzamelen. Zijn beulen wachtten tot hij gereed was en André voelde, dat de man zich vrijwillig zou laten afranselen.

Plotseling stapte hij op een der pilaren toe, plaatste zich er voor en wachtte af. André beefde. Hij verzamelde al zijn krachten, hetgeen hij duidelijk voelde. Wat wilde men hem hier toonen? Hij concentreerde zich op den jongen man en wist, dat deze zich vrijwillig liet geeselen. Nu begreep hij alles. Dit had met hem en Franciscus te maken. Thans zou voor hem ook dit probleem opgelost worden. Hier zou hij kunnen beleven of zelfkastijding geestelijke ontwikkeling beteekende. Hij voelde een geweldige spanning. De beulen stonden links en rechts van den jongen man en wachtten op een teeken, dat zij mochten beginnen. André voelde, dat die hun het teeken gaf. Links en rechts vielen de slagen en bij iederen slag, die men hem toebracht, bleven er op zijn lichaam breede roode striemen achter. Spoedig was hij bont en blauw geslagen, maar hij hield moedig vol. Zelfkastijding! Eindelijk loste zich het geheimzinnige voor André op, waarover hij maanden lang in een vreeselijke spanning had verkeerd.

Nog steeds werd hij afgeranseld, maar lang zou hij het niet meer kunnen uithouden. Het zweet, dat langs zijn lichaam droop, was rood gekleurd. Zijn hoofd hoog opgericht, stond

hij daar en liet toe, dat men hem geeselde. Hij was een held. André voelde een geweldige spanning in zich opkomen. Nu werd hem een mogelijkheid geboden te toonen, wat hij wilde, wat hij zou kunnen. De jonge man glimlachte bij iederen slag, dien men hem toebracht. En ook hij voelde zich vol vuur om ditzelfde te beleven. Eindelijk hielden de twee op en voerden zij hem weg. Hij had zich staande weten te houden. Zou hij overtuigd zijn, dat het hem geestelijke ontwikkeling had gebracht?

Jammer dat hij was heengegaan, hij zou het hem hebben gevraagd. Was hij voor eenzelfde toestand hier als hij? Hij voelde een sterke kracht in zich komen. Ja, hij was bereid. En toen hij innerlijk had besloten, sprongen zijn twee begeleiders naar voren en waren gereed om hem te geeselen.

Zoo, zoo, waren zij zijn beulen? Toch waren zij het niet, hij wilde het. Zij zouden het niet doen, wanneer hij er niet toe besloot. Maar wanneer hij het beleefde, was hij van al zijn narigheid verlost. Hij dacht na, wat hij zou doen. Het was wel geen doornenstruik, maar toch was het zelfkastijding en hij zou er door leeren. Neen, hij wilde thans niet terug, ook hij wilde het beleven. Nu eerst zag hij, dat men op alles gerekend had. Ook hij droeg een kleed zooals zij droegen, hoewel hij dit niet eerder had opgemerkt. Had hij het eerst hier ontvangen, nu, terwijl hij er toe besloot, het te doen? Tijd om te denken had hij niet; hij slingerde het gewaad van zich af en stelde zich voor een der pilaren op. Op een halven meter afstand van den pilaar moest hij blijven, daar hij voelde, dat hij niet verder kon komen. Hij begreep, dat men hem van voren en van achteren wilde raken.

De ander stond tegen den pilaar aangedrukt. Was het een andere toestand? André zuchtte diep om al zijn krachten te verzamelen. Hij besloot innerlijk, dat zij mochten beginnen en tegelijk vielen de eerste slagen. Hoe verschrikkelijk was de eerste slag. Zijn ziel schreide en beefde. Bij iederen slag kromp hij ineen. Verschrikkelijk dacht hij, wat ben ik begonnen! Aanstonds zal ik bezwijken. Ik houd het niet uit.

Hij zag omhoog en dacht eenig ander licht waar te nemen. Merkwaardig dacht hij, wanneer ik mij op dat licht concentreer voel ik de slagen niet zoo aankomen. Was het Alcar? Hij zag er echter niet meer van dan een licht waas. Werd hij geholpen? Liet Alcar het hem voelen?

Bij iederen slag werd zijn concentratie gebroken; hij voelde de slagen striemen. Zijn lichaam gloeide als vuur. Het zweet brak hem van alle kanten uit en ook bij hem was het rood gekleurd. Geen plaatsje was er meer vrij, van onder tot boven had men hem bont en blauw geslagen. Alleen zijn hoofd en voeten werden niet geraakt en ook zijn handen bleven van striemen vrij. Hij begreep zelf niet, waar hij al die kracht vandaan haalde. Wat kon een mensch sterk zijn! Hij voelde, dat zijn volle concentratie op dezen toestand was ingesteld. Toch bemerkte hij, dat zijn krachten minderden.

Zijn geheele lichaam stond gespannen, zijn spieren werden lam geslagen. Nooit eerder had hij zoo'n kracht in zich gevoeld. Alles speelde hij uit, geen reserve zou hij overhouden. Nog spande hij zich in, daar hij voelde, dat hij ieder oogenblik zou bezwijken. Hij wilde zich staande houden, zooals die andere. O God, dacht hij, wat ben ik begonnen. Hij zag naar het licht, daar hij op het punt stond te bezwijken.

Hij voelde nu, dat, wanneer hij wilde ophouden, zij onmiddellijk zouden staken. Bij iederen arm, die werd opgeheven, voelde hij reeds den slag, voordat deze hem werd toegebracht. Neen, hij kon niet meer en dadelijk hielden zij op met slaan. Ook het licht was verdwenen. Daar stond hij nu. Hoe vreese-lijk zag zijn arm lichaam er uit. Hij was ontoonbaar. Handen, hoofd en voeten waren niet geraakt, maar alle andere plaatsen waren vol bloedroode striemen. Hij had het gevoel, dat zijn oogen uit zijn hoofd te voorschijn kwamen, en alles stond strak gespannen. Waar was zijn geestelijk bezit? Hij voelde zich niets veranderd. En toch had hij moedig volgehouden! Het was een bittere teleurstelling. Hij was niets veranderd, maar innerlijk dezelfde gebleven. Hij was overtuigd, maar had een jammerlijke ervaring opgedaan. Duur had hij het

moeten betalen alvorens dit probleem voor hem werd opgelost. Hij verwenschte het oogenblik, dat het boek in zijn handen was gekomen. Wat kon lectuur den mensch beïnvloeden. Alles had hij voor niets beleefd. Het was zijn eigen wil en schuld en Alcar zou boos op hem zijn. Tranen van verdriet over deze groote teleurstelling vloeiden over zijne wangen. Zooeven had hij die kunnen verbergen, nu echter was dit onmogelijk voor hem. Hij voelde zich naar lichaam en ziel gebroken. Had hij verkeerd gedaan? Van het begin af was alles onnatuurlijk. Hij had moeten terugkeeren. Duur had hij deze wetenschap gekocht. Iedere schrede op dit pad had hij met een zweepslag moeten betalen. Hoeveel zweepslagen zouden verschillende wezens niet ontvangen, voordat ook zij van den verkeerden weg waren overtuigd. Wanneer zij in het hiernamaals zouden aankomen, hij wist het heel zeker, zouden velen het met zweepslagen willen goed maken, maar dan was het reeds te laat. De gedachte daaraan, dat het hem de oogen had geopend, was de zalf voor zijne wonden, waardoor de schrijnende pijnen verzachtten.

Wat moest hij hier nog uitvoeren? Niets immers. Hij wilde naar zijn lichaam terug, terug naar de aarde. Zou ook dat niet eens meer mogelijk zijn? Een geweldige angst overviel hem. Hij voelde zich opgenomen en in een flits verwijderen. Spoedig had hij de aarde bereikt en was hij in zijn stoflichaam teruggekeerd. Met een lichten schok werd hij wakker en hij was zich bewust van alles, wat hij in de sferen had beleefd. Hij voelde zich doodmoe. Geen arm of been kon hij bewegen. Zijn eerste gedachten waren voor zijn leider. Niets hoorde hij van hem. Had hij het verbruid? Dat was toch niet mogelijk? Was er niets meer aan te veranderen? Hij kende toch zijn leider als een geest van liefde en hij wilde zich toch alleen maar overtuigen. Hij zou er gek van worden, wanneer hij Alcar zou moeten missen. O, het kwelde hem zoo. Hij keek op de klok en zag dat het zes uur in den morgen was. Het was het uur, waarop hij steeds terugkeerde, wanneer hij met Alcar de sferen had mogen bezoeken. Zou Alcar van alles

afweten en hem hebben geholpen? Hij wilde zich omdraaien, maar het was niet mogelijk. Zijn geheele lichaam stond strak. Alles deed hem pijn. Hij viel in een diepen slaap om tegen acht uur wakker te worden. Hij kon zich gemakkelijker bewegen dan om zes uur. Deze rust had hem goed gedaan. Vlug stapte hij uit bed om zich te kleeden. Hij ontdeed zich van zijn pyama, en schrok, zooals hij nog nooit geschrokken was. Wat was er met zijn lichaam gebeurd? Van onder tot boven zat het vol striemen. Het was bont en blauw, zooals zijn geesteslichaam het had beleefd. Geen plekje was meer vrij, verschrikkelijk was het om te zien. Alleen zijn gelaat, handen en voeten waren zonder striemen. Lang zag hij naar zijn arm stoffelijk lichaam en beleefde weer, wat hij dien nacht had meegemaakt. Hij zag zich voor den pilaar staan en voelde iederen slag, die hem werd toegebracht. Hij onderging weer het verdriet, dat hij na deze geeseling gevoeld had.

Vreemd is het, dacht hij, maar ik voel mij zoo intens gelukkig, wat zou dat te beteekenen hebben? Hij wist niet wat het was, maar het had een beteekenis. Zijn gevoel van teleurstelling was op slag verdwenen. Wat hij in den geest had beleefd, had zijn stoflichaam overgenomen. Welk wonder was geschied? Dat het wonderlijk was, stond voor hem vast. Welke machten waren het, waarmede hij was verbonden? Was dit de bedoeling van Alcar geweest? Het stoflichaam had den geestelijken toestand overgenomen, zooiets had hij nog nooit beleefd. Hij voelde zich vreeselijk moe, doch pijn deed het hem niet, al stond de huid strak over het geheele lichaam gespannen. Hij smeekte Alcar, hem toch te helpen, doch hij hoorde niets van hem. Waren het demonen, die hem dit hadden laten beleven? Neen, dat was niet mogelijk, hij had het zelf gewild.

Hij kleedde zich spoedig aan, want moeder zou geweldig schrikken wanneer zij hem zoo zou zien. Het was toch zeer merkwaardig. Zijn geesteslichaam was duizenden mijlen van zijn stoflichaam verwijderd en toch had het geesteslichaam de belevenissen op de stof afgedrukt. Hoe kon dat? Hij wist,

dat, wanneer hij uittrad, hij toch door het fluïdekoord met zijn lichaam bleef verbonden. Het fluïdekoord was de levensdraad, die beide lichamen verbond. Hij meende een oplossing te begripen. Als het waar was, dan was het prachtig, maar zeer eenvoudig. Feitelijk was er geen andere mogelijkheid. Al was die draad onzichtbaar, toch waren beide lichamen één toestand. Weer keerde hij in den geest naar de plaats terug, om na te gaan, hoe hij zich van daaruit voelde. Misschien kon hij iets waarnemen. Hij voelde zich wegzinken en verplaatsen en concentreerde zich. Nu zag hij een smallen zilverachtigen draad van hem naar het stoflichaam gaan, dien hij duidelijk kon volgen. Hij zag en voelde, dat het leefde. Zou dit koord het beleefde hebben overgebracht? Wat was het dan eenvoudig. Maar was het geen eigen fantasie? Zou hij zoo gevoelig zijn? Alcar had hem toch verteld, dat hij het fluïdekoord niet kon waarnemen, wel zij, die cosmische afstemming hadden. Doch hoe ver was hij daar niet van verwijderd. Maar wat dan? Hij verwonderde zich er zelf over, dat hij bezig was om dit probleem op te lossen. Zoo iets was vroeger nooit in hem opgekomen. Altijd wachtte hij af, tot dat Alcar hem alles duidelijk maakte. Ook was het hem duidelijk, dat dit proces zoo heel anders was geweest dan alle vorige toestanden, die hij had mogen beleven. Thans analyseerde hij alles, maar voelde zich ook alleen, daar hij van Alcar niets hoorde. Was het diens wil geweest, hem dit te laten beleven?

Hij keerde weer terug tot den levensdraad. Hoe gevoelig was hij geworden, wanneer dit waarheid was. Hier toonde het hem aan, dat zijn gevoel sterk was ontwikkeld en de levensdraad, die gevoeligheid bezat, wat een ieder, die zich geestelijk ontwikkelde, zou kunnen beleven. Nu hij alles van begin tot het einde naging, was het niet eens een probleem meer. De zelfkastijding had hem overtuigd, maar het was niet mogelijk, dat dit met zijn stofkleed iets had uit te staan. Hij was toch niet in zijn stofkleed geweest? Franciscus kon een heilige zijn, maar het was de weg niet, dat had hij toch dui-

delijk gevoeld. Weer zag hij een ander beeld: voor hem was het reeds lang een vaststaand feit, maar voor de wetenschap zou het een prachtig bewijs zijn, dat het geesteslichaam een apart lichaam was, dat voortleefde in een eeuwigen toestand. Dat hij daar niet eerder aan gedacht had, of zouden de geleerden het niet aanvaarden? Voor de para-psychologen was het 't onderbewustzijn. Of zouden zij nog andere hypothesen kunnen opstellen om dit bewijs te vernietigen, om het tegendeel te bewijzen? Waren dit onbewuste krachten? Het was toch niet mogelijk, hij had immers alles bewust beleefd.

Wat hoorde hij daar zeggen? „Stigmatisatie?” Wie zeide hem dat? Het was Alcars stem niet, die hij hoorde. „Stigmatisatie, of het suggereeren, of het concentreeren op verschillende toestanden, wat suggestie is en zich op het lichaam manifesteert.” Duidelijk had de stem gesproken.

Suggestie? Suggereeren? Hoe was dat nu mogelijk? Zou men dat zeggen? Wist de wetenschap niets anders?

Hoe zou hij zich op zichzelf concentreeren, terwijl hij niet eens meer in zijn lichaam leefde? Geloofden zij niet, dat hij uittrad? Wanneer hij schilderde en een geest van zijn lichaam gebruik maakte, dan was hij toch ook uitgetreden. En toch werd er geschilderd. Zou dat mogelijk zijn wanneer hij er zelf niets van wist? Zou hij zichzelf moeten voorliegen en moeten toegeven, dat het zoo was? Kon hij zichzelf bedriegen, wanneer de kracht, het bewustzijn, het lichaam had verlaten? Het was een andere toestand, een andere gave, maar een uittreding was een uittreding en dan had de geest het stoflichaam verlaten. O, hij voelde thans de groote beteekenis van deze uittreding en hij wilde redden, wat er te redden viel. Hoe zouden dit onbewuste krachten kunnen zijn? Hij was zich toch van niets bewust geweest en had geslapen. Zijn geesteslichaam leefde en beleefde, wat het in den geest waarnam. Dat lichaam, dat in de stof, de stof voerde en leidde, dat lichaam was het eeuwige lichaam dat voortleefde. Dit geestes-intellect was het eeuwigdurende leven.

Wat zou er van dit groote gebeuren overblijven, wanneer het

iets met onderbewustzijn had uit te staan? Niets immers, maar hij wilde het zoo maar niet overgeven. Hij had het immers zelf beleefd. Door het te beleven wist hij, hoe het geesteslichaam in die andere wereld kon leven en hoe al die afstemmingen waren.

Neen, het had met stigmatisatie niets te maken. Het was veel eenvoudiger. Wanneer men dat ééne maar wilde aanvaarden, dat het fluïdekoord de kracht was, die beide lichamen verbond en daardoor, ook door zijn gevoeligheid, een aparte gave op de stof manifesteerde.

Nu viel hem ineens zijn droom in. Ook hierin voelde hij een verbinding. Het had met dit wonder te maken. Franciscus had hem geroepen en hij was in den doornenstruik gesprongen en toch was er niets met zijn stoflichaam gebeurd. Het was slechts een droom. De kloof, die zich tusschen deze beide toestanden bevond, kon hij nog niet overbruggen. Wat waren droomen feitelijk en waarom was hij uit zijn droom niet verminkt wakker geworden? Hoe was dit te verklaren? Was die droom onderbewustzijn? Dan had zijn onderbewustzijn geen beteekenis, want het zeide hem niets. Dit had hij geestelijk beleefd, ja, hij was zich bewust geweest van alles, wat er met hem gebeurde en lette op alles, wat hij op zijn tocht ontmoette. Zijn droom daarentegen was een echte droom, die niets beteekende. Hoe meer hij nadacht, hoe scherper hem alles voor den geest kwam, zoodat hij het wonderlijke kon begrijpen. En hoe fijn was de mensch, die op het leven hiernaamaals was afgestemd. Toen hij dacht, nu kan ik niet meer, werd onmiddellijk opgehouden. Op aarde zou men het heel luid hebben moeten uitroepen, voor zij het zouden hooren. Hij kende die krachten, het was het bezit eener fijnere liefde, een hoogere afstemming dan die der aarde.

Hij begreep nu tevens, waarom hij dit alles bewust had moeten beleven. Hij zou immers van alles niets hebben begrepen! Hoe meer hij nadacht, des te meer voelde hij grond onder zijne voeten, wat hem voor dezen toestand steunde.

Dan begreep hij ook waarom zijn leider zich niet vertoonde,

hij zou dit alleen moeten mede maken om alles zelf te analyseeren. Het was zijn eigen wil geweest, alleen had Alcar hem een mogelijkheid gegeven om dit probleem te kunnen beleven. O, hij was gelukkig, dat Alcar door dit gebeuren wilde aantonen, wat het geestes- en het stoflichaam zou zijn. Niets anders dan dit, hij voelde het duidelijk. Het was een schoon en prachtig bewijs van eeuwig voortleven. Natuurlijk wist hij nog niet positief of het zoo zou zijn, maar het kon bijna niet anders. Hij zou afwachten, totdat zijn leider hem alles duidelijk zou maken.

Toch stroomde niets dan geluk in hem; hij had zich niet voor niets laten geeselen. Voor zulke bewijzen mocht men hem doodranselen, wanneer het de menschheid maar overtuigde, dat het geesteslichaam het eeuwige intellecte lichaam is, dat voortleeft.

De wetenschap zou hier niets tegenin kunnen brengen, want dan zou het een onbewuste zelsuggestie moeten zijn en die aanvaardde zij niet. Onbewuste wetenschappen kende men op deze wereld nog niet en hadden geen bestaansmogelijkheden op aarde. Het was niets, omdat het onbewust was.

Stigmatisatie en concentratie of onderbewustzijn waren niet mogelijk, het was, zooals hij het had beleefd, dat het geesteslichaam het intellect lichaam is, dat eeuwig voortleeft.

Hij voelde zich rustig en was gelukkig, dat hij het had mogen beleven. In den middag hoorde hij zijn leider Alcar: „Zoo, mijn jongen. Hier ben ik weer om je vele gebeurtenissen duidelijk te maken en op te helderen. Heeft het niet te lang geduurd, André?”

André ontroerde, toen hij Alcars liefdevolle stem weer hoorde. Hoe had hij naar dat geluid verlangd.

„Ik zal je enkele toestanden duidelijk maken, alle andere heb je reeds begrepen. Alles was mijn werk, André, omdat je het zelf wilde. Ik heb getracht je duidelijk te maken, hoe onnatuurlijk alles is en liet je in den geest dit alles beleven. Aan onze zijde hebben wij die toestanden om den geest te overtuigen van alle onnatuurlijkheden, die zij voor natuurlijk

houden. Tevens liet ik je de onnatuurlijkheid van tevoren zien, maar je weetgierigheid hield je gevangen. Nogmaals, het was *niet* mijn wil, doch je eigen wil, dit te beleven. Ik maakte dus van je wil gebruik, om aan te toonen, dat de geest een apart lichaam is, dat eeuwig voortleeft. Ook heb ik je geholpen om het zelf te analyseeren, waardoor je alles nog beter zou begrijpen. Ik was het dus, die tot je sprak, doch mijn stem was een andere, die ik voor mij heb laten spreken. In alles heb ik je gesteund en ik heb tevens je moed bewonderd, waardoor ik gelukkig ben; het bewijst je wil, om den mensch van een eeuwig voortleven te overtuigen. Je hebt hierdoor bewezen, alles te trotseeren, hoe het ook tot je komt, om hen op aarde gelukkig te kunnen maken. Doch het was niet mijn wil, vergeet dat nooit en te nimmer. Er zijn duizend andere mogelijkheden om den mensch te overtuigen, dan deze. Toch ben ik gelukkig. Daardoor zul je ander werk ontvangen, waardoor je velen zult helpen. Je hebt ondervonden, hoe nuttig deze uittreding is geweest. De psychische krachten, die je hebt leeren kennen, zullen wijsheid in den geest beekenen. Alles werd je daarom bewust gegeven. Je droom kreeg je door mijn inwerking, ik liet je dien droomen. Ik was Franciscus, André. Ik wilde je daardoor aantoonen, dat een droom met een geestelijke uittreding niets heeft uit te staan. Wanneer je niet zou hebben besloten je te laten geeselen, zou ik deze bewijzen niet hebben kunnen geven. Is je dit duidelijk? Ik twijfelde echter niet aan je krachten en willen en ik hield je daarom met dezen toestand verbonden. Ik heb deze verbinding in stand gehouden en wel om vier redenen. In de eerste plaats om aan te toonen, dat de geest een apart lichaam is, dat eeuwig voortleeft. In de tweede plaats om te toetsen, hoe je ons werk begrijpt, dat je in den geest wordt gegeven. Ten derde om je te doen begrijpen, dat zelfkastijding niet de weg is om geestelijke ontwikkeling te verkrijgen, en ten vierde om te bewijzen, dat het spiritisme waarheid is, dat wij, die het stoflichaam hebben afgelegd, leven in een leven van geluk en een intellect lichaam bezitten, dat

ons stoflichaam op aarde voerde en leidde. En dit alles kon ik, omdat je een boek las, waar die zelfkastijding in voor kwam. Wanneer wij instrumenten bezitten met psychische afstemming, kunnen wij de wetenschap van een eeuwig voortleven overtuigen. Je hebt jezelf op vele vragen antwoord gegeven, die je duidelijk voelde. Ik heb je echter weer in den geest verbonden en liet je het fluïdekoord in visionnaire afstemming waarnemen. Is ook dit je duidelijk?"

André begreep, omdat hij het had beleefd.

„Ik liet je dus waarnemen door je een gedachtenbeeld door te geven. Ik was het licht, dat je waarnam onder het gebeuren. Ik heb je gesteund, maar liet je toch de volle krachten aanvoelen, het geheel beleven. Ik zal je zeggen hoe het mogelijk is, dat het stoflichaam de geesteservaringen kan overnemen, of met andere woorden, hoe een geeseling in den geest stoffelijk kan inwerken. Dit geschiedt door het levenskoord, dat je reeds hebt gevoeld, dat beide lichamen verbindt al is het geesteslichaam van de stof gescheiden. De wetenschap, zooals ik je op onzen vorigen tocht reeds duidelijk maakte, heeft proeven genomen om een medium door de kracht van een hypnotiseur, dus gedwongen, te laten uittreden. Dat instrument werd een boodschap opgedragen en zou die volbrengen. Het medium vertelde hun, wat het op verren afstand waarnam en dit waarnemen en spreken werd door het fluïdekoord overgebracht. Het geluid kwam in een zachter klankvolume door dan wanneer het medium normaal sprak.

Ook deze toestanden zal je later door je eigen mediumschap beleven, wanneer zich dergelijke toestanden voordoen om beleefd te kunnen worden. De wetenschap vond het zeer wonderlijk, doch spoedig werd het wonderlijke vernietigd. Naarmate een medium deze gevoeligheid bezit, zal alles, wat het op verren afstand waarneemt, doorkomen en op het stoflichaam overgaan. Deze aparte gave, die je bezit, is nu in dit stadium van ontwikkeling gekomen, waardoor het voor mij mogelijk was, je dit alles te toonen. Er zijn echter duizend

andere toestanden dan een geeseling, mijn jongen, waardoor wij dit alles kunnen beleven. Het overbrengen van deze geestelijke waarnemingen is dus alleen mogelijk, wanneer het instrument deze gevoeligheid bezit. Ik zal thans trachten, je het droomen duidelijk te maken."

André dacht: Alcar weet alles, weet hoe ik denk en voel.

„Droomen zijn min of meer trance-toestanden. In den slaap liggen zeven graden van trance-overgangen, waarvan de zevende de schijndood is. Op aarde kent men deze afstemmingen niet, ze zijn voor een mensch niet vast te stellen. Het is alleen mogelijk voor ons, die het stoflichaam hebben afgelegd. Om op je droom terug te komen, het was geen droom, dien je zelf beleefde, dat wil zeggen, uit je innerlijken toestand te voorschijn trad, maar die je door mij was opgelegd. Je droomde dus, omdat ik het wilde, door mijn wil en gedachtenconcentratie, hetgeen een afzonderlijke toestand is. De mensch kan dus droomen droomen, die hem in den geest zijn gegeven. Jouw droom was een gevoelstoestand, door concentratie en sterken wil op je gevoelscentrum afgedrukt. Is je dit duidelijk?

In een slaap liggen, zooals zooeven gezegd, zeven graden. De eerste, tweede en derde graad zijn de menschelijke rusttoestand, waarin de mensch het gevoelsbewustzijn aan de stof onttrekt en waarin dus het gevoel in den geest overgaat. Dan is de concentratie in den geest overgegaan, wat de halfwakende afstemming is. Deze slaap is niet diep, doch evenredig aan den toestand van het stoflichaam. Wanneer het stoflichaam geen normale gezondheid geniet, schrikt de mensch spoedig wakker, omdat hij in zijn slaap door ziekte van zenuwen en andere organen wordt gestoord. Wie zich in dezen toestand bevindt, moet een gezond lichaam bezitten, wil hij voldoende kunnen slapen. Wanneer het zenuwlichaam zich samentrekt, of in een gespannen toestand verkeert, is een normale slaap niet mogelijk, dan lijdt de persoon aan slape-loosheid. Het spreekt dus vanzelf, dat de stof een storenden invloed kan uitoefenen in dezen toestand. In den vierden

graad van slaap onttrekt de geest zich aan de stof en is het stoflichaam van alle storende factoren verlost. Zij, die zich in deze afstemming bevinden, zullen rustig slapen en niet spoedig wakker schrikken, omdat het halfwakend bewustzijn is overschreden. In deze afstemming realiseert zich de mensch zijn beleefd leven, al naar de gezondheid van het stoflichaam, omdat het stofkleed niet zal toelaten, dat het gevoelslichaam zich verwijdert. Maar ook hierin liggen duizenden afstemmingen, die ervan afhankelijk zijn, hoe zich de mensch in den geest heeft ontwikkeld en afstemming vindt. Het is dus duidelijk, dat het zenuwlichaam op het gevoelslichaam reageert, ook, wanneer zich de mensch in een onbewusten toestand bevindt, wat de slaap is. Het geesteslichaam blijft en is zooals het in de stof leeft en voelt. Wanneer dus het stoflichaam onder het peil van normale gezondheid verkeert, keert de concentratie in de stof terug en overschrijdt het gevoelslichaam den derden, tweeden en eersten graad van slaap, om daarna in den bewustwakenden levenstoestand terug te keeren en in bewustzijn over te gaan. Dit is het wakker worden, waardoor de stoffelijke organen hun werking hervatten. De vijfde is die afstemming, waarin zich de splitsing tusschen geest en stoflichaam voltrekt en het gevoel in den geest overgaat, wat het uittreden mogelijk maakt. Dan eerst kan zich het geesteslichaam van de stof verwijderen en kan het gaan waarheen het wil. Het geesteslichaam is dan het halfwakend bewustzijn overschreden en de geest is het bewust geestelijke binnengetreden. Den zesden graad bezitten maar weinigen op aarde. Dit is een verhoogd geestelijk concentratievermogen, dat door langdurige studie is te bereiken. De mensch, die deze krachten bezit en de stof kan dwingen naar zijn wil en concentratie, kan in één uur meer slapen, dan anderen in den normalen tijd, die op acht uren berekend is. Deze toestand overschrijdt dien van het uittreden. Toch zullen zij niet kunnen uittreden, wanneer zij de geestelijke afstemming ervoor niet innerlijk bezitten. Wanneer zij stoffelijk zijn, zullen zij door stof worden aangetrokken en is het dus niet

mogelijk in den geest. Zoo zij voelen en willen, zullen zij zich afstemmen. Het is dus een geestelijke wet, wat hun innerlijke afstemming is op geestelijk leven. Zij zijn door concentratie zoover gekomen, maar kunnen zich de schatten des geestes niet eigenmaken, wat jij kunt, omdat je gevoel in den geest afstemming vindt. Jouw afstemming is echter de vijfde en zij grenst aan de zesde. Deze proeven hebben we reeds samen genomen en je kent de prachtige uitwerking ervan. Het zal je dus duidelijk zijn, dat de mensch alleen dan bewust kan uittreden, wanneer hij zich in den geest afstemt en die afstemming inderdaad ook bezit.

De zevende graad van slaap is de schijndood. Dan lossen de levensaura's in den geest op. Dit is duidelijk aan het stoflichaam waar te nemen. Er zijn er, die dit hebben bereikt door concentratie en sterken wil. Een voorbeeld hiervan zijn de fakirs. Zij kunnen zich laten begraven en vele dagen onder den grond blijven, ja zij zijn tevens in staat, om hun leven op aarde te verlengen en te sterken, door anderen levenssappen uit te zuigen. Wanneer zij zich laten begraven, wordt het stoflichaam door het fluïdekoord gevoed en in stand gehouden. Om zich in dezen toestand te brengen, heeft de fakir eenige uren diepe duisternis nodig. Die duisternis is nodig, omdat de levensaura zich in natuurlicht oplost, waardoor hij zijn beoogd doel niet zou bereiken. Daarna kan men hem begraven en hij zal na langen tijd nog levend te voorschijn treden. Hun concentratie is vlijmscherp op het stoflichaam ingesteld en zij hebben het geheel in hun macht en kunnen de stof aan hun wil onderwerpen.

In de donkere sferen heb ik je verteld, wat de werking der levensaura's zijn. De aura's zijn levenskrachten, die de stoffen voeden door de gevoelskrachten van de wezens. Wanneer de levensaura's niet kunnen worden onttrokken, is van schijndood geen sprake. De levensaura's zijn de verbindingen tusschen adem en gevoel. Wanneer de mensch leeft, gaat de adem door de daarvoor edele organen, doch de levensaura's voltooien het werk van de stof en zijn de verbindingsdraden,

of lijnen, tusschen geest en stoflichaam. Wanneer één van beide in disorde is, dus de adem of de aura, dan zal dit den dood tengevolge hebben, of een storing veroorzaken, waardoor hartverlammingen zich voordoen. Dit is dan een geestelijke storing, die haar stoffelijke gevolgen heeft, waardoor het geesteslichaam van het stoflichaam scheidt.

De fakir kan dus dien schijndooden toestand bereiken, omdat hij het stoflichaam de levenskrachten heeft ontnomen, wat beteekent, dat het ontdaan is van iedere geestelijke inwerking, op één procent kracht na. Wanneer hij in zijn stoflichaam terugkeert, dan dient de levensaura als de electrische stroom om de machine in werking te brengen. De stof leeft dus, doch de werking is haar ontnomen. Deze hooge concentratie te bezitten is tevens een directe gave van mediumschap, waartoe echter ook geestelijke hulp noodig is. Wanneer zij dus de gave niet bezitten zich aan ons te kunnen overgeven, zal het tevens niet te bereiken zijn.

Ik zou alleen over slaap en droom boekdeelen kunnen vullen om iederen gevoelsovergang te ontleden en te analyseren. Ik deed een poging, je dit alles duidelijk te maken, omdat je je eigen afstemming zou begrijpen. Ik hoop daarom, dat je alles duidelijk is. Ik zou je duidelijk kunnen maken, hoe het stoflichaam vraagt en terugzendt, hoe de geest stuurt en zijn werking volbrengt tijdens het aardsche leven, zoolang het met de stof één is. Doch later zul je alles ontvangen en zal ik je deze overgangen, waar men op aarde nog niets van weet of voelt, duidelijk maken. Alle graden van slaap zijn bewuste en onbewuste levenstoestanden, waardoor je thans zult begrijpen, wat er met jou is geschied en hoe het mogelijk is, dat je stoflichaam het heeft overgenomen. Mijn jongen, ik dank je voor je moed en willen, ons werk te doen, waardoor je wijsheid in den geest zult ontvangen, die maar weinigen op aarde deelachtig worden. Je sterken wil om iets voor anderen te zijn, kennen wij en voelen wij en wij zullen je naar je eigen krachten laten beleven. Over eenige dagen zullen ook de stoffelijke verschijnselen zijn op-

getrokken. In den morgen heb ik je pijnen mogen verzachten, toen je in een diepen slaap was gezonken. Thans ga ik heen, mijn jongen, nieuwe problemen zullen je worden duidelijk gemaakt. Weet, dat ik je in alles help. Dank God, voor je groote en heilige gave. Je Alcar."

Weer was er een probleem opgelost en had hij een ander wonder beleefd. Hoe groot was Alcar. Hij dankte hem voor zijn hulp en zijne onuitputtelijke liefde en tevens God voor alles, wat hij had ontvangen.

HOOFDSTUK IX

DE MENSCH WIKT, MAAR GOD BESCHIKT

REEDS lang is André getrouwd en thans verkeerde zijn vrouw in blijde verwachting. Jaren van wachten op het geluk, dat maar niet komen wilde, waren voorbijgegaan en nu verheugde hij zich, dat hem een jong leven zou geschonken worden. Dag in dag uit bad hij, dat God in het wezen wijsheid, kracht en liefde zou nederleggen. O, hij hield zooveel van kinderen. In een jong leven las hij als in een open boek en hij voelde den ziele-toestand van het wezen. Hij zou een moeder op verschillende gevoelsovergangen kunnen wijzen, waardoor zij haar kleinen kon leeren kennen. Doch hij durfde zich niet met kinderen te verbinden, omdat een moeder niet wilde, dat anderen zich met haar liefde bemoeiden. Wanneer hij dit groote geluk zou mogen ontvangen, zou hij in stilte op zijn kind inwerken en het zijn liefde laten voelen. Juist door gedachtenconcentratie zou hij zich met kind verbinden, waardoor het tevens in den geest zou ontwikkelen. Maar wanneer hij innerlijk over al deze dingen zat te mijmeren, voelde hij iets in zich opkomen, dat zijn geluk verstoorde. Vreemd was het, dit gevoel belette hem om gelukkig te zijn over wat straks zou gebeuren. Het werd steeds krachtiger, zoodat hij bijna niet meer aan zijn kind durfde denken. Wanneer zijn vrouw er over sprak, wat toch dagelijks noodig was, dan doorvoer hem een koude rilling, waarvan hij de beteekenis maar niet kon vatten. Dan voerde hij met zichzelf lange gesprekken, vroeg hij zich af, waarom hij niet gelukkig kon zijn en trachtte dit raadsel op te lossen. Wanneer hij de kleertjes aanraakte, was het, alsof zijn hart sneller ging kloppen en hem de adem werd ontnomen. Er lag iets om die kleertjes, wat hij duidelijk voelde. Maar wat? Iets hield hem terug om nu reeds in vol geluk het groote oogen-

blik te verbeiden, waarop hem het jonge leven zou worden geschonken.

Zoo gingen er eenige maanden voorbij. Wanneer er niet over werd gesproken, was het ook in hem kalm en rustig, maar wanneer zijn vrouw over haar bezit begon te spreken, voelde hij zijn angst weer opkomen, wat hem geheel van streek bracht. Hij liet haar niets daarvan merken, hij wilde het alleen uitvechten. Zou hem het kind worden gegeven, of zou het één of ander gebeuren, dat hun dit geluk werd onthouden? Wanneer hij zijn leider daarover wilde vragen, kreeg hij geen antwoord en dan voelde hij, dat Alcar er niet over wilde spreken. Ik ga te diep op mijn gevoelens in, dacht hij dan, alles is immers in orde. Zijn vrouw voelde zich gezond en hij moest die angstige gedachten van zich afzetten. Dan keerde het geluk in hem terug en dacht hij aan vele schoone dingen. Wat was het een groot geluk, zoo iets te mogen ontvangen!

Maar na eenige dagen was het weer precies hetzelfde. Hij voelde twee krachten in zich: leed en geluk. Het leed trachtte het geluk te verdringen en soms moest het leed het onder-spit delven. Maar dan kwam het weer terug en verbrak zijn rust, zoodat van al zijn heerlijkheden niets overbleef en zijn strijd opnieuw begon. Vaak overdacht hij wie het zou winnen, want dat het iets beteekende, dat stond voor hem vast. Liet Alcar hem voelen, dat er iets zou gebeuren? Zouden zij het geluk, waar zij jaren lang op hadden gewacht, weer moeten afstaan? Was het niet voor hen weggelegd? Maar even later slingerde hij ook dit weer van zich af en wilde hij er niet meer aan gelooven. Hij wilde het jonge leven behouden en zoo stelde hij zichzelf vragen en beantwoordde hij die naar zijn gevoel om het kind te willen bezitten. Hij peilde de gevoelens zijner vrouw, maar er was niets in haar toestand, waarover hij zich ongerust behoefde te maken. Dag in dag uit werkte zij en ze had zich nog nooit zoo goed gevoeld. Plotseling zeide Alcar hem, dat hij aan zijn tweede boek moest beginnen. O, dat was prachtig; dan behoefde hij niet zooveel aan zijn angst te denken, die maar niet wilde wijken.

Hij maakte zich gereed en wachtte op de dingen, die komen zouden. Hij zou, wat hij reeds wist, over alle beleefde toestanden in den geest op aarde schrijven. Hieronder waren de vele genezingen op aarde, die hij door Alcar had mogen tot stand brengen, waarvan er enkele zeer wonderlijk waren.

Hij haalde schrijfpapier en eenige dagen voordat Alcar zou beginnen, zag hij het geheele werk voor zich en wist, hoe de hoofdstukken elkaar zouden opvolgen. Niets was verloren gegaan van al wat hij had mogen beleven. Wanneer hij eenmaal werd verbonden, schreef hij het ééne hoofdstuk na het andere af.

Soms schreef hij honderd vel papier achter elkaar vol en wist van geen ophouden. Moeheid voelde hij niet, omdat hij zich in een bijzondere afstemming bevond. In enkele weken was dan ook het geheele werk af. Het schrijfmediumschap was een prachtige gave. Alle andere gaven, die hij bezat, lagen dan stil en konden, wanneer het noodig was, weer worden in dienst gesteld. Wanneer hij schreef, voelde hij van het aardse leven niets meer en leefde in een andere wereld. Weken achtereensoms bleef hij in deze afstemming. Langer mocht het niet duren, omdat het te veel aan lichamelijke inspanning kostte.

Merkwaardige toestanden beleefde hij soms. Eens op een morgen was hij vroeg van huis gegaan om zijn patiënten te bezoeken. Hij wandelde en tramde, hielp zijn menschen en toen hij des middags in zijn kamer zat, schrok hij ineens wakker. Hij kon zich niet eens herinneren of het middag of avond was. O, ik heb mij verslapen, dacht hij en snelde naar zijn vrouw om haar te vragen, waarom zij vergeten had hem te roepen. Langzaam keerde dan zijn aardsch bewustzijn weer in hem terug en liet Alcar hem zien, dat hij zijn werk goed had volbracht. Zoo diep daalde hij dan af in zijn geestelijk leven.

Op een anderen keer vroeg zijn vrouwtje hem met haar te gaan wandelen. Dadelijk hield hij op en ging met haar de heerlijke natuur in. Een uur waren zij buiten geweest en toen

hij thuis kwam, voelde hij zich direct weer in zijn schrijftoestand opgenomen. Toen zijn vrouw een uurtje later bij hem kwam, vroeg hij haar, wat voor weer het was, omdat hij zich zou koud en ongelukkig voelde. Van zijn wandeling wist hij niets en toch had hij met haar over verschillende dingen gesproken. „Vreemd is dat,” zeide zij. Wanneer hij dan het geschrevene ging nalezen, zag hij, dat hij over de donkere gebieden had geschreven, daar, waar de ongelukkige geesten leefden, die zich op aarde hadden vergeten. Tijdens het schrijven trok hij die invloeden tot zich en was met hen verbonden. Eens gebeurde het, dat hij onder het schrijven hoorde zeggen: Er wordt gebeld, André, en er is niemand thuis, want je vrouwtje is uitgegaan. Hij strompelde naar de deur en ontsloot haar van binnen met den sleutel. Daar voor hem stond een onbekende, wien hij vroeg wat hij wilde. Het was echter zijn vrouw, die zonder sleutel was heengegaan; zij liep hem rustig voorbij, beseffende, dat hij weer in een andere wereld was. André kon zich dan later niets meer herinneren. Toch voelde hij in alles, dat over hem gewaakt werd, hij kon zich gewillig overgeven en wist, dat Alcar voor hem zorgde. Daarom was hij verheugd, hij kon nu niet aan zijn angst denken.

Het ééne hoofdstuk volgde op het andere, totdat hij aan iets kwam, waardoor zijn angst terugkeerde. Hij was aan den hemel en de hel begonnen en daar kwam een passage in voor over de helderziendheid van de moeder. Het wonderlijke was, dat hij daar reeds met zijn vrouw over had gesproken, omdat ook zij in haar toestand helderziendheid bezat. Maar, dacht hij, waarom schrijf ik er juist nu over, terwijl zij in dezen toestand verkeert? Was het toeval? Had het iets te beteekenen? Hij las het wel tien keer over en voelde daardoor zijn angst terugkeeren. Alcar vertelde in dat hoofdstuk aan de moeders, dat zij haar kleinen, die overgingen, zouden terugzien. Hij steunde de moeders in haar diep leed, maar trachtte haar tevens duidelijk te maken, dat er afstemming voor noodig was, wilden zij hare kleinen terugzien. Het was verschrikke-

lijk, zijn ziel verbrandde. Met geweld verzette hij zich er tegen, maar het wilde niet wijken. Ik schrijf mijn eigen leed en smart, dacht hij, mijn vrouw zal de eerste zijn, die Alcar wil steunen. Het was toch niet mogelijk? Lang dacht hij na, toen nam hij het vreeselijke besluit om niet verder te schrijven en verscheurde het hoofdstuk. Hij dacht gek te worden. Wanneer hij dit niet zou hebben beleefd, dan zou hij hebben gedacht, onder verkeerde invloeden te zijn. Maar alles had hij door uittreding mogen meemaken en hij twijfelde daar nu niet aan. Toch weigerde hij beslist.

André was in opstand! Zoo was hij nog nooit geweest en hij kende zichzelf niet meer. Hij bad innig tot God, om dien drinkbeker aan hem voorbij te laten gaan. De geheele week liep hij er mede rond en hij voelde zich van angst bevrijd. Toch knaagde er iets in zijn binnenste. O, het was zoo moeilijk. Wat in vele jaren van strijd was opgebouwd, stond hij op het punt te vernielen. Het heiligste brak hij door midden, zijn verbinding met Alcar. Hij, die zijn leven voor gene zijde wilde geven, weigerde voor hem te werken. Was het niet verschrikkelijk? Hij zag zichzelf in de sferen en voelde het groote oogenblik aan hem voorbijgaan, dat hij Alcars huis weer zou verlaten. Hij zag zich voor zijn leider nederknielen en hoorde zichzelf zeggen: „Veel heb ik niet te vertellen, maar ik wil u iets zeggen, voor wij van hier gaan”. Hij durfde er niet aan te denken, hij rilde van zijn eigen woorden. Hij beloofde Alcar, dat hij het hem niet moeilijk zou maken en wat deed hij thans? Hij, Alcars instrument, weigerde. Neen, het was niet te gelooven.

In stilte zocht hij papier, legde alles weer klaar en wachtte af, of zijn leider zou beginnen. Hij had zijn hulp nodig, want alleen zou hij er niets van terecht brengen. Wanneer hij alleen moest verder schrijven zou het hem duizelen om alle psychische toestanden uit elkander te houden en de geestelijke afstemmingen, die hij had beleefd, te onderscheiden. Thans werd zijn angst nog grooter, het was de angst zijn leider te moeten verliezen. Nachten had hij niet geslapen en

innerlijk vroeg hij om vergiffenis, heel innig, om toch maar weer te mogen beginnen.

Op een middag voelde hij, dat Alcar wilde schrijven en zonder hem iets te zeggen, ging hij verder. Spoedig was het hoofdstuk af en het was nog mooier dan den eersten keer. Daarna kwamen er weer andere toestanden en daalde hij af tot de hel, om deze in al haar verschrikkingen vast te leggen. Weer voelde hij zich één met hen, die daar leefden. Hunne invloeden waren zoo intens, dat het zelfs op zijn stoflichaam inwerkte tijdens het schrijven.

Toen hij ook daarmee gereed was gekomen en zijn vrouwtje, dat naast hem zat, hem aanzag, riep zij ineens verwonderd uit: „Wat zie je er oud uit! Je lijkt wel zestig jaar”. Hij vertelde haar, hoe dit mogelijk was en trachtte zich daarvan vrij te maken, wat hem volkomen gelukte. Zoo gevoelig was hij, dat zelfs, nu hij in zijn stoflichaam leefde, die krachten nog invloed hadden op zijn lichaam. Dan trok hij zich langzaam weer terug in zijn bewust stoffelijk leven en voelde hij zich vrij komen.

Toen hij met Alcar in de donkere sferen vertoefde, had hij hun leven leeren kennen en hun krachten gevoeld. Verschillende malen hadden zij hem overvallen. Nu was hij gelukkig, dat ook dat voorbij was. Na de donkere sferen begon hij aan de hoogere en voelde hij weer zijn angst in hem terugkeeren. Het was het hoofdstuk, waar Alcar hem de kindersfeer toonde en weer tot de achtergebleven moeders sprak om haar te steunen. Zijn angst werd nog grooter, toen Alcar hem zeide, voorloopig op te houden; hij zou er later weer mede verder gaan. Dit wachten beteekende iets. Alcar was opgehouden daar, waar hij den bedroefden moeders vertelde, waar haar kleinen leefden. Hij dacht weer aan het kind! Moet het dan toch sterven? Weer werd het geluk door het leed vernietigd, aan stukken gescheurd en vergruisd. Zijn geluk was slechts kort en leed sloop zijn ziel binnen.

Aan zijn vrouw liet hij niets merken. Toch moest hij haar voorbereiden en hij begon een gesprek met haar over de sferen:

„Luister eens, Anna, dan zal ik je iets uit de kindersfeer voorlezen, dan zul je eens hooren hoe schoon het daar is, waar de kleinen der aarde leven, die jong zijn overgegaan. O, het is daar zoo prachtig. De kleinen leven daar in paleizen en geen koningskind der aarde zal het geluk, dat zij daar voelen, bezitten. Ik heb je daar reeds eerder over gesproken, maar nu ligt het vast.” Maar ze wilde van geen sferen weten en hij voelde, dat hij moest ophouden.

Hij vond zichzelf een bruijt om daar thans over te beginnen, nu zij in dezen toestand verkeerde. Toch kwam die sterke drang weer in hem op en begon hij opnieuw haar voor te bereiden. „Als je tijd hebt, moet je het eens lezen”, zei hij, in afwachting of zij er op in ging. Zij deed het echter niet. Het trilde in hem, wanneer hij dacht aan hetgeen boven haar jong moederhoofd hing. Op een anderen avond, toen hij voelde dat het mogelijk was, begon hij haar weer van de kindersferen te vertellen.

„Je moet eens luisteren,” zeide hij tot haar. André voelde, dat hij innerlijk werd verbonden en vertelde haar wat hij in helderzienden toestand waarnam. „De kleinen worden daar opgevoed door hooge geesten.” Vol vuur sprak hij en hij legde al zijn krachten in zijn verschrikkelijk pleidooi.

„Wat is alles toch prachtig en schoon, om dat als aardsch mensch te mogen beleven, en wanneer er menschen zijn, die hun kleinen moeten missen, dat je hen op deze wijze moogt steunen. Wat is dat een groote genade, vind je ook niet?”

„Ja,” zei ze plotseling, „maar je wilt den kleine toch niet missen? Ze mogen het daar nog zoo goed en mooi hebben, je wilt toch je kind niet afstaan?”

André voelde weerstand. „Missen, neen, dat niet,” ging hij verder, „want je zult het immers terugzien. Het groeit daar verder op en zal je in stralende schoonheid opwachten, wanneer ook wij eens zullen overgaan. De verbinding is eeuwig en je bent immers met het kind verbonden?” Hij waagde op dit oogenblik alles. Met geweld trachtte hij zijn innerlijken toestand te verbergen en zeide tot haar:

„Maar je weet toch nooit wat Gods wil is, en stel je nu eens voor, dat het ons werd ontnomen.” Hij peilde haar om haar innerlijken toestand aan te voelen. „God neemt dan het wezen tot zich en het is voor veel leed en smart beschermd. Het is toch een groote steun voor vele moeders.”

„Dat is alles goed en wel,” zei ze, „maar je wilt het immers niet verliezen?”

Weer stond hij daar, waar hij was begonnen. Toch moest het, ze behoefde nog niets te weten; al bleef er maar een klein vonkje in haar achter, het zou later haar steun zijn om het leven weer op te nemen. Angstvallig begon hij: „Als je leest hoe vreeselijk het is,” maar hij kwam niet verder, ze viel hem in de rede en zei:

„Houd in vredesnaam toch op, met je sterven altijd. Ik wil Gommel niet missen, voor geen duizend hemelen en paleizen, ik wil Gommel behouden en nu genoeg hierover.”

André schrikte. Hij was te ver gegaan. Gommel, dacht hij, wat is dat nu voor een woord? Zijn vrouw was een Weensche en ze vertelde hem, dat het haar dialect was en vertaald kaboutertje beteekende. Het was haar lievelingsnaampje voor den kleine, dien ze droeg. „Ik ga van den zomer met Gommel wandelen,” liet zij er op volgen om tegelijk naar de kleertjes te gaan kijken, die ze reeds voor haar Gommel had gemaakt. André dacht, ik ben te ver gegaan, als zij mijn angst maar niet voelt. Zijn hart scheurde vaneen en bloedde. Hij bezat ook alleen die wetenschap. Hij voelde zich radeloos en zijn angst werd steeds grooter, steeds inniger. Zou zij iets hebben gevoeld? Toen zij terugkeerde, peilde hij haar opnieuw, doch thans om te voelen of zij er iets van had gemerkt. Hij nam zich voor er niet meer over te spreken en zei haar: „Wat zullen we van den zomer wandelen!” Dat trof haar en ze ging er zelf over verder. André was gelukkig te bemerken, dat zij op zijn spreken van zooeven niet was ingegaan. Haar geluk lag in haar en was haar wetenschap; haar afstemming was zoo anders dan die van hem. Het was het bezit van het leven, waar zij geen seconde aan twijfelde.

Wat nu? Hij was van zichzelf geschrokken. Het was toch wreed om over zoo'n toestand te praten, terwijl alles nog zou moeten bewaarheid worden. Wat zou er allemaal niet kunnen gebeuren? Neen, hij vond zichzelf vreemd, hij moest er niet zoo diep over denken. Toch dacht hij: stel nu eens voor, dat ik het absoluut aanvaard, zou ik het dan nog langer voor haar kunnen verbergen? Is daar niet een bovenmensche-lijke kracht voor noodig? Zou hij die kracht als aardsch mensch bezitten? Wat was de bedoeling van dit alles? Kon hij het verwerken? Hij trachtte zich in dien toestand te ver-plaatsen, maar voelde dat hij zou bezwijken. Zes maanden was hij nu reeds aan het twijfelen om het te aanvaarden. Nog zweefde hij tusschen twee gevoelstoestanden in, het was ja of neen. Ja beteekende leed en smart, en neen geluk. Neen lag het dichtst bij hem en was het moeilijkst vast te houden. Het ja kroop telkens zijn ziel binnen en dan voelde hij een gevecht op leven en dood.

Wanneer Alcar het hem positief liet zien, zou hij ook dan nog twijfelen? Als hij des morgens zijn patiënten ging be-zoeken, dan legde hij het schrijven zoo, dat zij het zou moe-ten zien, maar geen woord sprak ze er over. Ze was niet te bereiken; door dien muur van geluk kon hij niet heendringen. Het lag als een vesting om haar, door niets liet zij het zich ontnemen.

Eenige dagen daarna kreeg hij een prachtig visioen. Hij zag zich verplaatst in een inrichting, waar een moeder een kind baarde. Hij beleefde alles. Hij was een onzichtbare toeschou-wer. Maar hoe hij ook wilde, de moeder kon hij niet waar-nemen, het was alsof zij voor hem onzichtbaar werd gehou-den. Het was een meisje, dat zij ter wereld bracht. Het was dood en hij begreep, dat achter dit visioen een groote waar-heid lag verborgen. Hoe hij zich ook concentreerde, haar ge-laat kon hij niet zien. Een meisje, dacht hij, en dood? Het is toch niet mogelijk? Innerlijk brak zijn hart, tot bloedens toe voelde hij zich gewond. De onzichtbare macht kwam telkens tot hem terug, totdat hij aanvaardde. Maar hij wilde niet aan-

vaarden, hij wilde het kind, niets dan het jonge leven! Hoe verschrikkelijk was het om helderziende te zijn en alles van te voren te zien en te voelen. Gevoeligheid was prachtig, maar voor hem was het thans niets dan strijd, een strijd tegen zijn geluk.

Het was toch al te bar, dat men hem niet met rust liet. Telkens en telkens weer voelde hij een geheimzinnige inwerking. Was het Alcar? Wie zou het anders moeten zijn? Maar hij tartte die onzichtbare macht en nam zich heilig voor, alles van zich af te slingeren. Thans was het tot een openlijken strijd gekomen tusschen hem en onzichtbare machten. Men wilde hem iets opdringen, niets dan ellende, niets dan verdriet, met niets anders kwam men tot hem. Kom maar, dacht hij, ik neem het niet aan, nooit, wie het ook is. Hij wilde niet zien, niet hooren en niet voelen, alle gaven lagen voor dit probleem stil, waren niet in werking te brengen.

Hij voelde duidelijk, dat hij een spel van kat en muis speelde, en was eenigszins benieuwd, wie het zou winnen. Het was een wreed spel, zooals weinigen op aarde zouden spelen. Neen, daar had hij zelf nooit aan gedacht; hoe kon het, hoe was het mogelijk om in zoo'n situatie te komen?

Het was toch opmerkelijk, dat hij in alles werd geholpen, wat zijn andere gaven betrof. In alles voelde hij Alcar, en toch wist hij zeer goed, dat hij met dit probleem in botsing was. Hij durfde er niet aan te denken. Aan geen sferen, aan geen uittredingen, aan geen schilderijen, aan niets. Hij deed zijn werk in volle liefde, maar voor deze wetenschap was hij niet te bereiken. Zoo gingen er weer eenige dagen voorbij, totdat Anna hem plotseling vroeg: „Wat denk je, dat het wordt?” Wat het wordt? Een dolk trof hem, want daar werd hij plotseling met zijn visioen verbonden. Het ontroerde hem diep, het sneed zijn hart aan stukken.

Hij antwoordde haar, dat hij het nog niet wist, maar zijn strijd was weer begonnen. Weer dacht hij aan zijn visioen. Hij trachtte zich toch te verbinden om opnieuw het gebeuren waar te nemen. Maar hoe hij zich ook inspande, niets zag

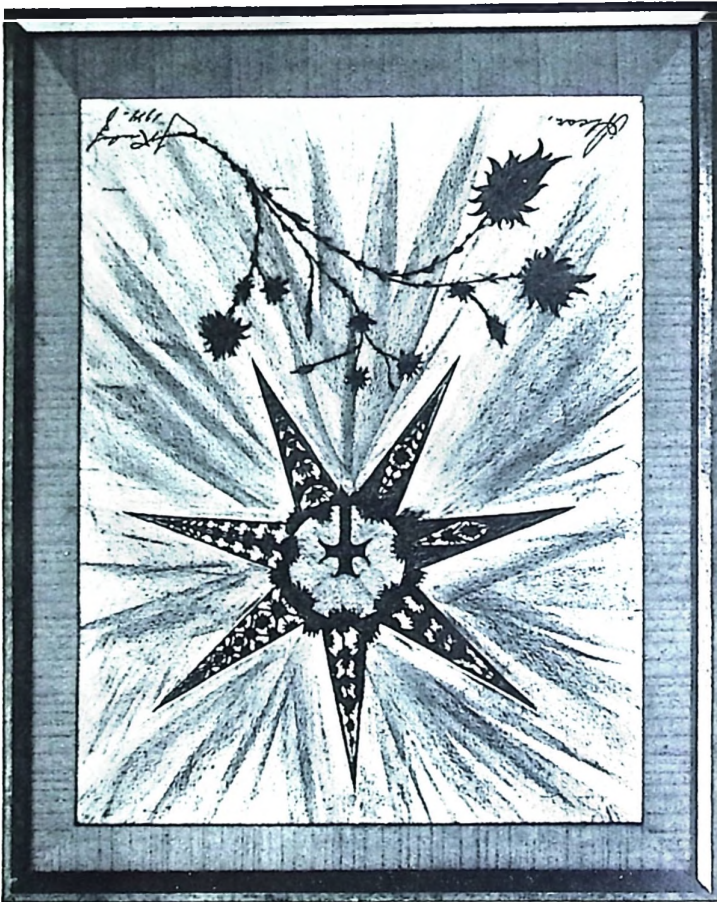
hij, geen verbinding was mogelijk. En weer slingerde hij het van zich af en dacht er niet meer aan. Toch was hij er van overtuigd, dat hij een vreeselijk spel speelde. Het was een comédie, zooals hij nog nooit had gespeeld en hij zelf was de eerste acteur. Op een avond kreeg hij bericht van zijn leider, dat hij wilde teekenen. Voor den kleine, zeide Alcar er bij, wat hem gelukkig maakte. Zie je nu wel, dacht hij, ik maak me voor niets ongerust. Alles is prachtig. Ze voelt zich goed, geen wolkje aan den hemel, dat het licht verduistert. Alcar teekent zelfs. Meer zou en mocht hij toch niet verlangen. Zijn vrouwtje was gelukkig, dat men aan gene zijde interesse voor haar Gommel toonde.

Alcar zeide hem, dat de teekening of boven het bedje van het kind, of boven hun bed opgehangen zou worden en toen hij het haar mededeelde, zeide zij: „Nee, als het voor Gommel is, moet het ook boven zijn bedje hangen.” André had weer nieuwe stof om na te denken. Waarom zoo pertinent boven zijn bedje of boven hun bed? Beteekende ook dit iets anders en was het de bedoeling, dat het niet boven zijn bedje zou gehangen worden? Doch lang tijd om na te denken had hij niet, daar Alcar hem in trance bracht en zijn interesse daarvoor was ingesteld. Het werd een prachtige teekening. Den eersten keer dat Alcar er aan werkte was het reeds prachtig. Het was een zevenpuntige ster, met in het midden een kruis.

Daarna liet Alcar haar eenige dagen liggen en had hij tijd om na te denken. Het kruis, dat erin geteekend was, beviel hem niet. Dit was geen kruis, zooals Alcar steeds in zijn stukken teekende, waar hij geloof en liefde mede aantoonde. De ster was Bethlehem, de geboorte, maar waar was dat kruis voor noodig? Nooit teekende hij zulke kruisen.

Zeven punten, dacht hij, dat beteekent het hiernamaals. Zeven sferen waren er, op geestelijke afstemming. Wat bedoelde Alcar met deze teekening? Hij kwam voor de zooveelste maal in opstand en voelde, dat zijn spel weer van voren af aan was begonnen. Alcar zijn tegenstander? Nee, het werd te

DE DOOD

gek, hij ging te ver. Als hij dit maar weer goed kon maken! Hij voelde, dat hij zijn eigen leed en smart teekende. Eerst had hij zijn ellende vastgelegd, thans teekende hij, terwijl hij er niet aan geloofde. Hij teekende den dood van zijn kind; o, hoe moeilijk was het voor hem dit te aanvaarden. Hij zag de teekening door een rouwfloers omgeven. De dood lag er in en hij voelde hem. Hier kon hij zich niet van losmaken, zijn onzichtbare vriend had het van hem gewonnen. Maar het was toch gek. Ik leef toch nog op aarde, ik kan mij toch nog van alles losmaken, dacht hij, wie zal mij dit beletten? Een gevoel lag er in hem, dat steeds sterker werd, dat hem in opstand bracht, dat hem aanspoorde om niet te teekenen. „Teeken niet,” hoorde hij heel duidelijk zeggen, „je teekent den dood van je eigen kind. Wat een vader!” Hij hoorde lachen. „Teeken niet!” Niets anders hoorde hij meer dan deze woorden. Zoo ging hij naar bed en lag uren wakker. Steeds dacht hij aan die innerlijke stem, die hem tegen zijn leider ophitste. Dit waren slechte invloeden, die hij door zijn weigeren tot zich had getrokken. In opstand viel hij in slaap en toen hij des morgens in een zelfden toestand wakker werd, was het eerste wat hij deed de teekening verscheuren. Toen hij de stukken in zijn handen hield, voelde hij een koude rilling. Het was gebeurd, niets kon hij daaraan veranderen. Des middags voelde hij een ontzettende wroeging. Wat had hij gedaan? Alcars werk vernietigd en het geschenk voor haar en voor den kleine, zoo ook hun liefde vernietigd. Hij voelde Alcar, maar durfde niet naar hem te kijken. Misschien begreep hij zijn verschrikkelijken strijd. Ook hij was maar een mensch, met vele fouten. Toch was het wreed van hem: de liefde van zijn kind had hij vernietigd. Dat was nu een vader van liefde. Zou hij het kind kunnen opvoeden? Het wicht was niet eens op de wereld en de vader vernielde reeds het geluk van het kind. Hij, die alle leven wilde liefhebben, had drie menschen liefde ontnomen. Was het niet verschrikkelijk? Kon een vader den dood van zijn eigen kind teekenen? Hij wist er niets van af, maar hij stelde zich toch be-

schikbaar? Was dat menscheijk? Was dat liefde? Het was te grof van hem zich beschikbaar te stellen. Wilde Alcar dat? Een liefdegeest? Neen, hij voelde dat hij er niet verkeerd aan had gedaan de teekening stuk te scheuren. Hij weigerde om zich te geven. Maar op een avond bracht Alcar hem weer in trance, onder het lezen van zijn courant, en teekende door hem. Niets, maar dan ook niets, had hij in te brengen. Er werd geteekend. Thans was ze ineens af en prachtig. Onder de ster lag een levenstak. Een teekening voor Gommel, waar zijn vrouw zeer gelukkig mee was.

Alcar zeide hem enkele woorden, die luidden: „Dit nu is voor den kleine.” Nu hij de teekening gereed zag, vond ook hij haar prachtig.

Na deze teekening bracht Alcar hem weer in trance en maakte een andere symbolische teekening. Ook nu zeide Alcar hem slechts eenige woorden: „Ik teekende een ziele-toestand”. Het was een zeer eigenaardig stuk. Hij keek er lang naar, maar wist geen verklaring te vinden en borg het op. Thans wachtte hij op de dingen die komen zouden. Toch had hij nog niet alle hoop laten varen, dat zijn kind levend zou geboren worden. Het was rustig in hem, zijn strijd minderde. Alcar zeide hem niets en hij dacht, dat zijn leider het hem wel zou vergeven, dat hij hem had tegengewerkt en zijn liefde niet had begrepen. Weer werd hij op een avond in beslag genomen. Het was zoo spontaan in hem opgekomen, dat hij er later zelf van rilde. Plotseling voelde hij, dat zijn rechter arm werd genomen. Hè, dacht hij, wat is dat, wat heeft dat weer te beteekenen? Men liet hem den laatsten tijd niet meer met rust. Toch pakte hij potlood en papier en gaf zich over. Vreemd, wie had hem daar te pakken? Er werd niets dan $6 \times 7 - 12 \times 1$, $6 \times 7 - 12 \times 1$, zoo het geheele papier vol geschreven. Daar begreep hij niets van en hij gooide het in de prullemand. Zijn vrouw vroeg hem, wat hij uitvoerde en hij vertelde haar, dat men op hem had ingewerkt, maar dat het nietszeggende getallen waren.

Langzaam kroop de tijd voorbij. Op een middag kwam een

HET EEUWIGE LEVEN

vriend, die zeer sensitief was, hen bezoeken. André liet hem de teekening zien en peilde hem, wat hij zou voelen. Deze nam plotseling zijn hoed af en André voelde, dat hij innerlijk rilde. Waarvan wist hij niet, maar het was een eigenaardige handeling, die hij uitvoerde. André begreep dit volkomen. Hij zag naast hem zijn leider, die op hem inwerkte. Het was een plotselinge inwerking, die men van gene zijde af alleen op sensitieve menschen kon instellen. Hij was te bereiken. Dit nu was het laatste bewijs voor hem, nu aanvaardde hij. Zijn vriend wist van zijn onbewuste handeling niets af, wel voelde hij, wat hij later vertelde, dat hij onder invloed had verkeerd. Hij vond de teekening wonderlijk en een kostbaar geschenk.

Een diepe droefheid voelde André thans in zich opkomen. Zeven maanden lang had hij tegenstand geboden. Hij had voor zijn geluk gevochten tegen den onzichtbaren mensch, die hem van een waarheid wilde overtuigen, die hij niet wilde aanvaarden. Natuurlijk waren er anderen, die zouden vechten tot hun laatste krachten waren verbruikt, doch dit was een zeer eigenaardig gevecht geweest. De onzichtbare mensch, dien men op aarde dood waande, had hem overwonnen. Zijn geluk was vernietigd, het leed was overwinnaar en het Ja had het van het Neen, in een langzamen, maar te voren beslisten strijd, gewonnen. Thans boog hij diep het moede hoofd voor den overwinnaar. Alcars laatste bewijzen had hij ontvangen.

Toen hij eenmaal alleen was, knielde hij neder om heel lang om vergiffenis te vragen. Zijn hardnekkige tegenstand was eens en voor goed gebroken. Hij gaf zich gewillig over en wachtte af, wat zou gebeuren. Als nu alles maar spoedig was afgelopen, hij verlangde naar de waarheid. Voordat zijn vrouw zou vertrekken, kwam een vriendin op bezoek om afscheid te nemen. Ook zij voelde den dood in de teekening. Nochtans zeide het hem niets meer. Hij dacht alleen aan zijn vrouwtje en hoe groot hare teleurstelling zou zijn. Het kwam, het moest over haar hoofd komen. Leed, smart, niets

dan verdriet zag hij in de verte aankomen. Het zou haar verpletteren; het was niet mogelijk, dat zij het zou vasthouden, ook haar vesting werd vernietigd.

Eindelijk was de tijd daar en in den morgen van vijf Januari bracht hij haar naar de inrichting. Op hetzelfde oogenblik voelde hij eigenaardige pijnen in zich opkomen. Het was zooiets van eb en vloed, wat verdween en telkens terugkeerde. Hij vertelde het haar en ook zij voelde een zelfde pijn. Alcar zeide, dat hij hem met haar had verbonden en dat ook hij en een geestelijke dokter haar zouden helpen en bijstaan. Op afstand zou hij moeten inwerken, daarvoor werd hij verbonden en hij voelde de pijnen, omdat hij met haar één was. Toen hij thuis kwam, kon hij zich haast niet bukken. Wonderlijk was het om op afstand hare pijnen over te nemen. Toch was het zoo.

Het werd de zesde Januari. Des morgens om elf uur was het kind nog steeds niet geboren. Drie maal had hij reeds opgebeld en men zeide hem, niet eerder dan om één uur te bellen. Goed, André keerde huiswaarts. In zijn kamer gezeten, hoorde hij haar roepen; hij dacht gek te worden. Welk een kwelling om op afstand alles te hooren en te voelen. Toch kon hij niets meer doen en moest afwachten. Neen, liever zou hij het honderdmaal zelf willen medemaken dan in dezen toestand. Verschrikkelijk was het haar te hooren. Met geweld wilde hij aan iets anders denken, waardoor het even lichter voor hem werd, maar het keerde in nog heviger mate tot hem terug. Het werd twaalf uur, nog zou hij één uur moeten wachten. Hij bad innig, dat haar pijnen niet zoo hevig zouden zijn. Het was alles zoo onnatuurlijk. Haar hulpgeroep ging door zijn ziel. Langzaam verstreek de tijd en het werd halféén. De juffrouw, die het huishouden deed, riep hem om te eten. Nauwelijks aan tafel gezeten, voelde hij plotseling zijn pijnen oplossen. Waar waren zij gebleven? Hij was er reeds eigen mede geworden. Dat beteekende iets. Hij voelde zich geheel vrij. Hij concentreerde zich op zijn vrouwtje en zag haar voor zich. Het kind, een meisje, dood. Halféén was het ge-

boren. Hij vloog de deur uit en belde op en men zeide hem, dat hij dadelijk moest komen. Daar heb je het al, dacht hij, fout, fout is alles. Spoedig was hij daar. Eindelijk de waarheid, die men hem in de tweede maand wilde geven, maar die hij niet wilde aanvaarden.

De dokter wachtte hem op. „Hoe maakt mijn vrouw het, dokter?” vroeg André, voordat deze nog iets kon zeggen.

„Goed,” was het antwoord.

„En het meisje dood, dokter?”

„Heeft men u iets verteld?”

„Nee, dat niet, ik weet het al zeven maanden.” En in een flits vloog zijn strijd aan hem voorbij. „Mag ik haar bezoeken?”

„Gaat u gerust,” antwoordde de dokter en hij zag hem aan, alsof er een taal werd gesproken, die hij nog nooit had gehoord. Vreemd, zeer vreemd vond de dokter hem.

Hij voelde zich buitengewoon rustig en wilde haar nu steunen. Een knoop in de navelstreng had het einde voor het kind beteekend. Zelden kwamen deze toestanden voor. Wel om het halsje, doch hier was het kind er doorheen gekropen en had zichzelf het leven afgesloten. Hij snelde naar de zaal. Daar lag zij, zonder Gommel. Haar kaboutertje was heen-gegaan. Zijn strijd was gestreden, de hare begonnen. Ook zij stond machteloos. Haar geluk was slechts een droom, een visioen, meer niet. Zij had het geluk gevoeld een jong leven te mogen dragen, dicht onder haar hart, thans was dat geluk vernietigd, in leed en smart veranderd.

Hij steunde haar en zag een film aan zich voorbijgaan. Een brok levensfilm werd nu voor hem afgedraaid, zoo echt menscheijk, zoo tragisch en diep, als maar zelden levens-filmen zullen zijn. Hij zag het oogenblik aan zich voorbijgaan, dat hij met haar over de kindersfeer een gesprek voerde.

„Zij ging met haar Gommel wandelen en wilde het voor geen schatten missen.”

De mensch wkte, maar God beschikte.

Thans zou zij verder moeten leven, zonder Gommel. Hij ver-

telde haar van zijn afschuwelijken strijd, dat hij het niet had willen aanvaarden, tot hij eenige dagen voor dit einde de overtuiging kreeg. Het steunde haar en hij voelde, dat het haar versterkte.

„Zeven maanden lang heb ik gevochten, Alcars liefde bezoedeld. Ik zal hem om vergiffenis vragen, want hij weet, dat ik maar een mensch ben en hij zal mij vergeven. Geef het over en leg het in Gods heilige handen neder.” Zij berustte. „Gommel was te goed voor deze wereld. Daar, waarover ik je vertelde, daar leeft zij nu en is gelukkig. Het aardsche licht zou zij niet zien opgaan.”

André was medium, medium in alles. Dat alles beteekende, dat hij voor anderen schreef, hen van een voortleven overtuigde en dat ook hij in de diepe beteekenis zou beleven. Alles zou hij beleven, niets, absoluut niets werd hem geschonken. Dit was dienen voor hogere machten, het was psychisch mediumschap. Hij had een taak te volbrengen, waardoor voor de menschheid de sluier werd opgelicht. Dezen drinkbeker moesten en zouden ze tot den laatsten druppel ledigen. Hij begreep en voelde alles. Zijn mediumschap betaalde hij met zijn eigen geluk en met dat van haar. Toch was hij nu gelukkig voor hen te mogen werken, ja, hij meende het eerlijk, hij was desondanks toch gelukkig.

Snel herstelde zijn vrouwtje en keerde huiswaarts. André belde iemand op om haar tekening te laten inlijsten. Op hetzelfde oogenblik, dat hij wilde spreken, hoorde hij Alcar zeggen: „De andere ook, André.”

„Wat? Welke andere?” vroeg hij innerlijk.

„Deze,” hoorde hij weer en zag in een visioen de andere tekening. Hij hing den haak op en kon niet meer, hij voelde zich gebroken door zooveel liefde. Het was de tekening, die den zieletoestand van het kind voorstelde. Twee tegelijk, het was machtig. De eerste beteekende de dood, de andere het overgaan en het eeuwige leven. Hoe was het mogelijk, aan de menschen, die niet wilde gelooven, zooveel bewijzen van voortleven te geven.

Hij schreide, liet zijn tranen gaan en voelde naast zich zijn grooten en liefdevollen Alcar, zijn leider, die ondanks alles niet boos op hem was, die liefde was in alles, die hem God zou leeren kennen. Hij was waar, zacht en groot. Hij dwong hem ontzag af, niets dan ontzag. Machtig was het gebeuren. De dooden leefden en de levenden waren dood. Hij voelde deze waarheid. De dooden droegen een wetenschap, die voor de levenden te machtig was en door hen niet werd aanvaard. De dooden wisten alles, doch hij wilde hun waarheid toen niet aanvaarden. Hoe groot was het probleem. Hoeveel bewijzen van voortleven had hij thans ontvangen? Was de dood niet intellect? Voelde men deze groote kracht? Zijn strijd was niet noodig geweest, wanneer hij alles dadelijk had aanvaard. Maar was dit uit te houden geweest? Zou hij alles hebben kunnen verbergen? Wie zou dat kunnen? Was het een wonder, dat hij in opstand kwam? Is het niet waar, dat wij nog slechts menschen zijn, menschjes, met een klein hartje, met ó zoo weinig liefde? Hij voelde zijn tekortkomingen en daarom had hij verdriet gehad, leed en smart gevoeld, omdat hij in opstand was. Doch wanneer hij alles had overgegeven, was alles anders geweest. Duidelijk lag het geheele probleem voor hem, als een open boek: Eerst had Alcar het hem laten voelen; hij geloofde er niet aan. Alcar keerde terug en schreef, om zijn vrouwtje en alle andere moeders te steunen. Weer slingerde hij alles van zich af en maakte zich vrij van deze waarheid. Hij wilde alleen dat ééne, het kind, dat wilde hij bezitten. Toen zijn visioen, ook dat begreep hij thans volkomen. Hij mocht zijn eigen vrouw niet zien, maar hij zou zich op alles hebben moeten voorbereiden, dan was ook alles in een anderen toestand tot hem gekomen en zou hij ook daarvoor kracht hebben ontvangen. Maar neen, hij slingerde alles mijlen ver van zich af en geloofde niet eens wat hij waarnam. Hoe kon een mensch zichzelf zoo bedriegen? Hij had een levensles ontvangen, zoo intens diep en verschrikkelijk, dat hij er zijn geheele leven op aarde genoeg aan had. Daarna teekende Alcar. Hij wilde er niet aan gelooven, maar

toch teekende hij den dood van zijn kind. Nu eerst drong tot hem door, hoe groot, hoe machtig deze bewijzen van eeuwig voortleven waren. Wie had er door hem geteekend? Waren het trillingen? Trillingen, die hij niet wilde ontvangen? Kende men op aarde intellecte trillingen, die konden teekenen, ja, die van te voren wisten, dat er een kind werd geboren, maar dat het dood op de wereld zou komen? Kende de wetenschap die trillingen? Hij had nooit gehoord, dat er buiten den mensch levende trillingen bestonden, die een zelfde intellect denken zouden bezitten als God alleen den mensch als heilig geschenk had geschonken. Het goddelijkste, den mensch gegeven! Waren er nog meer planeten op aarde bekend, waarmede zij waren verbonden? Waar kwamen de intellecte trillingen vandaan? Waar? Weet u het? Toe zeg mij, waar intellecte trillingen leven buiten de menschelijke afstemming. Wetenschap, buig ook gij uw hoofd voor deze waarheid. Of is dit onderbewustzijn? Hoe zou een onderbewustzijn, dat in bewustwording niet wil aanvaarden, kunnen bovenkomen? Het is als hierboven genoemd. Kent u een onderbewustzijn, dat niet wil ontvangen en toch ontvangt? Is een mensch te bereiken, wanneer hij niet wenscht bereikt te worden? Kan een mensch iets tot stand brengen wanneer hij niet wil, niet wenscht te ontvangen? Hij had nog nooit gehoord, dat deze verschijnselen waarheid konden bevatten. Neen, hij verscheurde alles, wat zijn onderbewustzijn hem wilde geven, wat die trillingen hem wilden vertellen. Hij wilde niets met zijn onderbewustzijn en trillingen te maken hebben. Maar hoe groot, hoe machtig in liefde, waren beide. Toch was zijn onderbewustzijn sterker dan zijn bewuste krachten in het aardse leven. In zijn bewustzijn kon hij zijn onderbewustzijn niet terugdringen, het kwam terug en teekende. Had een mensch geen eigen wil?

En zou het voor zijn onderbewustzijn mogelijk zijn geweest zijn bewust leven stop te zetten? Was dit in de wetenschap bekend? Kende men die krachten? Hij kende haar niet,

maar hij kende een andere waarheid, een heilige, een schoone waarheid, namelijk, dat de dooden door hem teekenden, dat alleen zij het waren, die op aarde hadden geleefd, maar hun stoflichaam hadden afgelegd. Het was zoo eenvoudig en grootsch om er gelukkig mede te zijn.

Is het geen groot geluk te mogen en te kunnen uitroepen, mensch wij leven straks verder wanneer wij ons stofkleed afleggen, ons leven is eeuwig. Een wezen, dat de aarde reeds lang heeft verlaten, teekende en wist, dat zijn kind dood geboren zou worden.

Wat een macht, welk een denkend vermogen, hoeveel grooter is hun wijsheid dan de onze. Buigen, buigen zal zich de mensch voor hun weten. Hij, die eens op aarde leefde, keerde terug en teekende voor een levende het overgaan van zijn kind. Maar tevens teekende hij het eeuwige leven. Is dit geen troost? Zegt het u niets? Is het niet ontzagwekkend, wanneer men het voelt? Moet men zich voor hen niet buigen? Is dit duivelswerk? Hij, die achter den sluier leefde, wilde hem overtuigen, net zoolang, totdat hij het aanvaardde. Hij aanvaardde en het was geschied.

André voelde een geweldige kracht in zich opkomen. Hier-voor gaf hij zijn leven, hiervoor wilde hij alles offeren. Om den mensch op aarde te kunnen overtuigen, om het leed van duizenden op te lossen, daarvoor wilde hij strijden en hij dankte nu God, dat hij zijn beker tot den laatsten druppel had mogen ledigen. Nu hij wist, was het geen strijd meer, en ook zijn vrouwtje legde zich bij deze heilige boodschap neder en berustte. Beiden voelden zij kracht, gegeven door hen, die achter den sluier leefden.

Voor hen gaf hij zijn leven; het was voor alle menschen, om hun leed in geluk te veranderen.

Mensch op aarde, uwe dooden zien, zij hooren en zij zijn bij u om u te helpen, maar de levenden op aarde zijn doof en geestelijk blind. Helaas, het is waarheid, ook André be-leeftde het, terwijl hij zag, voelde en hoorde. Maar hij wilde niet zien, hij wilde het niet aanvaarden. Dit is spiritisme,

heilig spiritisme en geen duivelswerk. Dit is geen tafeldans, maar weten, zuiver weten en willen helpen.

Eenige dagen later hoorde hij zijn leider spreken, die hem zeide: „Hier ben ik weer, André, mijn lieve jongen, we zijn weer samen.”

André schreide, Alcar was onuitputtelijk in liefde. Het verwarmde zijn ziel, die deze warmte zoo noodig had.

„Luister, André: De mensch wikt, maar God beschikt. Is je dit duidelijk? Begrijpt mijn zoon alles? Is het leven niet waard om geleefd te worden, al lijkt het nog zoo moeilijk? De mensch wikt en vraagt: Vader, laat dezen drinkbeker aan mij voorbijgaan, maar God zegt: kom mijn kind, het is voor uw bestwil, en de mensch vervolgt zijn weg, waartoe men hem moet dwingen. Zoo zie je het ook nu weer. De mensch wikt en vraagt: zal ik zus of zoo doen? Welken weg zal ik volgen? Dezen of dien weg? Voor vele menschen staan er vele wegen open. Maar welken weg nu te gaan? Rechts of links? Zij weten het niet, want Gods weg is zoo moeilijk te vinden. De ééne weg lijkt zoo gemakkelijk, zoo breed, en zij kunnen niet zoo gemakkelijk afdwalen. Doch de mensch voelt en ziet niet zijn eigen ondergang, daar hij van dien weg zal afglijden. En dan wikt de mensch, moet ik dezen of dien anderen weg bewandelen. Deze, waarvoor zij staan, is zoo moeilijk en daarom volgen zij een weg, die hen regelrecht naar de duisternis voert. En zoo zucht de mensch verder en vraagt: maar welken weg dan — en hij zoekt alle levenswegen af, die hij gaan kan. Hij weegt en wikt, maar God beschikt. God wijst hem den weg, zooals ook jou de weg is geweest. Maar al wil de mensch dezen weg niet volgen, eens zal hij hem bewandelen, ondanks alles. En wanneer zij zich tot het laatst verzetten en lang blijven wikken en wegen, toch voert God hen allen langs Zijn weg, desnoods op bloote knieën, omdat het de eenige weg is voor alle menschen. Het is de weg, die naar Hem voert en Zijn weg beteekent. Lang heb je gewikt en gewogen, mijn zoon. Vele wegen heb je bewandeld, maar God voerde je op Zijn weg, dien wij allen moeten gaan en

nog bewandelen zullen. Want het is Gods wil en alle wegen zullen op Zijn weg uitkomen; dan zal de mensch zijn God bereiken. Na lange omzwervingen, na vele zonden, na vele misstappen komt de mensch tot God. God heeft beschikt en tenslotte zullen allen aanvaarden.

Is het zoo gemakkelijk Gods weg te vinden? Neen, het is zeer moeilijk. En toch is het ook weer zoo eenvoudig Gods weg te vinden en het zou zoo gemakkelijk kunnen zijn, want Gods weg is een weg van licht; maar de menschen willen Gods weg niet zien. Zij tasten in het duister en leggen hun handen voor hun oogen om te beletten, dat zij Gods licht zullen zien. Soms doen zij het onbewust, vaak echter bewust en dan sluiten zij zich met opzet af voor den weg, dien zij moeten gaan, en dwalen en dolen zij, totdat zij tot inkeer komen. Tot eens Gods liefde in hun harten spreekt en zij beseffen, dat God hun Vader is van liefde. Dan zullen zij hun handen voor hun oogen wegnemen en zullen zij Gods licht zien, in al zijn heerlijkheid. Dan buigt de mensch diep, heel diep en dan smeekt hij om vergeving, voor al zijn dwaalwegen.

Dan danken zij God, hun Vader, dat Hij hun den weg gewezen heeft. En dan eerst kunnen zij zeggen: God, Gij beschikt, want Gij kunt niet gedoogen, dat Uw vonk van liefde in diepe duisternis en zonde leeft. André, laten wij in het leven wikken en wegen, het goede willen, dan zal het ook gemakkelijker te dragen zijn. Wat God beschikt, in al Zijn groote liefde voor ons, is wel gedaan. Eens komen wij allen, jij zoo goed als wij, voor onzen Goddelijken Vader te staan. Dan staan wij voor Hem in onze volle naaktheid en dan is er geen plekje, waar Gods liefde niet op schijnt. Dan is er niets meer, dat God niet voelt. En al staan de menschen op aarde tegenover elkander en al kunnen zij daar hun diepste gevoelens verbergen, — wanneer zij voor hun heiligen Vader komen te staan, is er geen plekje meer, ja niets, dat Hij niet ziet, niet heeft gezien, en dan zullen zij Zijn weg bewandelen. Bid tot God, mijn jongen, bid veel, met hart en ziel, om veel licht, om anderen te kunnen helpen. Bid om je zonden

te doen beschijnen, opdat je zelf kunt zien, steeds zult zien, om haar zelf te bestrijden. Bid, dat je steeds licht, Gods heilig licht voor je mag zien, voor je mag houden, om Zijn weg te zien, opdat je de waarheid mag gegeven worden. En als je dat eens in volle kracht hebt leeren kennen en mogen zien, dan zullen jij en alle andere menschen geen ander licht meer willen zien. Amen.

Zeg aan Anna, dat wij voor haar kleine zorgen en dat haar kind leeft. Voor eeuwig, voor eeuwig. Zeg haar tevens, dat zij zich, wil zij het later terugzien, op het wezen moet afstemmen, wat alleen mogelijk is door liefde in den geest te ontwikkelen. God beschikte over dit jonge leven. Mijn liefde, mijn trouw is steeds bij je, waar je bent; waar je heen gaat, zul je liefde ontvangen. Thans zal ik verschillende toestanden voor je duidelijk maken. In de eerste plaats wist ik, dat het zou komen, maar tevens, dat het zou terugkeeren. Ik liet je dit van tevoren voelen en jij André, zou het moeten aanvaarden. Duidelijker mocht ik het je niet geven, je zou alles niet hebben kunnen dragen. Dat kleine sprankje hoop liet je leven. Jé strijd zou geen strijd zijn geweest, wanneer je deze wetenschap in je gevoeld zou hebben. Toch heb je volbracht, omdat God het wilde. Het jonge leven is gekomen, om het proces bewustwording in de stof te beleven. Voordat het zou geboren worden, zou het terugkeeren. Het zou de zon niet zien opgaan. Het is een wet, die wij aan deze zijde kennen en waarvan ik je op onzen laatsten tocht heb verteld. In het leven lag die kracht, die men op aarde niet kan peilen, waar de mensch niets van af weet.

Het leven sloot zich het leven af en keerde terug.

In haar onderbewustzijn lag deze kracht. Peilt, menschen, u voelt de diepte niet van dit gebeuren! Dit roep ik tot de wetenschap, mijn zoon. Hieraan was niets te veranderen. Mij werd het medegedeeld door hogere geesten, waardoor ik mijn berekening maakte. Toen jij niet aanvaardde, bouwde ik mijn bewijzen op, zoodat het een macht van bewijzen is geworden. Wanneer jij zou hebben aanvaard, was het

voor mij niet mogelijk geweest. Ik, mijn jongen, legde die tegenwerkende krachten in je. Het was mij om te zien, wat mijn instrument wilde. Den drinkbeker zou je tot op den bodem ledigen, waarvoor je mij later dankbaar zou zijn.

Alles is je zeker duidelijk? Je voerde een innerlijken strijd, dien je niet meer te strijden zult hebben. Ik maakte, door alle krachten daarvoor van je op te eischen, van dezen toestand één groot machtig geheel, waardoor je de menschheid kunt overtuigen. Alle bewijzen, die ik je heb gegeven, zijn om het leven na den dood aan te toonen. André, hoe dieper het leed van de menschen is, des te grooter zal hun geluk zijn. Ik speelde, niet jij, als kat en muis. Ik, mijn jongen, eischte van mijn instrument alles. Denk goed over alles na, het zal je in je leven op aarde steunen. Je zult gelukkig zijn het aan de menschheid te kunnen geven. Rein, zuiver geluk ontvangt de mensch door jouw leed, door haar smart. Het is het weten, dat zijn geliefden leven, in geluk en in liefde, voor eeuwig. Ik kan thans, omdat het Gods wil is, aantonen, dat wij eeuwig leven.

Daarom roep ik de menschheid van deze zijde af toe: Aanvaard deze bewijzen, ze zijn echt en zuiver. Ik, Alcar, die eenige honderden jaren geleden op aarde leefde, keerde tot u terug en teekende het leed en de smart in een menscheijk gebeuren. Ik ben God dankbaar, dat mij de genade is geschonken om u van ons leven te mogen overtuigen. Hoe groot is ons geluk, dat wij van aardsche instrumenten gebruik mogen maken om onze waarheid te kunnen doorgeven. Zusters en broeders, wij leven. Wij allen wachten u op en maken alles voor u gereed om u straks aan deze zijde te ontvangen. Ik roep u daarom toe, trek ook gij met duizenden op en vervolg uw pelgrimstocht, zooals zij, die aan onze zijde leven en niet weten, dat zij op aarde zijn gestorven. Volg den weg van liefde om het land van liefde te kunnen bereiken. Uwe geliefden leven, zij allen verwachten u. Stem u op hen af in liefde, opdat gij aan deze zijde ziende zult zijn.

Ik zal je thans de teekeningen duidelijk maken, André. De

eerste stelt voor de dood. De zevenpuntige ster: de geboorte en het leven aan onze zijde. Het kruis beteekent het einde op aarde, zoo ook de gebroken levenstak, wat je duidelijk hebt gevoeld. De tweede teekening stelt voor een kringloop der ziel, of het eeuwige leven. Boven zie je een moedervogel; zij draagt in haar snavel een kruis, in den vorm van een zwaard. Het beteekent liefde, door leed en smart. Rechts boven, het jong, dat tot de moeder in vrede en geluk terugkeert en haar vrede en geluk brengt, niets dan eeuwige waarheid. Beide zijn door het hart van liefde verbonden. Het kruis wijst op haar hart; geen groter leed is voor den mensch denkbaar dan dat een moeder haar bezit moet afstaan. De kleine cirkel is de afstemming in den geest van het wezen. Weer is het door liefde verbonden. Je ziet het geestelijke kruis, de kracht harer liefde. Van dezen toestand uit daalde het leven naar de aarde. Een pijl wijst van den geest uit naar de aarde; zoo is het voetstuk de stof, waar zij de bewustwording zou beleven. Daarna een pijl, dat zij in dit leven zou terugkeeren. De groote cirkel beteekent de kringloop der ziel en de verschillende teekens zijn levenstoestanden, die het wezen heeft afgelegd, wat ik reïncarnatie zou kunnen noemen. Alleen om dit proces op aarde te kunnen beleven is reïncarnatie nuttig. Wanneer zij haar kringloop heeft volbracht, zal het wezen in het goddelijke terugkeeren. Alles wat je hebt ontvangen, André, is heilige waarheid. Wanneer ik enkelen zal overtuigen, zullen velen met mij gelukkig zijn. Nog ben ik niet gereed en je zult vele andere toestanden beleven, die ik je op andere reizen zal duidelijk maken.

Vrienden, gij kunt wikken en wegen, doch God beschikt over al Zijn kinderen. God beschikt over hun leven, omdat het leven God is.

Eeuwig, eeuwig geluk wacht u.

En jou, mijn zoon, en ook je vrouw, dank ik voor je liefde. Put kracht uit deze bron van wijsheid, waarheid en licht. Eens

zal zij haar geluk terugvinden, in stralende schoonheid, in
eeuwig geluk.

God geeft kruis naar kracht.

Thans ga ik heen.

Je Alcar."

André gaat verder om de menschen te overtuigen en zal
zijn Godsgeschenk zuiver gebruiken om

Alcars weg te volgen, den weg van het licht.

